

ФРАНСИС ПОЛ УИЛСЪН ОТВЛИЧАНЕ

Превод от английски: Весела Иванова, 2004

chitanka.info

СРЯДА

— ... и знаеш ли какво направи Джими тогава?

Джон Вандайн се мъчеше да следи разказа на шестгодишната си дъщеря за най-непослушното момче в нейната детска градина. Не му беше никак лесно. Погледът му упорито се връщаше на ядосаното лице от екрана на малкия телевизор върху барплота в кухнята.

— Не, Кейти — вяло отвърна той. — Какво направи?

Кейти шумно изсърба пълна лъжица от закуската си и преглътна възможно най-бързо, за да може да продължи.

Сутрин тук, в кухнята, проникваше най-много светлина. Но дори сега, когато пролетното слънце се изливаше през прозорците, си оставаше сравнително здрачено. Обзавеждането бе в стила на седемдесетте — шкафове и мебели от байцван дъб и позлатени домакински уреди. Ако някога изобщо се решише да купи това място, със сигурност щеше да го посъживи. Всяка година обаче той отлагаше и продължаваше да плаща наема.

Наблюдаваше как Кейти преглъща конвулсивно. Тя наистина се вълнуваше от разказа си. Ясните ѝ сини очи искряха от възбуда.

Това са моите очи — помисли си той. Кръглият овал на лицето, чистата кожа и дългата, тъмна, лъскава коса беше наследила от майка си, а също така щеше да има и дребна фигура като Марни. Но това със сигурност бяха очите на Вандайн.

Тя продължи:

— И така, той взе молива си и...

Джон дочу думите „расист“ и „геноцид“, и не се съдържа да не погледне отново към екрана на телевизора, който в този момент показваше ядосан чернокож конгресмен с трепереща от гняв челюст — той ожесточено критикуваше президента на САЩ.

Джон познаваше този човек. Или поне беше чувал за него — Флойд Джизъп.

Беше демократ от Ню Йорк. Тази информация моментално изникна в съзнанието му. Усмихна се на бързия си рефлекс, придобит в резултат на краткия му престой във Вашингтон.

Реакцията на Джизъп не бе никак изненадваща. Миналата вечер президентът бе направил официално изявление. И ето че по-малко от дванадесет часа по-късно, конгресменът вече изливаше потоци лошо настроение в предаването *Добро утро, Америка*. Екипът му не си бе губил времето.

— ... и като си помисля, че ние подкрепихме този човек! Че помогнахме на Томас Уинстън да влезе в Белия дом! А какво прави той? Забива нож в гърба на и без това измъчената афроамериканска общност!

Джон върна вниманието си на разказа на Кейти и разбра, че е изпуснал обяснението ѝ относно това какво е направило лошото момче Джими Клифтън. Опита се да скрие това от нея.

— Олеле! Значи той си докара големи неприятности, така ли?

— И още как! — енергично zakима Кейти, а доволната ѝ усмивка разкри дупка на горната челюст. Тя бе загубила първия си зъб едва миналата седмица. Сега горният ѝ десен резец принадлежеше на Фейта на зъбите. — Накараха го да слезе на долния етаж и го изпратиха при сестра Луси.

— Това много ли е лошо?

Кейти го изгледа така, сякаш имаше две глави.

— Тя е *директорката*, татко!

— А, да, вярно. Сестра Луси. Разбира се.

Въпреки че самият бе отгледан и възпитан като баптист, Джон бе предпочел да даде на Кейти католическо образование. Бе я записал в началното училище на Светото семейство в Бетесда, репутацията на което бе като за едно от най-добрите в Белтуей и дори имаше списък с чакащи на желаещите да го посещават.

Джон изпитваше истинска гордост от доброто представяне на Кейти в училище. В началото ѝ бе трудно докато се адаптира — нещо напълно разбираемо, като се има предвид какво бе преживяла — но сега всяка сутрин с нетърпение очакваше пристигането на училищния автобус, за да види по-скоро приятелите си. Струваше си усилията, които бе положил, и конците, които бе дръпнал, за да я запише там.

Да дърпаш конците... така се наричаше играта тук. Като практикуващ лекар в Атланта той не бе имал и най-малка представа какво значи това. Но бе усвоил урока доста бързо. Две години като заместник-министър по въпросите на здравеопазването му бяха дали

необходимите умения, за да може да се справя с това по блестящ начин.

Погледна часовника си.

— Опа! Ще изпуснеш автобуса.

Тя се изкикоти в отговор:

— И тогава ще съм лошата Кейти.

— Точно така. Взе ли си хапчето?

Тя огледа покривката около чинията си с овесени ядки.

— Не, аз точно...

— Ето го.

Джон вдигна поглед, когато майка му се приближи към тях откъм другия край на кухнята. Носеше малко шише с кехлибарен цвят.

— Благодаря, бабо — отвърна Кейти и протегна ръка.

Връстниците ѝ все още я помнеха като Хелга, а някога беше и „Мамо“ за Джон. Стана „Бабо“ за семейството от момента, в който Кейти проговори. Не минаваше и ден без Джон да ѝ благодари, че се бе преместила при тях, във Вашингтон. Той и Кейти нямаше да могат да се справят без нея.

Възрастната жена изсипа малко розово-червено хапче в протегнатата длан на внучката си.

Джон задържа погледа си върху нея и си даде сметка колко се бе състарила тя през последните няколко години. Беше на седемдесет и пет и ѝ личеше всяка минута от тях. Само преди две или три години, със същата побеляла коса, тя бе изглеждала на не повече от шестдесет и пет. Сега бе живо доказателство за това, че стреса състарява хората.

Но тя вероятно бе успяла да забави и дори спре този процес откакто бе започнала да се занимава с йога миналата есен. От няколко месеца насам в походката ѝ се забелязваше повече енергичност.

Фигурата ѝ бе висока и стройна, както и на бащата на Джон. И въпреки че бе започнала да се прегърбва, тя все още полагаше грижи да изглежда добре. Изтъняващата ѝ коса бе накъдрена и дори в този ранен час тя носеше бледорозово червило. Естествено светлата ѝ кожа подчертаваше синия цвят на очите ѝ.

В гардероба ѝ нямаше много дрехи, но тя си купуваше само качествено облекло и го носеше до скъсване. Никакви пенъоари, никакъв полиестер и нито веднъж не се бе появила в дрехи, които не ѝ

отиват. Тази сутрин носеше бежов вълнен панталон и поло в синьо и бежово.

Кейти постави хапчето в устата си и го погълна с помощта на голяма глътка портокалов сок. Таблетките можеха и да се сдъвчат, но тя никога не бе харесвала вкуса им, така че свикна да ги поглъща целите.

По една таблетка два пъти на ден, всеки ден, в продължение на... колко дълго? Щеше му се да знае отговора. Добре знаеше обаче какво щеше да се случи ако тя изпуснеше доза или две.

Усети как гърлото му се свива и инстинктивно протегна ръка, за да докосне меката ѝ, тъмна и лъскава коса. Беше толкова нежна — бебешки нежна. Всяка сутрин баба ѝ я разресваше и я връзваше на две опашки. Кейти повече харесваше косата си на единична и не толкова стегната опашка — като тези, които носеха по-големите момичета — но баба ѝ смяташе, че така не изглежда достатъчно спретната. Тя обичаше всичко да е прибрано и спретнато.

Кейти го погледна въпросително:

— Какво има, тате?

— Нищо, защо?

— Изглеждаш странно.

Той изкриви очите си, за да я разсмее:

— Така по-добре ли е?

— Не — изкикоти се тя, — сега изглеждаш глупаво!

Разбира се, и щеше да изглежда още по-глупаво, ако тя си изпуснеше автобуса и се наложеше да я кара до училище.

Джон хвърли поглед на часовника си и скочи на крака.

— Не можем да допуснем да закъснееш. Имам среща с Том тази сутрин.

— Относно онази бъркотия, която предизвика ли? — попита майка му и посочи към телевизора.

— Не. Просто обичайната проверка.

— Е, този път Томи наистина оплете конците — кимна тя загрижено и стисна устни.

— Така е, мамо. Така е — съгласи се той.

Джон закопча морскосинята униформа на Кейти, която тя бе облякла върху пуловер на шотландско каре. Униформата беше още един аргумент за него в полза на началното училище на Светото

семейство. Тя правеше излишни всекидневните спорове какво да облече, дискусиите на тема какво носят другите деца и разправиите от сорта на „защо и аз да не мога да нося това“. Всички момичета носеха напълно еднакви сиво-сини карирани пуловери върху бели блузи със спретнати бели яки в стил Питър Пан, сини чорапи до коляното и цветни обувки. Момчетата пък носеха якета, същия десен, със сини панталони. Това беше всичко.

Обаче нямаше правила относно шапките, така че на Кейти ѝ се позволяваше да носи своята любима червена барета. След като грижливо я нагласи на главата си, преди да тръгне, започнаха обичайния си разговор, превърнал се в ритуал:

— Взе ли кутията с обяда си? — попита той.

— Налице! — вдигна я тя и му я показа.

— Сутрешна закуска?

— Налице!

— Кутията с моливите?

— Двайсет и пет цента за всеки случай? — Тя бръкна в джоба на якето си. — Налице!

— Тогава можеш да тръгваш. Кажу „довиждане“ на баба си.

Той застана отстрани, за да наблюдава как майка му и дъщеря му си разменят бърза прегръдка и целувка. После взе малката ръка на Кейти в своята и я поведе към вратата.

Беше хладна априлска утрин. Пролетта бе вече тук, но зимата още не си бе отишла. Една от онези сутрини, когато самият факт, че си жив, те прави щастлив.

За Джон това беше любимото време от деня, когато се чувстваше най-близо до Кейти. Той копнееше за тази близост и отчаяно се нуждаеше от нея. Бе работил упорито, за да ѝ осигури всичко, за да се почувства обичана и закриляна и за да е сигурен, че никой никога няма да се опита да я нарани отново.

Когато стигнаха ъгъла, спряха и зачакаха пристигането на автобуса.

— Мислиш ли, че Джими Клифтън пак ще се забърка в неприятности днес? — попита той.

Тя сви рамене:

— Може би. Надявам се, че няма да го изритат.

— Охо — подразни я той и я побутна леко с бедро. — Май някой, когото познавам, харесва Джими Клифтън.

— Не го харесвам! — отвърна тя. — Просто мисля, че е смешен.

Май дамата протестира твърде много — помисли си той, но реши да не я притиска повече. Тя изглеждаше истински загрижена, че момчето може да бъде изхвърлено.

Джон не вярваше това да се случи на Джими, тъй като момчето бе син на сенатор Клифтън. Но знае ли човек. Тези монахини не се впечатляваха лесно. Освен това в списъка им чакаха петдесет деца, желаещи да заемат мястото на Джими.

— Ако той наистина е смешен — каза Джон, — може би сестра Луси ще реши да го задържи, за да ви разсмива.

— Не е чак толкова смешен — тросна му се Кейти.

Джон се разсмя. В този момент жълтият училищен автобус се появи иззад ъгъла в далечината и започна бавно да се приближава към тях.

Той клекна до нея, притегли я към себе си и силно я прегърна.

— Татко обича Кейти.

Тя го прегърна през врата със свободната си ръка и му отговори:

— И Кейти обича татко.

Той я задържа до себе си и се наслади на момента. Само след няколко години тя щеше да е достатъчно голяма, за да не толерира такива публични прояви на обич и да намира подобна размяна на думи за смущаваща. Но сега тя се чувстваше добре в прегръдките на баща си.

Той я пусна, когато автобуса спря до бордюра. Остави я сама да изтича към отворената врата. След няколко секунди тя му махаше и се усмихваше от прозореца. Когато жълтият автобус и червената барета се скриха от погледа му, той се отправи обратно към къщата.

Не е лоша тази къща, помисли си, докато вървеше към нея. Двайсетгодишна стара фамилна къща в квартал с новодошли като него и други стари фамилни къщи на малки залесени поляни. Атмосферата в този квартал просто крещеше, че това е Вашингтон. Но баба, или по-точно майка му, казваше, че разположението е безнадеждно остаряло и няма място за гости.

Но кога ли той изобщо бе имал гости?

Ако я купеше, щеше да се наложи основен ремонт. Ако я купеше. Когато бе дошъл във Вашингтон, не бе имал представа дали тук ще му хареса. Все още не бе сигурен дали наистина му харесва.

Приятелят му от детството, Том Уинстън, го бе поканил със себе си, когато бе станал президент на САЩ. Беше казал, че иска да се обгради във Вашингтон и с момчета от Джорджия. И тъй като Джон и без това от дълго време се бе грижил за високото му кръвно, било редно да продължи да го прави. Но Джон предполагаше, че истинската причина е друга. Смяташе, че Том е разбрал колко дълбоко страда приятеля му, как животът му се е разпаднал, и му бе предложил отдушник.

Джон бе дошъл във Вашингтон в търсене на нещо повече от смяна на обстановката. Бе дошъл с надеждата наистина да започне живота си наново.

Не знаеше дали бе успял да постигне това. Но със сигурност бе намерил някакъв вътрешен мир, а това бе добро начало. Едно наистина добро начало.

Змията бе взела пълно надмощие над Маклаглът.

Случило се бе предната вечер, докато бе седял пред огромния екран на телевизора си и бе наблюдавал изявлението на президента Уинстън. И тогава бе усетил импулса. Дори го бе очаквал.

Едно-единствено изречение: *Направи го.*

Това бе дало начален тласък на трансформацията. Бе се обадил на Поли, за да му каже, че играта започва и утре ще действат. После бе влязъл в Интернет и се бе промъкнал за кратко в хакерските сайтове. После си бе легнал. Когато бе отпуснал глава на възглавницата, все още бе в по-голямата си част Майкъл Маклаглът.

Но когато отвори очи на другата сутрин Змията го бе завладяла напълно. Усети как адреналинът му се покачва. Засега беше само леко бучене в ушите, но той знаеше, че до края на деня ще се превърне в истинска вълна, която ще го съпътства докато трае отвлечането. А този път то като нищо можеше да продължи две седмици.

Навлажни устните си. Поне се надяваше да продължи толкова.

Змията бе следил жълтия автобус вече повече от миля с джипа си „Гранд Чероки“. Почукваше с пръсти по волана и си даваше нетърпелив вид като всички останали десетина раздражени шофьори, бързащи за работа, хванати в капан зад училищния автобус.

Но вътрешно той беше спокоен и доволен от факта, че законите го заставят да стои на разстояние; че го принуждават да спира всеки път, когато трябва да се качи някое дете; че му забраняват да преминава на червен светофар. Нямахше нищо по-лесно от това да следиш училищен автобус.

Със задоволство наблюдаваше как групата от сини униформи пътува към училище. Съвсем по разписание, като всеки обикновен учебен ден.

Когато отминаха, си позволи скришом да им хвърли поглед. Видя доктор Джон Вандайн. Висок и префърцунен фукльо, видима възраст към четиридесетте, с дълга кестенява коса, започнала да посивява на слепоочията. Приличаше на Чарли Роуз от телевизията, като изключим

яркосините му очи. Традиционен и консервативен що се отнася до облеклото, строен, със спортен панталон и пуловер. *Точно като мен*, помисли си Змията. Има правилна стойка, походката му е небрежна и с голяма крачка. Вероятно е бил в отбора по баскетбол в гимназията. Беше готов да се обзаложи, че е бил стрелец. Имаше стегната и елегантна фигура, широкоплещест и изглежда внимателно подбираше храната си. Змията беше сигурен, че Вандайн тренира редовно и че има точно установен режим за всеки ден от седмицата.

Докторът изглеждаше в добра физическа форма, но Змията го прецени като мекушав и сантиментален човек: нали все още живееше с майка си. Момчето на мама. Абсолютен лигльо. Чудесно. Ще се пречупи като мокър картон и ще прави точно каквото му се каже.

Така и трябваше. Змията не би толерирал прояви на героизъм и хленчене у този човек. Щеше да е просто поредния случай, който да му осигури добри финансови постъпления от трета страна, а не от семейството на отвлеченото дете. На семейството — в този случай на доктора — така или иначе, щеше да му се наложи да откупи малкия си *пакет*.

Готви се, докторе — помисли си той, когато мина край Вандайн и продължи зад автобуса. *Режимът ти доста ще се промени. Съвсем скоро.*

Когато се върна обратно в къщата, Джон завари майка си да стои пред телевизора в кухнята и да гледа повторение на основните моменти от обръщението на президента миналата нощ.

— „... ще пречупи гръбнака на криминалните мрежи. Можем да измъкнем килимчето на икономиката изпод краката им като им отнемем десетките милиарди — *не десетките милиони, а десетките милиарди долари* — които те печелят годишно от незаконните си дейности. И за тази цел не се налага да мобилизираме армията, не е необходимо да извършваме въоръжена атака над тях. Трябва само да променим няколко закона...“

Тя вдигна към него поглед, изпълнен с неразбиране. *Полудял ли беше Томи Уинстън? Или просто се бе почерпил порядъчно преди да се появи по телевизията снощи?*

По интонацията ѝ Джон веднага разбра, че е притеснена и разстроена. Баща му — американец с датско потекло — бе прекарал целия си живот на юг и се бе оженил за девица от стария континент. Когато бе притеснена, гласът ѝ ставаше с една октава по-висок и датския акцент се прокрадваше в иначе безупречния ѝ английски.

— Не, мамо. Бил е трезвен.

— В такъв случай според мен е полудял. Няма друго обяснение.

Джон сви рамене.

— В този град не е трудно да си намериш поддръжници. Екипът му се опита да го разубеди, но нали знаеш какъв става, когато си науми нещо.

— Значи си знаел? И не сметна за нужно да го споделиш с майка си?

— Беше тайна. Разбрах последния път, когато ходих в Белия дом, но не вярвах, че ще стигне дотук. Освен това ме накараха да обеща, че няма да казвам на никого.

— Дори на майка си?

— Дори на нея.

Дистанционното беше в ръката ѝ и тя започна да натиска бутона за смяна на канала, като се задържаше на всеки само колкото беше необходимо, за да схване основната идея, и после минаваше на следващия.

— Виж това. На всеки канал едно и също. Само за това говорят. В Холандия не биха му отделили толкова внимание. Но тук...

Тя отиде до другия край на стаята и напълни чашата си с кафе. Повдигна каната към Джон, но той ѝ направи знак, че не желае.

— Том очакваше такъв отзвук — започна да ѝ обяснява той. — Той смята, или поне се надява, че врявата в началото ще отшуми, хората ще престанат да се вълнуват и най-накрая ще започнат да мислят.

— Нека ти кажа какво мисля аз, Джон Вандайн — пресече го тя, а това, че използваше първото име и фамилията му със сигурност означаваше, че е доста ядосана. — Според мен добре правиш, че не купуваш тази къща, а само я наемаш, защото твой стар приятел Том Уинстън много скоро ще бъде пратен обратно в Джорджия, редом с всички, които доведе със себе си.

— Може и да си права — отвърна Джон.

Трафикът по Масачузетс авеню бе по-натоварен от обикновено и Джон имаше достатъчно време, за да изслуша всички възможни мнения, които бяха изразени по радиото в ранните токшоута по повод снощното обръщение на Том към нацията. Поигра си с настройката на радиото и почти веднага чу гласа на Том:

— ... вече четвърт век безуспешно се опитваме да се преборим с този проблем като използвахме цялата мощ на правителствените органи, отговорни за прилагането на закона, и на местните полицейски управления. И докъде ни доведе това? Похарчихме суми, възлизащи на трилиони долари, пратихме в затвора стотици хиляди хора, но решихме ли проблема? Не. Стана дори по-лошо. Направиха ли тези стотици милиарди долари улиците ни по-безопасни? Не. Не ги направиха. В такъв случай какво е решението? Да продължаваме по същия начин, или...

Джон продължи да сменя станциите, като спираше всеки път, когато попаднеше на гневен глас. А това се случваше често.

Всички бяха шокирани, но не всички бяха ядосани. Хауърд Стърн намираще идеята за страхотна, дори за доста позакъсняла. Имъс по-скоро не знаеше какво да мисли.

Но като цяло обажданията групово осъждаха изказването от всички части на политическия спектър — десни, леви и умерени.

— Томи, Томи — промълви меко Джон. — Какво направи?

Докато бавно си пробиваше път към центъра на града, съзнанието на Джон се понесе и забрави за радиото. Мислите му се върнаха назад към детството и към всичките години, прекарани заедно с момчето от съседната ферма. От началното училище във Фриймантъл до щатската управа на Джорджия, той и Том бяха неразделни.

Нещата, които бяха вършили... Боже, какъв късмет, че бяха оцелели.

И двамата се бяха държали напълно безразсъдно, бяха приели като повечето деца, че са безсмъртни и сериозните наранявания се случват само на другите деца, които не бяха така съобразителни и

пъргави като тях. Но сякаш Том винаги бе бил по-смелия и припрян от двамата. Най-безумните идеи бяха все негово дело.

Джон си спомни как откри, че може да кара колата си по стените на пясъчната яма извън града. Те бяха почти отвесни и доста стръмни. Една нощ той се опитваше да открие колко близо до ръба може да се приближи със старата си бричка, която беше готова за боклука, и отиде твърде далеч. Колата започна да се плъзга по склона. За негов късмет, стените бяха меки и забавяха движението. Стигна до дъното отведнъж и успя да изкачи колата от другата страна. Взе Том и почти му изкара ума като караше нагоре-надолу по склона.

И така, на Том му хрумна страхотна идея.

На следващата вечер взеха Еди Хенеси — най-големия възможен пъзльо, за когото се сетиха — и го настаниха на задната седалка. После започнаха да обикалят из гората, като се правеха, че търсят кого да уплашат. През това време Том се оплакваше как Бони Литълфийлд го зарязала заради друг и как вече не виждал смисъл да продължава да живее. Той организира разказа си по такъв начин, че кулминацията му настъпила, когато били навлезли много навътре в гората и се приближили до пясъчната яма. После извикал: „По дяволите! Не мога да живея без нея!“. Внезапно извъртял волана и се понесъл към ръба на дупката.

Разбира се, Еди Хенеси се побъркал от ужас на задната седалка. Той се хвърлил напред и обвинил ръце около лицето и врата на Том, като повтарял, че не иска да умре, и викал „Мамо! Мамо!“.

На Джон му станало толкова смешно, че почти се подмокрил и въобще не забелязал, че Том не вижда нищо пред себе си заради ръцете на Еди върху очите му. Загубил контрол върху колата, тя поднесла и се преобърнала. Претърколила се три пъти преди да спре на дъното на ямата.

Никой от тях не бил със закопчал колан, но някак си успели да се измъкнат само с драскотини.

Джон поклати глава. Да... бяха истински късметлии за това, че бяха оцелели.

След колежа се разделиха. Том замина да учи право в Дюк, а Джон записа медицина в Тъфтс. Точно бе приключил специализацията си и бе започнал работа като интернист, когато Том му се обади:

— Мисля да се кандидатирам за Конгреса. Искаш ли да ми помогнеш?

Оттогава насам Джон бе взел участие във всички кампании на Том. Разпадането на брака му съвпадна с началото на мандата на Уинстън. Когато Том му предложи пост в Министерството на здравеопазването, Джон реши да се възползва от шанса си.

И ето го сега, промъкващ се през трафика около Дюпонт Съркъл. Движението понамаля чак на Кънектикът авеню, но вместо да се отпрати към работата си, Джон продължи към центъра. Трябваше да се яви в Белия дом.

— Няма нужда да стоиш тук, Мак — каза Поли, докато бръснарят завързваше пластмасовата покривка около врата му. — Искам да кажа, че мога и сам да се подстрижа.

Змията се вцепени, когато Поли го нарече Мак. Трябваше да се сети, че е рисковано да използва имена, когато в стаята присъстват и трети лица. Опита се да се успокои. Все пак Мак беше толкова популярно име. Можеше да значи какво ли не. Вероятно приятелите на Роналд Макдоналд са го наричали така. Не че му харесваше особено, но вършеше работа, стига Поли да не го наричаше Змията. Но откъде ли можеше да знае за това? Само семействата и приятелите на отвлечените бяха чували някога името Змията. За Поли той бе просто Мак. Не Майк, не Маклаглън... чисто и просто Мак.

Змията наклони стола си назад и го подпря на стената на покритата кабинка. После се загледа в Поли Дикастро — едър здравеняк, среден на ръст, на около тридесет, с дълга червена коса и брада, сини очи и светла кожа. Не бе виждал друг италианец толкова да не прилича на такъв. Змията му бе запазил час при един от изисканите фризьори на Кънектикът авеню, защото искаше работата да бъде свършена наистина качествено. Кой знае как щеше да я свърши Поли, ако я бе оставил на него.

Змията го бе наемал да свърши това-онова през годините. Въпреки постоянното си хленчене, Поли бе мъж на място. Биваше го да изпълнява инструкции, а това беше от най-голяма важност. Дори когато играта бе позагрубявала, както с последния *пакет*, Поли бе запазвал самообладание. Гаджето му Попи се бе поуплашила, но нещата се оправиха. Поли и Попи просто наглеждаха *пакетите*, докато дойдеше купувачът с откупа. Този път обаче Поли щеше да извърши и самото отвличане.

А сега за брадата му. Преди два месеца Змията му бе казал да спре да си боядисва косата и да остави брадата си да израсте. Беше придобил доста рунтав вид, но човекът с ножиците щеше да го направи да изглежда наистина чист и спретнат.

И довечера, когато *пакетът* щеше да е скрит на сигурно място, Поли щеше да се обръсне. Никой, който търси човек с брада, не би го удостоил с повече от един поглед.

Следващата стъпка след подстригването щеше да е да му намерят прилични дрехи. Поли и неговото момиче си падаха доста по черното. Само като погледнеше Поли сега и какво виждаше — черна тениска, черни кожени панталони, черни ръкавици без пръсти, черни ботуши, дълго черно палто. Поли дори боядисваше косата си в мастиленочерно през повечето време. А колкото до Попи... тя имаше рязко отсечен бретон и дълга до раменете розово-червена коса, която изглеждаше като отрязана с лазер. Обичаше да се облича в прилепнали дрехи — къси черни рокли с дантели, приличащи на паяжини, вместо ръкави, и подобни чорапогащници. Ползваше дори черно червило и лак за нокти. Приличаше на ловец на вампири. Имаше няколко татуировки по високите части на ръцете, на които Змията никога не бе обръщал голямо внимание, както и много обици. Боже, трябва да бяха поне десет само на лявото ѝ ухо последния път, когато я видя. И сякаш това не бе достатъчно — имаше дупка на ноздрата, а също и на веждата. Кой знае още на колко места имаше пръстени. У двамата не бяха черни единствено кожата им и косата на Попи, цветът на която вероятно бе черен, когато не се боядисваше в този странен цвят.

На Змията това не му харесваше. Не искаше да го пипнат заради странния вид на Поли. Той сякаш се развяваше като светец неонов надпис: „Вижте ме!“. По дяволите.

— Аз ще оправя сметката, Поли. Само си наглеждам инвестицията.

— Да, но се чувствам като малко дете. Искам да кажа, какво ще е следващото? Може би ще ми повдигнеш стола?

Змията си позволи да се усмихне. Поли никога не бе напълно щастлив, освен ако нямаше за какво да се оплаква.

— Просто искам да съм сигурен, че мистър... Как беше името ви? — Змията се обърна към бръснаря. — Опа, извинете: фризьор.

— Рейналдо — отговори фризьорът. Имаше крехко телосложение, тънки мустаци и тъмна коса, грижливо сресана назад.

— Да, Рейналдо. Просто искам да съм сигурен, че ще го направите както трябва. А това означава той да се откаже от конската опашка.

— О, боже! — реагира бурно Поли. — Налага ли се наистина да правим това? Искам да кажа, не отиваме ли твърде далеч?

Змията не обърна внимание на въпроса му. Конската опашка не се подлагаше на обсъждане. Той отвърна:

— Освен всичко искам да съм сигурен, че и брадата ще изглежда добре. Точната дума е *спретнат*. Нали чу, Рейналдо? *Спретнат!*

Сигурно смята, че между мен и Поли има нещо — помисли си Змията.

— Не ми пука за брадата — каза Поли и продължи да се оплаква. — Имам предвид, че я оставих да порасне само заради идеята. Ама опашката, човече. Много шофьори имат конски опашки. Мога да...

Внезапно Змията бе завладян от силен гняв. *Проклет глупак! Каза „шофьори“!*

Скочи рязко от мястото си и изтръгна ножицата от ръцете на Рейналдо. После сграбчи опашката, дръпна я и я опъна. После я отрязва на два инча от главата.

— Говориш твърде много, Поли — процеди той през зъби, подаде ножицата обратно на Рейналдо и хвърли отрязаната опашка под стола. — Точка по въпроса.

Поли го изгледа свирепо, но замълча. Беше наясно кой издава заповедите.

Усети как гнева му се изпарява също толкова бързо, както и се бе разгорял. Както винаги. В един момент беше готов да убива, а точно в следващия се чувстваше така, сякаш нищо не се е случило.

Не обичаше избухванията, но понякога те можеха да послужат и за доста полезни неща. Като сега например. Не се налагаше да продължава да слуша оплакванията на Поли заради предстоящата смяна на дрехите. Щеше да е съвсем готов точно навреме за отвличането тази сутрин. Щеше да изглежда като истински шофьор.

Погледна към часовника си. Времето летеше.

— Добре — каза той на Рейналдо. — Да продължаваме. Направи го да изглежда спретнат и да внушава уважение. И го направи бързо. Гоним график.

— „... така че нека отнемем на наркотиците този техен тъй привлекателен незаконен блясък. Да ги направим да изглеждат безинтересни, а хората, които ги употребяват — глупаци. Една от дефинициите на глупостта е неспособността да се учиш от грешките си. Нищо, което опитахме досега, не помогна. Отдавна настъпи време за промяна...“

Джон превъртя копчето и прекъсна гласа на Том, когато премина през поредната значителна неравност на пътя близо до Пенсилвания авеню. На Седемнадесета улица имаше задръстване. Когато стигна Лафайет Скуеър, разбра защо.

Стотици хора се бяха събрали на тревата, поставяха маси и опъваха палатки навсякъде, където бе възможно, като по този начин запълваха всяко свободно кътче. Един от тях дори държеше импровизирана реч на близкия ъгъл. На далечния край на Пенсилвания авеню, през парка, пред Белия дом, който бе блокиран и превърнат в пешеходна алея през 1995 г., можеше да види скандиращи и носещи лозунги протестиращи хора, които маршируваха пред оградата от ковано желязо.

Циркът беше пристигнал.

Джон насочи колата си към групата от въоръжени и мрачни униформени агенти от Тайните служби, които охраняваха портала. Бяха двойно повече на брой от обикновено. Един от тях се опита да го отпрати, но после му позволи да се приближи, след като Джон извади личната си карта и пропуска и ги подаде през прозореца.

Вече познаваше повечето от пазачите на входа. Този явно беше някой от новото попълнение.

Докато личната му карта и пропуска бяха старателно разглеждани, Джон каза:

— Тези не си губят времето, а? Изглежда са доста ранобудни.

Пазачът изсумтя:

— Първата група се появи още в десет миналата вечер.

Той провери в книгата с разписанието на посетителите, после се върна бързо до колата и подаде на Джон личната му карта.

— Много съжалявам за забавянето, мистър Вандайн — каза той. — Трябваше веднага да ми кажете кой сте.

Да, да си личен лекар на президента определено означаваше доста.

— Няма проблем — отвърна Джон. — Чудесно ви разбирам. Вършите си работата.

Високата порта се затвори след него, а от паважа се издигна желязна бариера, която служеше като още едно препятствие. Беше чувал, че може да спре двутонов камион, движещ се с четиридесет мили в час.

Паркира в зоната за посетители, взе си черната чанта от багажника, закачи табелката с името си на ревера на спортното си сако и тръгна наляво, към Белия дом, или „Короната“, както го наричаха Тайните служби.

Не можеше да ги види, но беше сигурен, че са разположени някъде наблизо, най-вероятно на покрива. Този път почти физически усещаше как инфрачервените сензори, аудиомонитори, датчици за налягане и видеокамери следят всяко негово движение и препращат информацията на W-16 — командния пост на Тайните служби под Овалния кабинет.

Опита си да се абстрахира от всичко това и да се наслади на гледката. Южната поляна бе започнала да се раззеленява, дърветата бяха напъпили, а Вашингтонския монумент се издигаше над пейзажа като монолитен страж. Черешовите дървета по протежение на Потомак бяха цъфнали. Мислено си отбеляза, че трябва непременно да се разходят с Кейти и Нана по нея този уикенд. Вашингтон бе толкова красив през пролетта.

Въпреки че тази пролет можеше да бъде толкова различна...

Джон ускори крачка. Добре се получи, че си бе записал тази среща предварително. Кръвното налягане на Том го притесняваше. Имаше достатъчно опит и кураж, за да отговаря за медицинските грижи за лидера на свободния свят, но когато той, освен всичко, беше и най-добрия му приятел...

На партера между двете стълбища, които обграждаха Южния портал, друг униформен агент провери документите му. Това вече беше

доста необичайно. Обикновено просто влизаше отгук с небрежна и безгрижна походка.

Влезе на представителния етаж и пое наляво през мястото за дипломатически приеми към лабиринта от кабинети на изпълнителните органи в Западното крило. В залата забеляза познато, намусено лице:

— Хей, Боб — заговори го Джон. — Търся шефа.

Робърт Декър — специален ръководещ агент от Тайните служби — беше ветеран от този отбран екип, който представляваше президентската охрана. Днес той имаше угрижен и раздражителен вид. Сивият му костюм беше силно намачкан, сякаш го бе носил цяла нощ. Джон забеляза колко уморени са очите му. Може би наистина беше така.

Декър го перна с палец по рамото и отговори:

— Долу в кабинетите на изпълнителните органи е. Всичко наред ли е, докторе?

Джон сви рамене:

— Просто обичайната месечна проверка на кръвното му.

— Направи ми една услуга. Прегледай го основно, докато си там, става ли?

— Какво те е разтревожило толкова?

— Вече получихме смъртни заплахи от трета степен. Отмених всички пътувания и това ми създаде доста проблеми. Ще поговориш с него, нали?

— Не виждам какво толкова мога да направя по въпроса. Няма как просто да върне думите си назад.

— Разбира се, че има. Може да се появи по телевизията довечера и да отрече някога да е казвал всички тези неща. Ще каже, че е бил неговия зъл брат близък.

Джон изчака Декър да се усмихне...

— Шегуваш се, нали?

— Погледни това лице — каза Декър решително. — Така ли изглежда човек, който се шегува?

— Наистина ли е толкова зле?

— Дори по-лошо — отвърна Декър и отмина.

Джон продължи пътя си през залата. Спря се пред малката, приличаща на затвор клиника, която си поделеше това кътче от

приземния етаж с кабинета на лекаря на Белия дом, за да осигури прилично посрещане на Джеф Щайн — младия лекар, който отговаряше за клиниката. Джеф можеше да мери кръвното на Том всеки път, когато се налагаше, но президентът предпочиташе това да се върши от неговия стар приятел.

Джон нямаше нищо против. Това беше начин да прекарва по малко време с Том, да преодолява стената от „царствена изолация“, която така неуместно и ненавременно се издигаше около него.

Русокоса сестра, чието име Джон не можа да си спомни, седеше на бюрото и решаваше кръстословица.

— Къде е доктор Щайн?

Тя закри кръстословицата с някаква папка. Джон предположи, че вероятно работата е доста бавна и скучна в малка клиника като тази.

— Отиде за кафе, доктор Вандайн. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не, просто му предайте, че съм тук. Може би ще се видя с него по-късно.

Продължи към вратата с президентския печат и я отвори.

Кабинетите на изпълнителните органи обикновено бяха спокойни и добре подредени, но сега кипяха в трескава дейност. Помощници и секретарки тичаха назад-напред, надвикваха се през стаите и между кабинетите. Телефоните не спираха да звънят.

Атмосферата не бе никак празнична. Всички изглеждаха угрижени. Но най-притеснена безспорно беше дребната къдрава жена на средна възраст, която точно в този момент се приближаваше към Джон. Това беше Стефани Харис — прессекретарката на Белия дом.

— Тук сте, за да подпишете документите му за освидетелстване, нали? — каза тя.

По-късно пред камерите щеше да си сложи маска на весело безгрижие и безусловна подкрепа към началника си. Но не и сега.

— Не. Просто обичайната проверка на кръвното му.

Тя протегна ръката си с думите:

— Трябва ви кръвно налягане ли? Ами тогава премерете моето. Сигурно вече е достигнало рекордни стойности.

— Мислите ли, че ще биете това на Боб Декър?

— Определено. Сигурна съм. Значи според него това е някакъв кошмар за сигурността? Това не е нищо в сравнение с катастрофата в

отдела за връзки с обществеността! Телефоните въобще не са спирали да звънят, нито за миг. Имате ли представа колко обаждания получаваме средно на ден? Четиридесет и осем хиляди. Само до полунощ вече бяхме получили толкова. И трябва да ви кажа, че повечето бяха адски гневни. Проклетите факсмашины вече толкова пъти оставаха без хартия, че престанахме да ги пълним. И вие ме питате дали ще бия Декър? Моето ще е два пъти неговото!

Джон се засмя, но вътрешно се запита дали кръвното на Том нямаше да е двойно по-високо от това на Стефани.

— Къде е той?

Тя се обърна и посочи. Джон се усмихна при вида на стария си приятел. Приличаше на остров на спокойствието сред море от анархия и смут. Президентът Томас Уинстън, с кодово име Острието, както го наричаха Тайните служби, изглеждаше по-стабилен от всякога — висок и ведър в тъмносиния си костюм. В този момент разговаряше с някаква привлекателна млада жена. Всеки кичур от тъмната му коса, порядъчно посивяла на слепоочията, и загорелите му изваяни черти на лицето, допринасяха за вида му на спокоен и уверен човек. Джон бе готов да се обзаложи, че с кръвното му всичко е наред. Том по-скоро причиняваше на другите хипертония, вместо самия той да страда от нея.

Вдигна поглед и забеляза Джон. Усмихна се и му направи знак да остане където е. После размени няколко финални думи с младата жена — несъмнено някоя от асистентките — и се отправи към Джон.

— Добре дошъл на забавата — поздрави го Том и стисна ръката му.

— Предупредих те.

— Така е, направи го, стари приятелю. Ти и много други хора — обърна се и кимна към младата жена, с която бе говорил допреди малко. — Нали виждаш онова ангелско лице ей там? Това е Хедър Брент. Тя ще бъде нашият официален говорител и посредник с медиите по въпросите на декриминализацията.

— Изглежда на около дванадесет. — Джон, естествено, преувеличаваше, но тя наистина изглеждаше ужасно млада.

— На двадесет и девет е и е щастлива майка на две деца. Освен това е професионалист от световна класа, който твърдо вярва в каузата. Способна е с думи да те нареже на парчета и да те изпържи без нито за

миг да загуби и частица от своето свежо обаяние. Би могла да бъде потенциално добро оръжие в тази война. — Огледа се. — Да отидем горе, за да ме провериш на мир и спокойствие. Тук е малко шумно.

Попи се опули, когато видя Поли.

Беше пуснала видеокасетата „Стоманени мускули“ и правеше упражнения, когато той се прибра. Само един поглед към късата му, бухнала коса я накара така да се превие от смях, че се свлече на пода. Едва дишаше.

— Е хайде сега. Не изглеждам толкова зле — каза той и се ухили глуповато. — Нали?

Попи успя някак си да потисне смеха си. Като се задъхваше, погледна пак към него. Той и без това си изглеждаше странно, като бе оставил косата си да израсте и да си възвърне естествения червен цвят. Но сега, така остриган около ушите и над яката, със сведена до четвърт инч брада, спретнато подрязана около бузите и гърлото, тя едва го позна.

— Просто изглеждаш толкова... прилично. Сякаш притежаваш книжарница или нещо такова.

Тя се вдигна от пода и го прегърна. Когато ръцете ѝ го обгърнаха и намериха мястото, където се бе намирала опашката му, тя отново избухна в смях.

— О, виж ти! Вратът ти! Никога преди не съм го виждала!

Той я отблъсна нежно, но тя разбра, че започва да се дразни. Отиде до напуканото огледало над разпадащия се диван и започна да изучава отражението си.

— Боже, права си. Приличам на скапан книжен червей!

— Но такъв, който се облича в кожа.

— Ами да. Но не за дълго. По-добре да се преоблека.

Попи изтръска праха от черното си трико и стана от постелката. Това място, което Мак бе наел за работата, беше истинска дупка. Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че нямаше да останат тук още дълго.

Тя се сепна и поизтрезня, като се сети какво означаваше новата прическа. Отвлечането щеше да стане всеки момент и Поли просто правеше необходимото.

Внезапен спазъм сви стомаха ѝ и после изчезна. Първия път, когато бе помагала на Поли с гледането на един от отвлечените от Мак хора, преди три години, всичко това ѝ бе изглеждало като лудория. Бяха се мотали насам-натам, слушаха музика, ядяха готова храна и пазеха на смени окованото в белезници и с превръзка на очите момче в съседната стая. Когато откупът беше платен, го закараха на едно затънтено място в гората, далече от магистралата, и го пуснаха на свобода.

Беше лесно. Никаква болка, никакво усилие. И много пари, когато Мак плати на Поли неговия дял.

Но колкото и хубаво да беше, парите сякаш никога не стигаха за дълго. Когато ги имаха, ги харчеха най-безразборно. Осигуряваха си дрога по всяко време.

Наистина доста харчеха за това. На Поли сякаш не му се връщаше пак на метедрин. Тя пушеше трева от време на време, но метедрина със сигурност беше сред любимите ѝ.

И така ставаше винаги, когато Мак се обадеше, че му трябва, за да наглеждат някое дете. Това се случваше обикновено по два-три пъти годишно и те никога не му отказваха.

Тя не проумяваше как никое от тези деца никога не бе издирвано. Поли ѝ каза, че Мак му обяснил как страшно много хора изчезват всяка година. Бизнесът с отвлеченията процъфтявал и Мак бил един от главните играчи в него.

Но независимо дали наистина този бизнес процъфтяваше, или не, последният случай обърна мнението ѝ за цялата работа на сто и осемдесет градуса.

Последва Поли в малката спалня и започна да го наблюдава докато сваляше парцаливите дрехи от себе си.

— Мак подсказа ли ти кого ще отвлечаш този път?

— Не.

— Не ми се иска да го правиш.

Той махна обиците си и смъкна черния панталон, който тя му бе подарила за Коледа. Поли беше поне с пет-шест години по-възрастен от нея, но все още изглеждаше доста добре за човек приближаващ тридесетте. Е, може би носът му бе малко голям и кожата му — на петна, но пък тя харесваше къдравата му коса, нищо че бе започнала да оредява отгоре. Дълбоките му сини очи направо я грабнаха още първия

път, когато го видя. И все още ѝ действаха по същия начин. Той не тренираше, но имаше естествено стегнато и мускулесто тяло. А също и страхотни татуировки. Особено много харесваше тази на смъртта, високо на дясната му ръка. Като го гледаше сега, сигурно щеше да се възбуди, ако не беше тази проклета тревога.

Той вдигна поглед към нея.

— Защо не? Плаща ми допълнително, а и после ще има доста пари за харчене.

— Да, знам, но...

— Но какво?

— Просто не искам... да ти се случи нещо лошо.

Той се усмихна.

— Не се тревожи. Няма нищо страшно. *Пакетът* ще реши, че отива на разходка с лимузина. Само ще карам до там, ще отворя вратата, той ще влезе, аз ще затворя вратата и ще отпраша. Много е просто.

— *Пакетът* значи — каза тя. — Защо той винаги ги нарича „пакети“?

Поли свали бялата риза от закачалката и я облече.

— Той си е такъв. Нали няма да ме караш да ти обяснявам поведението на Мак? Той е гений. Не можеш да искаш от мен да разбирам един гений.

Поли пристъпи напред и му помогна да закопчае копчетата.

— Не знам. Просто ми се ще да не беше толкова зъл.

— Той не е зъл. Просто умее да улучва десетката. Някога да ни е преметнал? Някога въобще да е опитвал? Не.

— Да, обаче последния път...

— Е, добре — каза Поли, докато се опитваше да се вмъкне в сивия панталон. — Признавам, че последния път играта малко загрубя. Но това нямаше нищо общо с нас. Беше си изцяло грешка на семейството на *пакета*. На купувача искам да кажа — това е още една от думите на Змията.

Поли потръпна при спомена:

— Малко загрубя, а? Беше си доста повече от малко. Онова момче...

— Виж, и на мен не ми харесва, но нещата се оправиха, нали? Искам да кажа, че той се върна вкъщи, нали така? И не му се налага да

носи дрипи като тези.

— Лесно ти е да го кажеш. Казах ти още тогава, че не искам да правя това никога вече.

Поли пристъпи напред и сложи ръце на раменете ѝ.

— Виж, Попи. Нали се разбрахме? Нали ти казах, че това ще е за последно? И аз наистина смятам да е така. Това ще бъде голям удар, затова Мак ни плаща така добре. Поне в това отношение е свестен. Когато той печели добре, и ние печелим добре.

Мисълта за големите пари после, при това кеш, бе така привлекателна... Само те, двамата... Щяха да пътуват насам-натам... Никакви грижи... Никакъв Мак...

— Е, добре, хубаво — каза тя най-накрая. — И аз искам парите. Но на света няма толкова пари, които да ме накарат да мина пак през нещо подобно като онова последния път...

— Този път ще е различно. Обещавам ти. Няма да се налага да се притесняваме дали семейството на *пакета* ще плати откупа, защото парите ще дойдат от друго място.

Попи го гледаше втренчено.

— Нещо не схващам.

— Е, и на мен не ми е съвсем ясно. Мак не ми каза никакви подробности. Само че някой друг щял да плати откупа. От нас се иска само да наглеждаме пакета за около седмица и после изчезваме. Това е всичко. Никакви преговарящи. Няма да се тревожим, че някой бави парите. Всичко е сто процента гарантирано.

При споменаването на думата „преговарящи“, Попи си спомни какво им се бе наложило да правят последния път и отново потръпна.

— Идеята все още не ми харесва.

— Хей, Попи. Това са двеста хиляди в брой за една седмица работа. Можем да заминем където си поискаме и никога вече да не се върнем.

Тя го прегърна и го притисна силно към себе си.

— О, дано стане така. И после не искам никога вече да виждам лицето на Мак. Той ме плаши.

— Хей, ще ми измачкаш ризата.

Попи го пусна и му помогна да завърже тъмносивата вратовръзка. После се вмъкна в сакото. Сложи си глупавата шапка и...

— Не мога да те позная — промълви тя.

Той се ухили:

— Още нищо не си видяла. Само гледай.

Обърна се с гръб към нея и затърси нещо в някаква кафява хартиена чанта пред огледалото. След като я прерови цялата и направи цял куп смешни физиономии, той изсвири с уста доволно и театрално се обърна към нея:

— Ето ме и мен!

Бе така тотално преобразен, че Попи отстъпи назад изумена. Иначе квадратното му лице сега изглеждаше кръгло, носът му бе станал по-широк и сплескан, а очите му бяха скрити зад черни очила. Единствено между долния край на очилата и горния край на брадата се виждаше част от кожата му.

— Боже, Поли! Как, по дяволите...

Той изтегли някакъв мек бял цилиндър от вътрешността на бузата си и ѝ го показа:

— Няколко памучни подплънки свършиха цялата работа — и посочи към носа си. — Няколко в ноздрите, малко грим. Сигурен съм, че бих заблудил дори собствената си майка.

Отиде до огледалото в банята и започна да изучава отражението си, като беше очевидно, че е доволен от резултата.

— Страхотно, не мислиш ли? Искам да кажа представи си как отивам при майка си и ѝ казвам „Госпожо Дикастро, виждали ли сте Поли напоследък?“. Нали би било супер!

Попи пристъпи зад него и обви ръце около кръста му. Сега, като видя Поли така променен, се поуспокои относно отвличането. И все пак...

— Бъди внимателен, Поли. Вземи този *пакет*, който и да е, и се прибери жив и здрав.

Той кимна, все още загледан в отражението си.

— И после ще избърсна тази проклетата брада. Ще си направя пак косата черна и...

— И отново ще си моя стар Поли.

Той се обърна и я целуна.

— Точно така.

Тя потърка таза си в неговия. Беше възбудена и не искаше да го пусне още.

— Мммм, обичам мъже в униформи. Какво ще кажеш да...

— О, не. — Той се освободи от нея и се върна в спалнята. — Само това ми липсва сега. Да закъснея и да изпусна отвличането. Знаеш ли какво ще направи Мак? Не искам дори да си го представям.

Поли също не искаше.

Тя го последва в спалнята и забеляза чифт черни кожени ръкавици на леглото. Бяха ръкавици с пръсти.

— Хей, Поли. Тези ръкавици твои ли са?

Той се обърна и погледна.

— А, да. Шофьорските ми ръкавици. За малко да ги забравя.

— Не трябва да оставяш отпечатъци, нали?

Той поклати глава в знак на съгласие и добави с вдигнати юмруци:

— И никакви татуировки.

— А, да. Вярно.

Тя бе така свикнала с татуираните букви на пръстите му, от първата до втората става, че въобще не ги забелязваше. Но някой друг със сигурност щеше да им обърне внимание — *л-ю-б-о-в* на лявата му ръка и *о-м-р-а-з-а* на дясната.

Той си ги сложи и раздвижи пръстите си.

— Как изглеждам?

— Все едно всеки момент ще караш президента.

— Знае ли човек? — ухили се той. — Може и така да се окаже.

— Не е никак смешно, Поли.

— Да, това би било трудна работа дори за Мак. — Той я изгледа продължително. — Ти готова ли си?

— Така мисля.

— Да огледаме стаята още веднъж.

Тя го последва в тъмнината на голямата спалня и сбръчка нос от миризмата. Последните наематели явно бяха имали куче и го бяха държали тук. Цялата стая бе просмукана от остра воня на киселина.

Поли запали осветлението и провери двата прозореца. Беше сложил и на двата щори и после бе заковал шперплат върху тях. Почука с палец по кутията на пода до леглото.

— Всичките ни провизии са на лице, нали?

— Да.

— Сигурна ли си?

— За каква ме мислиш? За Апълтън ли?

Усмивката му бе малко крива.

— Не. Пък и аз все още не знам какво значи тази дума. А ти непрекъснато я използваш...

— Съжалявам. — Трябваше да си държи устата затворена за Апълтън. — Просто вкъщи използвахме този израз.

— Да, добре. Просто искам да съм сигурен, че имаме всичко, което ще ни е нужно. Става ли?

— Разбира се. — Тя знаеше съдържанието на списъка наизуст: три чифта белезници, петдесет фута въже, лента, сигнални светлини и допълнителни батерии, три превръзки за очи, аптечка, кърпа за запущване на устата, маските и голямо количество от жълтите хапчета, които бяха успокоителни и тя взимаше понякога, за да поспи. Държаша ги също за в случай, че *пакетът* започне да буйства и да вдига шум.

— Страхотно. Значи сме готови.

Поли се върна до предната стая. Свали шапката и облече дългото си черно кожено палто, като по този начин напълно скри шофьорската си дегизировка.

Попи оправи реверите му.

— Нервен ли си?

— А, не.

— Хайде, хайде сега — закачи го тя с усмивка. — Истината е, че не може да не си поне малко нервен.

— Е, добре. Може би съвсем мъничко. Искам да кажа, знам, че Мак е планирал всичко това до последния детайл. И все пак... нещата винаги могат да се объркат. Всичко се случва.

Така си беше. Попи знаеше най-добре как можеха да се объркат нещата.

И тогава внезапно я прониза тръпка на ужас. Не искаше нещо да се случи на Поли. Той беше свестен мъж. Прекарвали си бяха добре, сексът си го биваше и никога не бе я наранявал. А това беше доста повече от всичко, което можеше да каже за останалите отрепки, с които се бе мотала откакто... откакто бе останала сама.

Но беше и нещо повече от това. Поли се грижеше добре за нея. А тя имаше нужда някой да се грижи за нея, защото винаги, когато се опитваше да се справи сама, забъркваше каша...

Искаше ѝ се да остане с Поли винаги. Доколкото знаеше, той не искаше деца. Това устройваше и нея.

— Всичко ще е наред — успокой го тя.

— Да. Знам. Просто ми е малко нервно. Две дръпвания от марихуаната биха свършили чудесна работа. Нали знаеш... да се успокоя.

— Само това ти липсва. Нали знаеш какво мисли Мак за това. Ако разбере, че си пушил, ще те убие.

— Права си. — Той оправи ръбовете на панталона си под коженото палто. После взе главата ѝ между ръцете си и я целуна страстно по устните. — Ще се видим по-късно.

Преди да успее да го прегърне за последно той вече бе взел шапката си и се бе отправил към вратата на гаража.

— Бъди внимателен.

Попи го наблюдаваше, докато той изкара стария бял камион от гаража и се изгуби надолу по улицата.

— О, дано, дано всичко мине гладко — прошепна си тя.

Прозвуча почти като молитва.

Когато камионът се скри от погледа ѝ, тя се дръпна от прозореца. Сега следваше най-трудната част — очакването.

Протегна се. Чувстваше се много напрегната. Щеше ѝ се да има едно хапче, за да се поуспокой. Но трябваше да го направи по друг начин.

Върна се до телевизора и видеото, превъртя отначало и пусна касетата „Стоманени мускули“. Не ѝ бе известен по-добър начин да си убие времето. Намали звука, пусна си най-новия диск с музика и започна.

Беше твърдо решена да си възвърне формата. Бе имала много стегнато тяло в гимназията, но после бе оставила всичко да отиде по дяволите. Наркотиците и бързите закуски си казаха думата.

Все още ядеше твърде много боклуци и възнамеряваше да промени това. Но първата ѝ грижа бяха наркотиците. Първо трябваше да се пребори с тях.

След последното отвличане бе така уплашена и стресната, че веднага, след като нещата се поуталожиха, мина директно на кокаин... и то по много. Никога преди не бе преживявала такъв стрес. За малко да си изкара ангелите.

И тогава взе решението — без повече кокаин. Без повече успокоителни също. Е, може би щеше да изпушва по някоя и друга

цигара с трева от време на време, като помощно средство за диетата си, но със сигурност щеше да си върне фигурата и да започне да се отнася с тялото си както трябва. И след като постигнеше целта, щеше да продължи по същия начин.

Само веднъж да свърши всичко това...

Едва започваше, а тя вече имаше едно такова неопределено лошо предчувствие.

Съсредоточи се върху това, което показваше екрана, като изпълняваше упражненията с гири от по два паунда, за да увеличи ефекта. Усети как пулса ѝ се ускорява, а кожата ѝ заблестя от потта. Скоро щеше да изпита онова приятно замайване, но не като това от наркотиците, а друг вид замайване. Беше почти също толкова приятно.

Почти.

— Сто и петдесет на деветдесет — каза Джон. Не беше доволен от резултата, но пък поне се радваше, че не надвишава безопасните граници.

Обикновено мереше кръвното на Том в клиниката на приземния етаж, но днес го направи в стаята на Монроу. Бе се качвал на последния етаж на Белия дом многократно по различни причини, но за пръв път му се случваше да провежда там медицински преглед.

— Е, какво ще кажеш? — попита Том. Беше свалил сакото си и вдигнал единия си ръкав.

— На границата си. И като се вземат предвид обстоятелствата...

— Никак не е зле.

Джон откачи апарата от ръката му.

— И внимавай с този натрий. Не ми харесва, че поддържаш деветдесет на долната граница. Може да се покачи и ще трябва да ти изпиша някои лекарства.

— Значи без повече свински сланинки?

— Точно така! Те са пълни с натрий и мазнини. А това си е чиста отрова за човек като теб.

Том остана мълчалив, докато Джон стъгваше апарата за мерене на кръвно и го прибираще в лекарската си чанта. Когато вдигна поглед, Том бе застанал до прозореца. Острият му профил бе причината Тайните служби да му измислят кодовото име Острието. Изглеждаше много самотен така, загледан в протестиращите зад предната ограда.

— Нима си изненадан от реакцията? — попита Джон.

Том се обърна и сви рамене. Бе свалил маската на хладно спокойствие на „лидера на свободния свят“:

— Джордж Рийди казва, че Белия дом отнема на хората политическите им инстинкти. Започваме да си мислим, че сме способни на всичко. — Усмивката му бе измъчена, а погледа — мрачен. — Може би е прав. Само ги погледни. Искат да ме разпънат на кръст.

— Друго ли си очаквал?

— Мислех, че съм бил доста убедителен снощи. Имах цял час ефирно време, при това в най-гледаните часове. Смятах, че все някого съм успял да убедя.

— Вероятно си успял. Но те не са навън сред маршируващите и е твърде възможно да не могат да се свържат по телефона или факса. Може би по електронната поща.

Смехът му приличаше на лай:

— Електронната поща ли? Опашката там е безкрайна!

— Можеш да откриеш доста поддръжници в Интернет пространството. Там има много свободомислещи хора.

Том погледна към него и задържа погледа си.

— Ами ти, стари приятелю? Теб успях ли да накарам да промениш мнението си?

Очевидно отговорът беше много важен за него и Джон копнееше да му каже това, което искаше да чуе.

Миналата вечер Том бе съобщил, че заминава за международната среща на върха по въпросите около наркотиците, за да предложи край на войната срещу тях. Джон бе вече запознат с повечето от аргументите му, но се надяваше, че малко риторична магия ще го накара наистина да повярва в идеите му. Сви рамене:

— Разумът ми го приема. Но в емоционално отношение... — поклати глава и се потупа по гърдите. — Нещо ето тук, вътре, не може да приеме идеята за Америка, в която се отбиваш в кварталния магазин, за да си купиш паста за зъби, конци за почистване и една доза героин.

Том мрачно се усмихна:

— И ти ли, Бруте?

— Какво да ти кажа? Чака те голяма битка. Битката на живота ти. *И ще се погубиш в пламъците, стари приятелю.*

— Имам нужда от подкрепата ти, Джони.

— Не е така. Аз съм просто един човек. Имаш нужда от подкрепата на онези четиристотин и петдесет предубедени хора горе на хълма.

— Не, Джони — отвърна Том меко. Сложи ръка на сърцето си. — Имам нужда от подкрепата ти тук. Трябва да знам, че единствения човек, на когото винаги съм можел да разчитам, все още ми пази гърба. Някак си ще ми е по-лесно да спечеля, ако знам, че си с мен. — Стисна

и издаде решително челюсти в посока протестиращите. — Но със или без теб, *ще спечеля*.

Джон познаваше този поглед. Спомни си как когато бяха на седемнадесет, се бяха обзаложили на няколко бири зад газостанцията Еберсол, извън пределите на Фриймантъл. Двама от работещите там започнаха да се занаят с бричката, която караше Том, като се чудеха дали ще може да мине петдесет. Том нямаше как да ги опровергае, затова каза нещо от сорта на:

— Да, но мога да се прибера до къщи без въобще да използвам спирачка.

Естествено никой не му повярва и го предизвикаха да го докаже. Идеята беше откачена — да кара през центъра на Фриймантъл до къщата му, която се намираще на другия край на града. Четири светофара го деляха от дома и не сменяха светлините си последователно. Светофарите на Фриймантъл показваха каквото им хрумнеше точно в този момент.

Джон не очакваше Том да се хване, но той допи бирата си и каза:

— Добре. Само карайте след мен и гледайте. Ако дори само веднъж светнат стоповете ми, колата ми е ваша.

Истината беше, че на никой не му трябваше тази малка ръждясала бричка. Въпреки това старателно провериха дали стоповете работят и се натовариха на своите коли. Всички, освен Джон. Той седна до Том. Без никакво обсъждане. Това се подразбираше. Очакваше се от него.

И така те потеглиха. Джон все още се разтреперваше, когато си спомнеше. Първият светофар показваше зелено и всичко беше наред, но следващите станаха червени още щом Том се приближи. Той въобще не намали. Бореше се с ръчните скорости, промъкваше се между спрелите коли и правеше най-невероятни маневри. Но нито веднъж не натисна педала на спирачката. Премина през три червени светофара и всеки път, когато прелетяваше през някое от кръстовищата, лицето му придобиваше същото това изражение, което имаше в момента. Беше стиснал зъби и издал челюстта си напред.

И изглежда очакваше от него да му бъде верен по същия начин и сега. Този път обаче Джон не можеше просто да се плъзне на седалката до шофьора. Не и на това пътуване.

— Но защо, Том? — попита Джон. — Това е не само лоша тактика, но и лоша политика. Дори собствената ти партия...

— Те накрая ще склонят. — Том удари с юмрук по дланта си. — Това, което наистина ме притеснява, са тези, които настояват за орязване на бюджета. Оплакват се от разходите на правителството? Е, добре, аз им давам възможност за доста крупно спестяване — шестдесет милиарда на година. При това всяка година. Наркотиците са по-достъпни сега на улицата от когато и да било. Това са шестдесет милиарда, Джони. Истината е, че искам тези пари. Има и по-добри начини да ги инвестирам.

— Но социалната цена...

— Може ли тя да бъде по-висока от това, което плащаме сега? Ти спомена за купуване на хероин от местния магазин. Ти и сега можеш да го направиш, Джон. Но не в магазина, а на ъгъла пред него. Легализацията на наркотиците няма да ги направи по-достъпни отколкото са сега! Те и сега са напълно достъпни навсякъде! А ти ми говориш за социална цена! А какво да кажем за всеки социопат по света, който се домогва до част от печалбата?

— Точно това се опитвам да кажа — вметна Джон. — Защо да се превръщаме в тези, срещу които се борим?

— О, Джони. Не гледай на нещата по този начин. Бизнесът с наркотици носи толкова много пари на картелите, че те са способни да подкупват цели политически сили. Купуват цели градски управи... заедно с летищата. Това не те ли стряска? Не кара ли стомаха ти да се обръща? А най-лошото от всичко е, че те са в състояние да реализират тази печалба поради една-единствена причина. Защото сме обявили дейността им за незаконна. Ако я легализираме, можем дори да започнем да облагаме с данъци приходите от законната продажба на същите тези наркотици. Мога да предвидя чиста печалба от около осемдесет милиарда долара.

— Това ще са мръсни пари — отговори Джон.

— Не по-мръсни от данъците, които получаваме от продажбата на цигари и алкохол. Можем да вложим тези пари в нещо полезно, като например да инвестираме в информирането на хората как да стоят далеч от тях и да помогнем на тези, които вече са зависими.

— Стига, Том. Наистина ли искаш да събираш данъци от дрога? Искам да кажа, нямаме ли си вече достатъчно наркомани и деца на

зависими родители?

— Нямаше да е така, ако кокаинът беше легализиран. По същия начин са стояли нещата по време на сухия режим през двайсетте. Хората купували алкохол, за да го сипват в питиетата си. Имало широк пазар за него, който се изпарил, когато за една нощ скочът, бирата и виното отново били легализирани. Точно това ще се случи с дрогата, ако можеше да си купиш кокаин на прах или пък напитки с кокаин. Откъде мислиш, че идва „Кока“ на „Кока-Кола“? Може дори да има дъвки с кокаин.

— Кокаинови дъвки! Боже!

— Добре, може и да се съглася с теб за кокаина. Но това, което искам да кажа, е, че...

Телефонът иззвъня. Том вдигна, слуша мълчаливо няколко секунди, благодари и затвори. Отправи се към вратата, като направи знак на Джон да го последва:

— Насам.

Той последва Том до помещението, където живееше президентското семейство. Там имаше огромен телевизор, който беше включен. Джон бе идвал тук два-три пъти за по пиене или на вечеря. Том грабна дистанционното и превключи канала. Екранът показва застаряващ, плешив мъж с очила с дебели рогови рамки, който говореше обърнат към камерата. Надписът на екрана гласеше *Милтън Фрийдмън*.

— Фрийдмън? — възкликна Джон. — Икономистът? Но той не беше ли...

Екранът даде отговор на въпроса му като изписа *Бивш съветник на президента Рейгън*.

Брайънт Гъмбел го попита как вижда Америка след легализирането на наркотиците и професорът му отговори, че я вижда с наполовина по-малко затвори, два пъти по-малко затворници, без стотици хиляди самоубийства годишно, с градове, в които социално слабите хора имат шанс да живеят без да се страхуват за живота си...

Професор Фрийдмън отговори на още няколко въпроса, като подчерта икономическата и философска обосновааност на легализацията на наркотиците.

Каналът прекъсна за реклами, Том изключи звука и се обърна към него:

— Ето защо ще спечеля. Екипът ми обяснява това на медиите от седмици. Затова телевизионните мрежи, по-големите списания и вестникарски вериги са на моя страна и ще ме подкрепят.

— Докато карах насам не ми звучаха така.

— О, така ли? Нещо друго ли си очаквал? Те започват да ме подкрепят по фин и индиректен начин. Като това интервю с Милтън Фрийдмън. Той опонира законите срещу наркотиците от самото начало. Когато работеше с Рейгън, настояваше за това. Но милионите зрители, които го видяха чак сега, не знаят това. Те го чува да казва, че наркотиците трябва да бъдат легализирани и видяха надписа *Бивш съветник на президента Рейгън*. — Той изимитира зрителска реакция. — Рейгън? Наистина ли? Хмммм... Повярвай ми, нищо от това не е случайно. През следващите месеци ще виждаш Фрийдмън по телевизията доста често. А също и Уилям Ф. Бъкли. И...

— Бъкли? — Джон не можеше да повярва. — Ти и Уилям Ф. Бъкли сте в един и същи отбор?

— Той от години подкрепя идеята за легализация и не се срамува да го казва открито. Освен това много старши съдии из цялата страна ще отказват да изслушват дела за наркотици, защото смятат, че законите са несправедливи...

— Ако мислиш, че това има някакво значение...

— Всяка нощ, всеки ден, всеки акт на насилие, стрелба от минаваща кола, свръхдоза, всяко едно престъпление, вината за което може да се припише на стремежа към печалба от незаконна сделка с наркотици — и повярвай ми, тези аргументи ще бъдат изложени пред невярващата публика. А също и статистиките, които сочат войната срещу наркотиците като невъзможна за спечелване. Фактите са на моя страна, Джон.

— Но хората не са.

— Ще станат. Ще осъзнаят, че винаги ще съществува една група хора, която ще иска наркотици и ще търси начин да се сдобие с тях. В нашата страна има милиони от тях — дванадесет милиона са само нередовните пушачи на марихуана. Те са тук и няма да си тръгнат. Прокарването на закони няма да ги промени. А ние със сигурност не можем да ги затворим всичките.

— Не мога да си представя средностатистическия американец да отстъпи пред наркоманите.

— Да смениш тактиката не означава да отстъпиш или да се предадеш. Виж, милиони американци искат да се тъпчат с всевъзможни химикали. В повечето случаи те вредят само на себе си, а ако се случи да наранят другото докато са под действието им — ние вече имаме утвърдени закони за хора, които причиняват вреди, докато са в състояние на опиянение. Нека започнем да се отнасяме с тях като с болни, не като с престъпници.

Том излъчваше искреност и вяра. Той беше хипнотизиращ оратор и истински майстор на общуването с медиите. Но най-важното бе, че наистина вярваше в каузата си.

— Знаеш ли — подхвана Джон. — Може би ще успееш да реализираш нещо от това.

— Аз *ще* го реализирам. Може да не успея да постигна пълна легализация, но съм сигурен, че ще успея поне относно марихуаната. А това е първата крачка. Щом веднъж вратата се откряне, останалото ще дойде от само себе си. Само въпрос на време е.

Джон започваше да му вярва.

И тогава телефонът пак извъня. Том отговори, изслуша и се обърна към Джон:

— Налага се да слеза долу до офисите. Хедър се подготвя за участие в токшоу. Всеки момент ще тръгне натам. Трябва да говоря с нея. Искаш ли да поостанеш?

Джон поклати глава:

— И аз трябва да се връщам в моя офис. Сигурен съм, че до края на деня канал Ейч Ейч Ес няма да говори за нищо друго. Но искам да се върна и отново да ти измеря кръвното преди да заминеш за срещата на върха по въпросите на наркотиците.

— Това е добра идея. Но все още не си ми отговорил. С мен ли си?

— Официално ще съм плътно до теб, разбира се. Но като вътрешно убеждение... Все още не съм съвсем готов, Том.

— Ще станеш — отговори му Том с лукава усмивка. — Знам, че мога да разчитам на теб.

Джон предпочете да не възрази. Но в никакъв случай не бе така сигурен в това като приятеля си.

Змията се колебаеше над клавиатурата. Стоеше зазяпан в монитора, докато преглеждаше вече познатите директории в регистрите на паметта на телефонната компания Си енд Пи. Бе ги проверявал всеки ден тази седмица, като търсеше пътя с най-малко съпротивление, най-лесния начин да превключи програмите и да остави минимални следи. А това обикновено налагаше не най-очевидния и директен подход.

Бе прекарал последните няколко седмици в изучаване на системата, докато не се бе почувствал в нея като у дома си. Това му напомни за старите дни в гимназията, когато се подвизаваше като хакер по цяла нощ. Влизаше в системите на телефонни компании, банки и университети из цялата страна. Беше напълно свободен във виртуалното пространство. Непрекъснато търсеше електронния Граал на майсторството на системите и почти се задушаваше от неподправено и неповторимо удоволствие от това, което правеше. Но никога не бе откраднал или повредил данни. Дори никога не бе оставял подигравателни електронни графити като някои от по-глупавите му събратя хакери. Не целеше да привлече внимание. Искаше просто да види колко далече може да стигне, колко бариери може да преодолее, колко навътре в системата може да проникне. Замисълът му беше да завладее и подчини системата, да победи защитата ѝ, да отвори всичките ѝ врати, да провъзгласи победата си и да продължи нататък към следващата.

Дори сега Змията чувстваше отзвук от тази отминала тръпка. Усмихна се. Майки Маклаглън някога бе такъв идеалист. Такъв чист и неопетнен заблуден задник. Бе така заслепен от новаторската природа, необикновеното великолепие и необятността на виртуалното пространство, че пропусна безброй много възможности да упражни властта си.

Истината беше, че дори не съзнаваше, че притежава власт.

А също и чувство за справедливост. Ако не бе то нямаше да може да се стърпи да не я използва. И щяха да го хванат. И сега щеше да е в

списъка на хакерите на ФБР.

Не, благодаря.

Можеха да го арестуват и в колежа. Готвеше се да завърши като инженер, когато започна да прониква в кутиите на кабелните оператори за колегите си, които искаха да гледат безплатно Ейч Би Оу и Шоутайм. Накрая все пак мълвата за уменията на Майк Маклаглън стигна до ушите на някакъв видеопират, на име Мичъл Фулър, който му предложи да декодира видеоканали за сателитни чинии. предложи му също шестцифрена заплата, която беше четири пъти по-висока от тази на току-що завършил инженер. Ако въобще успееше да си намери работа като такъв. При това без данъци.

Всичко вървеше страхотно докато Фулър не открадна елегантната и невероятно трудна дешифровка на най-новия закодиран видеоканал. Когато Мак се оплака, Фулър му се изсмя в лицето:

— И какво ще правиш сега? Ще ме съдиш ли?

Тогава нещо се преобърна в Мак. Винаги бе имал тежък характер, но за пръв път изгуби контрол над себе си. Обзе го безумна ярост и в следващия момент държеше някаква желязна пръчка в ръката си, и ожесточено биеше с нея Фулър по главата. Преди да успее да се спре, Фулър изпадна в безсъзнание. Мак стоеше вцепенен и шокиран го гледаше как кърви. Зачуди се какво да прави. Все още му се искаше да го убие, но сега вече разсъждаваше... и така му хрумна по-добра идея.

Натъпка го в багажника на колата си и после се обади на жена му. Каза й, че няма да види повече скъпия си Мичъл, ако не му достави сто хиляди долара кеш. Веднага. Когато Фулър дойде на себе си, Мак му позволи да говори с жена си, за да каже как да събере парите. Начинът, по който го погледна, когато Мак го накара да се върне обратно в багажника, онзи страх, който се четеше в очите му, че няма да види повече слънчевата светлина... всичко това сякаш отвори някаква врата в Мак, отприщи нещо в него и го запрати от другата страна.

Съпругата на Фулър достави парите в рамките на часове. Изобщо не си и помисли да се обади на ченгетата или на ФБР. Не можеше да го направи. Те със сигурност щяха да я питат как съпругът й бе спечелил тези пари. Всичко мина така бързо и гладко, че на Мак му се доця да бе поискал повече. Но сделката си беше сделка. А и в

крайна сметка успя да се сдобие с такава сума за по-малко от ден. Пусна Фулър на свобода. И напусна този бизнес. Бе открил по-добра работа за себе си.

Така се роди Змията.

Беше направо удивително колко много хора правеха незаконни пари. Или пък парите им идваха по законен път, но не ги декларираха.

Те ставаха жертви на Змията. Не се противяха. Видът на пистолет, намек за насилие и обещание за още повече, в случай че не се подчинят — това беше напълно достатъчно, за да ги накара да сътрудничат. А като добавим и уверението, че на тях се гледа не като на хора, а като на стока, като на „пакет“ — и всякаква съпротива угасваше мигновено. Змията обичаше да заплашва семействата и близките на отвлечените с всевъзможни наранявания, ако не платят бързо и дискретно. Дори да мразеха жертвата, правеха каквото трябва.

Змията си спомни как веднъж партньорът на един *пакет* му каза да прави каквото иска и да убие копелето... при това да го направи бавно. Този отговор свари Змията неподготвен, но той бързо измисли решение. Каза на партньора, че наистина смята да убие *пакета* бавно, но че през това време ще измъкне от него пълните подробности относно съвместния им оръжеен бизнес... които смята да запише и изпрати на ФБР.

Получи откупа след часове.

Да... последното нещо, което всичките тези клоуни искаха, беше вниманието на федералното бюро.

Единственият проблем беше, че Змията не можеше да свърши работата сам. Необходим му беше някой, който да наглежда *пакетите*. Поли Дикастро беше идеалният човек за тази цел. Не беше най-големия умник на земята, но не беше и глупав. Беше лесно да го контролира. Появяваше се, когато му се кажеше, правеше каквото му се заповядаше — най-вече доставките — после си отиваше вкъщи и си държеше устата затворена.

Змията бе използвал Поли първите два пъти и всичко бе минало като по вода. Но на третия път Поли бе довел новата си приятелка — Попи. Кълнеше се, че нямало да има проблем и че дори щяло да е по-добре. Така щели да могат да наглеждат *пакетите* на смени. Докато единият е на пост, другият щял да спи. Змията не бе харесал идеята —

тази Попи му се бе видяла много дива. Но бе твърде късно да отмени отвличането.

Беше на тръни през цялото време, но всичко бе минало както трябва.

Този път обаче щеше да е малко по-различно. Змията обикновено сам извършваше отвличането. Твърдеше, че е по-добър в това, че има повече опит, че само на себе си има доверие и че няма да оплеска нещата. Но истината беше, че просто му харесваше да го прави. Истински се наслаждаваше на ужасения поглед на *пакета*, в момента в който си дадеше сметка какво му се случва.

Змията никога не бе преживявал нещо, което дори бегло да напомня за това, което *пакета* изживяваше, когато осъзнаеше, че е просто *стока*, *открадната собственост*, че някой друг държи контрола над неговия свят.

Този някой наричаше себе си Змията и вече усещаше първите слаби пробождания в слабините.

Този път обаче щеше да е различно. Жертвата щеше да е дете, а децата и без това не се поддаваха на контрол. Така щеше да е по-лесно да се извърши отвличането.

Освен това имаше и още една причина, поради която този път щеше да е по-интересно и вълнуващо. Бяха замесени и други хора. Важни хора. Змията предпочиташе да работи сам, но когато важните клечки дойдоха при него и му направиха неустойимо предложение, той просто не бе могъл да откаже. Съвсем буквално. Предложиха му цяло състояние, за да свърши тази работа. Но дори и да не бяха го направили, пак щеше да се съгласи, защото това не бяха хора, на които е разумно и безопасно да се отказва.

Той се стресна от факта, че те въобще знаят за неговото занимание и направо се уплаши, когато разбра колко наясно са всъщност. Казаха му, че са го одобрили заради опита му с отвличанията и затова смятат да го наемат. Това беше начинът, по който му го съобщиха. Нямахше нищо като: *Искате ли да направите това за нас?* Беше по-скоро: *Ето какво искаме да направите за нас.*

Змията имаше доверие на Поли, че няма да обърка нещата. Знаеше, че това ще е последният ангажимент на Поли. Попи щеше да се погрижи да е така. Змията бе съвсем наясно, че Поли се съгласи и този път, само защото печалбата щеше да е доста добра. Попи си бе

изкарала ума, когато при последното отвличане играта малко бе загрубяла. Последният път, когато я видя, приличаше на мишка върху електрическа решетка, в очакване на следващия токов удар.

Много жалко. Поли беше човек, на когото можеше да се разчита. Щеше да е трудно да му намери заместник. Но така става, когато си позволиш да се привържеш към някого.

Протегна се и взе чипоносия тридесет и осем калибров специален пистолет, който държеше до клавиатурата — Колт Кобра... имаше нещо в това име — и се завъртя на стола си, за да се наслади на гледката на трите си играчки, които сега изпълваха настоящето му жилище. Това бяха три компютъра — два пентиума на сто шестдесет и шест мегагерца и един Макинтош 7100/80, Пауър Стейшън — всеки от тях с високоскоростен CD-ROM. Всички те работеха на пълна мощност по двайсет и четири часа. Бяха свързани към принтер Хюлет Пакард 1200 — Си, цветен скенер, три клетъчни телефона, огромен телевизионен екран с долби съраунд звук, лазерно четящ CD-плейър, два видео плейъра, CD-плейър с възможност за смяна на до сто диска, и четиринадесетинчови колони.

Действително всекидневната му приличаше на магазин за електроника, но, по дяволите, той живееше тук, поне засега. Обожаваше играчките си, особено последната сателитна система, над която бе установил контрол. Затова не можеше да реши от какво да се отърве, без какво би могъл да мине. Имаше банкови сметки по целия свят и винаги можеше да си купи нови играчки. Така или иначе, веднъж годишно сменяше местожителството си. В момента живееше под наем в къща, която бе превърнал в малка спретната база, съответстваща на нуждите му, на улица с три ленти. Поздравяваше съседите си само когато те първи поздравяваха него. Беше достатъчно щастлив и без да знае името на нито един от тях. Щеше да се премести отново, когато това отвличане приключеше.

Никакви сантименталности. Никаква привързаност. Те замъгляват мисленето. Приковават те. А жените са по-лоши от всичко. Като пиявици са. Само търсят в кого да се вкопчат. Може да си свали от Интернет всяка жена, от която би имал нужда.

Върна се на клавиатурата и въведе последната част от превключващата програма. От сега нататък, доколкото това зависеше

от компютрите на компанията Си енд Пи, телефонната линия на доктор Джон Вандайн и неговата съвпадаха.

Набра номера на началното училище на Светото семейство в Бетесда. Бе разузнал мястото много обстойно. Там учеха децата на много видни политици и хора с добри връзки. А директорката — сестра Луси Джоузеф — имаше репутацията на доста умна жена. Откъде можеше да е сигурен, че няма монтирано устройство за разпознаване на номера на телефона си? Змията не искаше да поема никакви излишни рискове.

Нямаше представа кой вдигна телефона, но каза, че е доктор Джон Вандайн и че трябва да говори с директорката по много спешен въпрос относно дъщеря му. След около половин минута му отговори спокоен и ясен глас:

— Да, доктор Вандайн. Сестра Луси е. С какво мога да ви помогна?

Змията затвори очи и се опита да се превъплъти в някой друг:

— Добро утро, сестро. Става дума за дъщеря ми... Кейти.

— Нещо случило ли се е?

— Ами всъщност... да. Майка ѝ е претърпяла сериозна автомобилна катастрофа в Атланта.

— О, толкова съжалявам.

— Благодаря ви. Току-що ми се обадиха от травматологията и ми съобщиха, че е в критично състояние. Ще се наложи да отведе Кейти там за няколко дни. Не знам колко ще изпусне от училище...

— Великденската ваканция започва другата седмица, така че не се тревожете за това.

Великден ли? Наистина ли беше толкова скоро? Змията дори не се бе сетил за това. Но не трябваше да се издава пред сестрата.

— Да, знам. И това е добре, струва ми се — каза той. — Може би ще е последният път, когато Кейти ще я види... — Остави гласа си да утихне.

— Ужасно съжалявам — отвърна сестра Луси. — Ако бихме могли да ви помогнем по някакъв начин...

— Благодаря ви. Сега трябва да се отбия до кабинета си. Веднага след това отивам вкъщи, да приготвя багажа ни. Изпратих шофьор да вземе Кейти и да я доведе вкъщи.

— С кола? На коя фирма?

В главата му заблестя червена лампа и обяви тревога. Не бе планирал да ѝ дава такава информация предварително. Можеше да реши да я провери.

— О, все още не съм се обадил. Използвам услугите на няколко фирми от време на време. Предполагам, че която ще има свободна кола и ще може да стигне при вас възможно най-бързо.

От другата страна на линията се възцари мълчание. Очевидно на сестрата не ѝ допадна идеята да е в неведение кого точно да очаква.

Змията хвърли поглед на фалшивите документи, които бе приготвил, фирма „Рилайънс Лимо“ наистина съществуваше, но нямаше представа как изглеждат личните карти на тази компания. Но и сестра Луси едва ли знаеше... или поне така се надяваше... да не знае. В краен случай ще ѝ даде името, ако толкова настоява, но засега ще изчака колкото може повече.

Дори му беше забавно.

Най-накрая тя каза:

— Ами... просто се уверете, че всичко е наред с личната карта на шофьора. Ние държим да сме много внимателни, когато се наложи някаква промяна в установения режим.

— Това е една от причините, поради които държах да запиша Кейти точно във вашето училище. Но моля ви, не ѝ казвайте нищо за катастрофата. Просто ѝ кажете, че това пътуване до Джорджия е изненада.

— В известен смисъл това е самата истина.

— За съжаление е точно така. Ще ѝ обясня всичко, когато се прибере вкъщи.

— Много добре. Наредете на шофьора да се представи в кабинета ми и ще изпратя Кейти при вас. Ще ѝ съобщя за вашето обаждане преди той да е пристигнал тук.

— Много ви благодаря, сестро.

Той прекъсна разговора и се облегна назад. Сърцето му препускаше, а нервните му окончания потрепваха. Почувства се толкова велик, че се разсмя на глас.

— Господи, обичам работата си!

Поли паркира камиона на най-ниското ниво на подземния паркинг, както му беше наредено, и се огледа. Тук долу нямаше много коли. Хора — също.

Отново си пусна радиото. Старата каравана хващаше само радиостанции на АМ честота. Превъртя копчето за настройка, като напразно се надяваше да попадне на някаква музика. *Каквато и да е музика.* Как ли пък не. Нямаше никакъв шанс. Тази честота слушаха само стари пръдльовци, пристрастени към новинарските емисии, и разни други откачалки.

Спря се на произволна честота между осемстотин и деветстотин и чу на запис част от снощната реч на президента за наркотиците.

Ухили се доволно. Този не беше в ред. Щял да легализира наркотиците. Кой би помислил за това преди време? Всички коментатори твърдяха, че това не било чак такава голяма изненада за всеки, който обръщал внимание на тези неща, защото президентът и неговите хора били изпращали подобни сигнали през последните шест месеца. Но Поли никога не се бе интересувал особено от политика.

Да легализират наркотиците? Беше му странно да си представи как се отбива до магазина за алкохол, взима си шест големи бутилки с пиене и казва: О, да, докато съм още тук бихте ли ми дали и двойна доза Бе-40 и една кутия с трева? Или пък да си купи малко хашиш от местния смесен магазин на 711 улица?

Някак си не му се струваше правилно. Целият ритуал по купуването на дрогата си беше половината от удоволствието... да откриеш пласъора си, да се спазариш за цената, да му дадеш мангизите, да вмъкнеш скришом покупката в джоба си и да се отдалечиш небрежно, щастлив, че за пореден път си се измъкнал чист от цялата работа.

Да си го купуваш законно му изглеждаше толкова... обикновено. Като да бъдеш гражданин.

Изключи рязко радиото. Накъде отиваше проклетият свят?

Трябваше да се успокои. Чувстваше се като пренавитата пружина, която е готова всеки момент да се пръсне и да заподскача из вътрешността на камиона. Искаше му се всичко това вече да е минало.

Беше толкова лесно да наглеждаш *пакет*. Змията ти го докарва, прекарваш няколко дни, най-много седмица, затворен в наета къща, държиш го с превръзка на очите и завързан за леглото. Два пъти на ден го храниш и го водиш до тоалетната. А когато си получиш парите, го пускаш на свобода и се изнасяш от къщата, фасулска работа.

Този път обаче... да извърши самото отвличане. Това си беше съвсем друго нещо. Внезапно си представи как половин дузина полицейски коли с мигащи светлини и виещи сирени го обграждат и спират около него, вратите им се отварят на секундата и цял рояк въоръжени до зъби ченгета с ледени погледи насочват дулата в лицето му.

Поли потрепери. Не обичаше оръжията. Нямахше дори пистолет двадесет и втори калибър.

Аз съм любовник, не съм боец — обичаше да казва.

Освен това искаше да доживее до тридесет.

Как беше онази стара приказка? Направи го докато не си станал на тридесет. Е, той вече бе почти на тридесет и почти го бе направил.

Израсна почти сам. Майка му работеше на две места, за да осигури храната на масата, докато оня дебел задник, баща му, кръшкаше из другия край на града и не помагаше и с едно проклето пени, защото бил „сакат“. Как ли пък не. Един шофьор на линейка и някакъв надрусан шарлатанин го обявиха за изцяло и необратимо осакатен след автомобилна катастрофа. Това обаче изобщо не му пречеше да вдига тежести в гаража на гаджето си. Единственото абсолютно и неизменно нещо относно баща му беше фактът, че той беше пълен задник.

Но преди Поли да бе напуснал дома си завинаги, той бе успял да постави баща си на мястото му. Бе го изчакал на паркинга пред любимия му бар. Бе го издебнал докато бе отключвал колата си и той така и не бе разбрал кой го бе ударил. Бе взел портфейла му, за да изглежда като кражба и го бе оставил да лежи там с изпочупени кости.

Сега вече си напълно и необратимо осакатен, кучи син такъв.

С тази си постъпка той бе изненадал дори себе си. Това наистина беше първият и последен път в живота му, когато бе упражнил върху

някаго истинско насилие.

Но пък имаше всякакви други криминални прояви. Кражби, измами, мошеничества, лъжи, заплахи, обирал бе къщи, като се бе вмъквал откъм покривите. Работил бе като хамалин, куриер, шофьор, събирал бе дългове, и какво ли още не. Трябва ти човек да свърши нещо, няма проблеми, обаждаш се на Поли Дикастро. Той ще се погрижи за всичко.

Но вече не. Не и след този път. С парите, които Мак щеше да му плати, нямаше да му се налага да работи много дълго време.

Освен това на Попи ѝ бе писнало от този начин на живот. Бе се променила след последния път. Бе започнала да прави упражнения, да яде зеленчуци и други подобни неща. И истината беше, че изглеждаше страшно добре.

Не че и преди не си беше красавица, която кара мъжете да обръщат глави след нея. Още си спомняше кога я бе видял за пръв път. Той седеше на бара на Инкърнейт кльб на Ей авеню в Манхатън, когато тя влезе. Бе се издокарала в ония нейни плътно прилепнали дрехи, които подчертаваха всяка извивка на тялото ѝ. Не беше твърде слаба, но и в никакъв случай — пълна. Беше доста висока, с добре оформени бедра и страхотни дълги крака. А и в лице много си я биваше. Той се почувства напълно безпомощен. Беше зашеметен от начина, по който червената ѝ коса се развяваше докато вървеше; от начина, по който сините ѝ очи, подчертани с черна очна линия, надничаха изпод изсечения като със скалпел тежък бретон. Имаше пръстен на едната си вежда и нещо подобно на ноздрата, както и няколко татуировки — червено сърце на двете ръце, „Слава“ от вътрешната страна на дясната ръка и числото осемдесет и девет на другата. Почерпи я с питие и разбра, че също като него е дошла да чуе бандата, която щеше да свири в клуба тази седмица. Разговорът им потръгна и накрая се озоваха у Поли.

И ако бе смятал, че изглежда страхотно в дрехите си, когато ги съблече... беше просто... неописуема!

Започна да се възбужда само от мисълта за нея.

Да, Попи беше идеалното гадже. И въпреки всичко тя имаше кътчета в душата си, до които никога не го допускаше. Някаква голяма болка се бе загнездила в нея. Имаше неща в миналото ѝ, за които никога не говореше. Той се чудеше дали това има нещо общо с

татуировките ѝ. Винаги успяваше да се измъкне и да избегне обяснението, когато я питаше за тях. Но каквото и да имаше в миналото ѝ, важното беше, че тя някак си успя да влезе под кожата му. В началото той си мислеше, че ще е просто поредната му бройка, но се оказа нещо много повече. Много, много повече.

Невероятно, но факт: Поли беше стигнал до състоянието, в което не можеше да си представи живота без нея.

Почукване по страничния прозорец го накара да подскочи. Беше Мак. Гледаше го втренчено, долепен до стъклото. Поли свали прозореца.

— Господи, Мак! Изкара ми акъла.

— Излез на заден ход и ме следвай — каза Мак и тръгна.

— И аз се радвам да те видя, човече — измърмори Поли, докато палеше караваната.

Мак беше много странен тип. Приличаше на колежански професор или нещо подобно. Беше висок и с широки рамене. Може би по-скоро приличаше на професор, който тренира. Винаги ходеше с дънки, евтини мокасини, пуловери и якета от туид. Едно от тях дори имаше велурени кръпки на лактите, за бога! Косата му беше кестенява и късо подстригана. Нямаше никакви украшения по лицето си. Не носеше дори обици. Изглеждаше абсолютно порядъчен и обикновен. Докато не го погледнеш в очите.

Поли бе познавал много наемни и професионални убийци. Очите им бяха далеч по-топли от тези на Мак.

Мак. Нещо в това име винаги го бе притеснявало, може би най-вече защото беше единственото нещо, което знаеше за този човек. Мак чий? Мак по прякор Ножа? Може би. Той наистина носеше един доста голям. Другото нещо, което винаги носеше със себе си, беше автоматична пушка, четиридесет и пети калибър. Мак Пушката?

Мак Загадката. Никога не се виждаха във времето между поръчките. Поли просто получаваше обаждане от него и се явяваше където му се кажеше. Можеше да е навсякъде — Канзас Сити, Финикс, Уест Палм, къде ли не. Наглеждаше *пакета*, прибираше си парите и това беше всичко. Мак изчезваше от лицето на земята до следващия път.

Не че това имаше кой знае какво значение. Поли не гореше от желание да се размотава с него. Вероятно това беше политика на

сигурност от негова страна, за да не може Поли да го издаде. На Поли никога не му бе и хрумвало да го прави. Беше си изградил репутация на човек на място. Освен това Мак винаги се бе държал както трябва с него. Винаги му бе плащал точно колкото са се разбрали. И то навреме. Винаги бе плащал навреме и до последния цент.

А това заслужаваше уважение.

Възхищаваше се и на гладкия и безпроблемен начин, по който протичаха отвличанията на Мак. Работеха като добре смазани машини. Всичко вървеше като по вода...

Освен последния път.

И ако зависеше от Попи, още онзи път щеше да е последният за Поли. Бяха се скарали, когато тя бе разбрала, че ще има ново отвличане. Бе крещяла, хвърляла предмети, дори почти се бе изнесла. Тогава Поли си бе дал сметка колко важна е тя за него.

Накрая се бяха споразумели така: едно последно отвличане и излизат от играта. Щяха да вземат парите и да офейкат, да си намерят някой остров и само да спят, да се пекат на слънце, да се хранят, да пият и да правят секс.

Да.

Насочи камиона към мястото, където Мак паркираше лъскав нов линкълн, така че да остане място и за Поли да се вмъкне. Той му направи знак да спре.

Поли спря камиона, слезе от него и прокара облечената си в ръкавица ръка по бляскавата черна повърхност на линкълна.

— Страхотна кола. Откъде я намери?

— Влизай. Ще говорим вътре.

Прозорците се затвориха безшумно, когато Поли се вмъкна на задната седалка. Когато затвори вратата, всякакъв шум от външния свят бе изолиран. Почувства се като в ковчег.

— Под наем е — каза Мак тихо, като гледаше право напред, и извади някакъв плик от вътрешния джоб на кафявото си яке.

Поли го огледа по навик. Този път нямаше кръпки по лактите.

Поли се опитваше да не показва интереса си към съдържанието на плика, но силно се надяваше вътре да има доста мъртви президенти. Малко му трябваше да се издаде. Едва се удържаше да не сграбчи плика, когато Мак му го подаде.

— Тук има някои документи, които може да ти потрябват — каза Мак. — Просто... за всеки случай.

Поли погледна вътре, с надеждата цвета им да е зелен. Първото нещо, на което попадна, бяха няколко бизнескарти. Извади една от тях и я разгледа.

— Рилайънс Лимузин Сървис. От тях ли съм?

— Да, за около час от сега нататък. Ще намериш вътре лична карта и шофьорска книжка от щата Мериленд, издадена на същото име. Има и точни инструкции относно задачата ти, грижливо и ясно напечатани на фирмената им бланка.

Поли изпразни съдържанието на плика. Нямаше пари, но пък иначе Мак се бе погрижил за всичко. Фалшивата шофьорска книжка и личната карта бяха истинско произведение на изкуството.

— Как се сдоби с тези неща?

— Направих ги.

— Шегуваш ли се?

— Трябва ти само цветен скенер, няколко програми и малко време.

— Удивително. Аз... — и тогава вниманието му бе привлечено от две думи на маршрутната карта. Вцепени се на седалката си. — Ей, Мак. Тук не пише ли начално училище на Светото семейство? *Начално училище?*

Мак все още гледаше право пред себе си.

— Точно така.

— Да не искаш да ми кажеш, че ще отвличам дете?

— Да, това ще направиш.

— О, по дяволите! Мамка му! Не дете!

И тогава Мак се обърна към него и го прободеше с мръснокафявите си безизразни очи.

— Имаш нещо против децата ли, Поли? — попита го той с мек като сатен глас... и също толкова хладен.

— Не. Нямам нищо против децата. Точно затова не искам да отвличам дете.

— Гледай на него като на *пакет*. Просто още един *пакет*.

— Да, но доста млад *пакет*. Хората достатъчно се шашкат, когато е отвличен възрастен. Но човече, те направо откачат, когато става въпрос за дете.

— Нищо няма да ѝ направим.

— *На нея?* Мамка му! Малко момиче? Направо страхотно. Попи не обича деца.

— Ще ѝ се наложи да свикне с това.

— Ще полудее... като разбере.

— Попи ще прави каквото ѝ се каже.

На Поли му се прииска да имаше малко повече топлина в тези думи. Но Мак ги изрече със същата онази хладна интонация, с която би си поръчал кафе... чисто, с две бучки захар.

Истината беше, че Попи щеше да прави каквото ѝ се кажеше... до един момент.

— Ти беше този, който я вкара в играта — каза Мак. — Аз се съгласих. Попи досега караше на аванта. Време е да си заслужи парите. Ще бъде детегледачка за около седмица. — Усмихна се. — Винаги сме го наричали така. Сега наистина си е работа за бавачка.

— Е, да — съгласи се накрая Поли и се отпусна на седалката. Не му харесваше тази работа... изобщо не му харесваше. — На колко години е това момиченце?

— На шест. Но не се оставяй възрастта му да те уплаши. За него това ще е просто една разходка. Вече се обадох в училището. Очакват те. Ще отидеш да я вземеш, ще я настаниш на задната седалка с колан като добър и съвестен шофьор и после ще я докараш тук. Виждаш ли колко е просто?

— Тогава защо не го направиш ти? Така ще е още по-просто.

— Щях, но се налага да се погрижа за други неща.

Поли не отговори и Мак го бодна с пръст по рамото. Поли се вледени. Не му харесваше да го бодат така. Но когато погледна Мак в очите, видя, че се е случило това, което смяташе за невъзможно. Очите на Мак изглеждаха по-студени и заплашителни отпреди.

— Няма да ме зарежеш сега, нали, Поли?

— Не — отговори Поли и въздъхна. — Няма да те зарежа.

Трябваше да признае едно нещо: вече го беше страх да се откаже.

— Добре. Защото сделката си е сделка.

— Да. Сделката си е сделка.

Но как, по дяволите, щеше да обясни всичко това на Попи?

Змията влезе във фойето на хотел „Мариот“ в Бетесда и се отправи директно към телефона. Предварително бе разузнал повечето от големите хотели навътре в Белтуей и знаеше кои от тях имат точно този тип телефони, които му трябва. Хотел „Мариот“ отговаряше на всички изисквания.

Разбира се, можеше да се обади от вкъщи или от колата си, или пък от някоя детска площадка с помощта на мобилния модем на лаптопа си, но това щеше да означава да проведе клетъчен разговор, толкова сигурен, колкото някой високоговорител.

Откри телефон на компанията Ей Ти енд Ти — Дейтафоун 2000 — и се настани на седалката пред него. Този тип телефони поставяха главно на летищата и в някои от хотелите. Те имаха собствена клавиатура или пък порт за включване към лаптоп, както и електронен бележник — Змията носеше своя. Като декларира разговора на името на Чарлз Портър — сметка, която бе открил специално за случая — той включи лаптопа си към порта, отвори го и разгъна клавиатурата.

Докато го чакаше да се стартира и зареди паметта си, той се огледа. Наоколо имаше съвсем малко хора и никой не му обръщаше внимание.

Влезе в електронния адрес на несъществуващия Ерик Гартър и зареди оттам текста, който предварително бе написал и запазил.

Тридесет секунди по-късно, когато съобщението вече бе изпратено по Интернет, той излезе от мрежата. Откачи модема си от телефона, затвори лаптопа, излезе през главния вход и се отправи към паркинга.

Беше толкова лесно, толкова анонимно, толкова невъзможно за проследяване.

Толкова *сигурно*.

Може би дори необикновено сигурно. И необикновено лесно.

Беше почти разочарован.

Поли спря линкълна пред главния вход на началното училище на Светото семейство. Не приличаше много на училище, а по-скоро на голяма стара къща с два обширни етажа от тъмен камък и цимент, целите обраснали в бръшлян.

Посегна към ключовете, но се спря разколебан.

Не искаше да прави това. Просто не беше правилно.

Едно беше да отвлечеш някой мъж. Той все пак е възрастен. Друг човек, който би трябвало повече да си пази задника. Но ще се окаже твърде невнимателен и ще позволи да го отвлекат, така че някой ще трябва да го откупи обратно. Такъв е животът, човече. Всеки плаща за грешките си.

Но дете... по дяволите. Децата не могат сами да се пазят. Те не знаят правилата. Те са просто едни беззащитни душици. И да се опитваш да прецакаш някого чрез детето му, това беше... должно. Беше дори по-лошо от това — беше нечовешко.

Поли удари с ръка по волана. *Дяволите да те вземат, Мак!*

Изкушаваше се да обърне колата и да изчезне оттук. Щеше да вземе Попи от онази съборетина под наем във Фолс Чърч и да заминат на другия край на света.

Но Мак щеше да побеснее. Да започне да ги търси и рано или късно да ги открие. И тогава щеше да стане много грозно. Само един от тях щеше да си тръгне жив от сцената и Поли се съмняваше, че щеше да бъде той.

Освен това бяха сключили сделка.

Той обаче не бе имал представа, че сделката се отнася за дете. И все пак... сделката си беше сделка.

Така ли е наистина? Или се заблуждавам?

Колко ниско ще паднеш, Поли? Кога достатъчно ще значи наистина достатъчно?

Трябваше да послуша Попи и да стои настрана от това. Да остане чист.

Като ръмжеше от отвращение, той грабна ключовете и слезе от колата. Нагласи смешната си шофьорска шапка и се отправи към централния вход.

Посрещна го жена на средна възраст, която размени няколко думи по телефона и го заведе до кабинета на директорката.

Не беше особено светло, но той не свали слънчевите си очила. Колкото по-малко тези хора видеха от лицето му, толкова по-добре.

Кабинетът на директорката беше... Господи. В съзнанието му изплуваха спомени.

Сестра Луси беше възрастна монахиня, облечена в черно от глава до пети. Виждаха се единствено ръцете и лицето ѝ, което надничаше от нещо като съвсем неудобна за носене кутия. Тя се взираше в него през дебелите си очила, които правеха морскосините ѝ очи да изглеждат огромни. Долната ѝ челюст бе леко изпъкнала и ѝ придаваше смешен израз, когато се усмихнеше.

Точно това направи тя, когато го посрещна.

— Добър ден, мистър...?

— Андерсън — отговори той, доволен, че се бе сетил да погледне името в документите, които Мак му бе дал. — Джеймс Андерсън.

— И сте тук, за да вземете...?

Това пък защо? Какъв е този кръстосан разпит? Много добре знае за кого съм дошъл.

— Дъщерята на Вандайн. Кейти Вандайн.

— А, да. Доктор Вандайн ми се обади и ме уведоми, че ще дойдете. — Тя подаде глава през вратата. — Камил, би ли довела Кейти Вандайн от Кей-Би? — после се обърна пак към Поли и протегна ръка. — Документите ви, моля, мистър Андерсън.

Той бръкна в джоба си.

Подозрителна дърта кучка, ето това беше тя. Мак може и да беше подъл, долен кучи син, но поне се бе погрижил за всичко. Поли извади бизнескартата си и ѝ я подаде, като се надяваше, че тя няма да забележи как трепери ръката му. Реши да не ѝ дава и шофьорската книжка. Нямаше нужда да става и подозрителен, ако е твърде услужлив.

Сестра Луси се намръщи, докато я изучаваше.

— Тук няма снимка.

— Няма, госпожо.

Вдигна поглед и започна да го изучава със старите си сини очи също толкова внимателно, както допреди малко изучаваше документите му. Все още се усмихваше, но Поли имаше лошо предчувствие за тази монахиня. Правеше се на сладка стара бабка, но всъщност беше адски подозрителен, хитър, дърт прилеп.

— Офталмологичен проблем ли имате?

— Простете, не ви разбрах.

— Проблем с очите, мистър Андерсън. Нещо не е наред с очите ви ли?

— Не, госпожо.

— Тогава защо носите слънчеви очила на закрито?

Поли усети, че започва да се изпотява. Не му харесваше посоката, в която тръгна разговора. Още по-малко му допадна начина, по който сестра Луси продължаваше да го наблюдава.

— Предполагам, че съм ги забравил по навик.

— Тогава защо не ги свалите?

Поли се поколеба как да постъпи. Дали да откаже, което щеше да я превърне от прекалено предпазлива в откровено подозрителна, или да се подчини и да довърши започнатото.

Накрая все пак свали очилата.

— Ето така — каза сестра Луси, а очите ѝ пробождаха неговите.
— Сега не виждате ли по-добре?

— Да, госпожо — отвърна той, като се стараеше да не избягва погледа ѝ.

— И моля ви, свалете тази шапка. Тук вътре не се носят шапки. Така давате лош пример на децата.

— Да, госпожо — отговори той с широко отворена уста, за да не си помисли тя, че говори през стиснати зъби.

Почувства се така, сякаш се бе съблякъл.

В този момент някаква жена, явно Камил, доведе чернокосо малко момиче в карирана униформа.

— Здравей, Кейти — каза сестра Луси. — Това е господин Андерсън. Нали помниш, че ти казах по-рано, че баща ти ще те заведе на пътешествие в Джорджия? Сега господин Андерсън ще те прибере вкъщи.

Детето го погледна с бебешкосините си очи и му се усмихна. Господи, беше толкова малка. И сладка.

— При татко ли ще ме водиш?

— Точно така, мис — отвърна той, като реши да включи и личния си чар заради детето и сестра Луси. — Ще те прибера вкъщи, а после ще ви закарам с татко ти до летището. И ще заминете за Джорджия на ваканция.

— О! — това беше единственото, което тя изрече. Изглежда не беше особено ентузиазизирана.

Той протегна ръка с думите:

— Готови ли сме да тръгваме?

Тя си сложи червена барета и отговори:

— Да — после се обърна към директорката и каза: — Довиждане, сестра Луси.

— Един момент — спря ги монахинята, като го гледаше втренчено, сякаш имаше рентгеново зрение. — Кажете ми, Кейти, виждала ли си мистър Андерсън някога преди?

Детето поклати глава:

— Не.

Пръстите на сестра Луси забарабаниха по бюрото.

— Преди да ви пусна, мисля, че трябва да проведе един телефонен разговор.

О, господи! На кого пък щеше да се обаждат сега?

— Нямаме много време, госпожо — каза той.

— Това ще отнеме не повече от секунда — отвърна сестра Луси и започна да набира някакъв номер, който четеше от тефтера на бюрото.

Сърцето на Поли заплашваше да изхвъркне. В устата му и без това беше сухо заради памучните подпльнки, но внезапно я почувства като пустиня. Това беше лошо. Много лошо. Зае по-разкрячена стойка, за да прикрие треперенето си. Започна да обмисля как ще се измъкне. Дали да грабне детето и да го отведе със себе си? Или просто да пробяга петдесетте метра до колата и да отпраши към хълмовете?

Пое си въздух дълбоко и бавно, и зачака, като с всички сили се надяваше Мак да е предвидил и това.

Змията седеше пред домашния си компютър. Все още беше вътре в системата на телефонната компания Си енд Пи и следеше разговорите на Вандайн, линията на който съвпаднаше с неговата. Досега бяха получени две обаждания, и двете — за майката на доктора. Едното беше от неин бридж партньор, а другото — от самия доктор. Тъй като и двете повиквания идваха от окръга, Змията ги пропусна. Обаждането, което очакваше, щеше да дойде от Мериленд.

Вероятно се престараваше в предпазливостта си, но щеше да е срамота, ако оставеше всичко да отиде по дяволите, само защото не му се виси още един час тук, за да следи...

Ето това беше!

Змията се изправи на стола си. Обаждането идваше от зона триста и едно. Провери номера и се оказа, че е на училището на Светото семейство. Да не би Поли да беше оплескал работата?

Натисна клавиша ENTER и по този начин стартира предварително зададена команда, която щеше да прехвърли разговора към неговия телефон. Зачака с ръка върху телефона.

Чакаше.

Тъй като той не иззвъня, хвърли поглед към екрана. Бяха ли затворили от Светото семейство? Не! Но се звънеше в дома на Вандайн.

По дяволите!

Змията се хвърли към клавиатурата като обезумял, за да въведе нова команда, която да изпрати повикването към него. Телефонът в къщата на Вандайн звънна втори път. Ако майка му вдигнеше...

Подскочи, когато телефона до него внезапно започна да звъни. Облегна се назад, пое си въздух и вдигна по средата на второто иззвъняване. Прочисти гърлото си и заговори с мек, равен тон.

— Да?

— Доктор Вандайн, сестра Луси е от Светото семейство.

— Да, сестро. Не пристигна ли шофьорът? Казах му да...

— Да, тук е, докторе. Просто исках да проверя още веднъж дали всичко е както трябва, преди да поверя дъщеря ви на един непознат.

Змията затвори очи и мислено благодари на небесата, че бе останал в системата на Си енд Пи.

— Оценявам загрижеността ви, сестро. Шофьорът трябва да е Джим Андерсън от Рилайънс Лимо.

— Точно така. Много добре. Тогава ще позволя на Кейти да тръгне с него. Извинете за безпокойството.

— Изобщо не ме безпокоите, сестро. В днешно време предпазливостта не е излишна.

Затвори и се отпусна втренчен в монитора, като се опитваше да успокои бясното препускане на сърцето си.

Не, господине... в никакъв случай не беше твърде предпазлив.

Поли беше удивен. Не можеше да проумее как Мак бе успял да сътвори тази магия. Беше така замаян, че за малко да забрави да сложи детето на задната седалка. Бързо отвори задната врата и я закопча.

Това беше добър ход. Сестра Луси стоеше на входа и следеше всяко негово движение.

Ръцете му малко трепереха и коленете му все още леко се огъваха. В офиса на директорката си бе помислил, че всичко е свършило, но Мак се бе погрижил. Вече нямаше съмнение — този човек беше гений.

— Каква е тази кутия? — попита детето.

— А, това ли? Това са бонбони.

— За мен ли са?

— За всичките ни специални клиенти. Вземи си.

— Баба не ми дава да ям бонбони преди да съм обядвала.

— Днес е специален ден. Татко ти ми каза, че можеш да ядеш каквото си поискаш. Така че давай. Не се срамувай. Има още много.

Седна зад волана и запали двигателя.

— Помахай на директорката — каза ѝ той, когато излязоха на улицата.

Поли също се обърна да помахна.

Довиждане, дърт прилеп такъв. Може да си стара и хитра лисица, но моят човек е по-хитър от теб.

Коего му напомни, че... Извади клетъчния телефон и с натискане само на два бутона набра предварително запомнен номер. Няколко секунди по-късно чу Мак да казва:

— Какво има?

Умираще от желание да го попита как бе направил това с телефона, но реши да кара по плана.

— Стоката е натоварена и е на път.

— Добре — каза Мак и прекъсна връзката.

— На кого се обади? — попита сладкия глас от задната седалка.

— Това беше... ъ-ъ... диспечера. Просто исках да му кажа, че съм на път за вас. Харесват ли ти бонбоните?

— Мноооооого са вкусни.

— Отлично. Продължавай да ядеш.

— Добре. А това одеяло за какво е?

— В случай че ти стане студено или ти се доспи.

— О! Моят татко е доктор, нали знаеш.

— Така ли?

— Да. Но вече не ходи при болните хора.

— А къде работи?

— В една голяма, голяма сграда.

Очевидно нямаше да може да измъкне повече информация от нея. Поли хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Детето бе взело кутията с шоколадите в скута си и ровеше в нея.

Хапвай си, помисли си той.

— Искате ли един бонбон, господине? Много са хубави.

— Не, благодаря. На диета съм.

Отново погледна назад. Малко, сладко и невинно създание. Щастливо заради шоколадите и толкова доверчиво. Имаше му пълно доверие... защото ѝ каза, че баща ѝ го праща.

Почувства се като пълен предател.

Преди да напусне Белия дом, Джон Вандайн се отби в пресофиса и завари Тери Лондерган на бюрото ѝ. То беше затрупано с изподраскани жълти листове. Крепеше слушалката на телефона между рамото и ухото си, и припряно си водеше записки върху нов жълт лист.

Вдигна поглед и му се усмихна. Посочи към телефона и направи отегчена гримаса с тъмните си очи.

— Да, ще го направи — каза на слушалката. — Да, той със сигурност ще...

Джон я наблюдаваше докато вършеше задълженията си на заместник пресекретар. Даваше импровизирани отговори на някакъв вестник или редактор на списание. Обичаше начина, по който късо подстриганата ѝ, гарвановочерна коса падаше около лицето ѝ, когато наклонеше глава на една страна. А също и как тя тръсваше глава, за да я отстрани от очите си. Плътните ѝ устни смекчаваха донякъде острия нос и широката ѝ челюст. О, тази усмивка. Тя бе привлякла Джон така силно миналата година, когато я видя да говори със Стефани Харис. Той бе стоял там като глупак, докато Стефани не се бе сетила да ги запознае.

Няколко минути разговор с Тери и той вече бе завладян от нея. След това я бе срещал случайно при редовните си визити в Белия дом, но едва преди няколко месеца се бе осмелил да я покани на среща. Така бе започнала връзката им.

Тери беше в средата на тридесетте — около десет години помлада от Джон — но поведението и самоувереността ѝ прилягаха на по-възрастен. Тя и Кейти вече се бяха запознали и дори бяха прекарвали няколко вечери заедно на неутрална територия в някои ресторанти. Изглежда се разбираха добре. Кейти все питаше кога пак ще види Тери. Джон бе почти готов да признае, че невъзможното се бе случило, че бе открил някой друг, че имаше живот и дори любов след Марни.

— ... разбира се — обясняваше тя. — Той ще отговори на всички тези въпроси на пресконференцията. Точно така. Да. Приятен ден. Дочуване.

Затвори телефона и зарови глава между ръцете си. Заговори на нос изпод купчината листа:

— Никакви обаждания повече! Моля ви, без повече обаждания!

Джон остави черната си чанта на бюрото ѝ, застана зад нея и започна да масажира схванатите ѝ рамене, като размачкваше с палец всеки мускул.

Тя изстена и този звук го възбуди.

— О, страхотно е. Ти наистина знаеш от какво има нужда една жена.

— Тежка сутрин ли имаше?

— Най-тежката от всички. Десет пъти по-тежка от най-тежката досега. Аз... там... да, точно там. Бях съгласна на сто процента с всичко, което той каза снощи.

— Беше?

Това го изненада. Знаеше, че тя не употребява наркотици. А и заради строгото ѝ ирландско католическо възпитание бе решил, че ще е против легализацията им. Но пък от друга страна се бе оказала забележително освободена, що се отнася до секса. Така че защо да не беше и по отношение на наркотиците?

— Да, бях. Но сега вече не съм съвсем сигурна.

— На какво се дължи тази промяна?

— На обажданията! Тези от Европа вече бяха поети, когато дойдох в шест тази сутрин. Оттогава звънят като луди. От всеки вестник, местна радиостанция, фен клуб, токшоу, всички в западния свят искат още информация. — Вдигна глава. — О, боже, на западното крайбрежие всеки момент ще се събудят. Ще полудея!

Той се разсмя.

— Сега вече имаш добра причина да изневериш на принципите си.

— Аз мога да си имам принципи — каза тя, като се обърна и му се усмихна. — Но в този град бързо се научаваш да бъдеш и практичен.

— С други думи, ако това ще означава много допълнителна работа, по-добре да не ги легализират.

— Точно така, докторе — отговори тя, като все още се усмихваше. Дръпна го за вратовръзката и придърпа лицето му към своето. — Ела тук — измърка тя. — Целуни ме.

И той я целуна. По устните. Обожаваше усещането за нейните устни върху своите. Започна да мисли за...

Електронният звън на телефона прекъсна мислите му. Тя вдигна, без да прекъсва целувката и допря слушалката до ухото си. Джон дочу неразбираема отсечена реч.

Тери се отдръпна от него.

— Продължавай — каза тя в слушалката. — О, страхотно! Да, свържете ме с него.

Обърна се пак към Джон.

— Ще трябва да поема това.

— Добре — отговори той. — Остава ли уговорката за довечера?

Лицето ѝ помръкна:

— Едва ли. Шефът свиква съвещание и един господ знае колко ще продължи. Може да се наложи да остана до десет или единадесет. Или дори по-късно.

— Разбирам.

Тя се усмихна.

— Ти си истински ангел. Нека бъде утре по същото време, на същото място.

— Споразумяхме се.

Тя отново се усмихна и насочи вниманието си към телефона.

— Да? Да, тя е на телефона. — Изпрати на Джон въздушна целувка. Той ѝ махна за довиждане и си позволи тъжна усмивка. Ако доскоро не бе симпатизирал на идеята за легализацията, сега вече наистина беше против нея.

Когато Поли пристигна в подземния гараж с линкълна, детето вече бе дълбоко заспало благодарение на бонбоните с валиум. Това се оказа страхотна идея. Може би щеше да задържи останалите за себе си.

Разходи се из цялото ниво на гаража, като се оглеждаше за хора, които да паркират или тръгнат с колите си по това време. Навсякъде беше тихо.

Спря зад камиона по такъв начин, че вратата откъм страната на Кейти да е на една линия със задната му част. После слезе, отвори багажника на камиона, промъкна се в линкълна и зави детето в одеялото.

Следваше трудната част. Сега нещо можеше да се обърка.

Изправи се и отново огледа гаража. Не се виждаха хора. Стисна челюст и се наведе обратно в колата. Трябваше да го направи бързо. Едно, две, три и бе преместил тази малка, обвита в одеяло купчина от колата в камиона. Затвори и заключи багажника на камиона.

Дишаше трудно, но не от физическо изтощение. Направи го. Най-лошото мина. Всичко, което трябваше да направи сега, беше да остави линкълна на мястото на камиона. Мак щеше да дойде по-късно и да се погрижи за него.

Можеше да си отдъхне. Сега просто щеше да кара обратно до Фолс Чърч, да пренесе детето в къщата и...

О, мамка му! Попи! Беше напълно забравил за нея. Тя щеше да полудее, като видеше детето.

Дали най-лошата част бе минала? Едва ли.

На Джон му отне известно време да излезе от зоната на Белия дом. Когато най-накрая успя да се добере до Ейч Ейч Ес, му се наложи да си пробива път през безкрайна върволица от приятели, колеги и бюрократи, които едва си спомняше. Всички те циркулираха из фойето, асансьора и залите. Всеки от тях имаше собствено становище по въпроса за президентското изявление от миналата нощ.

Най-накрая успя да се приюти на спокойствие в офиса си. Секретарката му Филис му подаде чаша кафе:

— Откъде желаете да започна?

Беше на около петдесет, слаба и с много тъмна кожа. Късата ѝ и естествено къдрава коса обграждаше тясното ѝ лице. Все още пушеше, въпреки редовните проповеди на Джон. Дори в най-студените дни от годината тя излизаше на двора, за да изпуши една в почивката си. Почти не се усмихваше и изглеждаше така, сякаш непрекъснато е захапала лимон. Тази сутрин създаваше впечатлението, че последния лимон е бил доста кисел.

— Какво ще кажеш да започнем с нещо, което няма нищо общо с легализацията? Като например ОПС?

Една от главните му грижи тук, в Ейч Ейч Ес, беше програма, наречена Операция Обща Практика. Целта ѝ беше да стимулира медицинските училища, да ѝ отделят повече внимание в учебния си план, и да окуражава младите студенти да постъпват на работа като семейни лекари и да участват в общомедицински подготвителни програми. До момента програмата се радваше на добър прием.

— Ами... — започна тя бавно, като преглеждаше набързо бележките с оставени съобщения. — Няколко училища, които отдавна настояват да се срещнете със студентите им, са се обадили с искане за уговаряне на твърда дата.

— Ето че все пак има и добри новини.

— Но биха желали да знаят дали ще засегнете темата за легализацията.

Той потърка челюстта си. Независимо дали му харесваше, или не, той също бе попаднал в светлината на прожекторите.

— Е, добре. Степенувай ги по важност и назначи дати.

— А относно легализацията?

— Доколкото ти е възможно избягвай всякаква конкретизация. Говори само най-общо. Просто определи датите.

Щеше да се наложи да избегне тази тема. Не беше специалист по въпросите на наркотиците и законите, отнасящи се до тях. Освен това не му беше работа да говори по този въпрос. Това, за което искаше да говори всъщност, беше крещящата нужда от общопрактикуващи лекари и затова смяташе да пропагандира студентите в тези медицински училища.

Джон се стовари на стола пред бюрото си и завари монитора си вече включен и работещ. Добрата стара Филис беше самата ефективност. В долния десен ъгъл на екрана мигаше сигнал, че е получил поща.

Това беше единственото нещо, което Филис не можеше да провери вместо него. Написа паролата и влезе в адреса си. Чакаха го тринадесет писма.

Да видим дали ще мога да позная за какво са всички те.

Бързо прегледа опашката. Нямаше никакви изненади. Всички имаха едно и също нещо наум...

Освен последното. То не беше изпратено по вътрешната мрежа. Идваше от Интернет...

№4321334 10:31

От: DAEMON@ANON. NONET UK

До: J. VANDUYNE01 Джон Вандайн

Относно: Кейти

Изпратено от: daemon@anon.net.uk

Получено от: daemon@anon.net.uk

(1.37.109.11115.6) AA080380591; 16:13:11 ч. по

Гринуич

Адрес за обратна връзка: daemon@anon.net.uk

Получател: anon.net.uk (5.6711.35)

AA 26085; 10:31:16 +0200

Съобщение №<9502271831.AA26085@anon.nonet.uk>

До: vandyune01@hhs.com

Относно: Кейти

Кейти е при нас. Грижим се добре за нея. Не искаме пари. Искаме просто да ни направите една услуга. Ако го направите, ще ви върнем Кейти жива и здрава.

!!! НО!!!

Няма да сте в състояние да извършите тази услуга ако някой разбере, че действате по принуда. Затова никой не трябва да знае, че Кейти е изчезнала.

!!! НИКОЙ!!!

Ясно ли е??? Искрено се надяваме, че да. Ако уведомите местните или федералните власти за проблема си, повече няма да се нуждаем от вас. Нито пък от дъщеря ви. Ще се освободим от нея както бихме го направили с всеки друг безполезен предмет.

ЯСНО ЛИ СЕ ИЗРАЗИХМЕ?

В никакъв случай не подлагайте на съмнение нашата решителност или смелост. Животът на дъщеря ви зависи от това. Не правете нищо глупаво.

Ще разберем.

Скоро отново ще се свържем с вас.

Змията

=КРАЙ=

Джон седеше втренчен в екрана. Ако това беше нечия глупава шега, то тя изобщо не бе смешна... Кой, по дяволите, би...

Погледна адреса за обратна връзка и забеляза наставката „4UK“. Значи идваше от Англия. Познаваше ли някого в Англия с откачено чувство за хумор?

И тогава разбра, че писмото е дошло през един от онези анонимни препращащи сървъри, за които бе чел. По този начин се губеше информацията за истинския адрес, от който се изпращат писмата, така че на практика подателя им остава анонимен.

През артериите му премина ледена тръпка. Грабна телефона и набра номера на училището. Когато рецепционистката се обади, той й

каза, че иска да говори с дъщеря си.

— О, ами взеха я преди малко — отговори му тя.

Светът се залюля около него. Наложил му се да се хване за бюрото, за да не се стовари на пода. Опита се да каже нещо, но не се сети за звук, който дори бегло да наподобява ужаса, който го бе обзел. Всички гласни и съгласни, които знаеше, го бяха напуснали.

— Доктор Вандайн? — чу гласът на рецепционистката. — Всичко наред ли е? — Тъй като той отново не отговори, тя продължи: — Ще ви свържа със сестра Луси.

Той трепереше и се бореше за глътка въздух. Имаше чувството, че сърцето му е увеличило няколко пъти размерите си и заплашва да експлодира в гърдите му.

Една-единствена мисъл прорязваше съзнанието му и циркулираше във всяка клетка в мозъка му.

Не и моята Кейти! Моля те, Господи! Не моята Кейти!

Замъгленият му поглед се спря на монитора и се закова върху реда от писмото, който гласеше:

Няма да сте в състояние да извършите тази услуга ако някой разбере, че действате по принуда. Затова никой не трябва да знае, че Кейти е изчезнала.

!!! НИКОЙ!!!

Сестра Луси беше на телефона. В гласа ѝ се усещаше тревога.

— Доктор Вандайн? Нещо случило ли се е? Кейти още ли не се е прибрала вкъщи? Вече мина повече от половин час откакто вашия шофьор я взе.

Джон бързо преглътна, като се опитваше да намери някаква влага. Трябваше много да внимава, но и трябваше да каже нещо.

— Моят шофьор...

— Да. Този Андерсън от Рилайнс Лимо. Нали ви се обадох да ви попитам за всеки случай, преди да тръгнат. С вас говорих, нали? Моля ви, не ми казвайте, че не сте били вие...

Искаше му се да ѝ изкрещи: _ Как си могла да я пуснеш? _

— Не, не — каза той бързо. — Всичко е наред. Просто леко се притесних и затова.

— Слава богу! За момент си помислих, че... но тя трябваше вече да се е прибрала, нали? Ако желаете, ще се обадя в полицията и ще...

О, боже, не прави това!

Насили се да се разсмее, но смехът му прозвуча някак зловещо.

— О, ето я... идва си... точно влиза през вратата. Сигурно трафика ги е забавил. Благодаря ви, сестро. Извинете за безпокойството.

— Не се притеснявайте. Радвам се, че всичко е наред. И лек път до Атланта.

— Да... благодаря ви.

Джон непохватно остави слушалката на мястото ѝ и се облегна на бюрото.

Атланта... Атланта?

Втренчи се в монитора. Все още не можеше да повярва, въпреки писмото и разговора със сестра Луси. Цялата тази работа изглеждаше толкова нереална. Сигурно сънуваше. Така трябваше да е. Скоро щеше да се събуди и...

Телефонът извънтя и той подскочи. Сграбчи го.

— Какво?

— Секретар Греймън е на двадесет и втора. Исква да...

— Кажи му, че ще му се обадя по-късно.

— Да, но...

— Ще му се обадя по-късно, Филис — искаше му се да ѝ се разкрещи. Как можеше да го безпокои точно сега? — И поеми всички останали обаждания до мен. Не мога да говоря с никого в този момент.

— Добре ли сте?

— Никакви обаждания!

— Да, сър.

Джон се надигна с мъка от стола и започна бавно да се разхожда около бюрото, като залиташе. Чувстваше се странно, сякаш се носеше. Струваше му се, че офиса се е свил. Стените на стаята го притискаха отвсякъде и го задушаваша.

Кейти. О, господи, Кейти. Къде ли беше тя? Какво ли щяха да ѝ сторят? Какво изобщо искаха от нея?

Какво изобщо искаха от него?

Върна се обратно пред екрана и отново прочете съобщението.

... Не искаме пари. Искаме просто да ни направите една услуга. Ако го направите, ще ви върнем Кейти жива и здрава.

Услуга. Каква можеше да бъде? Какво можеше да означава това? Не притежаваше никакви специални умения. Какво можеха да искат от него?

Не бе в състояние да разсъждава върху това сега. Мислите му се връщаха при Кейти, която бе самичка, заобиколена от непознати, ужасена...

Господи, ако я загубеше...

Спря се до прозореца и погледна към смраченото небе.

Не беше ли вече преживяла достатъчно?

Имаше нужда от помощ. Трябваше да се обади на ФБР. Главният им щаб се намираше съвсем наблизо, на Пенсилвания авеню. По дяволите, щеше да се обади на Том, Том щеше да се обади на директора и цялата проклета агенция щеше да претърсва страната за тази отрепка — Змията.

Но ето че друг пасаж от съобщението прогори зениците му:

Ако уведомите местните или федералните власти за проблема си, повече няма да се нуждаем от вас. Нито пък от дъщеря ви. Ще се освободим от нея както бихме го направили с всеки друг безполезен предмет.

Не, нямаше да е в състояние да се справи с това сам. Какво разбираше той от преговори с похитители? Може би с помощта на Том щеше да успее да запази сътрудничеството на ФБР в пълна тайна.

Не правете нищо глупаво.
Ще разберем.

Това беше най-смущаващата част. *Ще разберам.* Змията явно беше доста запознат с графика на Кейти. Както и с неговия. Знаеше адреса на електронната му поща. А и какво бе казала сестра Луси? *Нали ви се обадох да ви попитам за него преди да тръгнат...* Това означаваше, че този човек е бил в състояние да пренасочи разговора от Светото семейство към себе си. Дали подслушваше телефона му? Всичко ли знаеше? Ами...

Внезапно една мисъл прониза мозъка му. Тегретольт! Тя имаше нужда от него два пъти на ден. Ако не го вземеше...

— О, господи! — каза той на глас и се строполи обратно на стола си.

Започна да пише отговор на писмото. Искаше му се да излее всички обиди, които знаеше върху този боклук, но се сдържа. Ако ядосаше Змията, кой щеше да пострада от гнева му?

Успокой се, каза си, овладей се. Помисли. Не позволявай на копелето да разбере, че те е хванало на тясно. Отговори на гадния кучи син.

Змия,

Получих и разбрах съобщението ти. Не съм казал на никого. Ще следвам дословно всички твои инструкции. Ти си господар на положението. Моля те, не наранявай Кейти. И ме изслушай.

ИМА ЕДНО НЕЩО, КОЕТО ТРЯБВА ДА ЗНАЕШ!

Кейти получава припадъци. Това е форма на епилепсия. Има нужда от лекарство по два пъти всеки ден. Ако не го получи, ще започне да конвулсира. Ще получава припадъци един след друг, докато накрая...

Пръстите му замръзнаха върху клавишите, неспособни да напишат следващите думи. Едва събра сили да довърши.

... мозъкът ѝ умре.

Трябва да повярвате, че ви казвам истината. Не си играя с вас. Имате дъщеря ми. Тя е най-важното нещо в

живота ми. Нямам представа с какво мога да ви бъда полезен, но ще направя точно каквото ми кажете, ще направя всичко, което искате, само й давайте лекарството. Мога да ви изпратя от него, да ви го оставя някъде или пък се обадете на която аптека искате и се снабдете. Трябва да ми повярвате, това НЕ Е НОМЕР!!! ТОВА Е МНОГО СЕРИОЗЕН МЕДИЦИНСКИ ПРОБЛЕМ!!!

Джон се облегна назад и затърси в обърканата си от паниката памет някакъв спомен относно това как се процедира с похитители. Успя да си спомни, че някъде бе чел, че много от тях лишават жертвите си от самоличност. Гледат на тях като на неодушевени предмети. Затова реши да се опита да добави нещо, което щеше да накара този луд да погледне на Кейти като на човек.

Кейти преживя доста за своите шест кратки години. Знам, че звучи трудно за вярване. Как е възможно дъщерята на един лекар да има такива проблеми? Повярвайте ми, съдбата не беше никак благосклонна към Кейти. Нейната епилепсия е само част от историята. Умолявам ви, не го правете още по-трудно за нея. Моля ви, не я наранявайте. Моля ви. Ще направя всичко, което поискате, само не я наранявайте.

Чу някакъв шум... приличаше на стон, на плач... и тогава осъзна, че това е неговият собствен глас. Той плачеше.

Избърса бързо очите си, добави името си накрая и натисна бутона, който щеше да изпрати съобщението. То щеше да бъде изпратено по Интернет до сървъра и после препратено до Змията... който и да беше той.

Колко време щеше да отнеме това? Десет минути? Може би час? Или пък два? Нямаше представа. Не бе добре запознат с Интернет. Глобалната мрежа беше толкова необятна, така анархична.

Но в едно беше сигурен — не можеше повече да остане тук. Щеше да полудее, ако трябваше да стои и чака иконката му за

получена електронна поща да замига. Той...

Това го подсети да запази всичко в тайна. Ами ако Филис знаеше паролата му и решише да му помогне с пощата? Щеше да разбере за Кейти. Върна се до бюрото, за да промени паролата си от Кейти на... какво?

Не бе в състояние да разсъждава. Хвърли поглед върху съобщението, което все още стоеше изписано на екрана. В съзнанието му се въртеше една-единствена дума, която му бе почти невъзможно да забрави.

Написа *Змия*.

Грабна сакото и изхвърча от стаята, като извърна глава, когато мина покрай Филис.

— Доктор Вандайн? — попита тя. — Тръгвате ли си?

— Да — отговори той без да се обръща.

— Нещо не е наред ли?

— Пейджърът ми ще бъде включен.

Бързо прекоси залата, без да поглежда никого. Пред асансьора чакаха доста хора, затова той избра да слезе по стълбището.

Минути по-късно караше през центъра на града. Щеше да се прибере къщи... но не веднага. Трябваше да измисли достоверна история, която да свърши работа за пред майка му. Не само заради това, което гласеше съобщението:

... никой не трябва да знае, че Кейти липсва.
!!! НИКОЙ!!!

Другата причина беше, че нямаше представа как ще реагира тя. Представяше си я как се хваща за гърдите и се свлича на пода в несвяст.

Но Джон все пак имаше нужда да каже на някого. Щеше да е само един човек, някого, с когото да може да поговори, да сподели бремето си.

Никога през живота си не се бе чувствал толкова самотен. Дори в най-тежките си моменти, когато Кейти бе приета в болница преди три години и не бе ясно дали ще оживее.

Но защо Кейти? Заради мен ли? Какво мога да имам аз, което би свършило работа на някого? Каква беше тази „услуга“, която би накарала някого да държи дъщеря ми в плен?

Чу надуване на клаксони зад гърба си и вдигна глава. Светофарът показваше зелено. Натисна силно педала на газта, но след неколкостотин ярда разбра, че не е в състояние да продължи.

Отби встрани, облегна се на волана и започна да ридае неудържимо.

Ами ако Кейти вече беше мъртва?

Поли бе оставил вратата на гаража отворена, така че сега просто вкара камиона в тясното пространство, изгаси двигателя, излезе и затвори.

Най-накрая беше на тъмно, сигурно и спокойно място.

Но не за дълго. Не и след като Попи видеше детето.

Можеше да бъде груб с нея, да ѝ каже да си затваря устата и да продължи нататък. Но когато тя не бе щастлива и доволна, нещо му пречеше и на него да бъде. Това не му се бе случвало с никого другиго досега. Не разбираше какво става с него.

Нямаше никакъв смисъл да отлага повече. Рано или късно щеше да му се наложи да се изправи лице в лице с проблема. Може би щеше да е дори съвсем скоро.

Отвори багажника, взе увития в одеяло вързоп на ръце и се отправи към вратата на къщата. Един от многото хитри ходове на Мак беше, че винаги наемаше къща с долепен гараж.

— Скъпааа! — провикна се той, като внимаваше да не използва името ѝ, но и да не внася излишно напрежение в атмосферата. — Ето ме и мен. Прибрах се вкъщи след дълъг и изморителен ден в офиса.

Тя го чакаше във всекидневната. Усмиваше се и това го обнадежди.

— Хей, скъпи, ти ли си? — отвърна тя. — Всичко добре ли... — Усмивката ѝ се стопи, когато погледът ѝ попадна на вързопа в ръцете му. — Какво, по дяволите, е това?

— *Пакетът.*

Лицето ѝ придоби странен израз. Отстъпи няколко крачки назад. Реагираше така, сякаш току-що ѝ бе казал, че има СПИН или нещо подобно.

— О, не. О, господи, не. Не дете. Само не ми казвай, че това е дете!

— Да. Дете е. На шест години.

— По дяволите, Поли! По дяволите!

— Хей, говори по-тихо. И не използвай името ми. Тя все още спи, но може да се събуди всеки момент.

— Върни я! И кажи на твоя добър приятел, че не искаш да имаш нищо общо с отвличане на дете.

Това беше глупаво. Нямаше да стои тук и да спори с Попи с детето на ръце. Започна да му натежава. Влезе в „стаята за гости“ и остави нежно детето на леглото. Колкото повече то прекараше в сън, толкова по-добре.

— Така или иначе вече е отвлечено — каза той. — Не мога да поправа нещата. Вързани сме за детето, независимо дали ти харесва, или не.

Попи стоеше на вратата на стаята. Погледът ѝ се местеше от Поли към малкия вързоп и обратно. Шокираното ѝ изражение бе отстъпило място на дива ярост. Страните ѝ горяха.

— Не мога да повярвам, че не ми каза нищо!

— Не знаех. Как можех да ти кажа след като аз самият нямах представа? Сервира ми го тази сутрин, когато отидох да взема лимузината.

— Не искам да участвам в това.

— И на мен не ми харесва, но няма как да го избегнем. Вързани сме.

— Как така „ние“? Не съм се съгласявала да гледам дете. Махам се оттук.

Тя се обърна и се отправи към другата спалня. Нямаше как да я накара да остане, а и ако го направеше, щеше да се наложи да наглежда и нея, и *пакета*. Може би трябваше да опита с друга тактика, например да провокира у нея чувство за вина. Имаше наблюдение върху нея през годините и бе забелязал, че този номер винаги минава.

— Добре. Чудесно. Остави ме сам. Върви си и ме остави с дете, за което нямам представа как да се грижа. Достатъчно лошо е, че е дете. Но на всичкото отгоре е момиче. Малко момиче. Как ще се грижа аз за малко момиче?

Тя се спря на вратата и се обърна. Очите ѝ хвърляха искри.

— Върви по дяволите, Поли!

— Хей, престани да използваш името ми.

— Заслужаваш да се разкрещя от покрива!

— Заслужавам да ми помогнеш, Поп... скъпа. И двамата сме загазили. Мислех, че сме отбор. Не е честно да правиш така, само защото играта загрубя.

Тя започна да обикаля нервно стаята, като мърмореше под носа си и непрекъснато повтаряше „по дяволите, по дяволите, по дяволите!“. В известен смисъл нещата се развиваха добре. Поне не си събираше багажа.

— Не разбирам защо ми се ядосваш — вметна той. — Аз дори нямах представа за това.

Тя отново се нахвърли върху него:

— Знаех си, че не трябва да му вярваме! Знаех си! Изобщо не исках да приемаме тази работа, но кой да ме слуша? Нееее! Ти каза...

Поли я остави да вилнее. Добре беше да изпусне парата. Може би след няколко минути щеше да се успокои.

Отне ѝ повече от няколко минути, накрая утихна и застана в средата на стаята с поглед, втренчен в него.

— Е, добре. Ще ти помогна. Но господ ми е свидетел, че това е последният път, когато имаме нещо общо със знаеш кой. Ясно ли ти е?

— Напълно. — Той тръгна към нея с намерението да се помирят с целувка.

Тя му се изплъзна.

— Трябва да видя какво става с детето. Аз не понасям деца, разбра ли? Някога да съм ти казвала, че понасям?

— Милион пъти.

— Е, това не се е променило.

— Но никога не си ми казвала защо.

— Просто не ги обичам, това е. Ако ги харесвах, досега да имах свои. И няма никога да имам. Никога. Ясно ли ти е?

— Да.

Боже, тя наистина е бясна.

— Никакви деца. Има ли проблем? На мен така си ми е добре. — Опита се да разведри атмосферата: — Е, това, така или иначе, ни е под наем. След няколко дни ще се наложи да го върнем.

Тя го погледна още по-свирепо отпреди. Сякаш се опитваше да пробие дупки в черепа му с очите си.

— И най-добре. Защото нямам повече представа за гледане на деца от теб. Какво да правя с... това?

— Ами просто се увери, че няма да може да върви и говори, когато се събуди... като с всички други *пакети*, но ние ще го върнем и...

— Страхотно — прекъсна го тя със змийски поглед. — Ще държим малко момиче вързано. Няма що!

Той я гледаше как се разхожда из просторната спалня. Чудеше се дали да не ѝ предложи помощ, но размисли. Тя приличаше на дива котка, готова всеки момент да му избодне очите, ако я доближи твърде много. По-добре беше да се отдръпне и да я остави да свърши нещата по нейния начин... сама.

Попи доближи увития в одеяло вързоп така внимателно и колебливо, сякаш детето щеше да скочи и да я ухапе. Не искаше да го събуди.

Дете. От всички проклети неща... точно дете.

Нали и без това обикновено деца биваха отвличани!

Какво щяха да правят с него?

Предпазливо отви одеялото, за да хвърли поглед.

Беззащитно малко същество в униформа. Вероятно учи в частно училище. Богаташко дете. Но тази глупава червена барета — откъде ли я беше взело?

Попи коленичи, за да може да разгледа по-добре лицето на малката ученичка.

Кръгло, сладко, с изцапани с шоколад устни. Хубава коса... дълга, черна, вързана на плитка.

Попи се зачуди какъв ли беше цветът на очите ѝ, но не смееше да повдигне клепачите ѝ, за да види.

Хрумна ѝ странна мисъл, докато седеше така, коленичила до детето.

На колко ли щеше да е Глори сега? Вероятно на същата възраст.

Дали щеше да прилича на това малко същество? Косата ѝ щеше да е дълга и...

Попи се наведе напред и повдигна леко един от клепачите ѝ. Съвсем за кратко, само колкото да разбере цвета им. После го пусна.

Имаше сини очи...

Също като на Глори...

Попи се стресна. Всичко това не ѝ се отразяваше никак добре. От години не се бе сецала за Глори. По-точно не си бе позволявала да мисли за нея. Глори си бе отишла. Преди много време. И за нея нямаше връщане.

Зае се да завърже детето и да му постави превръзка на очите. Налагаше се да импровизира, защото всичките им приготовления бяха за възрастен.

— *По дяволите!*

Змията удари с длан по телефона. Беше Дейтафоун, този път в хотел „Мейфлауър“. Удари го толкова силно, че почти го изкърти от стената.

Огледа се. Във фоайето един минувач се спря за секунда и го погледна, но после продължи. Вероятно сметна, че говори с брокера си.

Потисна гнева си. В крайна сметка, влизаше в Интернет по този начин, за да избегне разкриването си. Така че последното нещо, от което имаше нужда сега, бе да привлече вниманието като прави сцени. Но, по дяволите, наистина изпитваше желание да забие облечената си в ръкавица ръка в синия екран на телефона.

Прочете съобщението на Вандайн още веднъж, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо. След това го съхрани на хард диска си.

Детето беше проклета епилептичка! Бе проучил толкова внимателно всичко свързано с Вандайн и неговото хлапе. Но изобщо не бе разбрал нищо за никаква епилепсия или пък лекарство.

Дефектен *пакет*! Това беше най-лошият вариант!

Така му се падаше, като се забърква с някого, когото не познава. На първо място, никога не би докоснал почтен гражданин. Още по-малко дете. Да не говорим, че никога не би взел болен *пакет* — с такъв всичко можеше да се обърка.

Така че с какво си имаше работа сега? С болното дете на един почтен гражданин.

Прииска му се да изкрещи. Искаше му се да...

Прекъсна връзката и се отдалечи от телефона, преди да е направил нещо глупаво. Когато се успокои, отиде до друг телефон и набра личния номер на Салинас.

— Гардинело.

Очакваше да чуе гласа на Алън Голд — един от верните хора на Салинас. И този глас имаше ясно изразен акцент.

— Аз съм — изръмжа ядосано. — Кажу на шефа си, че *пакета* е взет, но е дефектен. Кажу му също, че искам да говоря с него *веднага*.

— Дефектен ли? Какво...

— Аз ще му обясня. Ще го направя само веднъж.

— Изчакай.

На Змията му се стори, че е чакал цяла вечност, докато накрая същият човек каза:

— В момента не е тук, но е на път. Нареди ми да взема номера ти, а ти остани на същото място. Ще ти се обади веднага щом пристигне.

Змията му продиктува номера на телефона и затвори. Седна и зачака. Опитва се да се успокои. Не трябваше да се сопва така при следващия разговор. Не харесваше Карлос Салинас, не му вярваше и нямаше да работи с него, ако имаше избор. Но нямаше. А и при всички положения не беше разумно да крещи на човека, който държи търговията с наркотици източно от Мисисипи.

Тук направо вонеше. Карлос Салинас едва дишаше в тежкия, влажен, наситен със сяра въздух. А блясъкът на шестотинватовите натриеви крушки болезнено ослепяваше очите му дори през слънчевите очила.

И все пак той беше впечатлен. Дълбоко впечатлен.

Беше дошъл в този тесен апартамент в югоизточната част на града, за да обмисли възможност за бизнес. Вместо това откри... истинско чудо.

— Погледнете моя миниатюрен хибрид — каза домакинът — слаб мъж на средна възраст, с брада, бивш хипар, който носеше каубойска шапка и се представяше като Джеф. Карлос знаеше, че той всъщност е четиридесет и пет годишния Хенри Уолтърс, независим пласьор на наркотици, търгуващ предимно с халюциногени. Бе се занимавал с това през почти целия си живот. — Наричам го Лизърд Кинг Индика Хибрид. Само вижте тези пъпки. Клонирах тези сладурчета едва преди шест седмици и жътвата вече може да започне. Още сега.

Карлос стоеше и се любуваше на „зеленото море“, както го наричаше Джеф. Цялата стая беше пълна с осемнадесетинчови растения с назъбени листа и рунтави връхчета — „чашки“, както нежно ги назоваваше стопанинът им. Те се поклащаха леко от нежния бриз, идващ от трите работещи вентилатора. Бяха засадени в пластмасови детски надуваеми басейни, които пък от своя страна бяха поставени на метални платформи. На прозорците имаше щори, тежки завеси и лепенки. Пластмасови тръби пълзяха от растение на растение и осигуряваха влага и минерални вещества. Корените им се топлеха от нагреватели, а натриевите лампи ги осветяваха с изкуствена светлина по дванадесет часа на ден. Голям метален контейнер обогатяваше въздуха с въглероден двуокис за максимален растеж.

— Но най-красивото в цялата тази дейност е, че всичко е компютризирано. Цялата стая е пълна с датчици, които отчитат нивата на осветление, влажност, въглероден диоксид и вода. Модемът ми

позволява да следя всяко растение от коя да е телефонна будка и да правя корекции по телефона. Инсталирал съм множество детектори за движение, така че ще разбере ако някой успее да проникне тук. И не на последно място, цялата ми система е заразена с вирус, който изтрива всичката информация от хард диска, в случай че тя попадне в неподходящи ръце.

— Помислил си за всичко — отбеляза Карлос.

Под костюма си се потеше обилно. Човек с неговото тегло не биваше да посещава джунгли, дори такива на закрито. Но въпреки това неудобство, той бе почти омагьосан от нежното поклащане на листата и чашките. Те изглеждаха някак... щастливи. Къде другаде се полагаха такива грижи за растения?

За момент го заля носталгия. Първият му досег с този род бизнес се отнасяше до марихуана. Бе прекарал много безсънни нощи на плажа на запад от Картагена, като пренасяше бала след бала колумбийска червена марихуана, от камиони — в траулери, пътуващи към заливите на САЩ. Групата, с която извършваше тези услуги, беше известна като една от най-добрите по онова време. Действието се развиваше в средата на седемдесетте, когато марихуаната, която се отглеждаше в Америка, беше с много лошо качество.

Контрабандата беше в кръвта му. Все пак беше колумбиец. Предците му бяха напуснали земите на баските в Испания още през 1600 и се бяха заселили в Андите, в района, където по-късно щеше да бъде основан град Меделин. Когато Испания фиксира цената на златото в Колумбия, неговите деди започнали да го изнасят в Ямайка, където го продавали на по-висока цена. В течение на вековете това се превърнало в традиция. Занимавали се с контрабанда на кафе, смарагди, хинин, електроника, домакински уреди и парфюми, в онези времена на жестоки вносни мита.

Верен на друга колумбийска традиция, баща му го беше изритал още на шестнадесет с думите: Ако успееш да спечелиш някакви пари, прати ми. Ако не, не ми се мяркай.

Той беше успял.

— Да, технологията си я бива — каза Джеф и изтръгна Карлос от спомените му. — Но растенията са забележителните в случая. Дават по четири паунда първокласна сенсемила на сто изходна суровина. Това все пак не са Хаваите, ако разбирате какво искам да кажа. Когато аз

започнах да пуша през шейсетте, тревата нямаше и един процент опиат вътре. Лизърд Кинг е за истински познавачи, човече, изкарва по четиринадесет процента при теста. Това си е страшно много. Ще се продава по минимум петстотин долара унцията.

— Колко растения има в тази стая? — попита Карлос.

— Двеста.

Карлос хвърли поглед към Алън Голд — неговата дясна ръка.

— Алън?

Голд стоеше до вратата, скръстил ръце пред костюма на Армани. Натриевите лампи се отразяваха в русата му коса и железните рамки на очилата му.

— Това прави шейсет и четири хиляди на реколта — отговори той без колебание. — Ако сметнем грубо осем реколти на година, стават половин милион на стая годишно.

Карлос отново погледна към Джеф.

— Достатъчно добре си живееш. За какво съм ти аз?

— Искам да разширя бизнеса — отвърна Джеф. — Вижте, тревата носи по тридесет и няколко милиарда долара. Но аз не мога да я произвеждам достатъчно бързо, за да са доволни клиентите ми. Готов съм да се пренеса в някой цех. — Разпери ръце над джунглата си, сякаш я благославяше. — Представи си, човече. Двадесет хиляди квадратни фута с трева, фантастично!

— И не се притесняваш, че президентът Уинстън може да легализира бизнеса ти?

— Няма начин това да стане. Тази индустрия се разраства и аз имам нужда от банкер, от човек с връзки... нали разбираш. За по-сигурно и така нататък. Ти си човекът, който ми трябва.

Клетъчният телефон на Голд извънхя преди Карлос да успее да отговори. По лицето на младия мъж премина сянка на угриженост, докато шепнеше едносрични думи на слушалката.

— Всичко наред ли е? — попита Карлос, когато Голд се обърна към него.

— Лоса е. Току-що се е обадил твоя нов сътрудник и е твърдял, че пакетът бил дефектен. Настоява да говори с теб възможно най-скоро.

Дефектен ли? Карлос усети внезапно стягане в гърдите. Да не би нещо да се бе объркало? Може би детето е било ранено? Надяваше се

да не е така.

— Кажи на Лоса да му предаде да остави номера си и да чака. Ще му се обадя от офиса — докато Голд предаваше инструкциите, Карлос се отпрати към вратата. — Налага се да тръгваме — каза той на Джеф.

— Това ли беше всичко? — попита Джеф. — Знаете, че поех голям риск като ви доведох тук.

— Ние ще се свържем с вас.

— Надявам се скоро да получа отговор. Времето лети. Няма да се подмладя.

— Бъди търпелив — каза Карлос, като леко го потупа по рамото. — Ако много се тревожиш, бързо ще остарееш.

Джеф пребледня.

— Е, не исках да кажа, че...

— Ние ще се свържем с теб — прекъсна го Карлос с ледена усмивка и се отпрати към хола, където бе по-хладно и въздухът бе по-свеж. Не обичаше да го притискат да взема решения.

— Някакви други подробности около нашия приятел, които пропусна да споменеш преди малко? — попита той Голд, когато седнаха в колата и потеглиха обратно към Джорджтаун.

Голд поклати глава.

— Не, нищо. Много странно. — Гласът му придоби лек раздражителен оттенък. — Като всичко останало, свързано с това отвличане. Ако ме допуснеш в голямата игра, сигурно ще мога да помогна.

Доколкото Карлос имаше доверие на Голд, беше по-добре засега всичко да стои скрито от него.

— Всичко с времето си, Алън — отговори той. — Но я ми кажи какво мислиш за тази малка демонстрация тук?

Всъщност на Карлос не му се говореше за марихуана точно сега. По-загрижен бе относно дефекта на пакета, който Маклаглън бе отвлякъл, но не му се слушаха оплакванията на Голд, че му няма доверие.

— Ако това се пренесе в мащабите на цех, би могло да бъде наистина много изгодно. Но се надявам, че не смяташ да инвестираш в...

— Аз не — прекъсна го Карлос. — Но мога да го свържа с подходящите хора.

— И да вземеш комисионна — усмихна се Голд. — Човек на място си. За момент си помислих, че смяташ да се върнеш към дистрибуцията.

— Не — Карлос бавно поклати глава. — Достатъчно съм се занимавал с това. Стига ми за цял живот.

От колко години беше в търговията? Със сигурност поне половината си живот бе прекарал в нея. Сега приближаваше петдесетте.

Първото му съприкосновение с кокаина беше, когато се присъедини към сънародника си Пабло Ескобар, който транспортираше от Чили към САЩ цели килограми от белия прах в автомобилни гуми. Тогава търговията с кокаин проходаше и не бе така доходоносна като сега. Но всичко се промени, когато Пиночет дойде на власт през 1973. Преработвачите на кокаин се пренесоха в Колумбия и се втурнаха направо при Пабло Ескобар и Хорхе Очоа... точно когато в САЩ настъпи бум в употребата на кокаин.

Колумбия, Меделин, светът — особено този на Карлос — никога нямаше да бъдат същите.

Карлос се бе трудил доста в „Лос Паблос“, но с течение на времето бе успял да стане и миротворец на групата. Бе открил начин да помирява враждуващи банди, да сключва сделки, и то по такъв начин, че и двете страни да се чувстват удовлетворени, така сякаш другата страна е направила по-голям компромис.

И когато Хорхе Очоа, наричан още „Ел Гордо“, свика среща на върха на най-големите играчи в търговията с кокаин, беше съвсем естествено Пабло Ескобар да изпрати Карлос Салинас да представлява интересите му.

На осемнадесети април 1981 той се приземи на частната писта на Очоа, дълга цяла миля, в имението му на Карибския бряг, близо до Баранкила. Хорхе Очоа — Дебелия — лично дойде да го посрещне и да го въведе в къщата. Хасиенда Веракруз, както Очоа наричаше имението си, беше с размерите на малка провинция, имаше си собствен зоопарк, арена за борба с бикове и конюшня с най-отбрани коне.

Търговците пристигаха като подозрителни конкурентни групи; като феодални господари, които ревностно защитават собствеността

си. Срещата завърши с уговорката да обединят възможностите и усилията си, за да поддържат и задоволяват изискванията на най-големия пазар — САЩ.

По-късно американците щяха да кажат, че на тази среща се е родил картела от Меделин. Вероятно беше така, но участниците в тази среща не се смятаха за част от картел, а за членове на „Ла Компания“.

— Обади му се — нареди Карлос на Лоса, когато пристигна в луксозния си офис в задната част на ресторанта.

Лоса набра номера и му подаде слушалката на телефона в стил Луи XVI.

Когато Карлос разпозна гласа на Маклаглън, той не го остави да говори, а му каза:

— Изчакай да проверим сигурността на линията.

После даде знак на Лоса да започне сканирането. Той беше добър в това.

Карлос Салинас стовари своите двеста и осемдесет паунда^[1] в огромното си кресло, докато чакаше. Гърбът ужасно го болеше.

Въпреки че само шепа хора знаеха личните му номера, Карлос не бе приемал входящо обаждане от години. Кой знае откъде можеше да идва едно такова повикване? Проучванията му за Маклаглън сочеха, че той е също толкова предпазлив, но дори обществените телефони вече не бяха така сигурни. Америка се превръщаше във фашистка държава. Започваше да прилича на родната му страна.

Така че той винаги използваше секретната си линия. И никога не набираще клетъчен телефон. Подозираше дори собствения си телефон и бе наредил непрекъснато да му бъдат правени проверки.

Чудеше се от кой ли от любимите си телефони се обаждаше Маклаглън. Познаваше повечето от навигите на този човек, знаеше кои са любимите му хотелски фойета, улични телефони, а също и кои са съучастниците му — Пол Дикастро и Попи Мулинър. Вероятно на света нямаше човек, който да е по-добре осведомен от него относно Майкъл Маклаглън.

Карлос можеше да използва и някой от своите хора за тази работа. В Колумбия на отвличането се гледеше като на изкуство. Но бе решил, че американец ще свърши задачата по-добре. Не искаше да има замесени колумбийци, в случай че нещо се обърка.

Карлос бе узнал за съществуването на Маклаглън, когато той бе отвлякъл търговец на оръжие, с когото имаха общ бизнес. Тогава Карлос бе наблюдавал Маклаглън много внимателно. Бе наблюдавал и следващия подобен случай, когато отвличеният беше видеопират. Всичко бе минало много гладко. Този човек имаше талант. Той беше точно човека, от когото имаха нужда.

Лоса вдигна поглед от скенера и кимна утвърдително. Карлос натисна бутона за запис преди да заговори.

— И така, Мигел. — Салинас имаше навика да го нарича Мигел вместо Майкъл: — Казаха ми, че си взел пакета. Много съм доволен, че първата фаза приключи.

Независимо от сканирането Карлос предпочиташе да разкрива възможно най-малко информация по телефона.

— Да. Това мина добре. Но съдържанието е дефектно.

— Предадох ми за това. Как се случи?

— Някога да си чувал за епилепсия?

— Епилепсия ли? — Карлос заглади мустаците си и хвърли поглед към Голд. *Епилепсия?* Беше виждал хора да конвулсират след свръхдоза кокаин. Това ли се бе случило с детето? — Значи твърдиш, че тук е замесена епилепсия?

Голд стоеше до прозореца. Разпери ръце и сви рамене. Лицето му казваше „нищо не знам за това“.

— Точно така, по дяволите — каза Маклаглън. — Защо никой не бе информиран за това?

Добър въпрос, помисли си Карлос. Бе получил детайлна и обстойна информация за президента и неговия приятел, доктора, при това — безплатно. Ядоса се, че нещо толкова важно е било пропуснато. Е, както казваха хората, получаваш за каквото си си платил.

— Или пък някой е знаел — вмъкна Маклаглън и Карлос долови надигащ се гняв в гласа му — и е решил, че не е нужно да ме осведомява?

— Успокой се, Мигел. Никой не те е пренебрегнал. Просто това някак си е било пропуснато. В крайна сметка, това не е нещо, с което човек парадирва и се хвали. Сигурен съм, че за човек с твоите възможности това няма да е непреодолима трудност.

— Не ми минавай с тоя номер. Това е основен пропуск и показва, че източникът е некомпетентен. За какво друго нямаме представа, сеньор?

— Имам ти пълно доверие, Мигел. Затова съм сигурен, че всичко ще мине както трябва.

— Това означава, че ще се наложи да имам повече контакт с роднините на пакета. Така всичко се усложнява. Колкото повече контакт има, толкова по-голяма е вероятността нещо да се обърка.

На Карлос започна да му омръзва поведението на Маклаглън. Беше време да го постави на мястото му.

— Мога да ти кажа само една дума, Мигел: Действай.

От другата страна на линията последва ледено мълчание. Карлос го остави да продължи още няколко секунди. Беше използвал пръчката, сега можеше да опита и с моркова.

— Между другото — каза Карлос сърдечно, — можеш да си получиш втората вноска. Можеш да го направиш още днес, тъкмо ще те информирам за фаза две.

— Ще намина към пет.

Линията прекъсна.

— Нашият приятел е бесен — измърмори Карлос, докато затваряше и се завъртя със стола към Голд.

— Бих казал, че има пълното право. Няма извинение за този пропуск. Трябваше да са ни казали за това — отвърна Голд. После сви рамене. — Е, разбира се, можеше да е и далеч по-лошо. Можеше да е диабетиче. Тогава на Маклаглън щеше да му се наложи да се учи да слага инжекции с инсулин.

Голд беше напълно прав — можеше да е по-лошо, но и това си бе непростимо. Некачественото разузнаване можеше да провали всичко. На Карлос му се искаше да измисли подходящо наказание за човека, отговорен за този пропуск. Но нямаше как да го накаже — заемаше твърде висок пост в правителството.

— Маклаглън ще намине по-късно да си прибере втората вноска. Пригответи парите в брой.

— Добре — отвърна Голд и отбеляза нещо в тефтера си, с който не се разделяше. — Още колко такива плащания ще има?

— Едно.

Голд подсвирна.

— Ще му трябва количка, за да си вземе парите от последната в кеш.

— Няма да види и пени от нея, докато всичко не приключи.

— Хайде, Карлос. Каж ми за какво е цялата тази работа с отвличането? Каква е целта ни в този случай?

— Всичко с времето си, Алън.

Чудеше се дали въобще някога щеше да му разкрие, че целта беше президентът Уинстън или да умре, или да напусне поста си.

Карлос въздъхна и се облегна назад. Натисна копчето за автоматичен масаж. Топлите и нежни бутала започнаха да облекчават неспиращата болка в гърба му. Беше толкова приятно.

Искаше му се да сподели бремето си с някого, но беше твърде деликатно и рисковано, за да се довери на някого, дори на Алън.

Трябваше да откажа — помисли си. — Да си бях държал устата затворена, когато чух, че президента Уинстън има намерение да легализира наркотиците.

Но как можеше да мълчи? Това, което заплашваше търговията с наркотици, заплашваше и него.

А „Ла Компания“ бе застрашена дори още повече.

Само да не беше „Ел Медиадор“.

Бе си спечелил това прозвище след срещата на върха през 1981 в Хасиенда Веракруз. Бе впечатлил Хорхе Очоа до такава степен, че Ел Гордо му се обаждаше винаги, когато трябваше да бъдат помирявани враждуващи групи. А това се случваше доста често.

И така той се бе превърнал в Ел Медиадор — главния преговарящ на Ла Компания. Поверяваха му всичко. Той бе уговорил с Нориега създаването на кокаинови лаборатории в джунглите на Южна Панама. По-късно пак той бе склонил Санданистас да му плащат, за да използват пистите му за презареждане с гориво на самолетите, натоварени с кокаин. През цялото време той бе взимал своя дял като част от продукцията и го бе продавал чрез собствена мрежа в Маями. Животът беше хубав.

Но после бе избухнала така наречената Война на Картелите през 1988 и нищо не бе в състояние да спре кръвопролитията. Карлос се бе опитал да им набие в дебелите глави, че има достатъчно пари за всички, но те не го бяха послушали. Старият му приятел Пабло Ескобар направо бе полудял и бе обявил война на вражеския картел

Кали, както и на самото Колумбийско правителство. Кръвта буквално бе заляла улиците на Меделин.

Карлос бе наблюдавал клането с нарастващо отвращение. Тогава бе имал нова съпруга — Мария — и бе искал да я държи далеч от огъня. Но какво бе разбирал тогава...

И тогава бе решил да се възползва от позицията си на Ел Медиадор и да започне собствена търговия.

Но имаше нужда от помощник. Дочу за младия мъж на име Алън Голд, току-що завършил публична администрация по програмата Уортън — който бил арестуван заради продажба на кокаин. Карлос плати гаранцията му и го нае.

Чрез редица подставени организации, основани от Голд специално за целта, Карлос започна да прави големи инвестиции в закупуването на акции на малки независими банки по източното крайбрежие. Когато придоби контролния пакет акции, той започна да внедрява свои хора в борда на директорите.

Това бе най-добрия ход, който някога бе правил. Въпреки че войната продължаваше, трафикът на белия прах не преставаше, а също и потокът от пари. Но тези пари имаха нужда от изпиране. На кого друг можеха да вярват достатъчно, за да му поверят тази задача, ако не на Ел Медиадор — Карлос Салинас?

Дори след като картелът Кали превзе Меделин, уменията му продължиха да бъдат ценени и търсени. През 1992 Мигел Родригес Орехеля — лидерът на картела Кали — се възползва от услугите му, за да накара Конгреса да приеме НАФТА^[2]. Карлос се премести във Вашингтон и съблюдаваше парите на картела да отидат в подходящите джобове. Разбира се, той взе своя дял, когато законът действително бе прокаран и приет.

Зона на свободната търговия... беше просто чудесно. Нямахше вече нужда от тайни писти и рисковани полети през границата. Мексиканците вече можеха всекидневно да прекарват пълни камиони с колумбийска продукция към Тексас.

Докато се случваше всичко това, Карлос Салинас откри, че е много по-удобно да контролира банковите операции от Вашингтон, отколкото от Маями, особено след като си бе създал толкова много високопоставени приятели по време на битката за прокарането на закона за НАФТА.

Животът му значително се подобри. Търговията с кокаин се променяше всяка година, но какво от това? Лидерите ѝ идваха и си отиваха — Пабло Ескобар бе мъртъв, а повечето от главите на картела Кали бяха в затвора. Но Карлос Салинас оцеляваше. Арестите и убийствата не намаляваха трафика с нито унция. Единствената разлика беше, че силата на колумбийските картели се съсредоточи в ръцете на по-тесен кръг хора — предимно в тези на Емилио Рохас — но това нямаше особено значение. Докато търговията с наркотици продължаваше да е незаконна, доходите от нея щяха да имат нужда от изпиране.

И Карлос винаги бе насреща... готов да вземе накрая своята комисионна.

Този път обаче комисионна нямаше да има. Вместо това му бе предложена чиста печалба от един милион долара ако успее да спре плана на президента Уинстън.

И ако успееше да се справи с това, щеше да е невъобразимо богат.

Щеше да се превърне в легенда.

Ако успееше.

Не, не трябваше да мисли какво ще стане *ако* успее. Трябваше да мисли как ще стане *когато* го направи.

Защото ако не успееше...

По-добре беше да мисли не за това, а за начина, по който преди около десет седмици му се отвори тази възможност — да стане легенда. Тогава бе започнал да получава поредица анонимни обаждания. Човекът използваше модулатор на гласа, но Карлос успя да разбере кой е. И беше направо шокиран. Оказа се човек, който не можеше да бъде купен с никакви пари, и все пак му даваше информация за плана на президента.

В началото Карлос не му вярваше. Да легализират наркотиците? *Всички* наркотици? Невъзможно... невероятно! Това просто не можеше да стане. Вероятно беше част от някаква откачена стратегия — да го хванат на тясно.

Той предаде цялата история, заедно със своите резерви, на Емилио Рохас, който в момента оглавяваше картела Кали.

В първия момент Рохас се изсмя на всичко това, но все пак направи някои проучвания, като използва връзките и ресурсите на

картела, които се простираха дори в Белия дом.

И така разбра, че е истина. Щеше да засегне не само марихуаната, а всички наркотици. Включително и кокаина.

Тогава доста се смяха, като смятаха, че каквото и да иска този смахнат президент, американския народ никога няма да приеме идеята. Но после пристигна още информация по случая от важната клечка на Карлос и те най-накрая започнаха сериозно да се притесняват. Това, което научиха, ги уплаши до смърт.

Самият Емилио Рохас дойде в САЩ, за да се срещне с Карлос. Емилио дойде *тук*.

Спомни си как бяха седели само двамата в тази стая. Карлос със свито сърце бе изслушал разказа на Емилио за това как този президент може би все пак щеше да е в състояние да осъществи плана си с помощта на обещания за по-ниска престъпност и данъци, и подкрепа от страна на медиите, фармацевтичната и тютюневата индустрии. Вероятно не ставаше въпрос за абсолютна и тотална легализация, поне в началото, но със сигурност щеше да постави основите на кампания, която впоследствие щеше да довърши всички останали закони, засягащи забраната на наркотиците.

И когато Америка постигнеше това, останалият свят щеше да последва примера ѝ.

Рохас призна, че за известен период от време той и картелът били в паника. Но когато се успокоили, започнали да кроят планове. Обмислили внимателно всички възможности. Всяка цена за спирането на този процес щяла да бъде оправдана. И как иначе? Всеки месец приходите им възлизали на милиарди долари, така че били готови да платят колкото трябва.

Рохас се опитвал да демонстрира спокойствие и увереност, но Карлос доловил страха и гнева му. Това не било битка за по-голям дял на пазара, а истинска война за живота им.

Това парвеню Уинстън можело да затрие цялата им империя само с един подпис.

Карлос се съгласил, че той трябва да бъде спрял. Но как?

Първата им мисъл била да го убият, но веднага я отхвърлили. Един атентат би направил Уинстън мъченик, а това било последното нещо, което искали. Щели да се чуват речи от сорта на: Злите наркобарони застреляха нашия президент герой. Затова трябва да

доведем делото му докрай и да довършим тези толкова могъщи и арогантни престъпници, които си позволяват да убият президента ни, за да запазят печалбата си. Не позволявайте на наркобароните да продължават мръсната си игра! Уважете своя мъртъв президент! Легализирайте наркотиците веднага!

Не... мъртъв, президентът Уинстън щял да бъде дори още по-голяма заплаха и по-непобедим враг отколкото жив и здрав. Затова трябвало да измислят друг начин — някаква злополука или нещо, което да изглежда като негова собствена грешка.

„Ла Компания“ проучила миналото му под микроскоп и открила много младежки лудории, но нищо, което да може да го дискредитира и очерни. Изглеждало безнадеждно. Докато... докато мистериозният източник на Карлос изровил история, която Уинстън си мислел, че е покрил напълно. Някаква американска агенция я изровила случайно при рутинна проверка и я предала.

Карлос на свой ред докладвал, като не й отдал особено значение.

Но се оказала *много* важна.

И така, двамата седнали на сигурно в същата тази стая и измислили ужасяващо гениален план...

— Заради легализацията на наркотиците е, нали? — попита Голд.

Карлос се сепна от унеса си:

— За какво говориш?

— За отвличането. От седмици го подготвяш. А след изявлението на президента Уинстън снощи — хоп! — говориш с Маклаглън по телефона. Трябва да има връзка между двете неща.

Толкова ли е очевидно? Толкова ли съм прозрачен? — запита се Карлос. Стана от креслото и започна да се разхожда из офиса.

Или просто Голд бе твърде умен? Нали затова Карлос го доведе тук. Знаеше, че Алън няма да се шокира, ако разбере за плана срещу президента, но колкото по-малко хора знаеха, толкова по-добре. Една стара колумбийска поговорка гласеше: Трима могат да пазят тайна, ако двама от тях са мъртви.

Спря се пред снимка на Ричард Никсън, поставена в рамка. Беше подписана за друг, но това нямаше значение. *Човекът на нея* беше важен.

— Не ме е грижа за мижитурка като Томас Уинстън. Той няма куража да го направи — посочи портрета на Никсън. — Как въобще си

позволява да седи в същия кабинет, в който е седял този човек? Ето това е президент!

— Никсън ли? — възкликна Голд. — Той е бил абсолютен глупак.

Карлос се обърна толкова бързо, колкото му позволяваше физиката му и навря пръста си в лицето на Голд.

— За този мъж ще говориш само с уважение, ясно ли ти е? Той е човекът, който пръв е обявил война на наркотиците през 1972. И сега нямаше да си тук, ако не беше той. Нямаше да носиш този лъскав модерен костюм и да караш немската си спортна кола, която толкова харесваш. Дължиш му всичко на него и на всички президенти след него, които са продължили политиката му срещу наркотиците. Те са били истински мъже!

Карлос се обърна отново към снимката на Никсън и се загледа в усмихнатото му лице.

— Защо Томас Уинстън не е като всички тях? Защо отказва да върви по стъпките им? Този лигльо иска да провали всичко!

— Няма никакъв шанс. Единственото нещо, което ще провали, е политическата си кариера.

Само ако знаеше това, което знам аз — помисли си Карлос.

Върна се до бюрото и се стовари на стола си. Автоматичният масажор продължаваше да работи. Нагласи гърба си на него, за да има по-добър ефект, но това не го облекчи много. Трябваше да се обади на онази китайка — Дървесно Цвете, или както там беше името ѝ. Тя единствена беше в състояние да го освободи от болката му. Разхождаше се нагоре-надолу по гръбнака му с малките си крака и го пренасяше в рая... при жена му.

Мисълта за Мария го натъжи. Бе я срещнал при едно от пътуванията си до вкъщи. Тогава тя бе още момиче, почти тийнейджърка, с испанско потекло като неговото. За пръв път в живота си Карлос позна любовта. Обожаваше я, боготвореше я и се ожениха. Доведе я със себе си в Щатите. И живя в блаженство десет години.

После Мария започна да се променя. Стана вяла, изглеждаше нещастна. И преди три седмици си нае къща в Джорджтаун, и се изнесе.

Карлос не бе предполагал, че може да бъде така наранен от жена...

Но не я бе изгубил. Това положение бе само временно. Тя щеше да се върне. Разбира се, той можеше да я накара насила, но какъв щеше да е смисълът? Не искаше да я държи в затвор. Но непрекъснато я държеше под наблюдение.

— Нещо ново от Пи Стрийт? — попита той Голд.

Голд сви рамене.

— Пазарувала е. Ходила е по музеите. После пак е пазарувала. След това — до библиотеката. Пак пазаруване. Записала се е на курс. Тя...

— Какъв курс?

— Някаква програма за жени. Точното наименование е в доклада. Искаш ли да...

— Няма значение — прекъсна го Карлос. — Значи няма друг мъж?

Алън поклати глава.

— Нито пък жена. Сякаш се е превърнала в монахиня с кредитна карта.

Карлос сви юмруци гневно. По дяволите, не я разбираше!

Всъщност може би знаеше. Проблемът беше в Щатите — разваляха я. Започваше да прилича на... американка. Трябваше да я държи настрана от токшоутата, сапунените сериали и списанията, които пълнеха главата ѝ с откачени идеи. Трябваше да я прибере у дома — в Колумбия — независимо дали ѝ харесваше, или не. Когато приключеше с това тук, щеше да е милиардер и да може да си позволи имение, по-голямо от Хасиенда Веракруз на Хорхе Очоа. Щеше да отглежда расови коне, точно като баща ѝ. И тя щеше да възвърне чувствата си към него. Щеше отново да е неговата Мария.

Но всичко това зависеше от спирането на президента Уинстън.

Всичко зависеше от унищожението на тази измет.

Карлос грабна дистанционното на телевизора. Огромният му екран оживя. Видя двама смътно познати му политици, единият — бял, другият — чернокож. Стояха зад нещо като подиум и явно изнасяха пресконференция.

— Политиката върши странни неща — коментира Голд. — Боже господи, това са Джизъп и Вагнер, един до друг. Не мести канала.

Надписите в долния край на екрана твърдяха, че чернокожият е републиканецът Флойд Джизъп, а белия — Куинси Вагнер от същата

партия. И двамата се надпреварваха да хулят президента. Конгресмен Джизъп крещеше, че „... това ще е геноцид на такова ниво, че ще накара Адолф Хитлер да изглежда като дребен хитрец!“. През това време Вагнер предупреждаваше, че предстои „разпадането на изконния морал на Америка!“.

Голд се разсмя:

— За пръв път виждам тези двамата да са на едно мнение за нещо! Това е невероятно!

— Алън — каза Карлос, — искам да откриеш адресите на фондовете за преизбиране на тези двамата и да им изпратиш по един чек за две хиляди долара с пожелание да продължат все така добре да си вършат работата и да поддържат войната срещу наркотиците.

Голд кимна, като все още се усмихваше:

— С удоволствие! Ще го пиша на сметката на ресторанта. Не че се налага да го правим. Искам да кажа, че те просто няма как да не бъдат преизбрани, но в това има голяма доза ирония, която много ми допада.

— А на мен ми допада да се застраховам.

Карлос прегледа всички канали, без да е сигурен какво точно търси. Нещо, каквото и да е, което да му подсказва какво е общественото настроение. „Ла Компания“ предсказа първоначалния гняв, но каза също, че ще последва охлаждане на емоциите, след като медиите и администрацията започнат да обработват и омагьосват обществото и Конгреса.

Спря се на канал, който показваше мъж, застанал на нещо като сцена, до лозунг, на който имаше червен надпис „Наркотици“, ограден с червен кръг и задраскан с дебела червена линия. В долния край на екрана мигаше цифрата осемстотин. Разпозна преподобния Боби Уиткомб. Той бе доста известен. В последните няколко години се бе сдобил със значително влияние в средите на Християнския фундаментализъм. В задната част на сцената, зад лозунга, седяха трима оператори и приемаха телефонни обаждания.

— Изглежда провежда пропаганда и набира средства — отбеляза Голд.

Преподобният Уиткомб залиташе от ръба на сцената, с микрофон в ръката. Другата му ръка ожесточено ръкомахаше, а от устата му буквално капеше пяна.

— ... искам да ви кажа, че няма да можем да живеем, работим и да се забавляваме пред очите на Бога, ако позволим това да се случи! Как ще държим главите си изправени, когато влезем в Божия храм? Бог ще оглушее за нашите молитви, ако не изгоним този зъл човек от Белия дом! Ако не го развенчаем като лидер на нашата нация!

Публиката в студиото го аплодираше възторжено на крака и го окуражаваше по всякакъв начин.

— Така че допринесете с каквото можете сега! Подкрепете ни с каквото имате, за да можем да връчим нашите петиции, за да можем да изпратим нашите дякони във всеки град в страната и да съберем подписка за принудително отстраняване на президента Томас Уинстън!

Последва нов изблик на аплодисменти и Голд се обърна към Карлос:

— Искат да го отстранят! Трябва да ми позволиш да се обадя и да им връча тлъст чек. Трябва да го направя.

— Колко тлъст?

— Десет. Нали искаш да се застраховаш. Ето ти добър начин да го направиш.

Карлос остана силно изненадан.

— Десет хиляди? Но защо?

— Трябва ми петцифрена сума, за да привлека вниманието му. Ще видиш. Ще свърши отлична работа.

— Много добре. Действай.

Екранът сега показваше изпълнение на хор в дълги роби. През това време Голд набираше номера. Когато заговори, внезапно бе придобил силен южняшки акцент.

— Здравейте. Преподобният Уиткомб ли е? Ами... искам да говоря лично с него. Не ми казвай, че е невъзможно, скъпа. Разбира се, че е възможно. Точно така. Давам десет хиляди, за да разкара този Сатана от Белия дом, но няма да го направя, ако не говоря с него лично. Точно така. Сайнъс. Били Боб Сайнъс. Добре. Добре. Така и ще направя.

Голд се подхилкваше и радваше като ученик. Сложи ръка на слушалката и се обърна към Карлос:

— Получи се! Сега чакам да го доведат!

Карлос се запита дали младия му финансов гений не бе правил това и преди.

Голд махна ръката си от слушалката и заговори в нея:

— Да? Да намаля телевизора си? Добре — отново се обърна към Карлос. — Ще отида в другата стая. Ти гледай телевизора.

Когато Голд излезе, Карлос забеляза, че е натиснал копчето за запис на видеото.

След малко камерата изостави хора и се премести към преподобния Уиткомб. Той изглежда бе забравил гнева си доста бързо, защото сега направо сияеше.

— Слава на Господа! На линията чака праведна душа, готова да допринесе за каузата. — Вдигна слушалката до ухото си. — Здравейте. С кого говоря?

Карлос едва разпозна гласа на Алън:

— Преподобни Уиткомб, наистина ли сте вие? Слава на Господа! Колко се вълнувам! Били Боб Сайнъс от Вашингтон е. Гледах цялото ви шоу. Чрез вас наистина говори Господ!

— Благодаря ти, Били Боб.

— Искам да ви помогна в борбата срещу този Сатана в Белия дом.

— Това е чудесно, Били. Какво смяташ да направиш?

— Искам да даря десет хиляди долара.

Публиката избухна в истерични аплодисменти, когато Уиткомб вдигна ръце и поглед към небето.

— Слава на Господа!

— Изгонете го оттам, преподобни Уиткомб. — Гласът на Голд успя някак да надвика шумотевицата. — Изгонете го и го пратете в Ада, където му е мястото!

— Ще го направя, Били Боб! — отвърна преподобният. — С помощта на щедри и праведни хора като теб ще успея!

— Спрете го, преподобни Уиткомб! Спрете този Сатана и го пратете там, откъдето никога няма да се върне!

— Благодаря ти, Били Боб. Това ще...

— Заплюйте го, преподобни. Заплюйте този Антихрист и го вкарайте в...

Камерата отново показва хора, а Голд се върна в стаята. Стовари се на дивана, като риташе с крака и се смееше толкова силно, че едва дишаше.

Карлос също се позасмя. Това го разведри леко и сне част от напрежението, натрупано в мускулите на гърба му, който така го измъчваше.

Когато Голд най-накрая спря да се смее, той седна и изтри очите си.

— О, човече! Не си спомням откога не съм се смял така!

— Значи ти е смешно... Дали ще ти е все така смешно, ако президента спечели?

— Няма никакъв шанс.

— Надявам се — отвърна Карлос.

Но не мога да седя мирно и да се надявам някакво телевизионно шоу да свърши цялата работа — помисли си той.

---

[1] Паунд — единица мярка за тежест. 1 паунд = 0,4536 килограма. — Бел.ред. ↑

[2] НАФТА — Северноамериканска асоциация за свободна търговия. — Бел.ред. ↑

Джон шофира из града още половин час, преди да се отпрати към къщи. Погледът му беше замъглен и почти не различаваше очертанията на пейзажа около себе си. Продължи да кара на автопилот, като не можеше да мисли за нищо друго, освен за Кейти — дали беше жива и как се отнасяха с нея.

Накрая се принуди да събере мислите си и да се концентрира. Трябваше да се мобилизира и да измисли достоверна история за пред майка си, която да обясни защо тя няма да чака Кейти на спирката на автобуса този следобед и защо той е напуснал офиса си толкова рано днес.

Трябваше да звучи адски достоверно. Един поглед щеше да е достатъчен на майка му, за да разбере, че нещо не е наред.

Когато се отпрати към къщата, вече имаше обяснение защо се прибира толкова рано, но не и защо Кейти няма да се прибере от училище днес...

Ако само бе в състояние да мисли!

Нана го засипа с въпроси още от вратата. Стоеше на вратата на спалнята си, облечена в екипа си за йога. Никога нямаше да свикне с гледката на майка си в черно трико и бял чорапогащник.

— Джон? Прибираш се? Нещо случило ли се е?

Той потърка стомаха си.

— Имам гастроентерит. Някакъв вирус върлува из целия офис. Хвана ме веднага като отидох на работа.

— Изглеждаш ужасно — каза тя. Тъмните ѝ очи обхождаха лицето му.

— Ако щеш ми вярвай, но се чувствам дори още по-зле, отколкото изглеждам.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Искаш ли да ти донеса малко супа?

— Благодаря, но не мога да хапна нищо — поне това беше истина. — Мисля да изпия един *Севън Ъп* и да си легна.

— Върви горе. Аз ще ти донеса.

— Не се притеснявай. Ще си взема на качване.

Отиде в кухнята и си наля половин чаша от двулитровата бутилка в хладилника. Майка му го следваше на всяка стъпка.

— Ще се оправя, мамо. Обикновено тези състояния продължават не повече от двадесет и четири часа. После си отиват, сякаш никога не ги е имало.

Остави я долу в подножието на стълбите. Нервно кършеше ръце, а погледа ѝ бе втренчен в него.

— Знам някои йогистки упражнения, които може да ти помогнат — каза тя.

— Не се притеснявай, мамо.

Какво щеше да ѝ каже за Кейти? Тя не беше глупачка. А и помощта ѝ в отглеждането на Кейти беше толкова ценна. Сега обаче му се искаше да си бе останала в Атланта.

Хрумна му нещо. Обърна се на последното стъпало:

— Мисля да си полегна на дивана в кабинета — каза той. — Искам да разбера какво става с изслушването в Сената.

— Надявам се да се справиш — отговори майка му, като все още потриваше нервно ръце.

— Ще се оправя, мамо.

Джон затвори вратата на кабинета и веднага седна пред компютъра. Той беше стар и бавен, но вършеше работа за нуждите му вкъщи. Скоро, след като прие поста в Ейч Ейч Ес, той помоли да бъде свързан със служебната мрежа, така че да има достъп до файловете си от вкъщи. Досега почти не бе я използвал, но в този момент му дойде като благословия.

Веднага се свърза с мрежата на Ейч Ейч Ес, написа персоналния си код и зачака да се появи иконата за електронна поща.

Нямаше нова поща.

Замисли се за куп неща, които не бе включил в първото си писмо.

Включи телевизора за маскировка и започна да пише ново.

Най-много се нуждаеше от доказателство, че Кейти е жива. Достатъчно жестоко бе, че я нямаше, но мисълта, че може да е мъртва... направо го убиваше.

Трябваше да знае.

Единственият начин да разбере, бе, като говори с нея. Дали това можеше да бъде уредено? Просто трябваше да я заведат до телефон и да ѝ позволят да каже няколко думи. Това беше всичко. Така той щеше да знае, че е жива и в състояние да се концентрира върху това как да я върне обратно.

Реши този път тона му да е делови и по-смел.

Змия,

Допълнение към предишното писмо: Трябва да получа доказателство, че Кейти е жива. Казваш, че искаш да ти направя „услуга“. Е, добре. Но в замяна искам дъщеря си обратно жива и здрава. Защото от това, което знам сега, не става ясно дали вече не е мъртва и погребана някъде.

Наложи му се да се облегне назад и да си поеме дълбоко въздух.
Моля те, Господи, нека това не е истина.

НЯМА да извърша никаква услуга, ако не получа неоспоримо доказателство, че дъщеря ми е жива. Ако не ми осигурите такова, ще приема, че тя е мъртва и ще отида директно във ФБР.

Искаше му се да добави още, че е готов да изостави всичко друго в живота си и лично да преследва човека, който стоеше зад всичко това, но се отказа, защото реши, че ще е твърде провокативно.

И все пак беше самата истина.

Сега трябваше отново да посмекчи тона и да накара това чудовище да погледне на Кейти като на човешко същество.

Но ако Кейти е жива и здрава, както твърдите, моля ви, отнасяйте се с нея внимателно. Тя е придирчива относно храната, но обича овесени ядки „Лъки Чармс“,

„Доритос“ и чийзбургери „Макдоналдс“. Сигурно можете да си представите какво ужасно преживяване е всичко това за нея. Знам, че е уплашена. Моля ви, не се ядосвайте, ако плаче много. Бъдете внимателни. МОЛЯ ВИ. Бъдете внимателни.

Това беше всичко, което можеше да напише, без отново да рухне. Изпрати писмото на адреса за обратна връзка, който бе посочил Змията.

Ако само можеше да се обади на ФБР. Чудеше се дали те биха могли да проследят писмото и да открият къде е дупката, в която се крие Змията.

Но не се осмеляваше да го направи. Какво ли друго знаеше Змията, щом подслушваше телефона му? Може би също така някой го следеше. Не можеше да рискува... не и когато живота на Кейти бе поставен на карта.

Застана до прозореца и зарея поглед над тихия квартал. Хората отиваха на обяд, пазаруваха, разхождаха кучетата си, играеха с децата си, изобщо правеха обичайните неща, докато неговият живот бе обърнат с главата надолу и превърнат в хаос.

Не разбираха ли? Не го ли усещаха? Кейти я нямаше!

Тя е добре — повтаряше си той непрекъснато, сякаш се молеше. Трябва да е добре.

Зад него долиташе звукът от заседанието на Конгреса. Джон обаче не го чуваше. Продължаваше да стои до прозореца, като се опитваше да потисне чувствата си, да мисли, да сподави вика си.

— Чу ли това? — попита Попи.

Тя седеше срещу Поли на кухненската маса, върху която имаше остатъци от пуйка. Все още му беше бясна, но ѝ се искаше той да обръсне брадата си и да боядиса косата си отново в черно, така че пак да заприлича на стария Поли.

— Кое? — каза той.

— Тихо! — Тя стана и изключи телевизора. — Слушай.

Този път го чу по-ясно. Идваше от спалнята. Знаеше, че ще чуе този звук и това я ужасяваше.

Беше приглушен плач.

— Детето е будно.

— Тогава най-добре отиди да видиш какво става — каза Поли.

— Защо аз? Идеята беше твоя.

— Хайде, Попи. Нали няма да се държиш така до края?

— Няма да се грижа за това дете — отговори тя. — Това не беше част от сделката.

— Добре тогава — отвърна той. — Нека я оставим да си плаче.

Той отхапа парче от пуйката и продължи да чете вестника, който си бе донесъл.

Щом като той щеше да се държи така, и тя щеше да постъпи по същия начин. Взе едно списание и го разгърна. Опита се да се съсредоточи върху дългата три страници статия за Шарън Стоун, но се отказа, след като ѝ се наложи няколко пъти да чете един и същи параграф.

Сподавените ридания изпълваха мозъка ѝ.

— По дяволите! — ядоса се тя. Стана и хвърли списанието към Поли. — Проклет да си!

Поли вдигна поглед към нея, усмихна се, но не каза нищо.

Попи изхвърча от кухнята и отиде право в спалнята. Намери маската и я сложи на лицето си.

Но на вратата се поколеба. Детето плачеше. Какво щеше да прави с уплашено, плачещо дете?

Със сигурност щеше да се справи по-добре от Поли, но това не означаваше, че щеше да се справи добре.

По дяволите! Да се свършва с това веднъж завинаги.

Открехна вратата и пъкна глава вътре. Детето лежеше по гръб, ръцете му бяха вдигнати над главата и вързани за рамката на леглото. Превръзката на очите му беше на място, но то бе изритало одеялото на земята, където бе паднала и баретата му.

Какви слаби и малки крака имаше.

И плачеше.

Беше малка и уплашена госпожичка.

Попи пристъпи навътре и затвори вратата след себе си.

Плачът секна, госпожичката се вцепени и утихна.

Реши да не я плаши повече. Най-добре беше да каже нещо.

— Не се страхувай... — По дяволите, дори не знаеше името ѝ. — Всичко е наред. Ти си добре. Никой няма да те нарани.

Попи се приближи и застана точно над нея. Дори в тъмнината на стаята можеше да различи проблясването на сълзи по бузите ѝ, под черната маска за сън, която ѝ бяха сложили вместо да връзват очите ѝ.

— Слушай, ако обещаеш да не викаш, ще ти махна парцала от устата. Става ли?

Детето кимна.

— Сега ми обещавай, че няма да викаш.

Тя кимна отново.

Попи махна парцала.

— Къде съм? — попита Кейти. Гласът ѝ трепереше, сякаш отново щеше да заплаче. — Коя си ти? Защо съм вързана? Къде е татко?

— Ще останеш тук за малко.

— Искам при татко. Защо той не е тук?

Отговорът трябваше да гласи: *Той не знае къде си.*

Отново заплака, като стоновете ѝ ставаха все по-високи.

Под маската ѝ рукна порой от сълзи.

— Искам да си ида вкъщи!

— Нали помниш, че се разбрахме да не викаш. Иначе ще трябва пак да ти сложа парцала в устата.

Детето прехапа долната си устна, за да спре риданията. Звукът от тях бе толкова жаловит, че сърцето на Попи се късаше. Тя коленичи до

леглото.

— Хей, виж — каза тя меко. — Не се страхувай. Няма да те нараня. Просто ще постоиш с нас няколко дена.

— Искам при татко!

Попи трябваше да я разсее по някакъв начин:

— Как се казваш?

— Кейти.

— Кейти, а? Това е много хубаво име. Виж, Кейти... гладна ли си?

Тя поклати глава.

— А ходи ли ти се до тоалетната?

Отново поклати глава.

— Гласът ти звучи смешно.

— Защото нося маска.

— Защо?

— Защото не искам да виждаш лицето ми.

— Но аз не виждам нищо.

— Знам. Но си я сложих за всеки случай, ако превръзката ти се смъкне. Ние сме много предпазливи.

Детето сви рамене. Или не разбираше, или не го бе грижа. По-добре да беше първото, защото това наистина беше важно.

— Добре. Ето как ще се разберем. Ще ти развържа ръцете и ще те заведа до тоалетната. Ще влезеш вътре сама и ще си свършиш работата. Когато си готова, ще почукаш на вратата. Ясно ли е?

Отново кимане.

— Добре. Хайде тогава.

Попи започна да развързва ръцете ѝ. Воденето до тоалетната обикновено бе работа на Поли, защото досега всичките им *пакети* бяха мъже. Тя никога не бе правила това, но знаеше процедурата. Поли обикновено им слагаше белезници, в случай че им хрумнат разни идеи, но Попи реши, че сега това няма да е необходимо.

— Ето как ще стане, Кейти. Ще сваляш превръзката от очите си само в банята. Като свършиш работа, веднага ще си я слагаш обратно и ще почукаш на вратата. Само тогава ще те пусна да излезеш. Разбра ли ме? *Ще си сваляш маската само когато ти кажем.*

— Защо?

Този въпрос свари Попи неподготвена. Никой преди не бе питал за това. Разбира се, всички други *пакети* знаеха отговора.

— Защото не искам да видиш лицето ми.

— Нали каза, че носиш маска.

Какъв е този разпит? — помисли си Попи. — *Да не е адвокат?*

— Да, така е. Но въпреки това не искам да ме виждаш.

— Защо?

— Защото... защото така. — Попи отвърза последния възел. — Готово. Сега можеш да се изправиш.

Хвана Кейти за раменете и я издърпа нагоре. Усети как кокалестото ѝ малко тяло трепереше под тънката материя на униформата.

Тя също бе изпитвала това чувство, когато някой от бившите ѝ приятели внезапно бе ставал груб и бе започвал да я бие. Помнеше добре това чувство — в капан, ужасена и без да има към кого да се обърне за помощ. Това вероятно беше най-лошото чувство на света... и вероятно точно така се чувстваше сега това дете.

Внезапно усети някакъв порив, прииска ѝ се да прегърне това дете, да го притисне към себе си и да потуши тези сълзи. Но нямаше начин да го направи. Трябваше да го държи на поне ръка разстояние. Едно уплашено дете можеше да направи какво ли не.

Но нямаше да навреди да му вдъхне малко увереност.

— Не се плаши, Кейти. Всичко ще се оправи. Представи си, че си на почивка с непознати роднини. — *Да, помисли си Попи, почивка като на Апълтън.* Полазиха я тръпки. — И когато всичко това свърши, ще се прибереш вкъщи.

— Искам да се прибера вкъщи сега.

— Не може да си отидеш сега. Но ще стане скоро. Разбра ли?

Последва нещастно кимване и нов въпрос:

— А ти как се казваш?

Още един въпрос, който я свари неподготвена. Никой от предишните *пакети* не бе питал за това. Обаче трябваше да даде някакъв отговор.

— Джейн — отвърна Попи. — Джейн Доу. — Двамата с Поли винаги се наричаха един друг Джейн и Джон пред *пакетите*. — Можеш да ми викаш Джейн, става ли?

Детето кимна в знак на съгласие.

— Добре. Сега да те заведем до тоалетната. Аз ще вървя зад теб с ръце върху раменете ти и така ще ти посочвам пътя. И запомни: Влизаш вътре, свършваш си работата и почукваш като искаш да излезеш.

Попи я заведе до тоалетната и я пусна вътре.

— И да не забравиш — провикна се тя през вратата. — Сложи си превръзката обратно на очите преди да излезеш. Разбра ли?

Чу как от другата страна на вратата детето отново заплака.

— Искам при татко!

— Не се тревожи, Кейти. Ще отидеш при татко. Само бъди търпелива.

По дяволите, беше толкова долно да правиш това с дете.

И защо ли нито веднъж не попита за майка си?

Змията се настани пред телефона във фоайето. Този път бе избрал хотел „Хаят“. Инструкциите за получаването на лекарството на пакета бяха предварително написани и запазени в паметта на лаптопа му и сега беше готов да ги изпрати. Но когато отвори измисления си електронен адрес, с изненада установи, че го чака писмо.

Можеше да бъде само от един човек.

Това не му хареса. Предполагаше се, че Змията е този, който дава нареждания на Вандайн и Вандайн ги приема. Змията му казва какво да прави, Вандайн се съгласява и така нататък. А не междувременно докторът да му пише когато му скимне.

За кого се мислеше този? Трябваше да се обажда само когато го питат, а не когато му харесва...

Змията се огледа. Преглеждането на новото писмо щеше да удължи престоя му тук, а това означаваше по-голяма вероятност нещо да се обърка. Но никой не го забелязваше.

Бързо изтегли съобщението на лаптопа си. Обърна екрана му с гръб към фоайето и отвори файла.

Както и предполагаше, Вандайн бе изпратил ново съобщение, препратено от анонимния сървър. На всичко отгоре му поставяше ултиматум! Проклет ултиматум! Откъде бе събрал кураж този човек, за да постъпи така?

Змията овладя гнева си. По дяволите, той просто постъпваше както всеки друг на негово място — искаше да се увери, че Змията наистина държи стоката, която твърдеше, че е при него.

При мен е, човече. И не можеш да си представиш колко малко ми пука дали обича „Лъки Чармс“ или каквото и да е там... Аз диктувам правилата. Свиквай с тази мисъл. А също и с факта, че няма начин да говориш с нея.

Какво си въобразява този? Да заведе дете с превръзка на очите до сигурен телефон, за да си поговори с татко си? Как ли пък не!

Извади на екрана своето съобщение и добави няколко реда накрая. После го изтегли на електронния си адрес и го изпрати по

Интернет.

Излезе от мрежата и бързо се отправи към изхода. Този път имаше лошо предчувствие. Първо недоглеждането с епилепсията, а сега не бе минал и ден от отвличането и този Вандайн се превръщаше в истински досадник.

Ако продължаваше да създава проблеми, щеше да се наложи Змията да му прати някой, който да го укроти.

Най-накрая!

Джон се бе промъквал до кабинета си цял ден, като избягваше Нана и упорито проверяваше пощата си. Отваряше писмата едно след друго, като всеки път сърцето му се свиваше, защото се оказваше, че е служебно.

Защо не му отговаряше Змията? Кейти трябваше да получи „Тегретол“ до вечерта.

Сега обаче пулсът му започна да препуска, защото разпозна адреса на анонимния сървър. Устата му пресъхна, а дланите му започнаха да се потят обилно, докато четеше:

Обади се и поръчай двуседмична доза от лекарството на дъщеря ти. Поръчката да бъде доставена на ъгъла на Седемнадесета и Кей Стрийт в центъра на града. Правим ти голяма услуга, така че не се опитвай да ни прецакаш. Ако заподозрем, че магазина се наблюдава, няма да вземем поръчката и дъщеря ти ще пострада. Ако някой се опита да ме проследи или спре, тя ще умре до минути. Както ти казахме и преди, нямаме нищо против теб и детето. Но не си играем игрички. Ако ни сътрудничиш, ще си я получиш обратно като нова.

Колкото до разговор с нея — няма начин това да стане. Твърде много неудобства ще ни създаде. Така че не настоявай, докторе. Няма ни много с търпението. Довери ни се и всичко ще свърши добре.

Змията

Джон внезапно бе отмалял. Силите го напуснаха, докато четеше писмото отново и отново. Фразите „дъщеря ти ще страда“ и „ще умре до минути“ пробуждаха съзнанието му.

Усети как стомаха му се надига. Помисли си, че ще повърне и се затича към банята. Наведе се над тоалетната, останал без дъх, но не повърна.

След малко гаденето премина. Наведе се над мивката и започна да се плиска със студена вода. И тогава чу вик. Изправи се и го чу отново. Този път беше жален вой... идваше от другата страна на хола...

О, не!

— Майко?

Втурна се обратно в кабинета си и я завари пред компютъра. Ръцете ѝ стискаха облегалката на стола толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Стоеше втренчена в монитора. Обърна се към него. На лицето ѝ бе изписан ужас, очите ѝ бяха широко отворени, а кожата ѝ бе побеляла.

— Джони... — Гласът ѝ се пречупи и изчезна за момент. — Джони, кажи ми, че това е някаква жестока шега!

Първата му мисъл бе да я излъже, но какъв щеше да е смисълът? Кейти нямаше да се прибере от училище по-късно и щеше да разбере така или иначе...

Пристъпи към нея, прегърна я и внимателно я поведе към дивана.

— Хайде... седни.

— О, боже господи, значи е вярно! Някой е отвлякъл Кейти! О, боже, но защо?

— Не знам, мамо.

Джон ѝ разказа всичко, което се бе случило и ѝ обясни защо не се е обадил на ФБР. Докато течеше разказа му, тя сякаш се посъвзе и успя да се овладее. Никога не бе била истерична. Зададе му същите въпроси, които той непрекъснато задаваше на себе си. Защо Кейти? И каква беше тази „услуга“, която щяха да искат от него?

— Но те ще дадат на Кейти лекарството ѝ — каза тя. — Според мен това е добър знак. Значи че е жива и че им трябва такава.

Или просто искат да си мисля, че е жива — помисли си Джон, но не го каза на глас. Можеха да вземат лекарствата и просто да ги изхвърлят на боклука.

— Искам... имам нужда... от нещо повече от знак — каза Джон. — Трябва да знам, мамо!

Тя сграбчи ръката му.

— Не ги ядосвай, Джони. Може да си го изкарат на Кейти.

— Ще бъда внимателен. И учтив. Ако трябва ще им целувам задниците, но *трябва* да знам.

— Джони — подхвана майка му бавно. — Нали не допускаш, че... това може да е дело на Марни?

Той я изгледа изненадано.

— Марни ли?

— Ами да, нали знаеш, тя не е с всичкия си.

— Да, така е. — Джон най-добре познаваше ненормалното поведение на бившата си съпруга, но това бе твърде жестоко дори за нея и далеч над възможностите ѝ. Освен това Марни беше в Джорджия на лечение. — Но съм напълно сигурен, че Марни няма нищо общо с това.

— Какво ще правим тогава?

— Първо ще се обадим в аптеката.

Откри номера на въпросния магазин на Седемнадесета и Кей Стрийт и им поръча сто грама „Тегретол“ на дъвчащи хапчета за Кейти Вандайн. Тъй като не го познаваха, наложи се да остави служебния си адрес, телефонния си номер, както и номера на паспорта си.

— Сега ще се погрижа за Змията.

— Моля те, внимавай.

— Само ще му кажа, че поръчката е готова и чака. Но също така ще го попитам за отговора на въпрос, който само Кейти знае. Ще му кажа също, че докато знам, че Кейти е жива, ще правя каквото трябва, за да остане такава. Ще извърша тази „услуга“, каквато и да е тя.

— Надявам се да можеш.

— И аз се надявам, мамо.

Но дотогава какво щеше да прави? Да седи и да чака? Или пък да звъни на аптеката на всеки пет минути, за да пита дали поръчката е взета?

Осъзна, че започва да се разпада. Скоро щеше да заприлича на кошче за отпадъци. Ако не направеше нещо.

Поли паркира камиона на паркинга на улица Дисейлс и се отпрати към хотел „Мейфлауър“. Застана на входа за бара и започна да се оглежда за Мак в следобедната тълпа. На това ли му викаха бар? Беше едва наполовина пълен и повечето посетители бяха костюмари. Седалките бяха тапицирани, пода светеше от чистота и почти никой не пушеше. Това не беше никакъв бар. Приличаше повече на тъпо коктейл парти.

Мак се бе обадил и бе казал, че има задача за него. Това изнерви Поли. Обикновено започнеха ли да пазят *пакета*, не го оставяха сам до края. Може би това изключение се дължеше на факта, че *пакетът* беше дете. И въпреки всичко Мак звучеше някак странно. Бе накарал Поли да попита малката дали може да гълта хапчета и кой е любимият ѝ телевизионен герой.

Поли бе получила отговорите от детето без никакъв проблем. Но какво ли ставаше?

Забеляза, че някой му маха от ъгъла и се приближи. Костюмарите се подхилкваха подигравателно на кожените му панталони. Тук се набиваше на очи. Това обикновено не го притесняваше, но предвид обстоятелствата предпочиташе да е някъде другаде.

Мак бе седнал с гръб към тях. Носеше бяла риза и синьо сако. На левия му ревер имаше игла. Пиеше нещо бистро и с много лед.

— Защо винаги се срещаме в хотели? — прошепна Поли, докато сядаше срещу него. — Няма ли по-спокойни места?

— А ти къде предпочиташ? — попита Мак. На тънките му устни се появи подигравателна усмивка. — На някой пуст кей, който се наблюдава денонощно от полицията и където веднага ще забележат, че не сме от редовните посетители?

— Е, да, но...

— Виж, Поли. Срещаме се на места, където появата на ново лице е по-скоро правило, отколкото изключение. Ако това не ти изглежда разумно, значи имаш голям проблем.

— Е, добре — съгласи се Поли неохотно. Както обикновено Мак имаше право. Поръча си „Хайнекен“, когато келнера мина наблизно.

— Получи ли отговорите, които ми трябва? — попита Мак.

Поли кимна.

— Да. Казва, че може да преглъща хапчета. Правела го много често. И най-много харесва Маги Симпсън. И така, каква задача имаш за мен?

— На *пакета* му трябва лекарство.

— О, по дяволите! — Не беше ли достатъчно лошо, че е дете, а сега на всичко отгоре се оказваше и болно. Това обясняваше въпросите за хапчетата.

— Успокой се. Просто трябва да й се дават два пъти дневно. Не е кой знае какво.

— Лесно ти е да го кажеш. Къде е това лекарство?

— В един магазин на няколко преки оттук.

— И искаш аз да го взема.

— Точно така.

Поли не каза нищо, защото келнерът тъкмо донасяше бирата му. Ядоса се. И се притесни. Но се стараеше да показва само яда си.

— И какво ще получа в замяна на това, че ще рискувам задника си?

— Нищо. Това е част от работата.

— Не, не е.

— Виж, Поли — каза Мак. Очите му хвърляха искри, когато се наведе напред и сниши глас още повече: — На мен не ми харесва повече отколкото на теб. Научих за това чак след отвличането. Няма да получа повече, защото *пакета* е болен, така че и ти няма да получиш повече.

Този път на Поли не му се искаше да отстъпва.

— А ако откажа да взема хапчетата?

— Тогава тя ще започне да се мята по пода като брейк танцър и много скоро ще умре. А вие с Попи ще трябва да търсите начин да се отървете от тялото. Освен това ще ви издирват за убийство. Но не за дълго.

— И защо не?

Леденият поглед на Мак отговори на въпроса му.

Поли забарабани нервно с пръсти по масата.

— Това не ми харесва, човече.

— Просто го направи и свърши работата. Все още не си обръснал брадата си. Сложи си слънчеви очила, махни кожените панталони, облечи блуза с качулка и готово. Влизаш, взимаш поръчката, излизаш и това е. Аз ще те покривам.

— Е, добре тогава — съгласи се Поли и се опита да се успокои.

— Няма за какво толкова да се тревожа, нали?

Изглежда бе минала цяла вечност, откакто Джон се бе промъкнал в магазина.

Бе разгледал всяка великденска картичка поне по два пъти, както и шоколадовите яйца и другите лакомства. Бе изчел съставките на всички лекарства над щанда. Можеше да се мотае около входа, но това бе твърде далече от касата. Трябваше да е съвсем близо до касата на щанда с лекарства.

Четенето не бе нищо повече от упражнение на очните му мускули. Информацията въобще не достигаше до мозъка му. А и да не беше така, той нямаше да е в състояние да я осмисли. Бе прекалено зает да се концентрира върху имената, които дочуваше откъм касата, където се взимаха лекарствата.

Това е лудост — повтаряше си той. — Защо го правя? Дори самото ми присъствие тук заплашва живота на Кейти.

Защо бе отишъл там? Никога не бе бил импулсивен. Напротив, винаги бе постъпвал внимателно и разумно. Събираше фактите, правеше нещо, ако се налагаше, ако не — стоеше отстрани и наблюдаваше как се развиват нещата. Това беше характер, от който би излязъл калпав хирург, но отличен интернист.

Но какъв ли баща бе излязъл от него? На Кейти щеше да й бъде спестено толкова много, ако бе реагирал по-рано, когато забеляза, че Марни е зле. Но я обичаше. И смяташе, че може да я държи под око.

Но сгрещи. Никога не бе предполагал, че тя е в състояние да направи такова нещо.

Вероятно затова се мотаеше сега в този магазин. Може би бе разбрал, че пасивното наблюдение невинаги е най-добрия избор. Особено когато ставаше дума за Кейти.

Не „може би“, а беше точно така. Чакането го бе превърнало в трепереща маса от оголени нерви. Той...

И тогава го порази една ужасяваща мисъл.

Змията знае как изглеждам. Със сигурност знае. Наблюдавал ни е и е чакал удобен момент да отвлече Кейти.

Ами ако Змията вече го бе забелязал, бе си отишъл и пратил по дяволите хлапето на Вандайн?

За малко не изпусна боите за яйца, които държеше. Ушите му бучаха.

О, Господи, какво направих? Тъпанар. Аз съм тъпанар.

Трябваше да се махне веднага. Може би все още не бе късно.

И тогава през бученето в ушите си дочу гласа на продавачката:

— Вандайн? Сега ще проверя.

Джон се хвана за рафта, за да запази равновесие. *Това беше той! Змията беше тук!* Взимаше лекарството.

Отчаяно се бореше с желанието си да надникне и да го погледне... имаше нужда да го види и тази нужда надделя. Само един поглед. Трябваше да знае как изглежда това копеле.

Обърна се само колкото да зърне касата между щандовете с яйца. Там имаше двама души — възрастна жена със синя коса и нисък, набит мъж с анцуг и качулка на главата. Джон дълбоко се съмняваше, че Змията е възрастна жена.

Докато наблюдаваше продавачката подаде на мъжа бял хартиен плик. Направи му впечатление, че мъжа носеше ръкавици.

Змията... той беше. Можеше да прилича и на Елвис без брадата, слънчевите очила и качулката. Но беше Змията. Нямахте кой друг да е.

Джон усети как слабостта му отпреди малко отстъпва място на безумна ярост. Кучият син, който бе отвлякъл Кейти, се намираше на двадесет фута от него. Само ако можеше да се добере до него, дори за минута. Знаеше как да го накара да проговори. О, да, две минути между Джон и Змията щяха да са напълно достатъчни. Щеше да разбере всичко... *всичко...*

Една част от него бе отвратена от варварските мисли, които изплуваха в съзнанието му. Но по-голямата част от него копнееше да стори това, което се случваше във въображението му.

Но Змията едва ли действаше сам. Нямахте начин. Трябваше да има поне един съучастник, а може би и повече. Ако косъм паднеше от главата му, последствията за Кейти щяха да са ужасни.

Това ли бе всичко, което можеше да направи? Да си стои тук и да наблюдава как това чудовище излиза през вратата, поема по Кей Стрийт и изчезва в следобедната тълпа?

Господи, имаше такава нужда да се обърне към някого, да се посъветва с някого, който знае какво трябва да се направи. Искаше му се да се обади на Боб Декър и да попита него. ФБР не се занимаваше с отвличания, но Декър със сигурност щеше да знае по-добре как да се справи с положението.

Мъжът прибра рестото и тръгна към вратата. Преди да осъзнае какво прави, Джон се намери зад него.

Какво правя? — крещеше някакъв глас вътре в него.

Добър въпрос.

Без героични прояви — повтаряше си. Никакви гоненици. Без игри на котка и мишка. Просто искаше да види къде отива. Щеше да си стои отзад и да наблюдава. Нямахше начин да го забележи. Ако си тръгнеш с кола, щеше да разбере цвета, модела, а може би щеше да успее да запомни дори номера. Но нищо повече. Нямахше да се качи в своята кола и да се опитва да го проследи.

Но ако продължеше пеша, бе решил да го следва. Защо ли бе избрал точно този магазин? Дали не държеше Кейти някъде наблизо? Ако е така, искаше да знае. *Трябваше да знае.*

Последва го до тротоара и го видя как поема по Седемнадесета улица. Гневът все още бушуваше в него, а звярът под кожата му се бореше да излезе, но Джон успя да се овладее. Даде на мъжа тридесет ярда преднина и тръгна след него.

Какво, по дяволите...

Змията стоеше от другата страна на улицата и не отделяше очи от мъжа, който излезе след Поли.

Бе наблюдавал магазина известно време преди Поли да се появи и не бе забелязал никакви признаци за безпокойство. Не бе имал повод за тревога и след като Поли влезе вътре. Така щеше да разбере, ако нещо не бе наред — ако мястото беше наблюдавано и бе поставен капан, действието щеше да се развие след като Поли поискаше поръчката.

Но нищо не се бе случило. Поли излезе от магазина и пое по предварително уговорен маршрут, докато Змията вървеше след него и внимаваше някой да не го следи.

И наистина някой го следеше.

Беше Вандайн.

— Мамка му! — думите изсвистяха през стиснатите му зъби. Глупак ли беше този Вандайн? Идиот някакъв? Какво си мислеше, че прави?

Змията се успокои, защото се сети, че присъствието на Вандайн означаваше, че не се е обадил на федералните. Ако те бяха замесени, в никакъв случай нямаше да му позволят да припари до магазина.

Това означаваше, че... той е сам. Като тъп каубой ли се изживяваше? Какво смяташе да направи? Да проследи Поли до вкъщи и да спаси своята безценна дъщеря?

Как ли пък не.

Змията знаеше, че маршрута на Поли минава край Фарагут Скуеър и после отива до северната станция на метрото. Избърза до автобусната спирка наблизо и изчака Поли да мине покрай него. Погледите им се пресякоха, но Поли не даде никакъв знак, че го познава.

След петнадесет секунди мина и Вандайн. Очите му бяха приковани в гърба на Поли, сякаш на улицата нямаше други хора освен

тях двамата. Змията добре разгледа погледа му и това, което видя, никак не му хареса.

Щеше да се наложи да се погрижи за доктора. И то веднага.

Но как?

Мислите му препускаха. Даде на Вандайн няколко ярда преднина и след това започна да го следва на крачка. Поли влезе в станцията на метрото, както се бяха уговорили предварително. Вандайн го последва, а Змията ускори крачка след тях. Още не бе настъпил пиковият час, така че бе почти пусто. Докато Вандайн стоеше до стената и наблюдаваше как Поли си купува билет, Змията се промъкна зад него.

Сега беше моментът да действа. При това много внимателно. Не знаеше в какво състояние бе Вандайн — нито физически, нито емоционално. Щом се бе осмелил да се появи в магазина, можеше да е способен на всичко. Можеше да избухне като бомба. А последното нещо, което Змията искаше, бе сцена в централната станция на метрото.

Приближи се до Вандайн внимателно... много внимателно.

Джон почти извика, когато почувства как нечии пръсти се впиха в задната част на врата му. Някъде иззад лявото му ухо долетя шепот:

— Не мърдай, задник такъв. И дори не си помисляй да се обръщаш. Видиш ли лицето ми, мъртъв си. Същото чака и хлапето ти.

Джон протегна силно треперещата си ръка и залепи длан на отсрещната стена за подкрепа. За минувачите те изглеждаха като приятели — единият не се чувства добре, а другия му помага. Само ако знаеха...

О, боже, сега вече наистина го направи! Обърка всичко! Горката Кейти! Щяха да я убият и вината беше негова!

Опита се да каже нещо, но гърлото му бе пресъхнало. Успя само да издаде някакъв дрезгав нечленоразделен звук. Опита отново:

— Моля ви... изслушайте ме...

— Не! — Ръката, която го държеше, стисна здраво врата му. Шепотът стана по-груб: — Ти слушай! Ти си един скапан идиот, знаеш ли това? Искаш детето ти да умре! Това ли искаш?

— Не! О, моля ви, не!

— Тогава защо следиш моя човек? — Натискът върху врата му се увеличи. — Защо?

... моя човек...

Значи това беше Змията, а не мъжа, когото видя в магазина. Този човек трябваше да убеди да се държи добре с Кейти.

Джон затвори очи и се опита да се концентрира изцяло върху думите. Трябваше да намери начин да повлияе на това... на това животно.

— Направих го, защото тя значи много за мен. Тя е единственото нещо на този свят, което има значение за мен. Тя ми е дете. Можеш ли да го разбереш? Тя е моя дъщеря, малка е, безпомощна е, и аз нося отговорност за нея. Ако нещо ѝ се случи, вината ще бъде моя. И ако наистина... ѝ се случи нещо лошо... не мисля, че ще мога да продължа да живея. Разбирате ли? Сега разбирате ли защо го направих?

— Изобщо, докторе — гласеше отговорът.

Ледено отчаяние заля Джон, когато усети равнодушието в гласа на Змията. Този мъж бе абсолютно безчувствен към емоциите, които се бе опитал да изрази Джон. Резултатът щеше да е същият, ако бе говорил на суахили.

— И знаеш ли кое друго не разбирам? Не се подчиняваш на инструкциите ми и следиш моя човек. Нали се досещаш какво означава това?

Паниката връхлетя Джон. Не се сецаше и не искаше да се сеца.

— Не съм се обаждал, нито съм казвал на някого! — започна да заеква. — На абсолютно никого! Точно както ми казахте! Просто трябва да знам, не разбирате ли? Беше лудост да дойда тук, но какво да направя, като не знам дали Кейти е жива или мъртва? Полудях! Трябва да ми повярвате!

Последва дълга пауза. Джон чакаше, спотаил дъх. Най-накрая Змията заговори:

— Е, не искаме да полудееш, нали? Не искаме да се стига дотам. — Ръката му пусна врата на Джон. — Не мърдай оттук, докторе. Стой с лице към стената. Можеш да гледаш само часовника си. Ще чакаш тук десет минути преди да обърнеш главата си.

— Но Кейти...

Остър удар в гърба го остави без въздух.

— Да не съм чул повече нито една дума, ясно ли е?

Джон кимна опечален. Почувства се безкрайно безпомощен. Съжали, че не се е родил бандит. Ако се бе родил бандит, щеше да знае какво да направи. Господи, защо нямаше куража да се обърне и да сграбчи този тип за гушата, и да го накара да каже къде е Кейти! Това можеше да доведе до края й... ако вече не се бе случило.

Чу отдалечаващи се стъпки в посока към ескалатора. Дръпна ръкава си и погледна часовника — беше четири и единадесет. Трябваше да остане тук до четири и двадесет и една, докато Змията и съучастникът му си отидат.

И тогава чу две думи, провикнати от ескалатора:

— Маги Симпсън!

В първия момент не разбра. Дали Змията или някой друг не...

Маги Симпсън! Малкото момиче от любимото телевизионно шоу на Кейти. Кейти я обожаваше! Това можеше да означава само едно нещо... единствения начин, по който можеше да са го разбрали...

Тя беше жива! Кейти беше жива!

Джон захлупи очи с ръцете си и се разплака от облекчение.

Змията чу риданията му. Видя как раменете му се разтресоха, когато се облегна на стената... После се качи на ескалатора и излезе на улицата.

Първоначално Змията бе решил да не му казва. Искаше да го накаже, да го накара да страда за това, че бе постъпил като лайнар, но после размисли. Ако наистина неизвестността за живота на детето го караше да полудява, тогава бе по-добре да му каже. Иначе ставаше неконтролируем. Кой знае какво още щеше да направи!

В този човек имаше нещо наистина обезпокоително. Вярно, че сега плачеше като дете, но Змията усещаше, че ще е голяма грешка, ако го отпише като страхливец. Бе доловил нещо опасно в погледа му на спирката, докато следеше Поли. Имаше нещо в погледа му. Нещо диво, почти хищническо. Трудно бе за вярване, че онзи доктор и хленчещия лигльо долу са един и същи човек. Но очите му не го лъжеха.

Змията удари с юмрук по гумения парапет на ескалатора.

Ето защо никога не отвличаше деца. С възрастен беше различно... отвличането бе нещо като бизнес; цена, която си плащаха за това, че не са били достатъчно внимателни. *Пакетите* ближеха раните си и си отиваха — по-бедни, но и по-мъдри.

Но когато ставаше въпрос за дете, беше съвсем друго. Забъркваш се в нещо различно. Работиш с друг вид стока. Изведнъж всички започват да го приемат лично. Тогава хората стават непредвидими... направо опасни.

Змията не ги разбираше, но разпознаваше симптомите, когато ги видеше. И сега бе сигурен, че ги съзря в очите на Вандайн.

Затова му каза за Маги Симпсън — за да го успокои. Да го направи по-предсказуем. Ако решеше, че детето му е мъртво, щеше да си каже, че няма какво повече да губи. А това щеше да доведе до много проблеми.

Погледна часовника си. Бе загубил твърде много време около доктор Вандайн. Бе оставил колата си пред „Мейфлауър“, така че се

затича леко по Кънектикът авеню. Трябваше да побърза, ако искаше да се срещне със Салинас.

Отново се замисли за Вандайн. Преди всичко това да свърши, щеше да му се наложи да си намери човек, който да го укротява.

Съгласно уговорката Поли се качи на метрото и изчака докато перона се изпразни. После слезе и се огледа.

Никой друг не бе слязъл.

Вратите се затвориха и метрото потегли. След малко изчезна в тъмнината на тунела.

Чудесно! Значи никой не го бе проследил.

Отправи се към изхода. През цялото време се бе чувствал страшно нервен, откакто бе влязъл в онзи магазин. Бе очаквал да го връхлети глутница федерални агенти, когато бе поискал лекарството.

Провери в джоба си дали поръчката е на мястото си. Бе се изложил на такъв риск заради този малък плик.

Но всичко бе минало добре. Дори много добре. Бе успял да измъкне малко пари от Змията за анцуга и рецептата. Остана му дори скромна сума за вкъщи.

Бръкна в другия си джоб и погледна пейджъра. Нямахше нови съобщения. Това потвърждаваше, че не е бил проследен. Змията щеше да му сигнализира, ако бе забелязал някой подозрителен.

Значи всичко бе както трябва.

Усети как най-после напрежението го напуска.

Мина покрай някакъв човек, който се бе облегал на стената и изглеждаше така, сякаш плачеше. Вероятно му беше лошо. Или бе пиян.

Това даде идея на Поли. Дали да не вземе малка бутилка шампанско като подарък за Попи? Тя бе така напрегната около гледането на детето. Освен това обичаше шампанско и вероятно това щеше да я разведри поне малко.

Да. Страхотна идея. Щеше да ѝ купи голяма бутилка. Всъщност щеше да ѝ вземе две.

Отне му малко време, но Змията накрая успя да намери място за паркиране на Ем Стрийт, съвсем близо до Ел Гардинело. Искаше колата да му е под ръка. Отвори жабката и включи касетофона. После щракна с пръсти пред гърдите си. Миниатюрният микрофон в копчето на ризата му улови звука и иглата на приемника подскочи.

Добре. Всички уреди работеха, поне докато не се отдалечеше твърде много.

Змията се разходи за кратко из Джорджтаун, преди да отиде в ресторанта, за да се увери, че никой не го следи. Не разбираше какво толкова примамливо намираха хората в притежаването на ресторант. Докато тези мисли се въртяха из главата му, стигна до вратата на кухнята. Актьори, комици, телевизионни звезди — всички искаха да имат свой ресторант. Защо? Това изглеждаше като ужасна досада.

Провери копчетата на сакото си, после иглата на ревера си и почука на вратата.

Пусна го един от телохранителите на Салинас — едър мъж, на име Лоса, с тъмна кожа и плътни индиански черти. Змията му подаде пистолета си четиридесет и пети калибър, но мъжа все пак го претърси. Увери се, че посетителя не смята да убива шефа му и го въведе в задния офис.

— Мигел! — провикна се Салинас от стола си. Бежовият му копринен костюм бе издут и набръчкан от слоевете мазнини по тялото му, а усмивката му от златни зъби беше лишена от всякакво чувство за хумор. — Закъсня!

На тлъстия крал на дрогата не му харесваше да го карат да чака. Лошо. Змията не смяташе да го предизвиква, но не възнамеряваше и да ближе задника му.

— Беше трудно да уредя лекарството за детето — отвърна Змията остро. — Нали помниш, че никой не знаеше, че детето е болно? Е, затова ми отне повече време, отколкото бях предвидил.

— Но си се погрижил за всичко, нали?

— Да. Погрижих се за всичко.

— Отлично! — сега вече усмивката му беше истинска. — Алън, налей на нашия гост питие. Соч, нали?

— Да. И малка сода.

— Донеси му от хубавия.

Финансовият съветник на Салинас скочи да изпълни задачата си.

— Имаме чудесно шестдесетгодишно малцово уиски — каза Алън Голд. — Струваше на Карлос тринадесет хиляди на търга.

Тринадесет хиляди за бутилка соч? Ето това беше разточителна консумация. Змията се огледа. Приличаше на останалата част от тази дупка. Мебелите бяха тъмни, масивни, със сложни гравюри, с големи лампи и персийски килими. Стените бяха дори още по-отблъскващи — на тях висяха тежки тъмночервени завеси и бяха изрисувани във всички крещящи нюанси на колумбийския стил. Между картините имаше и снимка с автограф на Трики Дик.

Много странно място.

Голд му подаде уискито чисто:

— Не сипах содата вътре. Не искам мехурчетата да развалят вкуса му.

Змията излая нещо остро в отговор. Нямаше смисъл да показва неблагодарност, но се зачуди защо този образован мъж се държи като глупак.

— Да прием за успеха на начинанието ни — каза Салинас и вдигна чаша с червено вино.

Всички отпиха. Змията натопи устни в шестдесетгодишното уиски. Наистина беше доста хубаво, но не си струваше парите.

— Алън — каза Салинас и поглади мустаците си. — Дай на Мигел следващата вноска.

Голд се наведе и вдигна черно дипломатическо куфарче. Подаде го на Змията.

— Искаш ли да ги преброиш?

— Не сега — отвърна Змията. — Ще ги преброя по-късно. — Усмихна се, за да се разбере, че се шегува.

Салинас се изкикоти и стомахът му се разтресе като гигантска купа с желе. Салинас беше кръгъл човек — кръгло лице с кръгла уста и кръгло тяло. Усмивката му беше ослепителна и изцяло златна, като изключим разстоянието между предните два горни зъба. Там имаше пролука, достатъчно голяма да изстрелва семки от пъпеш.

Винаги се държеше учтиво, официално и говореше меко. И все пак Змията знаеше, че зад тази мекушава външност се крие твърд като диамант и остър като лазер ум. Ум, който бе обсебен от мисълта за собствената си сигурност. Даде си сметка за това още при първата им среща. Змията бе записал разговора с обикновен преподавател — все пак и той трябваше да мисли за своята сигурност, но когато прослуша записа след това, на него се чуваше само тридесетминутно прашене. Кое то означаваше, че Салинас има заглушител в офиса си. При това доста добър — със случайно варираща честота и амплитуда.

Но имаше начин да го надхитри...

Змията отпи още една глътка скоч и се настани на близкото кресло.

— Е, добре. Детето е при мен. Баща ѝ е като покорна кукла на конци. Каква е тази услуга, която трябва да извърши?

Салинас погледна към Голд.

— Алън, би ли ни извинил?

Голд се обиди.

— Значи не смяташ, че можеш да ми се довериш за това, така ли?

— Мога да ти се доверя за всичко, Алън. Но не мисля, че искаш да знаеш за какво става въпрос. Ясно ли е?

Голд остана втренчен в него още секунда, после погледна към Змията и сви рамене:

— Е, добре. Щом така искаш — и се отправи към вратата.

— Това не е бreme, което би искал да носиш, Алън — каза Салинас и се усмихна нежно.

— Чудесно. Ще бъда на бара.

Когато вратата се затвори, Салинас каза:

— Разстроен е. Смята, че трябва да знае всичко за бизнеса ми. И може би има право. Но в този случай, не съм много сигурен.

Змията започна да добива лошо предчувствие относно „този случай“.

— Предполагам, че ме попитахте каква услуга очаквам да ми направи доктор Джон Вандайн. — Отпи още една глътка от виното си. Преглътна и усмивката му изчезна. Гласът му стана леден: — Очаквам доктор Джон Вандайн да отстрани стария си приятел Томас Уинстън от Белия дом.

Змията усети как чашата с уиски започва да се изплъзва от пръстите му.

— П... Президента? — Никога не бе заеквал в живота си. — Президентът на САЩ?

Салинас кимна.

Змията започна да се чувства странно, сякаш се носеше. Затвори очи и пое дълбоко въздух. От самото начало знаеше, че става въпрос за нещо важно и залозите са високи. Никой не плаща такива луди пари, за да сплашиш някакъв доктор бюрократ от Ейч Ейч Ес. Бе разсъждавал доста, но не бе успял да измисли причината, поради която Вандайн бе толкова важен.

И наистина залозите бяха високи. Твърде високи.

Отвори очи:

— Заради легализацията на наркотиците е, нали... затова е цялата работа?

Салинас отново кимна.

— Тези страхливци искат да унищожат бизнеса ни. Петдесет милиарда на година ще се изпарят просто така — щракна с пръсти. — Ето така! Нали разбираш защо не можем да позволим това.

— Да, разбира се — отвърна Змията. Петдесет милиарда на година оправдаваха всякаква цена. В какво се бе забъркал? — Но как този Вандайн ще разреши проблема?

Салинас се усмихна:

— Той е личният лекар на президента. Ще го инструктираме да даде доза хлорамфеникол на стария си приятел.

— ... хлорам... какво?

Салинас посочи към тефтера на масата отдясно на Змията.

— Запиши го.

Салинас го повтори и Змията го записа фонетично. Накрая го записа както трябва, след като Салинас му го издиктува буква по буква.

— Какво е това? Някаква отрова ли?

— Не. Точно това е най-хубавото. Хлорамфеникол е антибиотик. Стар е и вече почти не се използва.

Змията продължаваше да гледа листа с името пред себе си и каза:

— Не схващам.

— Една от причините хлорамфеникол да не се използва вече е ефектът, който предизвиква в костния мозък при малък процент от

пациентите.

— И какъв е той? — попита Змията.

— Като атомната бомба над Хиросима — костният мозък престава да произвежда кръвни клетки. Заболяването се нарича апластична анемия. Не бях и чувал за нея, но какво ли разбирам аз от медицина? Както и да е, през последните няколко месеца се образовах... особено откакто сигурен източник ми съобщи, че Томас Уинстън почти бил умрял от апластична анемия, когато бил на три години. Причината била хлорамфеникол.

— Е, и?

— И ако сега вземе друга доза, ще се случи същото. Костният му мозък ще спре да функционира. Ще се разболее. Може и да умре.

— Може и да умре? Ами ако това не се случи?

Салинас сви рамене:

— Няма нужда да умира. Предпочитам да се случи точно това, но при всички положения ще е твърде болен, за да се включи в срещата на върха в Хага. Ако изобщо оцелее, ще му е нужно много време, за да се възстанови. Няма да има начин да продължи да изпълнява функциите си. Ще се наложи да се оттегли.

— Тогава Робърт Болдуин ще заеме мястото му в Белия дом. Ами ако и той реши да настоява за легализация?

Салинас се усмихна и поклати глава:

— Познаваме вицепрезидента Болдуин. Той е наш човек... — направи красноречив жест, като пхна ръка в малкия джоб на сакото си.

— Защо просто не убиете Уинстън? — попита Змията. — Би било много по-лесно и ефикасно, отколкото тази работа с „може да умре“. Тогава със сигурност ще знаете, че е отстранен.

— Не, не — отвърна Салинас и за пръв път се наведе напред. Обясни защо „Ла Компания“ е отхвърлила тази идея.

Змията кимаше и слушаше с половин ухо. Вече надушваше проблемите.

— Добре. Значи не може направо да го очистите. Но какво ще стане, когато Вандайн си върне детето и разкаже на целия свят как е бил принуден да даде на Уинстън хлорам... каквото беше там? Резултатът ще е същият. Уинстън ще се превърне в легенда и с вашия бизнес е свършено.

Салинас се усмихна:

— Но той няма да си върне детето. Или поне не за дълго. Скоро след щастливото им събиране ще претърпят ужасен инцидент.

Змията изстина.

— Това не е по моята част.

— Знам, че не е. Аз ще се погрижа за това.

— Добре тогава. Но няма ли този, който лекува Уинстън, да събере две и две и да се досети за причината?

— Не и ако Вандайн не му каже. Хлорамфениколът отдавна ще е напуснал организма му и докторите няма да знаят за някогашното му боледуване от апластична анемия.

— Как така?

— Защото той самият е отстранил този факт от досието си още преди години. Томас Уинстън е искал да има безупречен медицински картон, когато се е представял на американската публика.

— Но откъде знаете, че...

Салинас отново се усмихна:

— Скъпи Мигел, изненадан ли сте, че имам толкова добри източници?

— Не — отвърна Змията. — Никак даже.

Чак сега Змията започна да си дава сметка докъде се простираха влиянието и възможностите на Салинас. Изявлението на президента бе едва миналата вечер. А той и Салинас бяха планирали отвлечането още преди два месеца. Салинас е знаел през цялото време и е бил готов да реагира веднага щом Уинстън направи плановете си публично достояние. Знаеше дори какво Уинстън е изтрил от медицинското си досие преди години.

Този човек бе подробно и навременно осведомяван за всичко, което се случваше в правителството. Сякаш беше директно включен.

Салинас отново се облегна назад.

— Сега разбираш ли? Помислили сме за всичко. Планът е перфектен.

Уверенията на Салинас успокоиха Змията колкото думите на някой продавач на коли втора употреба. Усещаше нарастващ студ в себе си.

Алън Голд, който бе в течение на всички интриги в империята на Салинас, бе изпратен във от стаята. Това показваше, че той пази тази

информация само за най-тесен кръг хора. Вероятно само той и шефовете му в Колумбия знаеха коя е истинската мишена. Единствените други хора, които знаеха, бяха Вандайн и Змията.

След като всичко приключеше планираха да елиминират и Вандайн и детето.

И щеше да остане само още един потенциален източник на информация — „Мигел“ Маклаглън. И двамата му наемни сътрудници.

Колко ли време живот да оставят за трима души, които знаят достатъчно, за да унищожат картела Кали?

Секунди в най-добрия случай.

И кой щеше да си иде пръв? Двамата наемници, които не знаят почти нищо, или човекът, планирал подробностите със Салинас?

Змията не можа да допие уискито си. Имаше нужда по-скоро от антифриз, който да спре вледеняването на вените му.

Хвърли бегъл поглед към микрофона, скрит в копчето на ризата му. *Надявам се, че работиш днес.*

Надяваше се, че първото нещо, което щеше да направи утре сутрин, щеше да бъде да донесе малък подарък на този голям човек.

Но сега трябваше да се концентрира върху следващите си стъпки. Тази работа щеше да е като ходене по въже. Всичко трябваше да мине като по вода. Ако объркаше нещо, застраховката му нямаше да струва пукната пара.

Прочисти гърлото си:

— Добре. Каква ще е следващата ни стъпка?

— Според мен е очевидно. Първото нещо, което ще направиш утре, е да се свържеш с почитаемия доктор и да му обясниш, че ако иска да види скъпата си малка дъщеря отново, ще трябва да даде на приятеля и пациента си голяма доза хлорамфеникол.

— Как ще го направи?

— Ще оставим това на него. Той е баща, отдаден на детето си. Все ще измисли някакъв начин.

— Ами ако... да речем, че откаже. Тогава?

— Ще му кажеш, че ако президентът Уинстън се появи на конференцията в Хага следващата седмица...

— Защо е толкова важна тази конференция?

— Има огромно символично значение. Там той официално ще изложи плана си за легализация на наркотиците пред световната

общност като част от американската външна политика. Това не бива да се случва. Затова ще кажеш на доктора, че ако Уинстън пристигне на конференцията, ще убиеш дъщеря му. Но преди това ще й причиниш някои наистина ужасни неща. В доказателства на думите си, ще започнеш да му я връщаш парче по парче. Знам, че си използвал този метод и преди.

Змията кимна:

— Да, доста е убедителен. Никога не ми се е налагало да пращам повече от едно парче.

Вандайн бе толкова загрижен за дъщеря си, че нямаше да се налага да праща някой да го убеждава. Или може би просто някой, който да поддържа мотивацията му.

— Добре. Вече знаеш какво да правиш. Свържи се с мен утре, след като си разговарял с Вандайн.

— Ще дойда лично — отвърна Змията. — Не ми се иска да обсъждам такива неща по телефона. — Смяташе да донесе нещо повече от доклад за разговора си с Вандайн.

— Както искаш — съгласи се Салинас. — Лоса ще те изведе. Лека нощ.

Змията разбра, че това означаваше край на срещата.

По пътя навън взе обратно пистолета си от Лоса и му хрумна, че вероятно едрият телохранител щеше да получи задачата да се погрижи за „Мигел“ и хората му.

Освен ако на Салинас не му се наложеше да промени тази част от плановете си.

Когато излезе на чист въздух, бе зашеметен с пълна сила от важността и грандиозността на това, в което бе замесен. Запрепъва се по алеята и се огледа във всички посоки на Ем Стрийт.

Ще извадя президента... президента на САЩ от играта. Може би дори ще го убия. Ще променя хода на историята. Аз!

Но не само щеше да му се наложи да държи под око това, което ставаше пред него. Трябваше също така добре да пази гърба си. Обичаше да покачва адреналина си, но това бе твърде много дори за него.

Но, по дяволите, обичаше това чувство.

А утре щеше да стане още по-вълнуващо. Утре щеше да постави въпроса на доктора и щеше да го накара да избира между дъщеря си и

стария си приятел... между детето си и лидера на свободния свят. Не беше ли страхотно?

Да, ако успееш да мине през всичко това и да остане цял. Защото тази работа можеше да го довърши. Но пък къде другаде можеше да играе с такива големи залози? Това беше голямата игра. И той щеше да се наслади на всеки миг от нея.

— Горкото дете!

Джон прегърна майка си и я остави да си поплаче на рамото му. Тази размяна на ролите — родителят, плачещ на рамото на детето си — го разстрои. Никога не бе я виждал така съкрушена, дори когато баща му бе починал.

— Не се тревожи, мамо. С Кейти всичко ще е наред. Поне знаем, че е жива. Това е най-важното. Жива е и ще я запазим такава. Ще разбера какво искат от мен и каквото и да е то, ще го направя. После ще си я върнем.

— О, горкото дете! — промълви тя. — Бедната, бедната Кейти.

Повторила бе тази фраза безброй пъти. Започваше да звучи като развалена плоча и това разтревожи Джон. Не можеше да ѝ помогне да излезе от дупката, в която бе изпаднала сега, защото трябваше да съсредоточи цялото си същество върху мисълта как да върне Кейти.

— Тя е по-силна, отколкото си мислим, мамо. С всички ни е така. Минахме през какво ли не, ще се преборим и с това. Взеха тегретола ѝ, така че поне знаем, че си взима лекарството.

Надяваше се, че е така; че не бяха взели хапчетата само за представлението.

Моля ви, молеше се той наум, които и да сте, спазвайте указанията на шишето. Трябва да го взима два пъти дневно. Ако не го вземе...

— Горкото, горкото дете!

Поли лежеше по гръб и се взираше в тъмнината на спалнята, докато Попи спеше с глава на рамото му.

Не беше ли страхотна вечер?

Бе се върнал от магазина с две пици и две бутилки шампанско. Не беше вносно и не беше скъпо, но какво от това? Бе опитвал и от скъпото, и от евтиното, и ефектът бе все същия.

Покупките свършиха работа. Попи наистина се разведри, когато видя, че ѝ е донесъл задушени броколи и пица с яйца. Хранеше се предимно със зеленчуци напоследък, а тези ѝ бяха любимите. За себе си бе взел пеперони.

Занесе малко пица на детето, което предпочете пеперони — добър избор — после двамата изядоха своите и се захванаха с шампанското.

Всичко това произведе желания ефект. Попи беше много страстна. Направиха го веднъж на пода на всекидневната, а после се преместиха на леглото.

Можеше ли да е по-хубаво? Какво повече му трябваше от храна, пиене, покрив над главата и Попи в леглото? Скоро щяха да имат умопомрачително количество кеш и ако го харчеха разумно, щеше да им стигне за много, много дълго време.

Прозя се и си спомни за лекарството на детето. Хапчетата все още бяха в джоба на сакото му. Забрави да каже на Попи за тях. Май трябваше да се дава на детето по два пъти на ден.

Затвори очи и се унесе. Щеше да ѝ каже утре... щеше да ѝ каже за хапчетата на сутринта...

ЧЕТВЪРТЪК

1

— В момента в затворите на САЩ има над милион и сто хиляди лишени от свобода. Няма друга цивилизована нация в света с толкова висок процент от населението ѝ зад решетките. Половината от тях са там заради престъпления, свързани с наркотици. Помислете за това — петстотин хиляди души са в затвора заради употреба на наркотици, като издръжката на всеки от тях ни струва средно тридесет хиляди долара годишно. Това прави петнадесет милиарда долара годишно и сумата се покачва. Някои от тях са с доживотни присъди заради отглеждането на марихуана. Един убиец излежава в затвора по девет години. И ние освобождаваме все по-голям брой от тези убийци, за да освободим място за пушачи на марихуана. Половин милион американци, повечето от които не са наранили никого през живота си, освен самите себе си, са зад решетките. Защо? Защото са искали да се дрогират.

Джон отвори очи в тъмнината. Заспал ли беше? По телевизията даваха повторение на някои от изказванията на Хедър Brent в шоуто на Лари Кинг миналата вечер. Около сенките навън се прокрадваше светлината на утрото. Огледа се за часовника. Ярките му червени цифри показваха седем и две минути.

Седна и започна да масажира лицето и очите си. Трябва да бе заспал, докато бе гледал телевизия. Последния път, когато бе погледнал часовника, той показваше пет и тридесет. Нуждаеше се от малко сън — и физически, и емоционално. Имаше нужда да си почине за кратко от този безкраен кошмар. Беше изтощен, но умът му не намираще покой. Бе се опитал да се разсее със сутрешните информационни бюлетини.

Стана от леглото, като залиташе, и се отправи към хола. Спря се пред вратата на Кейти за десети път, откакто бе станало време за лягане, и надникна вътре с надеждата, че ще я види там. Всичко това е било просто лош сън, нали?

Но не беше така. Леглото на Кейти беше празно.

Отиде до стаята за гости и за десети път, откакто си бе легнал, седна да провери пощата си.

— Хайде — шепнеше той, докато софтуера си пробиваше път до електронната му поща. — Хайде... трябва да има нещо този път.

Стоеше втренчен в екрана. Защо си правеше труда? Нямаше смисъл. Всичките проверки на пощата му досега не дадоха резултат. И този път не очакваше нищо. Беше твърде рано. Едва ли похитителите са ранобудни.

И тогава видя. *Имаше поща!*

С бавни и треперещи движения се настани по-удобно на стола. Избра опцията ПРОЧЕТИ СЕГА и зачака, докато съобщението бъде изтеглено и се появи на екрана му. Пулсът му се ускори, когато разпозна адреса на анонимния сървър. Зачете:

Отиди до телефонната кабина на североизточния
ъгъл на Франклин Скуеър.
Бъди там точно в 9.

Змията

Само това ли беше?

Джон няколко пъти провери и разгледа внимателно дали няма още текст, но не откри нищо повече. Втренчи се в съобщението. Къде, по дяволите, беше този Франклин Скуеър? Никога не бе чувал за такова място.

Порови се из най-долното чекмедже на бюрото и успя да изрови картата на Вашингтон, която си бе купил в началото, когато се бе пренесъл тук. Видя, че това е малък парк, чийто североизточен ъгъл се пада на пресечката на Кей Стрийт и Четиринадесета улица — съвсем близо до магазина, където бе взета рецептата на Кейти вчера.

Защо Змията просто не бе казал пресечката на Четиринадесета и Кей Стрийт? За какво беше всичко това? Игрчки ли си играеше? Разиграваше ли го?

Да, вероятно беше точно така. Може би това му доставяше удоволствие.

Но защо телефонна кабина? Досега бяха общували само по Интернет. Какво беше различното този път? Какво повече щеше да разбере от гласа му, което не можеше да научи от писмо?

Без съмнение ставаше въпрос за „услугата“, която трябваше да извърши. Почувства как ледена тръпка прониза стомаха му. Какво, по дяволите, щяха да искат от него?

Погледна часовника си. Имаше още много време. Щеше да си вземе душ набързо, да се насили да хапне малко и после — да се отпрати към центъра на града. Искаше да е на мястото много преди девет.

Преди да излезе от кабинета си, изтри съобщението. Нямахте смисъл да тревожи Нана допълнително, като я остави да го прочете. Колкото по-малко знаеше тя, толкова по-добре.

Усети как умората му изчезва. Най-после дойде краят на тази безкрайна нощ, изпълнена с очакване. Имаше някакво развитие на нещата. Но в какво насока? Опита се да се отърси от лошото предчувствие, което го бе обзело. Каквото и да го очакваше, щеше да се справи. Важното бе, че сега се чувстваше с една стъпка по-близо до връщането на Кейти.

някой трябваше да го направи и да провери дали е жива.

Пристъпи напред, но бе избутан настрана от Попи, която се свлече на колене до леглото. Размахваше ръце във въздуха като свещеник на проповед. Изглежда се страхуваше да я докосне.

Най-накрая тя свали ръцете си и докосна Кейти. Сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Кейти! Кейти! Събуди се! — После заудря с ръце по гърдния ѝ кош: — Дишай, по дяволите!

Детето потрепери, закашля се и накрая си пое дъх.

— Благодаря ти, Господи! — възкликна Попи. — Хайде. Помогни ми да я развържем — наведе се над детето, после спря и се засуети. — О, боже. Подмокрила се е.

Поли отвърза едната ѝ китка, а Попи — другата. Кожата ѝ се бе наранила и изподрала от силното мятане. Попи разтри китката ѝ, след като я отвърза.

— Какво се случи, Кейти? Добре ли си?

Но детето не отговори, само се взираше в Попи с празен поглед. Изглеждаше така, сякаш бе загубило разсъдъка си.

Попи погледна към Поли:

— Няма да започне пак, нали, Поли? Кажете ми, че няма да започне пак!

Поли я гледаше зашеметен. Никога не я бе виждал такава. Обикновено беше много спокойна, освен когато се ядосаше. Но сега... о, човече, приличаше на луда.

— Спокойно, Попи — заговори ѝ той бавно и нежно. — Само се успокой. Тя ще се оправя.

— Откъде знаеш? — попита тя с нарастваща истерична нотка в гласа. — Какво му е на това дете, Поли? Мак каза ли ти нещо?

Господи, хапчетата! Почувства се като пълен идиот.

— Да — отвърна Поли. — Всъщност затова ме извика вчера. За да взема лекарството. Болна е от епилепсия.

— Какво? — Тя скочи на крака и се озова очи в очи с него. Лицето ѝ бе бяло, като на детето. Очите ѝ бяха разширени... и много странни. — Тя е болна от епилепсия, а ти не ми каза нищо?

— Хей, и аз разбрах за това едва вчера след обяд. И Змията не е знаел до вчера. Но всичко е наред. Лекарството е у мен.

— Защо не ми каза? — говореше през зъби. — Защо не й даде от него?

— Е, нали знаеш как беше снощи. Дойдох си, ядохме, пихме, после си легнахме и забравих.

Попи затвори очи. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Дай ми ги! Донеси ми ги веднага, идиот! Задник мръсен! Лайно с лайно!

— Ей, слушай...

— *Сега!*

Поли бързо отиде до всекидневната и потърси якето си. Знаеше, че е загазила. Нямаше как да се оправдае. По никакъв начин. Бе объркал нещата тотално. Достатъчно лошо беше, че Попи му беше бясна, но ако Мак разбереше...

Намери шишето и й го занесе. После наблюдава как лицето й сменя цвета си от бял на червен, докато четеше упътването.

— Пише по една таблетка два пъти на ден, Поли! Трябвало е да вземе една снощи, по дяволите! — Тя скочи внезапно върху него и започна да го удря с юмруци. Биеше го по гърдите като африкански барабанист. — Копеле такова! Проклет кучи син! Скапан...

Той стисна китките й и я погледна в очите:

— Успокой се, Попи! Държиш се като луда! Какво ти става, по дяволите?

Тя се освободи от хватката му и се върна при детето.

— Тя може да започне пак. И отново, и отново и изобщо да не спре! И после да умре! И всичко това, само защото ти си един проклет тъпанар!

— Хей, виж. Аз не предполагам, че...

— Трябва да й дадем едно сега.

— Ами добре. Хайде, да го направим.

Тя го погледна и кимна. Изглежда бе възвърнала разума си. Поне засега.

Оказа се, че хапчетата могат да се дъвчат, но какво от това? Детето беше в безсъзнание. Нямаше да може да сдъвче нищо.

Попи занесе шишето в кухнята и се опита да стрие хапчето на прах с тъпата страна на ножа за масло, но ръцете й трепереха твърде силно.

— Дай на мен — предложи Поли, след третия ѝ неуспешен опит.

Успя от първия път и я погледна с надеждата, че поне ще се усмихне леко или ще кимне одобрително. Но погледът ѝ бе все още леден, без следа от промяна.

— Стрий още едно — каза тя.

— На шишето пише, че трябва да взима по едно.

— Това е хапчето, което е трябвало да вземе снощи.

По дяволите. Стри и второто. Попи напълни до половината чаша с вода и разтвори прахта вътре.

Сега обаче трябваше да измислят как да я накарат да го изпие. Тя не се събуждаше.

Накрая положиха главата ѝ в скута на Попи. Поли държеше устата ѝ отворена, а Поли изсипа течността вътре. Детето се задави и закашля, но Попи държи главата ѝ, докато я погълне и преглътне.

Поли въздъхна с облекчение.

— Добре. Сега вече всичко е наред. Нищо лошо не е станало.

Попи го погледна с ледено изражение.

— Няма как да знаеш това.

— Защо? Взе си лекарството...

— Махай се — пресече го Попи. — Остави ме с нея. Говедо!

Поли искаше да възрази, да ѝ каже, че не може да му говори така, но тя не го забелязваше. Сякаш въобще не беше там, като че ли беше облак дим. Бе взела Кейти в скута си и я люлееше. Шепнеше успокоителни думи в ухото ѝ като на бебе. Изглеждаше така, сякаш се бе пренесла в свой собствен свят с Кейти.

Той започна да снове из всекидневната. Всичко това беше много странно. Не можеше да изпусне Попи от контрол по средата на работата. Трябваше да се помирят, поне докато всичко свършеше.

Върна се в спалнята. *Не разбирам* — мислеше си той, докато се вираше в Попи, която пееше на детето. — *Винаги е твърдяла, че мрази децата, а сега се държи все едно е майка на това.*

Джон пристигна на североизточния край на Франклин Скуеър в девет без петнадесет. Никой не говореше от уличния телефон по това време, но кой знае още колко щеше да е така. Всеки момент някой от местните пласьори на дрога можеха да го окупират за целия ден.

За да предотврати това, Джон взе слушалката, която вонеше на повърнато, и се престори, че набира някакъв номер. Постоя така с мръсната слушалка до ухото си, като симулираше, че води оживен разговор. През това време обаче държеше със свободната си ръка натисната релсата за освобождаване на линията.

Около него минаваха работници, които пристигаха с метрото, а бездомните бяха изпъзели от тайните си свърталища и подемаха обичайните си всекидневни занимания. Слънцето си пробиваше път през тежкия въздух и правеше още по-непоносима вонята на застояло, идваща от слушалката. Стомахът на Джон се преобърна. Остатъчният вкус от кафето, което бе изпил набързо преди да тръгне, бе застанал на върха на езика му и горчеше.

Боже, още колко време щеше да му се наложи да стои тук и да се преструва на ангажиран в разговор с никого? Имаше чувството, че е бил тук цялата сутрин.

И тогава телефонът извъня и го стресна, както бе застанал с ръка върху него.

— Ало? — каза той. — Джон Вандайн е.

— Леле, много си бърз.

Джон разпозна гласа — беше същият като онзи от метрото вчера.

— Чаках те. Обещах да сътруднича. Получих писмото. Пишеше да бъда тук в девет, така че съм.

— Избърса ли сълзите си?

Подигравателният тон отсреща почти го предизвика да каже нещо необмислено, но успя да се овладее. Защо да достави на Змията това удоволствие?

— Да. Какво искаше да ми кажеш?

— Хайде да не бързаме толкова. Ще те препратя на друг телефон.

— Това някаква игра ли е?

От другата страна на линията долетя студен смях.

— Не се тревожи. И аз съм гледал тези филми. Не, не е игра. Просто взимам предпазни мерки. Пращам те на друго място — Лафайет Скуеър. Знаеш ли къде е?

Този път Джон познаваше мястото.

— Срещу Белия дом.

— Точно така. В североизточния край. На четири преки от мястото, където си сега. Бъди там след пет минути.

Змията затвори.

Джон погледна часовника си. Беше девет и две минути. Четири преки за пет минути. Можеше да стигне навреме дори да вървеше на заден ход, но все пак се затича леко. Нямаше смисъл да рискува.

Стигна до Лафайет Скуеър и намери телефона за две минути, но сърцето му замря, защото видя, че някой вече го използваше. Вътре говореше пълна жена с бежова тениска от полиестер, на която пишеше „Просто кажи НЕ! Уинстън трябва да си иде!“. Водеше оживен разговор с някого. Беше една от многото протестиращи, които все още пълнеха площада и маршируваха нагоре-надолу пред Белия дом.

Изчака цяла минута и половина, като през това време агонизираше и със свито сърце наблюдаваше как часът напредва и отива към девет и седем минути. А тя продължаваше да говори.

— Извинете ме, госпожо — каза той, — но чакам всеки момент да ме потърсят за много важен разговор на този телефон.

Тя го погледна, но не каза нищо.

— Моля ви, госпожо. Много е важно.

Тя закри слушалката с ръка и го погледна:

— Да? — имаше нюйоркски акцент. — Какво си въобразявате? Това да не е офисът ви? Потърсете друг телефон. Наоколо има много.

— Вие не разбирате. Не мога да отида на друг телефон. Ще ми се обадят на този.

— Престанете да ме притеснявате или ще извикам ченгетата.

Това беше последното нещо, което му трябваше. Но трябваше някак да я махне от телефона. Тя се обърна с гръб и продължи да говори, но на него му хрумна идея.

— Вижте — каза той и бръкна в джоба си. — Ще ви платя ако трябва.

Сега вече я заинтересува.

— Занасяте ли ме?

Той извади част от банкнотите, които бе грабнал на излизане. Отдели две от по пет долара и ги размаха пред лицето ѝ. Тя присви очи. Дано не смяташе да го разиграва и да се пазари. Нямахше време, по дяволите.

— Давам ви десет долара, за да освободите този телефон, госпожо. Сега или никога. Решавайте.

Докато тя гледаше парите, Джон си мислеше: „Вземай ги, докато не съм изтръгнал телефона от тлъстите ти малки пръсти и не съм ти сритал задника на поляната пред Белия дом“.

— Става — каза тя накрая.

Веднага щом чу тези думи, Джон се промъкна край нея и натисна релсата за освобождаване на линията.

— Хей — викна тя. — Не казах довиждане!

— Сделката си е сделка — грабна слушалката от ръката ѝ и постави на мястото ѝ двете петдоларови банкноти. — Много благодаря — после я избута от кабинката и зачака.

Тя си тръгна неохотно, като мърмореше нещо по адрес на мъжете. На Джон въобще не му пукаше какво мисли. Важното беше, че освободи телефона.

Десет секунди по-късно той най-накрая извъня.

— Вандайн на телефона.

— Значи успя. Добре. Тогава да говорим по същество. Всичко е много просто. Трябва да ни свършиш една малка услуга. Ако го направиш, ще ти върнем детето.

— Услуга. Да. Каква?

— И това е много просто. Няма да те караме да нарушаваш закона. Единственото, което трябва да направиш, е да дадеш доза лекарство на един твой пациент.

Джон се облегна на будката.

— Пациент ли? Аз не практикувам. Мисля, че сте сбъркали човека.

Възможно ли бе? Възможно ли бе да е станала някаква ужасна грешка?

— Сериозно ли? Я да видим как си с ориентацията, докторе.

— Какво искате да кажете?

— Обърни се на юг. Можеш ли да го направиш?

Джон се огледа.

— Аз и в момента гледам на юг.

— Добре. Какво виждаш?

Будката гледаше на север, а той гледаше към будката. Нали нямаше предвид...

Прободе го лошо предчувствие.

Обърна се надясно и го видя. Отвъд площада и булеварда, зад оградата от ковано желязо...

— Белия дом? — с мъка продума той.

— Точно така.

— Но... — Мисълта му замря, вледени се от фреона, който потече по вените му.

— Никакво „но“, докторе. Ти си личният лекар на президента и ще му дадеш доза антибиотик до края на седмицата.

Джон все още не намираше сили да проговори. Бе в състояние единствено да стои там и да съзерцава Белия дом.

— Чуваш ли ме, докторе? Ако не...

— Да, знам! — изстреля той в отговор. Знаеше какъв е ултиматумът. Не искаше да слуша подробностите.

Боже, целят се в Том.

Имаше чувството, че се дави. Опита се да се хване за нещо, каквото и да е, което да го изведе на повърхността. Една от думите на Змията свърши тази работа.

— Антибиотик ли? Антибиотик ли каза?

— Точно така. Хлорамфеникол — произнесе името на лекарството много внимателно. — Разбра ли, докторе? Хлорамфеникол.

— Да — отвърна Джон глухо. — Разбрах.

— Чувал ли си за този антибиотик?

— Разбира се. — Хлорамфеникол... стар антибиотик, почти излязъл от употреба. Прилагаше се при коремен тиф и някои случаи на менингит. — Но защо...

И тогава си спомни... беше може би преди десет години, когато Том започна да се цели в поста на президент и помоли стария си

приятел Джон да покрие следите на всичко, което може да бъде използвано срещу него в медицинския му картон. Докато разглеждаше записките от редовните педиатрични прегледи на Том, той откри „НЕПОНОСИМОСТ КЪМ ХЛОРАМФЕНИКОЛ“, написано с големи червени букви на всяка страница. Порови се и откри, че малкия Томи Уинстън за малко щял да почине от апластична анемия на тригодишна възраст. Причината — хлорамфеникол.

Джон го бе споменал в резюмето си, но не му бе отдал голямо значение. Обаче стратегите, отговарящи за кампанията на Том, не бяха мислили така. Те твърдяха тогава, че всеки намек за здравословно увреждане, дори за потенциално такова, може да доведе до неприятности. Джон сметна това твърдение за смехотворно, както и Том, но им се плащаше, за да го съветват, така че ги послуша. Записките от тези стари педиатрични прегледи бяха „загубени“.

Или поне така си мислеха всички. Как бе успял Змията или този, който работеше за него, да ги изрови?

Боже, какво значение имаше. По-важното беше какво щеше да се случи с Том след доза хлорамфеникол. Имунната му система все още пазеше антителата, които са били причинили проблемите, когато е бил на три години. Сега бяха като заспали кучета на стража, затворени, притихнали, забравени. Но те щяха да се събудят и да бъдат пуснати на свобода в мига, в който надушеха дори една молекула хлорамфеникол. За нещастие те бяха зле обучени пазачи. Последният път бяха нападнали господаря си, бяха обявили светкавична война на костния му мозък и почти бяха успели да го унищожат. Сега щяха да направят същото, ако бъдеха пуснати на свобода. Може би щеше да е дори по-лошо.

Вероятно Том щеше да оцелее. Хематологията и имунологията бяха доста напреднали през последните четири десетилетия. Сега бяха много по-развити, отколкото по време на първата реакция на Том. Имаше нови лекарства, изкуствено присаждане на костен мозък, изобщо много повече алтернативи на лечение.

Но все още умираха хора вследствие на апластична анемия.

Том можеше и да умре.

Раздвижи устни, но не можа да каже нищо. Това беше чудовищно. Те не можеха да го карат да избира между Кейти и Том. Нали не очакваха от него да...

— Още ли си тук, докторе?

— Не! — Думата експлодира от устата му и хората наоколо обърнаха глави. Сними глас. — Няма да го направя.

— Тогава никога вече няма да видиш дъщеря си.

Студеният и директен тон на Змията смаза Том. Облегна се на телефонната кабина.

— Не. Почакайте. Моля ви. Той може да умре.

— Това е идеята, докторе.

— Да, да. Но може и да не умре. — Умът на Джон внезапно заработи на високи обороти, като търсеше изход, някакво оправдание, за да не го направи. — Първият път това не го е убило, така че има голяма вероятност да не го убие и този път.

— Тогава ще се наложи да му дадеш още една доза. И още една. И после още една. И така докато или не умре, или стане толкова болен, че да си подаде оставката. Трябва да бъде отстранен, по един или друг начин.

— Не можете да искате от мен да направя това.

— Вече го поискахме.

— Трябва ми малко време.

— Добре. — Думите бяха пропити със сарказъм. — Имаш колкото време искаш. Само направи необходимото, за да е твърде болен и да не може да отиде на срещата на върха другата седмица.

Срещата в Хага... тогава легализацията щеше да стане част от официалната политика на САЩ.

— Значи затова е всичко.

Джон погледна към тълпата протестиращи срещу легализацията. Дали бяха замесени в това? Дали някои от тях не го наблюдаваха в момента?

— Да, докторе. За това е всичко. Ако старият ти приятел президента Уинстън се появи в Хага, забрави да видиш някога отново детето си.

— О, боже!

— И не си и помисляй да вършиш глупости, като например да го накараш да се прави на болен. Повярвай ми — имаме много достоверни източници на много високо ниво. Ще разберем. И това ще е краят на малката ти дъщеря.

— Моля ви. Ще ви платя. Ще продам всичко, което имам и ще ви дам всяко пени. Само не наранявайте Кейти.

— Ние не правим сделка с теб, докторе. Или ще му дадеш дозата, или не. Какво ще направиш?

Джон стоеше като парализиран, докато съзнанието му се опитваше да формулира отговор. Трябваше да се съгласи. Ако не го направеше, Кейти щеше да умре. Но как щеше да го направи? Как щеше да отрови Том?

Докато се опитваше да реши как да реагира, една ръка се стрелна край него и натисна релсата на телефона.

— Какво става? — Джон се огледа и видя пълната дама с блузата от полиестер отпреди малко. Избута ръката ѝ от релсата и извика в слушалката. — Ало? Там ли си? Ало?

Но се чуваше само сигнал свободно. Затръшна слушалката и се обърна към нея. Опита се да потуши надигналия се в него гняв. Искаше да извика, да се разплаче, да ѝ откъсне главата.

— Имате ли представа какво направихте току-що?

— Искам си телефона обратно — каза тя и размаха банкнота пред себе си. Говореше като картечница. — Всички телефони наоколо са заети, така че си искам моя обратно.

— Прекъснахте разговора ми!

— Е, и? И вие прекъснахте моя. Така е справедливо. Ето ви обратно пет долара. Останалите ще задържа, защото ви позволих да го използвате, но...

Джон усети как устните му се опъват върху стиснатите му зъби. Ако не чакаше Змията да се обади пак, сигурно щеше да вземе слушалката и да я навре в гърлото ѝ.

— Махайте се отгук — изсъска ѝ той.

Дърдоренето ѝ престана. Тя отстъпи крачка назад.

— Хей? Какво ти става?

Той се наведе към нея, като все още говореше през зъби и изговаряше думите преднамерено бавно:

— Махайте се или ще ви убия.

Не съзнаваше, че се държи като лайнар. Ако съзнаваше, щеше наистина да е наврял вече слушалката в гърлото ѝ.

Тя явно го усети. Отстъпи още крачка и побягна:

— Ще извикам ченгетата!

Джон се обърна отново към телефона.

— Моля те, позвъни — шепнесе той. — Моля те, обади се отново. — Удари с юмрук по кабината. — *Моля те!*

Но телефонът мълчеше. Джон чакаше под сутрешното слънце, а около него минаваха хора, забързани за работа. Стоеше плътно до кабината, сложил ръка от двете ѝ страни. Пазеше я, сякаш бе негово лично имущество.

След пет минути започна да губи надежда. Минаха петнадесет и той знаеше, че Змията няма да се обади, но остана да чака. Не можеше да си тръгне.

Огледа се и видя жената с полиестерната блуза да се приближава, придружена от полицаи. Не биваше да се забърква с полицията точно сега. Ами ако Змията бе пратил някой да го наблюдава? Ако до него стигнеше, че е говорил с полицаи? Не искаше и да си помисли какво можеше да се случи.

Джон пусна будката, обърна се и побягна с намерението да се смеси с тълпата и да се изгуби в нея.

Реши, че така или иначе е безсмислено да продължава да седи до телефона. Змията нямаше да се обади пак. Най-доброто, което можеше да направи сега, беше да се върне у дома и да му напише писмо, в което да му обясни какво се бе случило. И колкото по-скоро го направеше, толкова по-добре.

И все пак, дълбоко в себе си, той се чувстваше така, сякаш току-що бе изоставил дъщеря си на Лафайет Скуеър.

Той затвори!

Змията стоеше наред трафика на Пенсилвания авеню и все още не можеше да го повярва. Джон Вандайн, лекарят, предполагаемият любящ и отдаден на дъщеря си баща, бе затворил телефона на човека, който държеше дъщеря му. Как се бе случило това, по дяволите?

Змията трябваше да признае, че за момент остана зашеметен, след като линията бе прекъснала. Бе му казал „Или ще му дадеш дозата, или не. Какво ще направиш?“. И тогава Вандайн бе затворил. Бе постъпил като истински мъж.

Миналата нощ Змията бе в толкова добро настроение, че дори не бе могъл да спи. А сега постъпката на Вандайн развали настроението му. Знаеше си, че този човек ще му създаде проблеми.

Може би реакцията му бе някакъв рефлекс. В крайна сметка той бе накарал доктора да се раздвои, след като му бе съобщил какво трябва да направи, за да си върне детето.

Усмихна се. Адски труден избор наистина. Избирай между стария си приятел и детето си.

Имаше нещо направо космическо в цялата тази работа. И Змията диктуваше правилата. Той поръчваше музиката.

Обаче Вандайн бъркаше стъпките на танца. Това беше още едно доказателство за емоционалната му нестабилност. Той беше непредвидим. Но Змията знаеше как да се справи с него. Поли щеше да се погрижи за това...

Разбира се, щеше да мисли за това след срещата си със Салинас.

Змията потупа касетата във вътрешния джоб на якето си и преглътна. В следващия час му предстоеше да ходи по много тънко въже. Тази среща трябваше да бъде проведена много внимателно.

— И така, Мигел, разкажи ми как прие новините нашия добър доктор?

Карлос Салинас седна зад бюрото си и се разположи удобно в огромното кожено кресло. Тази сутрин носеше сив костюм. Под мустаците му се прокрадваше лека, лукава усмивка.

— Не много добре — отвърна Змията. Беше нервен и му се искаше да стане, но остана седнал. В офиса бяха само той и Салинас. Този път нямаше и следа от Голд. — Доста силно го пораздрусаме.

— И не се наложи да му обясняваш какви са били последиците за приятеля му в миналото?

— Не. Той изглежда е в течение за всичко това.

— Много добре. Е, в такъв случай, как стоят нещата в момента? Съгласи ли се той с нашия малък ултиматум?

Змията се чудеше дали да каже на Салинас цялата истина за това как Вандайн му бе затворил телефона, но реши да не го прави. Не искаше да оставя и най-беглото съмнение у Салинас, че може да държи нещата под контрол.

— Ще се съгласи, но все още е твърде изненадан. Реших да му изпратя каквото трябва, за да го убедя. До утре сутрин направо ще ни моли на колене да му позволим да даде на Уинстън хлорамфеникол.

— Отлично! — Салинас плесна с ръце по дебелиите си бедра. Усмиваше се широко. — Мигел, толкова се радвам, че поверих тази задача на теб.

Само след минута вече няма да си толкова доволен, помисли си Змията. Прочисти гласа си. Сега беше моментът.

— Като говорим за това — подхвана той, — оказа се доста по-сложно и мащабно... отколкото очаквах.

Салинас присви очи.

— Надявам се, че няма да искаш повече пари. Сключихме сделка...

Змията вдигна ръце с дланите навън.

— Не, не, в никакъв случай. Сделката си е сделка. Искам да кажа, че като се вземат предвид мащабите на операцията, вероятно ще предпочетеш да ме няма, когато всичко приключи.

— Разбирам защо се притесняваш — каза Салинас бавно, като поклати глава и заглади мустаците си. — Но това не е в стила ми.

— Проблемът е, че нямам представа какъв е твоят стил. Познаваме се отскоро.

— Така е, но това не е обикновено отвличане. Това е игра във висшата лига. Най-значимото нещо, което и ти, и аз, ще направим в живота си. Просто не искам да е последното нещо, което ще направя.

— Ти не ме тревожиш. Но Поли Дикастро и Попи Мулинър...

Змията не се изненада, че Салинас знае имената им, но това никак не му хареса. Този човек изглежда знаеше всичко.

— Разбирам, че те ще се превърнат в излишен товар. Просто не искам да бъда изхвърлен заедно с тях.

Салинас стоеше и го гледаше в очите като кобра, наблюдаваща мангуста.

— Имам чувството, че се опитваш да ми кажеш още нещо.

Змията бръкна в джоба си и извади касетата. Наведе се и я остави на бюрото пред Салинас.

— Какво е това?

— Запис на някои наши разговори.

Усмивката на Салинас стана изведнъж враждебна:

— Това е невъзможно.

— Защото имаш заглушител за бръмбари ли? — каза Змията. — Той наистина ми попречи да запиша първия ни разговор. Получи се само прашене. Така че се поразходих и открих филтър, който отстранява смущението — посочи касетата. — Сигурен съм, че като я изслушаш, ще се увериш, че гласа ти се разпознава съвсем ясно. Това важи с особена сила за снощния ни разговор, когато ти обясни в детайли същността на тази операция.

— По дяволите! — Салинас почервеня и удари с юмрук по бюрото си. После изпусна куп ругатни на испански.

Няма да ме убие, мислеше си Змията. Детето е при мен. Вандайн е моя грижа. Има нужда от мен. Няма да ме убие.

Салинас затвори очи и се овладя. После ги отвори и се втренчи в Змията.

— Това е обида за мен. Направихме сделка.

— Да, и аз направих сделка с моите хора, към която най-вероятно няма да съм в състояние да се придържам. Но нещата се променят, нали така?

— Значи възнамеряваш да ме изнудваш?

— Съвсем не. Моят глас също е на записа. Аз съм човекът, който организира отвличането и съобща на Вандайн какъв е откупът. Последното нещо, което искам на този свят, е някой да чуе тази касета. Това, което искам обаче, е да съм сигурен, че ти ще си заинтересован да съм в добро здраве за дълго време. Направих една дузина копия и...

— Дванадесет касети! По дяволите!

Всъщност бяха само четири — още една в якето му, една бе скрил в къщата, една бе оставил в сейф и една при адвоката му. Целта му беше ако Салинас открие тези, да полудее, че не може да открие останалите.

— Всички са на сигурно място. Но ако нещо ми се случи, ще научат ФБР, Тайните служби и така нататък. Знам, че сте купили доста хора къде ли не, но ако веднъж машината се задвижи, няма връщане. Никой няма да иска да попадне в нея.

Салинас продължаваше да го гледа без да казва нищо. Змията бе сигурен, че той знае, че би било трудно за федералните да го осъдят само на базата на този запис, но най-малкото, което щяха да направят, бе да унищожат бизнеса му с пране на пари и да превърнат живота му в кошмар. Змията реши да посмекчи гнева му. Въпреки че засега бе защитен, със сигурност не искаше човек като Салинас да му е ядосан.

— Хей, виж. Разбирам как се чувстваш. Взел си всички тези скъпи и предвидливи мерки срещу всеки, който се опита да те подслушва или записва, а сега чуваш гласа си на касета. Но този случай може да ти е от полза в бъдеще. Технологиите непрекъснато се променят. Трябва винаги да си в крак с тях, ако не искаш някой да те изиграе.

Салинас остана мълчалив, но изглеждаше видимо успокоен.

— Погледни на нещата от този ъгъл: като знам, че имам доживотна застраховка, ще си върша по-добре работата. Вече съм замесен с детето и с Вандайн. Скоро ще трябва да се крия и от всички федерални агенти. Не ми се иска непрекъснато да гледам през рамо и да се чудя ти какво ми замисляш. Това доста ще ме разсейва.

Салинас все още не отлепяше очи от него. В погледа му несъмнено се четеше ярост.

Змията се наведе напред и се усмихна:

— Кажи ми честно: ако беше на мое място, нямаше ли да постъпиш по същия начин?

Този път Салинас се усмихна леко и после кимна. Змията усети как мускулите му се отпускат. *Ама какъв съм убедителен.*

— Предполагам, че имаш право — отвърна Салинас с въздишка. — Не мога да те обвиня, че искаш да се защитиш. Прав си и за друго — ще се поуча от грешката си. — След това се намръщи. — Надавам се, че доживотната ти застраховка не покрива и двамата ти помощника.

Змията бе мислил по въпроса. Това беше шансът му да спаси Поли и Попи. Можеше да притисне Салинас още малко, но щеше да е твърде рисковано.

Бе мислил и за последиците, ако те останат живи. Щяха да са богати и да се друсат всеки ден. Единият от тях можеше да чуе за историята на Вандайн и отвличането на дъщеря му. Щеше да разбере, че той е личният лекар на мъртвия или смъртно болен президент... и после нямаше да им е необходимо много, за да съберат две и две.

Можеше ли да се довери на хора като тях за нещо толкова важно? Как ли не. Щяха да се надпреварват кой да го издаде пръв.

Не, предложението на Салинас бе съвсем разумно. Змията погледна Салинас в очите и поклати глава:

— Не. Това е лична политика. Всеки се грижи за себе си.

Ако Змията се бе почувствал добре след срещата си със Салинас миналата вечер, то сега бе направо на седмото небе. Бе го направил! Бе успял да изиграе проклетия колумбийски картел!

Те бяха примигнали от изненада!

Или поне Салинас го бе направил. Бе изпратил ясно и категорично съобщение и то бе прието и разбрано: Никой не може да си играе със Змията!

Започна да замахва с юмруци, докато си проправяше път до колата. Представяше си, че е Али, че е Тайсън. Носеше се като пеперуда, летеше като ракета. Когато стигна до колата, усети, че е твърде развълнуван, за да шофира.

Кола? Някаква си кола! Дори скапан Конкорд би бил твърде бавен за него точно сега!

Грабна лаптопа си и започна да се разхожда из улиците на Джорджтаун, сякаш бе негова собственост. Пое по Уисконсин, после сви наляво по калдъръмените улици, издълбани от релсите на трамваите, мина покрай тухлените фасади на градските къщи и стигна до района на университета.

Разходката му помогна да успокои адреналина си достатъчно, за да е в състояние да седне в библиотеката и да включи лаптопа в мрежата. Влезе в електронния си адрес и провери пощата си.

Ухили се, когато видя, че има писмо от Вандайн. То представляваше умоляващо, хленчецо, призоваващо към прошка обяснение за ужасното недоразумение, което се бе случило. Обяснил бе, че разговора им е бил прекъснат по погрешка, и приканваше Змията да се свърже с него възможно най-бързо.

Освен това молеше да не си го изкарва на неговата скъпа малка Кейти.

Е, може би наистина е било случайност, може би — не. Може би Вандайн играеше някаква игра. Но Змията беше шефът и диктуваше правилата на играта. Сега дори колумбийците знаеха това. Змията нямаше да позволи да го разиграват, дори и по случайност.

Започна да пише отговор на Вандайн, но спря.

Не. Никакъв отговор. Нека го остави да се пържи. Нека го накара да полудее, докато чака отговор.

Щеше да си получи отговора сутринта.

Ще го чака в пощенската кутия — в истинската му пощенска кутия.

Попи наблюдаваше през маската си как Кейти изпива чашата с мляко.

— Искаш ли още?

Кейти поклати глава. Попи погледна часовника си. Бяха минали три часа от припадъка ѝ. Детето се бе събудило преди около час, но все още не изглеждаше съвсем добре. Вече не бе толкова бледа, но хубавата ѝ тъмна коса бе рошава и сплъстена.

Слава богу, поне не бе получила нов припадък. Попи не би позволила това да се случи, доколкото зависеше от нея.

— Не си ли гладна?

Кейти отново поклати глава и заплака:

— Искам само да си ида вкъщи.

Попи обви ръце около нея и я прегърна.

— Знам, че искаш, захарче. И ще си идеш вкъщи съвсем скоро, обещавам ти.

— Да, но кога?

— Не знам точно, но няма да е дълго.

— И татко винаги казва така.

— Кога ти казва така?

— Когато пътуваме с колата и го питам след колко време ще стигнем, и той винаги казва едно и също: *Още малко*. Дори ако преди малко сме тръгнали, той пак казва: *Скоро ще стигнем*.

Попи се разсмя:

— Да, и моя баща казваше нещо такова: Не е далеч оттук. Предполагам, че всички татковци казват така.

Като изключим това, че моят е мъртъв.

Замисли се за баща си, за това как бе разбрала, че е получил удар шест месеца след като е бил погребан. Все още си спомняше ясно гласа на чичо Люк по телефона, когато ѝ каза: Баща ти умря от болно сърце. И двамата знаем кой го разболя, нали?

Да, тя знаеше това без никакво съмнение.

Кейти се отдръпна и я погледна:

— Защо си с маска на Мини Маус?

— Нали ти обясних, че не бива да виждаш лицето ми. Реших, че тази маска ще ти хареса повече от другата. Не е ли така?

— Да.

— А харесваш ли новите си дрехи?

Кейти погледна към карираната си риза и широк работен панталон.

— Ами стават.

Права е, помисли си Попи, *стават. Едва, но стават.* Бе изпратила Поли на пазар за нови маски, сухи дрехи и бельо. Бе му казала какъв е размерът на Кейти и той почти го бе улучил. Бе направил добър избор относно маските — Мики Маус за него и Мини Маус за нея. Обаче дрехите...

— Е, поне са сухи.

Кейти се изчерви и извърна поглед:

— Съжалявам.

Попи я грабна в прегръдките си отново:

— Не се извинявай! Изобщо недей да се извиняваш! Не беше по твоя вина. Грешката беше наша. Забравихме да ти дадем лекарството. Това няма да се повтори.

Какво ми става? — запита се Попи, когато притисна слабичкото телце към себе си. Тя мразеше децата. Никога не бе искала да има свои, но сега изпитваше желание единствено да прегръща и защитава това дете. Сякаш се бе превърнала в съвсем друг човек.

Спомни си как се бе събудила с махмурлук и бе дочула онова тропане и думкане, което идваше някъде от къщата. Опитала се бе да събуди Поли, но той спеше като заклан. Така че стана и отиде да провери сама...

... и почти се разкъса на парчета, когато завари детето по средата на епилептичен припадък.

Не за първи път ставаше свидетел на подобен пристъп. О, господи, не. Бе виждала това много пъти и се бе молила горещо и искрено никога вече да не стане свидетел на подобно нещо.

— Обещавам ти, Глори. Това няма да се случи повече — прошепна тя в косата ѝ.

— Не се казвам Глори — отвърна Кейти.

Попи се вцепени. Глори ли? Наистина ли я бе нарекла Глори?

— Права си — бързо се поправи тя. — Разбира се, че не се казваш така. Кой знае за какво съм си мислела.

Затова ли се държеше така? Заради Глори? Дали не виждаше в Кейти детето, в което щеше да се е превърнала Глори?

Ако бе оцеляла...

Потисна тръпката, която пробяга по гърба ѝ. Тези мисли бяха зловещи. И все пак...

Телефонът в другата стая иззвъня. Остави Кейти да лежи на леглото и откряна вратата колкото да подаде глава точно когато Поли стигна пръв до телефона и вдигна:

— Да?

Вероятно беше Мак.

— Да, добре е... не, нямаше никакви проблеми. Дадох ѝ лекарството точно както пишеше в упътването...

Поли улови погледа му през маската и го задържа. Той сви рамене сякаш искаше да каже „Какво друго трябваше да направя?“.

По-добре да не бе казал нищо, Поли. Ако Мак разбере, че за малко не уби малкия му пакет, с теб е свършено.

Все още бе ядосана на Поли. Не проумяваше как мъжете можеха да са толкова тъпи? Хапчетата са били в проклетия му джоб. Всичко, което е трябвало да направи, е било да...

Прекъсна мислите си. Полудяваше от ярост всеки път, щом си спомнеше. Най-добре беше да забрави за това.

И въпреки всичко все още бе много ядосана.

— Какво? — каза Поли. — Я стига бе! Ти ме будалкаш, човече!

Хубава работа. Какво ли друго се бе объркало този път?

Поли вдигна очи към нея за миг, но избегна погледа ѝ.

Обърна се с гръб и сниши глас, но тя забеляза как раменните му мускули се движат и позна, че спори за нещо. Той отново ѝ хвърли смутен поглед и накрая занесе телефона в спалнята.

Очевидно Поли и Мак бяха на различни мнения относно нещо. Зачуди се за какво ли ставаше въпрос. Не че имаше особено значение. Така или иначе, скоро щеше да разбере. Затвори вратата и се върна при Кейти.

Минаха около петнадесет минути преди Поли да почука на вратата.

— Ще дойдеш ли за малко?

Тя внимателно затвори вратата и веднага свали маската. Стана ѝ приятно, когато свежият въздух докосна лицето ѝ. Под пластмасовата маска беше горещо и влажно. Избърса влагата от лицето си с ръкава и погледна към Поли с очакване.

Господи, изглеждаше доста уплашен. Очите му шареха из цялата стая и не смееше да я погледне в очите.

— Какво става? — попита тя.

— Говорих с Мак.

— С кой друг. Какво искаше?

— Казва, че бащата на *пакета* се опъва.

— Опъва се? Да не искаш да кажеш, че не си я иска обратно?

— Не знам точно. Мак казва, че ще го понастъпи.

Поли погледна към вратата на спалнята. Боже! Някой да открадне дъщеря ти и ти да се пазариш? Що за баща беше този?

— Кучи син.

— Да. Така че... — Поли бе забил поглед в земята и упорито отказваше да я погледне. — Така че Мак иска да изпратим на човека нещо, което да го убеди.

Поли замръзна и остана втрещена в Поли, който все още не смееше да вдигне очи. Веднъж я бяха ударили в стомаха и сега се чувстваше така, сякаш пак ѝ се бе случило. Помисли си, че всеки момент ще повърне.

Но се овладя. Успя да удържи яростта си и порива си да се нахвърли върху Поли и да закрепци като луда. Държеше всичко под контрол.

Бавно се превръщаше в лед.

После се превърна в стомана.

Нямаше да допусне някой да нарани това малко момиче.

— А, не — отвърна тя меко. Гласът ѝ бе тих и равен. — Няма начин.

Поли отметна глава, сякаш го бе зашлевила. Погледна я, сякаш бе непозната. Очевидно бе очаквал съвсем различна реакция от нея.

— Ей, Поли, налага се да го направим.

— Наистина ли? Кой го казва?

— Мак. Нали ти казах...

— Значи ако Мак ти каже да скочиш през прозореца, ще го направиш, така ли?

— Да не мислиш, че искам да го правя? Да не мислиш, че ми харесва да наранявам това малко дете? Боже господи, разбира се, че не. Но Мак има последната дума.

— Не ми пука кой има последната дума. Никой няма да докосне това дете.

Тя се опита да си тръгне, но той я сграбчи за ръката.

— Слушай. Мак иска да изпратим на баща ѝ един от пръстите ѝ. Успях да го убедя поне да е палец на крака. Един палец от крака ѝ, Попи! Един скапан малък палец! Изобщо няма да ѝ липсва!

Попи освободи ръката си.

— Не ти позволявам да ѝ отнемеш дори палец, Поли! Косъм да не пада от главата ѝ! Ясно ли е?

— Просто трябва да го направим, Попи!

Тя отиде до вратата на стаята за гости, обърна се и го погледна.

— Само през трупа ми!

Видя, че Поли не взима на сериозно думите ѝ. Как щеше да го убеди? Как щеше да го спре?

Той направи крачка към нея.

— Със или без твоето съгласие това трябва да бъде свършено.

— Първо ще трябва да минеш през мен. Ще ти се наложи да ме пребиеш до смърт, преди да се добереш до нея. Знам, че *можеш* да го направиш. Но наистина ли *ще го направиш*? Надявам се, че не. Не мисля, че си такъв. Но ако си, тогава по-добре ме убий. Само това мога да ти кажа, Поли — по-добре ме убий. Защото ако не го направиш и нараниш това малко момиче, аз ще те убия. Някоя нощ, докато спиш, ще понижа сърцето ти с нож. Обещавам ти — нараниш ли това малко момиче, някоя сутрин няма да се събудиш, защото ще си мъртъв.

Той спря и се взря в нея. Ръцете му се отваряха и затваряха.

— Господи! Ти наистина говориш сериозно!

Тя кимна. Да, беше сериозна. Това изуми самата нея. Едва познаваше малката Кейти, но бе готова да даде живота си за нея. Какво ставаше с нея, по дяволите?

— Но забравяш за Мак, нали? — каза той. — Ако не направим каквото иска, и двамата няма да се събудим, защото ще бъдем мъртви. И тогава той ще може да вземе от нея която си част иска.

Това я разтърси. Поли беше прав. Мак си искаше своето. Плащаше и очакваше нарежданията му да се изпълняват. Кой знае

какво щеше да направи, ако откажеха да пратят палеца?

Поли прокара ръце през косата си.

— Направо страхотно, няма що! Ако направя каквото иска Мак, ти ще ме убиеш. Ако направя каквото искаш ти, Мак ще ме убие. Как се забърках в това, по дяволите?

Поли го съжали. Наистина го поставяше в много трудна ситуация. Не искаше нито той, нито Кейти да пострадат.

— Трябва да има изход от това положение — каза тя.

— О, да — иронизира я той. — Какъв например? Мак иска да изпратим парче от нея на баща ѝ. Няма да приеме друго решение.

Поли така и не разбра откъде ѝ хрумна тази идея. Просто го изтърси:

— Добре тогава. Изпрати един от моите палци.

Поли остана с отворена уста:

— Полудя ли? Това е не само лудост, а и голяма глупост. Да не мислиш, че баща ѝ няма да разпознае, че не е нейният палец? Какво ти става, Поли? Каква е тази работа с теб и това дете? Мислех, че мразиш децата.

— Да... така е — промълви тя. — Но не и това.

Поли се облегна на вратата. Изведнъж се почувства много нещастна. Ледът се стопи и стоманата се пропука. Цялата се тресеше отвътре.

— Може ли да сключим временно примирие? — попита тя.

— Разбира се. — Поли бе сложил ръце на бедрата си и обикаляше в кръг. — Но това няма да ни помогне особено, когато Мак се обади да ми каже адреса, на който трябва да изпратя палеца. Какво ще му кажа тогава?

— Ще измислим нещо.

Той спря и я погледна. Изглеждаше наистина разтревожен.

— Не бъди толкова сигурна в това.

— Имам нужда да ме прегърнеш — каза тя и направи малка крачка към него.

Той продължи да се взира в нея, после поклати глава и разтвори ръце. Не бе особено доволен, дори никак, и тя усети това, но наистина се нуждаеше от прегръдка. Тя се втурна към него и се вкопчи в тялото му.

— Нека не се караме, Поли. И двамата сме загазили, но заедно сме по-силни и хитри от Мак.

— Не съм толкова сигурен. Сигурен съм обаче в едно — не сме по-долни от него. И това ще ни докара големи неприятности.

— Все нещо ще измислим.

— Най-добре да го направим. — Той целуна върха на главата ѝ.
— Ти направо ще ме вкараш в лудницата, знаеш ли? Ще ме убият заради теб.

Поли се вкопчи в него още по-силно. *Господи, дано не стане така.*

Даниел Кийн наблюдаваше как внука му се люлее на катерушките и усети безпокойство. Но не защото се страхуваше, че може да падне. На тази елитна площадка в Маклийн, Вирджиния, подът под уредите беше омекотен и тапициран. Дани бе паднал вече два пъти, но веднага бе скочил обратно на крака.

Малкият Дани бе кръстен на дядо си. Той бе на пет години и непрекъснато кипеше от енергия. Катереше се като истинска малка маймуна. Но мислите за Дани и колко го обичаха всички негови близки го наведе и на друга мисъл — за малкото момиче на Вандайн. Затова почувства безпокойство и гадене.

Знаеше името ѝ... Кейти. Знаеше всичко за нея и за баща ѝ. И бе предал цялата тази информация на Карлос Салинас.

Който на свой ред я бе използвал, за да я отвлече.

Дан не знаеше със сигурност дали това наистина се бе случило, но вчера бе проверил и разбрал, че Вандайн е напуснал офиса си почти веднага след пристигането си и оттогава няма вести от него. Дан имаше доста добро и доста обезпокоително в същото време обяснение за неговото изчезване.

Горкият човек. Какво ли преживяваше в този момент.

Дан се опита да си представи какво би изпитал ако разбереше, че някой е отвлякъл Дани. Умът му не го побираше.

Ами малкото момиче... какъв ли ужас е за него да бъде отвлечено от улицата, или откъдето е станало, и да бъде държано като затворник от някакви напълно непознати хора.

Потисна зловещата тръпка, която го прониза.

Надяваше се, че се отнасят добре към нея, че няма да я наранят и ще я пуснат да си върви невредима, когато всичко това приключи.

Но той нямаше никаква власт над това. Просто бе дал информацията на онази отрепка Салинас, и това беше всичко. Бе му подхвърлил и някои идеи как най-добре да се възползва от тази информация, но последната дума беше на Салинас.

Опита се да съсредоточи мислите си обратно върху Дани. За него това беше нещо като прощална разходка из този парк. Кармела щеше да отведе дъщеря им и внуците във Флорида за две седмици. Дан с радост би ги придружил, би се припичал под пречистващите лъчи на слънцето в опит да забрави какво се случваше тук. Но се налагаше да остане. Особено сега, когато Уинстън се канеше да пусне своята легализационна бомба.

И сега, когато машината бе вече задвижена и нищо не бе в състояние да я спре, той се запита дали ако можеше да върне времето назад и да съживи последните няколко месеца, би постъпил по същия начин.

Да. Не вярваше, че би променил нещо. Защото твърде много бе поставено на карта. Много повече, отколкото значеше съдбата на едно малко момиче. От това зависеше благополучието на цяла една нация, цяла нация от малки момичета като Кейти Вандайн... и малки момчета като Дани.

— Вината не е моя — прошепна той на себе си.

Вината бе на онова глупаво безгръбначно подобие на президент. И без това страната бе набутана в тоалетната, тази работа с легализацията щеше направо да пусне водата. Том Уинстън не можеше да бъде убеден да се откаже от тази лудост — господ знае колко хора бяха опитали — така че се налагаше да бъде отстранен.

Дори с цената на съюз с хора, които Дан презираше повече и от самия президент. Това си беше съвсем буквално сделка с дявола, и ако Дан щеше да гори в Ада заради нея, нека бъдеше така. Все някой трябваше да спре Уинстън.

Даниел Кийн се помоли, но не за себе си, а за онова малко момиче. Молеше се тази откачена и зловеща игра да завърши без никой да пострада...

Освен президента.

Екранът на компютъра показваше, че няма нова поща.

Джон удари с юмрук по бедрото си. Всъщност му се искаше да удари по бюрото, но майка му щеше да го чуе и веднага да дотича с думите:

— Какво става? Има ли нещо? Мислиш ли, че е добре? Защо най-накрая не ти кажат какво искат?

Щеше да го залее и с милион други въпроси.

Бе я излъгал, когато се върна от Лафайет Скуеър. Бе й казал, че похитителите не са му позвънили, че е стоял там доста време и е изглеждал много глупаво, като е чакал телефона да иззвъни.

Бе скалъпил доста прилична лъжа. Това държеше безпокойството на Нана на поносимо ниво. Това обясняваше за пред нея защо от вратата той изтича направо пред компютъра, за да пише писмо на похитителите. Нана обаче вярваше, че го прави, за да разбере защо не са му се обадили. В действителност, целта му беше да обясни защо разговора им е бил прекъснат и да уговори нов разговор.

Нямаше друг избор, налагаше се да я излъже. Как можеше да й каже какво искат от него? Или пък да й обясни как разговора му е бил прекъснат от някаква истерична жена в парка? Сега щеше да се разкъсва на парчета от притеснение.

Телефонът иззвъня.

Джон го гледаше втренчено. Кой ли беше този път? Дали отново не бе Филис? Тази сутрин й се бе обадил, за да каже, че е болен от остра форма на гастроентерит и не смее да се отдалечава от тоалетната. Едва ли и утре щеше да бъде в състояние да се появи на работа. Най-вероятно щяха да се видят в понеделник.

Но това не бе я спряло да се обади, за да потвърди срещата му с представители на някакъв комитет, обяда с адвокатските групи и многобройни обещания за речи. Някак си бе успял да я разубеди с аргументи, но не знаеше колко дълго можеше да продължава да се преструва. Ако сега отново се обаждаше тя, щеше да се наложи да й

каже, че каквото и да е, трябва да почака. Беше твърде болен, за да мисли.

Вдигна телефона, но вместо Филис чу гласа на Тери:

— Не ми звучиш като много болен.

Замисли се за минута. Бе ли й казал? Не го биваше особено в лъжите. Трябваше да звучи достоверно.

И да владее гласа си.

— Само ела да чуеш как червата ми се бунтуват. Как разбра?

— Обадох се в офиса ти. Филис ми каза, че не си на работа, защото си пипнал настилка със стомашно разстройство. Надявам се, че не е нещо сериозно?

— Не мисля. Вероятно ще ми мине до два-три дена.

— Тогава предполагам, че срещата ни довечера се отменя, така ли е?

Джон се обърка. Среща ли? Каква среща? О, боже. Тази вечер трябваше да вечеря с Тери. Напълно бе забравил за това.

— Храна ли? Дори не ми споменавай. Не ти се обадох досега, защото се надявах симптомите да отшумят, но това не се случи. Точно се канех да те набера.

— Искаш ли да дойда да ти държа ръката и да ти слагам студени компреси на главата?

— Звучи страхотно, но мисля да се лекувам със сън. Освен това, не бих искал да те заразя. Повярвай ми, не ти трябва моя вирус.

Никой на света не би искал проблемите ми в момента.

Но как му се искаше да седне до нея и да й разкаже всичко. Отчаяно копнееше да сподели това смазващо го бреме с някого. Ако можеше да обмени някои идеи с Тери, да чуе мнението й, може би така щеше по-лесно да се справи с всичко това.

Но дали бе безопасно да споделя това с нея? Колко дълго щеше да го държи в тайна ако знаеше, че президентът е в опасност, като се има предвид, че се виждаше с Боб Декър от Тайните служби по десетина пъти на ден?

Не. Налагаше се да мълчи и да преглътне всичко. Никой друг не биваше да знае.

Отклони предложението й да му донесе пилешка супа и насрочи срещата им за следващия вторник. С това разговора им приключи.

Следващият вторник. Как ли щеше да се измъкне този път? Историята с вируса щеше да върши работа до края на уикенда. Дойдеше ли понеделник сутрин обаче, щеше да му се наложи да измисли нещо друго.

Отново провери пощата си. И тя отново бе празна. По дяволите!

Погледна часовника си. Кога се бе прибрал тази сутрин? Трябва да е било към десет и тридесет. Сега бе четири и тридесет. Бе пратил писмо на Змията преди шест часа и все още нямаше отговор. Дали бе получил съобщението му? Защо не му отговаряше? Това ли беше краят? Дали бяха решили, че Джон отказва да сътрудничи и щяха да се освободят от Кейти?

Не бе в състояние да мисли за това. Не, не можеше да е така. И нямаше да е така. Змията просто си играеше с него. Искаше да го измъчи преди отново да се свърже с него.

Е, добре, постигна целта си. Той направо се разкъсваше от безпокойство.

Но когато Змията отново се свържеше с него, какво щеше да му каже? Можеше ли да се съгласи да отрови Том?

Да. Нямаше друг избор освен да каже на Змията това, което искаше да чуе. Щеше да каже каквото трябва, а после — да измисли начин да се измъкне от ситуацията.

Но как щеше да го направи, по дяволите? Змията вече го бе предупредил: „Не ни играй игрички. Ще разберем“. Налагаше се Джон да се съобрази с това. Щом знаеше за непоносимостта на Том към хлорамфеникола, трябваше да има източници от първокласна надеждност.

Но все някакъв изход трябваше да има. Ако успееше да се успокои за достатъчно дълго време, за да събере мислите си, беше сигурен, че щеше да измисли начин да спаси и Кейти, и Том.

— Да! — възкликна Попи.

Тя огради статията с химикал и отдели страницата от останалата част от вестника. Стана от кухненската маса с усещането, че надеждата ѝ се възвръща и духът ѝ се повдига. Бе прекарала целия ден в нещо като тъмен тунел и чак сега видя светлина в края му.

Отиде до другата стая и завари Поли да седи втренчен в телефона. Бе се настанил в далечния край на канапето, на максимално разстояние от телефона, сякаш се страхуваше, че той ще оживее и ще го ухапе.

— Свърши ли най-накрая с четенето? — попита я той заядливо.
— Осведомена ли си вече за всички последни новини?

Тя го бе изпратила да купи всички местни вестници — Вашингтон Таймс, Поуст, Банър — въобще всички, които можеше да намери. И когато той ги донесе, тя бе започнала да рови из всички тях.

— Да, приключих — отговори тя.

Наложи се да прехапе вътрешната част на бузата си, за да не се изсмее като Апълтън. Бе открила идеалното разрешение на всичките им проблеми. Е, добре, може би не на абсолютно всички, но поне на основния — този, който ги тормозеше точно сега. Бе толкова горда от себе си, че ѝ се искаше да затанцува. Но преди това ѝ се щеше да се позабавлява с Поли. Изобщо не бе ѝ помогнал, така че си го заслужаваше.

— Добре — каза той. — Тогава може би ще измислиш какво да кажа на Мак, когато се обади. А той ще се обади всеки момент, бъди сигурна.

— О, въобще не се съмнявам.

— Какво да му кажа? Извинявай, Мак, но този път няма да пращаме нищо. Попи не ми разрешава. Няма що. Следващото нещо, което ще направи, ще е да изкърти тази врата.

— Просто му кажи, че всичко е под контрол и палецът е на път.

Той направи кисела физиономия, като всеки път, когато смяташе, че е чул нещо глупаво.

— О, да. И когато разбере, че не е така? Тогава какво ще правим?

— Не се притеснявай. Ще го доставиш. Точно по график.

Той стоеше и се взираше в нея с опулени очи и отворена уста. Това продължи една-две секунди. Тя едва се удържаше да не се размее. Тогава той скочи на крака и разпери ръце.

— Как така, Попи? За бога, да не си полудяла? Откъде ще взема палец на малко момиче?

Е, добре. Стига толкова. Тя му показа вестника.

— Виж тук. Оградих това, което ни трябва.

Той го сграбчи от ръцете ѝ и зачете. После я погледна полуядосан, полуразтревожен — така, както бе изглеждал цял ден. Накрая все пак се усмихна, макар и съвсем леко.

— Знаеш ли какво, Попи? Мисля, че ще свърши работа.

— Сигурна съм в това.

Сега той направо започна да се подхилква. Поглеждаше я, кимаше и се усмихваше.

— Доста си умна за момиче.

Тя го ощипа по рамото.

— Умна ли? Направо съм гениална.

Той я прегърна и се засмяха заедно. Той изглеждаше горд с нея. А и тя се гордееше със себе си. Кога ли за последно се бе чувствала така?

После той я придърпа по-близо до себе си и пак стана сериозен.

— Но Мак не трябва никога да научава за това. Дори когато всичко свърши, не трябва да допускаме да заподозре какво сме направили.

— Когато всичко това свърши, повече никога няма да видим Мак. Нали така?

— Точно така. Когато се обади, няма да сме си вкъщи.

Попи го прегърна. Чувстваше се така, сякаш цялата тежест на света е била свалена от раменете ѝ. Допря устни до ухото му:

— Най-добре да тръгваме.

На Поли му отне повече време да намери мястото, отколкото бе предполагал. Все пак изобщо не познаваше Арлингтън, Вирджиния, но хората бяха доста дружелюбни и услужливи, когато ги питаше за посоката, така че се загуби само два пъти. Мина покрай един железарски магазин, откъдето си купи здрава градинарска ножица, а нежното създание на щанда го упъти за правилната посока към последната отсечка от пътя му — погребалното бюро Линч-Макдъгал.

Две погребения течаха в момента. Поли отбеляза мислено, че бе облечен съвсем подходящо за случая — целия в черно. Помота се вътре, като се постара да изглежда печален, и провери системата за сигурност.

Чувстваше се в свои води, докато се оглеждаше за камери, детектори за движение и магнити по прозорците. Обирите с взлом бяха неговото средство за препитание преди да започнал да работи за Мак. Тези умения все още му вършеха работа, когато парите му свършеха между две отвлечения. Беше чиста работа. Промъкваш се, когато няма никой, взимаш каквото видиш, и се измиташ. Просто влизаш и излизаш. Без шум, без усложнения. Влизаш без нищо, излизаш с пари и бижута.

Този път обаче щеше да си тръгне с палец.

Щеше да е доста странно.

Откри главното табло близо до задния вход. Цялата охранителна система бе много проста — обезопасени бяха прозорците и вратите. Нищо нямаше да може да му се опре, ако сега с него бе комплектът му с инструменти, но той бе останал в Бруклин. Щеше да му потрябва острие.

Провери името във вестника, който му бе дала Попи. Едуард Хедли, на седем години. Според текста на некролога малкия Еди трябваше да е тук, починал в резултат на множество рани, получени при автомобилна катастрофа.

Съжалявам, момче. Дано не са прегазили стъпалата ти.

Видя името Хедли и пристъпи по-близо, за да разгледа набързо. Лоша работа. Имаше доста плачещи родители и объркани ученици. Мина бързо покрай ковчега. Малкият Еди изглеждаше добре, или поне тази част от него, която се виждаше.

Отиде до един от прозорците и го провери. Единствената предохранителна мярка беше жица на перваза. Щеше да му е нужно само острие за стъкло и точен разрез и щеше да е вътре. Огледа паркинга. Не. Беше твърде светло и наоколо имаше твърде много сгради. Щеше да е изложен на показ за прекалено дълго. А той искаше да свърши цялата работа без никой да го види.

Върна се обратно в преддверието, където мъж в костюм и с едро червендалесто ирландско лице упътваше хората за церемонията. Това даде идея на Поли. Пристъпи към човека и прочете името на табелката на ревера му — Майкъл Л. Макдъгал. Значи беше единият от собствениците и щеше да може да отговори на въпросите на Поли.

— Чудесно си вършите работата — каза Поли.

— Благодаря. Стараем се. Но е много трудно, когато са толкова млади.

— Мога да си представя.

— Хората умират толкова млади в наши дни. — Майкъл Макдъгал поклати глава. — Само преди часове пристигна още един случай. Момичето е било почти тийнейджърка. Всички те са толкова млади. Накъде върви света?

— Ще ми се да знаех. — *Ще ми се да можех да кажа нещо и аз.* — Между другото, къде е мъжката тоалетна?

Макдъгал посочи мястото.

— Веднага вляво и точно на края на стълбите.

— Надолу по стълбите? — каза Поли, като вече се отдалечаваше.

Прекрасно!

Мина покрай някаква жена с конска физиономия, вълнен костюм и блуза с много волани. Нейната табелка гласеше *Айлийн Линч*. Тя беше другият собственик. Той се зачуди дали бяха съпруг и съпруга. Или пък може би бяха брат и сестра. Кой би се оженил за такава жена?

Побърза надолу по стълбите и стигна до малка облицована стая с две износени канапета. Половин дузина хора се бяха настанили там и пушеха. На тавана имаше вентилатор, който изсмукваше пушека.

Това беше салон за пушачи. Колко предвидливо.

Отпред имаше още три стаи — две тоалетни и една, на която пишеше *СЛУЖЕБЕН ВХОД*. Той влезе в мъжката тоалетна и видя, че е сам вътре. Над тоалетната чиния имаше малък прозорец, който изглежда не бе свързан към охранителната система. Беше на нивото на очите и гледаше към просторния заден паркинг.

Само колко предвидливи бяха.

Махна резето и натисна дръжката. Тя поддаде леко, но после заяде. Явно не бе отварян с години, но пък не виждаше нищо, което да му пречи да се отвори. Имаше нужда само да му се приложи малко мускулна сила от другата страна и щеше да се получи.

Сложи парче тоалетна хартия на резето, така че да остане в отворено положение. После си изми ръцете на мивката. Усмихна се на себе си в огледалото.

Оказа се фасулска работа.

След това обаче се намръщи, защото се сети, че Попи е сама с детето в къщата. Надяваше се, че на Мак няма да му хрумне да намине лично, за да провери как вървят нещата с палеца.

Това можеше да се превърне в голям проблем.

Попи нагласи маската на Мини Маус върху лицето си. След това развърза ръцете на Кейти и махна превръзката от очите ѝ.

— Ходи ли ти се до банята, Кейти?

Тя поклати глава без да каже и дума. Изглеждаше толкова нещастна. Горкото дете. Попи седна до нея на леглото и започна да масажира китките ѝ.

— Ето така. Как е? По-добре ли се чувстваш?

Кейти я погледна с големите си сини очи и кимна вяло. После се загледа в ръцете ѝ:

— Защо всичките ти нокти са черни?

— Защото ги боядисвам.

— О, така ли. Кога ще видя татко?

— Скоро. Много скоро.

Попи отново се зачуди защо Кейти не пита за майка си. Тя също бе била много по-близка с баща си. Майка ѝ ходеше на работа всеки ден. Работеше като касиер в Кеймарт, така че почти не се задържаше вкъщи. Баща ѝ си намираще сезонна работа и понякога оставаше у дома седмици наред. Обичаше баскетбола и, тъй като тя беше единственото му дете, още от рано я бе научил да играе. Бяха прекарвали безбройни следобеди в игра. Само те двамата.

Татко... дори не знаех, че си бил болен.

Погледна към Кейти и видя, че хубавата ѝ тъмна коса бе цялата рошава и оплетена. Наистина изглеждаше зле. Но какво друго можеше да се очаква, след като детето бе завързано за леглото през цялото време?

— Искаш ли да сплета косата ти на плитки? — попита я Попи.

Кейти грейна:

— Можеш ли да ми направиш френска плитка? Баба никога не ми позволява да нося косата си така.

— Няма проблем. Веднага ще ти направя.

Беззъбата усмивка на Кейти изпълни душата на Попи с радост. *Ако това ще те направи щастлива, жалка Кейти, ще ти сплета*

милиони френски плитки.

И тогава усмивката ѝ повехна.

— Нали няма да ми направиш косата като твоята?

Попи усети, че кичур от косата ѝ се е подала от маската.

— Защо, какво ѝ е?

— Цветът ѝ е много странен.

— Странен ли? — Попи се разсмя. — Боята се казва „Черна като нощта“, мила. Това е най-модерният цвят в момента. Изплакваш с нея тъмна коса като моята и става като червено вино.

— И все пак не искам моята коса да става такава.

— Не се тревожи. Няма да променяме цвета ти, само ще те сплета на плитка. Хайде, обърни се и дай да те среща.

Докато се занимаваше с Кейти, Попи не можеше да не се сети за Глори. Чудеше се дали и тя нямаше да е...

— Как беше името ти? — попита Кейти.

И преди да успее да помисли, произнесе истинското си име.

— Попи.

По дяволите! Това беше постъпка на Апълтън! Боже, какво ще правя сега? Детето вече знае името ми.

— Това е много хубаво име — каза Кейти. — Не е ли същото като името на едно цвете?

Е, добре. Вредата вече беше нанесена. Но може би не беше чак толкова зле. Който и да разпитваше Кейти след това за похитителите ѝ, щеше да предположи, че са използвали измислени имена и никой нямаше да вземе на сериозно име като „Попи“. Или поне така се надяваше тя.

— Да. Това е малко цвете. Така ми викаше баща ми. Бях неговото малко цвете. Наричаше ме така, докато не пораснах. После започна да ме нарича слънчоглед.

— Къде е твоят татко сега?

Очите на Попи се замъглиха за момент.

— Много далеч.

— Където си израснала ли? Това много ли е далече?

— Не. Израснах наблизно.

Това вече си беше абсолютна лъжа, но трябваше да се заблуди всеки, който щеше да се опита по-късно да издирва тук. Попи бе израснала в Северна Вирджиния. Така нямаше да се страхува, че ще

открит истинското ѝ месторождение. Попи не бе споделяла с никого къде в действителност е родена.

Как можеше да каже на някого къде наистина бе израснала? Къде в Ню Джърси бе преминало детството ѝ?

— Аз пък съм родена много далече оттук — в Джорджия — каза Кейти.

— Предположих, че си от Юга.

— Как?

Попи изимитира акцента на Кейти.

— Нямам акцент.

— О, имаш и още как. — Попи замлъкна, когато ръката ѝ напипа вдлъбнатина в лявата част на черепа на Кейти. — Хей, каква е тази дупка на главата ти?

— Ами... претърпях злополука.

— Каква по-точно?

— Счупих си главата.

Стомахът на Попи се преобърна.

— По дяволите! Искам да кажа *гледай ти*. Кога се случи това?

— Когато бях малка.

— Когато какво? — Попи се разсмя. — Ти и сега не си голяма. Със сигурност не си се родила така. Ако беше, щях да си помисля, че си Апълтън.

— Какво е Апълтън?

— Едни странни хора от мястото, където израснах. Повечето от тях имаха необичайна форма на черепа.

— Нали каза, че си израснала някъде наблизко.

— Ами да — бързо се поправи Попи. — Не е много далече оттук.

Не и като разстояние. Някакви си двеста мили, вероятно дори по-малко. Но изглеждаше толкова далечно във всеки друг смисъл. Сякаш бе на Марс или нещо подобно.

Всъщност бяха съборетини на един от пътищата, минаващи през сърцето на боровите гори на Ню Джърси. Роди се и бе отгледана там, което за повечето хора означаваше, че е абсолютна простачка и селяндурка. Но докато растеше, нямаше чувството, че е бедна. Майка ѝ имаше постоянна работа в Кеймарт, а баща ѝ работеше на сезонен цикъл в боровите гори. През пролетта събираше торфен мъх, през

лятото и есента береше боровинки, а през зимата сечеше и събираше дърва. Имаха всичко, от което се нуждаеха.

Докато майка ѝ не почина. Вените на краката ѝ винаги я бяха мъчили, но един ден крака ѝ се поду и стана червен. Трябваше да отиде на лекар, но все го отлагаше и така един ден, докато била на работа, се хванала за гърдите и се свлякла на пода. Починала на път за болницата. Следователят каза, че огромен тромб се откъснал от вените в крака ѝ и запушил сърцето ѝ. Или нещо такова.

И така Попи и баща ѝ останаха сами. Тя се оказа всичко за него и той я обичаше много. Попи без съмнение щеше все още да живее в боровата гора, да е омъжена за някой израснал също в боровата гора, за да отглежда деца, които да растат в боровата гора... Ако не беше баскетболът.

Попи се усмихна, като все още решише косата на Кейти. Наистина беше добра. Баща ѝ ѝ бе преподавал всички основни неща още преди да навърши десетте, така че в основното училище тя вече играеше с момчетата и им взимаше парите.

Треньорът от местната гимназия я забеляза и я сложи в стартовата петица на университетския отбор. Наложил ѝ се да изтърпи доста презрително отношение от страна на другите играчи. Докато не започнаха да побеждават както никога преди.

И всичко това благодарение на мен — помисли си тя.

Не се фукаше. Това си беше самата истина. Беше наистина невероятна — можеше да дриблира в кръг около всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. И когато се опитваха да я блокират, тя се измъкваше и вкарваше от зоната на трите точки. Объркваше ги до такава степен, че накрая започваха да извършват нарушения срещу нея. А тя вкарваше два от всеки три удара, което правеше деветдесет и пет процента успеваемост.

Когато дойде време да завърши гимназия, ѝ предложиха пълна стипендия в Рътджърс. Баща ѝ изпадна в екстаз — неговото малко момиче не само бе станало известно, но и щеше да ходи в колеж. Оранжевата топка щеше да я измъкне от мизерията и боровите гори.

И тогава тя постъпи толкова глупаво, че направо заприлича на истински Апълтън — влюби се. И от всички хора, трябваше да е точно Чарли Пилгрим.

Дори сега тази история я накара да потръпне от неприятния спомен. Как можа да е толкова глупава?

Едното доведе до другото, и, както често става, Попи забременя. И понеже не можеше и дума да става да направи аборт — това беше тяхното дете с Чарли, а те бяха влюбени — се наложи да се откаже от баскетбола. Баща ѝ, разбира се, бе съсипан. Всеки ден, когато се прибираше вкъщи след училище, вместо да тренира с отбора, виждаше помръкналото му лице. Накрая това се превърна в истинско мъчение за нея и реши, че не може да продължава така.

Двамата с Чарли отпътуваха за Ню Йорк, където той възнамеряваше да си намери работа и да се оженият. Обаче Чарли така и не си намери стабилна работа и въобще не стигнаха до сватба. Благополучието им се състоеше в това да споделят мизерен апартамент в Ийст Сайд заедно с още две двойки.

И тогава се роди дъщеричката. Беше толкова красива, просто прекрасна. Затова я кръстиха Глори.

Скоро обаче Глори започна да получава припадъци и лекарите казаха, че има мозъчно увреждане. Нещо не било наред в главата ѝ и причинявало епилепсията. Опитаха да я лекуват с всевъзможни лекарства, но тя получаваше припадък след припадък — лекарите ги наричаха „пристъпи“ — и това продължи до осемдесет и деветия ѝ ден, когато получи много тежък фатален пристъп, който я уби.

Всички лекари изпитаха истинско съчувствие, някои от сестрите дори плакаха. Казаха, че не разбират защо е получавала припадъците, но Попи знаеше. Заради кръвта на Апълтън. В нея имаше от тяхната кръв. Баща ѝ винаги бе отричал, но това, което се бе случило на Глори, го доказваше. Попи имаше болна кръв. Кръвта на Апълтън.

След това настъпиха много трудни времена за нея. Намрази докторите, както и всички около себе си. Намрази и Чарли, когото обвиняваше за бременността си. Но най-много намрази себе си. Чарли не можеше да понася това положение повече. Искаше да я върне в боровата гора, но тя не бе в състояние да погледне баща си в очите. Не и след като бе загубила бебето заради кръвта на Апълтън.

Така че Чарли си тръгна сам. Вероятно е разказвал какви ли не измислици за нея, след като се е върнал. Но Попи нехаеше. Тя искаше само да умре. И вероятно щеше да се самоубие, ако не бе открила нечестивата тройца — трева, метедрин и кокаин. Те не успяха да

потушат болката ѝ, но поне я облекчиха донякъде, направиха я по-поносима.

Последваха дълги, тежки години, които сега ѝ изглеждаха само като мътен спомен. Опитваше се да не мисли за онова, което ѝ се бе налагало да върши, за да оцелее. Замеси се с лоши хора, въртеше им номера, на два пъти беше пребивана, и вероятно сега щеше да е мъртва, ако не бе открила Поли.

Поли бе променил живота ѝ и ѝ харесваше да мисли, че и тя бе променила неговия. За добро, разбира се.

Съжаляваше единствено, че не се бе прибрала вкъщи, дори само за кратко. Бе толкова потънала в собствените си проблеми, че въобще не ѝ бе хрумвало, че нещо може да не е наред с баща ѝ... че той няма винаги да е там.

И така се случи... него вече го нямаше... никога вече нямаше да го има... а тя разбра чак след шест месеца.

Може би това ще направя, когато всичко тук свърши — мислеше си тя, докато завършваше плитката на Кейти. Грижите за Кейти събудиха отдавна забравен копнеж у нея. Бе смятала, че никога вече няма да пожелае да види боровите гори, но сега...

Искаше да си иде у дома.

Все още имаше семейство там. Може би щеше да успее отново да се сближи с тях... ако някой от тях изобщо ѝ проговореше.

— Ходи ми се до банята — каза Кейти.

— Ей сега, мила. Точно ще се огледаш да видиш дали ти харесва плитката — каза тя и в следващия миг се стрелна към телефона.

Вдигна на четвъртото позвъняване и дръпна маската на Мини Маус нагоре.

— Да?

— Защо се забави толкова?

Познаваше този глас. Беше на Мак.

— *Водих пакета* — Боже, как мразеше тази дума, — до банята.

— Дай ми него — каза Мак.

Него. Това значеше Поли. Попи знаеше колко параноичен беше Мак относно споменаването на имена и особено когато ставаше въпрос за телефонни разговори. Разговорът с него всъщност беше толкова общ, че звучеше почти безсмислен. Тя го разбираше, но какво толкова му струваше да каже „здрости“ или „как сте?“. Боже, как мразеше този

човек. Колкото по-скоро се отървяха от него, толкова по-добре. Тя нямаше търпение.

— Няма го.

— Къде е, по дяволите?

— Навън. — Щом като иска информация, помисли си тя, нека се потруди за нея.

— Не ме разигравай, момиче. Къде е?

— На пазар. Пазарува инструменти.

— Какви инструменти? Какви ми ги говориш? Не е ли готов палеца? Трябваше да е опакован и готов за изпращане.

— Още не е.

От другата страна настъпи мълчание, последвано от толкова студен и нисък глас, че тя почти изпусна телефона:

— Най-добре ще е да ми обясниш.

Тя вече имаше готово обяснение. Дори го бе репетирала няколко пъти.

— Работата ще бъде свършена. Просто този път е малко по-сложно от предишните случаи. Материалът, с който работим, е по-малък, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Ами тогава работете с по-голям материал — като последния път.

Точно така, Мак — помисли си тя. — Пръст от ръката. Как ли пък не. На кукуво лято.

— При всички положения случаят е по-различен. Не можем просто да напием *пакета* като миналия път — каза тя. Последният път беше истински кошмар.

— Ами тогава използвайте нещо друго. Или може би трябва да мина лично и да проверя какво става.

О, боже, само това не. Не! Не! Не!

— Всичко е наред, Мак. Справяме се. Щом се върне, ще се приключи.

— Нима? Какъв инструмент ще купува?

— Сатър.

Отново последва мълчание, този път за по-кратко. Когато заговори отново, гласът му бе по-мек.

— Да. Това трябва да свърши работа.

— Бързо и чисто — каза тя, като изговаряше думите с голямо усилие. Не може да се въздържи да не добави: — Но без значение как ти гледаш на това, според мен е много грозно. Имам предвид, че тя е само...

— Внимавай! Внимавай какво говориш.

— Добре, но...

— Никакво но. И не се опитвай да ме размекваш. Това ще направи нещата много по-лесни. Ще тръгнат по-гладко и ще приключат по-бързо. Освен това... въобще няма да й липсва.

И никога няма да забрави какво са й направили двама непознати в някаква задна стаичка, когато е била само на шест — помисли си Попи. — Но аз ще се погрижа да има по-малко неща, които да иска да забрави.

Попи въздъхна с цялото съжаление, което бе в състояние да изиграе:

— Предполагам, че си прав.

— Предполагаш? Най-добре да признаеш, че съм прав. Кажи му да ми се обади, ако възникне проблем. Ако ли не, знае къде да го достави.

Мак затвори точно по средата на нейното „добре“.

Боже, как го мразеше.

Сложи си отново маската на Мини Маус и отиде да изведе Кейти от банята. Имаше нужда от голяма доза от нейната детска свежест и невинност, за да изтрие лошия вкус, който й остави Мак.

Поли се бе скрил в група дървета срещу погребалния дом на Линч-Макдъгал и наблюдаваше как опечалените си тръгват. Изчака докато всички прозорци угаснаха един по един и после изсумтя, защото Майкъл и Линда се появиха на задния вход.

Светлините на паркинга не са угасени! Не ги оставяйте да светят. Това е пилеене на енергия — помисли си Поли.

Двамата обаче очевидно нехаеха. Заклучиха и се отправиха към две различни коли — Макдъгал към „Буик Ривиера“ и Линч към малък „Биймър“. После потеглиха в една и съща посока. Той все още не разбираше връзката между тях, а и не го интересуваше особено. Имаше проблем — натриевите лампи осветяваха всичко около сградата. Щеше да е като обир посред бял ден.

Но трябваше да го направи.

Поне прозореца на тоалетната бе от задната страна. Това му осигуряваше някакво прикритие.

Провери джобовете си — фенерчето, ножицата, шофьорските ръкавици от костюма от онзи ден. Всичко беше на мястото си. Огледа пътя. Изчака колите да отминат, стрелна се през улицата и бързо прекоси паркинга от задната страна на погребалния дом. Остана на място запъхтян и с невинно изражение, за да види дали е привлякъл вниманието на някого.

Нищо не помръдна. Клекна и видя бялата тоалетна хартия, която го упъти кой е правилният прозорец. Побутна го. Той поддаде много лесно.

Поли се претърколи по корем, пъкна крака в процепа и се вмъкна през прозореца. Раменете му малко се заклециха, но успя да се промъкне и краката му стъпиха на тоалетната чиния. Затвори прозореца и запали фенерчето.

Мина покрай тъмния салон за пушачи, като се оглеждаше за служебния вход. Бе разсъждавал какво ли се криеше от другата страна на тази врата, но нямаше представа какво го очакваше там. Влезе и

освети стаята. Точно както бе и подозирал — лакирани дървени кутии, подредени на редове. Тук пазеха ковчезите.

Сложи фенерчето в устата си и мина покрай редиците. Спираше се до всеки ковчег и разглеждаше етикетите им. Откачваше ги, за да ги разгледа по-добре и дори повдигаше капациите. Всички те много си приличаха. Това го зарадва. Тревожеше се, че ковчеза на Еди Хадли можеше да му създаде проблеми. Внимаваше да използва минимално осветление, особено когато минаваше покрай прозорци. Тук долу нямаше много, но горе бе видял доста повече.

Когато се обърна да си върви, фенерчето освети някаква посребрена повърхност в другия край на стаята. Приличаха на мивки и плотове от неръждаема стомана. Вероятно тук Линч и Макдъгал извършаваха балсамирането. Забеляза фигура в бял чаршаф на масата. Дали беше следващият им клиент?

Поли съзнаваше, че трябва да се отпрати към горния етаж за срещата си с палеца на Еди Хедли, но бе някак непреодолимо привлечен към масата. Щеше само да погледне. Щеше да му отнеме само секунда...

Доближи се и видя в кой край е главата. Вдигна чаршафа и освети лицето на младо момиче с дълга кестенява коса. Беше бледа като чаршафа, но със затворени очи изглеждаше така, сякаш беше заспала и едно потупване по рамото би било достатъчно, за да се събуди и да го погледне. Явно това беше младата починала, за която бе споменал Макдъгал.

Поли повдигна целия чаршаф. Бе съвсем гола и с много хубаво телосложение. Гледаше я и се чудеше от какво ли бе починала. Толкова жалко. Беше истинска красавица.

Пусна чаршафа и се отпрати към горния етаж. Бързо откри стаята на Хедли и влезе, фенерчето му показва пътя между столовете. Стигна до ковчеза и видя, че някой го бе затворил.

Толкова по-добре за мен — помисли си. Нямаше да му е приятно детето да го гледа, докато реже палеца му.

Дълго търси резето за долния край, но накрая го откри и повдигна капака. Отново освети с фенерчето, за да се ориентира по-добре и...

По дяволите!

Детето не носеше панталони, нито дори обувки или чорапи. Това със сигурност улесняваше работата на Поли, но някак си го шокира. Логично бе да си помисли, че щом обличат горната половина, обличат и долната.

— Е, добре, Еди, момчето ми — каза той. — Време е да дадеш своя принос за каузата.

Нямаше как да не освети силно мястото сега, но поне между него и прозореца щеше да стои капака. Извади ножицата от джоба си, взе фенерчето в уста и се наведе над краката на момчето. Откри първо палеца на десния крак, нагласи ножицата върху него и натисна. Бе очаквал повече съпротива. Нужен бе съвсем лек натиск и готово — имаше палеца, който му трябваше.

Прибра ножицата и взе палеца. Беше толкова малък, филтрите на цигарите бяха два пъти по-големи, също толкова бели, но по-леки. Разгледа го отблизо и забеляза, че срязания край беше влажен и червен, но нямаше кръв. Това вероятно щеше да създаде проблеми, но щеше да мисли за това по-късно. Вече имаше това, за което бе дошъл и искаше да си тръгне.

Погледна часовника си. Не беше никак зле. Бе се справил за десет минути.

Извади плика, който си бе приготвил. Когато се опита да пусне палеца вътре, той се изплъзна от пръстите му.

— Мамка му!

Погледна в плика. Нямаше го вътре. Това означаваше, че бе паднал на пода. Боже, трябваше да го намери.

Поли застана на колене и започна да осветява пода. Страхотно... килимът беше бежов... и плътен. Такъв му беше късметът.

Най-лесното нещо, което можеше да направи, бе да отреже другия палец и да забрави за този. Но със сигурност някой щеше да го открие утре и щеше да се запита откъде ли се е взел. И когато откриеха, той си залагаше задника, че вестниците и новините по телевизията щяха да гърмят с новината, че някой реже палците на деца. Тогава Мак със сигурност щеше да го застреля.

Не. Трябваше да открие този.

Поне беше под нивото на прозореца и светлината на фенерчето не се виждаше от улицата. Но къде беше това проклето нещо?

Не знаеше колко време бе прекарал коленичил на пода. Пълзеше и се търкаляше по корем. Осветяваше от всички посоки и всички ъгли. Струваше му се, че е минала цяла вечност. Най-накрая забеляза нещо дребно и по-светло бежово между нишките на килима на четири фута от ковчега. Дали беше...

Да. Почти изплака от облекчение. Как се бе озовал тук, по дяволите? Проклетото нещо вероятно бе отскочило и се бе претърколило. Но на кого му пукаше всъщност? Важното бе, че беше в него и не го бе изгубил. Без да става от пода, той внимателно го постави в плика, а него прибра в предния джоб на джинсите.

Стана от пода и затвори долната половина от ковчега на Еди.

— Благодаря ти, приятел. Постъпи като истински...

Думите заседнаха в гърлото му. През прозореца видя... кола на паркинга.

Там имаше кола.

Господи! Откъде се бе взела? Трябва да бе спряла, докато е бил на пода. Но кой...

Чу някакъв глух шум отвън. Замръзна на място като статуя. Вратата на задния вход се отвори с изцракване. Алармата се задейства, но после изключи, след като някой набра кода. Долови нечие тананикане — беше мъж. Макдъгал? Точно така. Колата отвън беше „Ривиера“, точно като онази, която караше Макдъгал. Поли клекна зад ковчега, когато лампата светна, но Макдъгал се отправи надолу по стълбите.

В първия момент Поли изпсува, защото това беше неговият път за бягство. Щеше да се наложи да стои тук, докато Макдъгал си тръгне. А кой знае колко дълго щеше да остане той.

Е, добре — помисли си. — Вече знам кой е. Но защо си дошъл?

Можеше да се сети само за една причина, поради която Макдъгал би се върнал — за да балсамира момичето на масата.

Мамка му, това можеше да отнеме часове, а Поли не разполагаше с цяла нощ. Мак щеше да поиска да му се обади, когато палецът е доставен. Ако не му се обадеше скоро, щеше да се ядоса... и можеше да реши лично да навести *пакета*.

И тогава Поли се сети, че алармата бе изключена. Можеше да се промъкне през задната врата като върви вместо да пълзи. Дори си

позволи да се усмихне. Когато животът ти поднесе лимон, направи си лимонада.

Излезе в коридора и се отправи към задната врата. Движеше се внимателно, като се облягаше на стената на местата, където подът проскърцваше. Но когато подмина електронното табло на алармата, за малко не извика от изненада. Макдъгал бе включил алармата отново.

Добре тогава. Оставаше му да направи само едно нещо. Ако Макдъгал беше в тази задна стая и правеше каквото правят погребалните агенти на починалите, той вероятно нямаше да чуе как Поли се промъква надолу по стълбите и се измъква през прозореца на тоалетната. Беше рисковано, но не и невъзможно. Ако имаше куража да го направи.

Трябваше да се измъкне оттам.

Тръгна надолу по стълбите. Правеше всяка стъпка много внимателно. Килимът му помагаше. Когато стигна до последното стъпало, видя, че салонът е празен.

Отлично.

Вратата на стаята с надпис „Служебен вход“ бе наполовина отворена и той чу гласа на Макдъгал. Сега не си тананикаше, а говореше.

Още по-добре. В най-лошия случай щеше да го завари да си върши работата в тоалетната.

Промъкна се до вратата на банята и точно я отваряше, когато чу как гласа му се променя. Сега стенеше и издаваше странни звуци. Поли знаеше, че трябва да изчезва възможно най-бързо, но искаше да разбере какво става.

Допълзя до служебния вход и надникна през процепа.

В другия край на стаята, дебелилото голо тяло на Макдъгал подскачаше върху мъртвото момиче на масата за балсамиране. Поли бе като хипнотизиран, наблюдава няколко секунди с отвращение и се откъсна от гледката. Животинските звуци, идващи от Макдъгал, сега бяха идеалното прикритие за бягството му.

Поли поклати глава и се отправи към тоалетната. Този беше луд. Светът беше пълен с откачени хора.

Попи чу как вратата на гаража се отвори. Погледна и видя камиона да спира вътре.

Най-накрая! Бе се забавил толкова много, че вече бе решила, че нещо му се е случило. Забавянето можеше да се дължи само на едно нещо — проблеми. Сега поне знаеше, че не са го хванали. Ами ако не бе успял да вземе палеца? Трябваше да го е взел. Нямахте друг начин да се измъкнат от тази бъркотия.

Едва дишаше от притеснение и очакване, докато го чакаше да влезе през вратата. Когато се появи, тя почти скочи върху него.

— Взел ли го? Моля те, кажи да. *Моля те!*

Той я погледна невинно.

— Какво да съм взел? Трябваше ли да съм взел нещо?

— Поли! Не ми причинявай това!

Най-накрая той се усмихна.

— Разбира се, че го взех.

Тя се хвърли на врата му.

— О, благодаря ти, Господи! Така се притесних.

— Нямахте защо. Искаш ли да го видиш?

— Не, благодаря. Мога да мина и без това.

— Може би ще е най-добре да го погледнеш.

Тя отстъпи крачка назад и го погледна.

— Защо? Не ми казвай, че мъртвото дете е чернокожо или нещо такова?

— Не. Бяло е като *пакета*. Но нещо липсва и ще трябва да се погрижим за това, ако искаме номерът да мине.

— Какво е?

— Кръв. Няма да е достатъчно убедително, ако го изпратим така. Трябва да го намажем с малко прясна кръв по ръба.

Попи преглътна тежко. Беше прав. Не бе помислила за това.

— Добре. Може да вземем от моята. Ще...

Той бавно поклати глава.

— Ами ако добрия стар татко реши да провери дали това е нейната кръв, просто за да е сигурен? Не можем да поемем такъв риск. Трябва ни от нейната.

— Не, не — каза тя и отстъпи още една крачка. — Няма начин.

— Попи — поде той бавно, — много искам да спася палеца на твоята малка приятелка. Всичко, от което се нуждаем, за да успеем да ѝ го спестим, е няколко капки от кръвта ѝ. Само ще я боцнем леко, за бога. В противен случай ти ще си отговорна, когато Мак се появи тук с новината, че бащата на *пакета* твърди, че това не е палецът на неговото дете.

Той беше прав. Това беше жестоката истина. Не ѝ харесваше, но нямаше друг начин. Едно леко бодване беше ниска цена за спасяването на целия ѝ палец.

Тя въздъхна.

— Е, добре. Но нека първо поговоря с нея.

Беше съвсем сигурна, че ще успее да убеди Кейти. Бяха се сближили доста тази вечер. Как му казваха мъжете? Спояване. Точно това беше.

С Кейти станахме много близки тази вечер.

ПЕТЪК

— Истинското име на марихуаната е *канабис*. Той е много полезно растение. От него се произвежда най-здравото познато влакно. Първите дънкови и повечето от брезентовите облекла в миналото са се произвеждали от канабис. Интересен е фактът, че на датски марихуаната се нарича платно.

— Знаехте ли, че са необходими четири акра с двадесетгодишни дървета, за да се добие същото количество хартия, което се добива от един акър канабис? При това без да се използват избелващи вещества и диоксин? Могат да се произведат метанол, масло за готвене, зеленчукови протеини, лекарства... и още много други продукти. Отглеждането на канабис е много доходоносен бизнес, който не се нуждае от никакво субсидиране. Глупаво е да продължава да бъде незаконен.

Джон намали звука на телевизора, за да не чува останалата част от последното интервю на Хедър Brent.

Стори му се, че дочу някакво писукане. Сякаш дойде от хола, в посока на кабинета му... и на компютъра.

Дали наистина бе чул нещо, или просто си въобразяваше? Вероятно бе плод на собственото му въображение.

Седна на ръба на леглото и потърка лицето си.

Бе изминала още една безсънна нощ с безбройни и безуспешни проверки на електронния му адрес. Цяла нощ се бе молил да получи вест от похитителите. Дори вече му се причуваха разни неща.

Но не можеше да не провери. Бе оставил компютъра включен в мрежата на Ейч Ейч Ес. Получеше ли писмо, веднага щеше да му бъде сигнализирано.

Копеле, мислеше си Джон, докато се препъваше към хола, за да хвърли последен поглед. Връща си го за прекъсването на връзката. Вероятно си мисли, че след цял ден без вест ще съм толкова отчаян, че ще бъда послушен и ще правя всичко, което ми каже.

Е, не беше далеч от истината.

Джон бе решил да се съгласи напълно и безрезервно с всичко, което Змията бе поискал от него. Но всъщност през цялото време щеше да се опитва да измисли друг, заобиколен начин, така че да не се налага да отрови Том. Все още не знаеше как щеше да го направи, но беше сигурен, че все нещо щеше да му хрумне.

Пристъпи в кабинета и премига пред екрана. Наистина ли беше... Приблужи се. Да. Иконата на електронната му поща мигаше в единия ъгъл на екрана. Изтегли съобщението на екрана.

Беше изпратено от анонимния сървър. *Благодаря ти, Господи.* Но съдържаше само осем думи:

Провери истинската си поща и отговори по Интернет.

Истинската му поща? Но пощальонът идваше чак в...

Кутията.

Джон нахлузи първия панталон, който попадна пред погледа му и изтича навън. Отвори пощенската кутия и откри вътре пакет. Протегна се да го вземе, но после се поколеба, защото му хрумна, че може да е бомба или някаква клопка. Отърси се от тези мисли, но беше повече от разтревожен от факта, че Змията, или някой от неговите хора — може би мъжът с анцуга — е стоял точно на това място неотдавна. Ако се бе сетил да погледне през прозореца, щеше да го е видял.

Внимателно го извади и отстрани опаковката. Беше нещо леко. Вероятно вътре имаше хартия. *Провери истинската си поща и отговори по Интернет.* Това можеше да значи само напечатани инструкции. Може би бе добавил някое ново искане.

Пое си дълбоко въздух и дръпна на обозначеното място. Погледна вътре, но не откри хартия, само малък пластмасов плик. Извади го и се взря в него. В първия момент си помисли, че е празен, но после забеляза нещо залепнало в единия му ъгъл. Беше малко. Не беше по-голямо от размерите на някой от ноктите му. Бяло... и червено... и червеното бе залепнало по вътрешността на плика.

Сърцето му заби лудо... пръстите му се разтрепераха, когато се наведе, за да го разгледа по-добре. В момента, в който разбра какво е, краката му се подкосиха, той падна на колене и издаде силен и

продължителен агониращ вой, изпълнен с толкова мъка и отчаяние,
че съседските кучета се разлаяха.

Змията бързо измина пътя от входната алея до къщата. Предпочиташе да ограничава контактите си с Поли до телефонни разговори и срещи в хотелски барове, но винаги смяташе за необходимо поне веднъж да го посети лично, за да контролира нещата.

Притесняваше се, че някой може да забележи него или колата му и да го свърже с отвличането. Затова си бе сложил шапка и бе вдигнал яката си. Табелката с номера на колата бе фалшива и щеше да бъде захвърлена в някоя река веднага щом всичко приключеше.

Бе взел толкова много предпазни мерки и въпреки всичко се чувстваше някак притеснен тук.

Но това не можеше да помрачи доброто му настроение. Тази сутрин се бе чул с Вандайн, така че всичко бе под контрол.

Когато доближи входната врата, набързо огледа двора. Жълтите цветове на храстите успяваха само донякъде да освежат запуснатия вид на къщата. Моравата не беше кой знае какво, но поне създаваше усещане за пролетно пробуждане. Поддръжката на двора бе част от едногодишния наем, но те щяха да са си тръгнали много преди тя да започне да се нуждае от първото си косене.

Почука на вратата.

— Аз съм. Всички ли са вкъщи?

Бе им позвънил по-рано, за да ги уведоми, че ще наmine. Бе поискал *пакета* да е добре скрит, когато дойде.

Поли отвори вратата.

— Да. Всичко е наред. Влизай.

В момента, в който вратата се затвори зад гърба му, Змията сграбчи Поли за ръката.

— Човече, свърши чудесна работа с палеца. Проработи като чудо.

Винаги бе добре да хвалиш служителите си, когато го заслужаваха. Няколко добри думи не ти струваха нищо, а понякога имаха по-добър ефект от парите. Понякога.

Попи четеше списание на дивана. Не го погледна, а и той не сметна за нужно да я поздрави. Тази кучка му бе толкова досадна.

— Така ли? — усмихна се Поли. — Откъде знаеш?

— Получих писмо от него тази сутрин. Човекът направо си умира да ни сътрудничи.

— Значи се е хванал, така ли?

Змията улови светкавична размяна на погледи между Попи и Поли. Зачуди се какво става тук.

— Как така дали се е хванал? — попита Змията. — Защо да не се хване? Нали това е палецът на дъщеря му.

— Да, знам. Но можеше да си помисли, че вече е била мъртва, когато сме отрязали палеца ѝ. Или нещо такова. Но пък от друга страна с прясна кръв по палеца, предполагам, че е нямало как да не повярва, че е още жива.

Змията никога не бе виждал Поли така да бъбри и това никак не му хареса.

— Всичко наред ли е, Поли?

— Защо? — Очите на Поли добиха смешен, отбранителен вид. — Какво може да не е наред?

— Държиш се странно.

— Може би защото никога преди не му се е налагало да осакатява дете — обади се Попи.

Змията дори не си направи труда да я погледне:

— Никой никого не е осакатявал. А и някой да ти е искал мнението?

— А ти как наричаш отрязването на палеца на шестгодишно дете? — продължи тя. — Не е съвсем същото като разходка в парка, нали? Имахме голям късмет, че не получи пристъп.

Сега вече му се наложи да погледне Попи и бе шокиран от гнева и отвращението, които бяха изписани на лицето ѝ. Гледаше го така, сякаш току-що бе изпъзлял изпод някоя скала. Испита желание да пристъпи напред и да изтрие с плесник този поглед в очите ѝ.

— Пристъп ли?

— Да. Пристъпите, заради които взима онези хапчета.

Най-накрая разбра какво тя искаше да каже.

— О, имаш предвид припадъците ѝ. — Тонът му бе преднамерено ироничен. — Трябва да порботиш над речника си,

скъпа.

— А ти трябва да поработиш над разузнаването си. Как така не си знаел за пристъпите й?

На Змията му писна от тази кучка. Обърна се към Поли.

— Кажй на приятелката си да не се обажда, когато не я питат.

— Тя има право на собствено мнение.

— Когато ми потрябва мнението на някого с червена коса, ще го попитам.

Поли вдигна ръце.

— Добре де, добре. Тя просто искаше да каже, че бе малко трудно да вземем палеца. Надявам се да си е струвало.

На Змията му бяха нужни секунди, за да охлади гнева си.

— Да, струваше си. Да беше видял отговора на баща й. Направо се беше побъркал. Ако го беше писал на хартия, щеше да има следи от сълзи.

Змията се усмихна. Докато четеше умоляващите думи на Вандайн, почти имаше чувството, че го чува как хленчи. *Моля ви, моля ви. О, МОЛЯ ВИ, не я наранявайте отново.*

— Предполагам, че си истински горд от себе си — обади се отново Попи.

Тя си го търсеше... направо си го търсеше...

— Стига, Попи — скастри я Поли и й хвърли строг поглед.

— Да — продължи Змията без да й обръща внимание. — Татко вече няма да спори и да се инати. Готов е да направи всичко, което му кажем.

— А ние какво точно искаме да направи? — попита Поли.

— Това засяга само мен и останалите замесени. По-добре да не знаеш.

Нямаше начин да каже на тези двамата.

— И така, къде е малкият *пакет*? — попита той Поли.

Поли поклати глава в посока на една от вратите, водещи към всекидневната:

— Там вътре.

— Е, само ще хвърля поглед и това ще е края на посещението ми.

— Тя спи — каза Попи.

Тази кучка наистина не знаеше кога да си затваря устата.

— Има ли превръзка на очите? — Змията се обърна към Поли.

— Разбира се.

— Добре. — Змията се отправи към вратата. — Само ще надзърна.

Попи се изправи и застана до вратата. Погледът ѝ разтревожено се местеше от Поли към вратата и после към Змията.

— Недей. Ще я събудиш. Нямаш представа колко време ни отне да я приспим.

— За това им се плаща на бавачките.

Той мина край нея и отвори вратата. Лампата беше угасена, така че потърси ключа и я запали.

Попи се вмъкна покрай него и застана до леглото. В действителност не стоеше, а по-скоро пърхаше. Изглеждаше много нервна, хапеше устните си и триеше ръцете си една в друга. Държеше се така, сякаш ставаше въпрос за собственото ѝ дете.

Но Змията трябваше да признае, че всичко изглеждаше наред. *Пакетът* бе с превръзка на очите и завързан за рамката на леглото, точно както трябваше да бъде. Беше облечен в карирана риза и някакъв панталон. На левия крак имаше гуменка, а десният бе превързан.

Той кимна и си тръгна. Попи остана отзад. Поли обаче все още се държеше странно. И това разтревожи Змията. Не искаше тези двамата да му докарат неприятности. Все още имаше какво да се обърка.

— Ей — каза той с усмивка. — Тя изглежда доста добре. Палецът като че ли не ѝ липсва.

— Много се радвам, че е свършил работа — каза Поли. — Защото не мога да си представя да трябва да направя това отново.

— Какво ти става, Поли? Да не си се размекнал?

— Не, просто...

Змията усети как гнева му се надига. Крайно време беше да сложи на място тези задници.

— Ти просто... работиш за мен. Ако ти кажа да ѝ отрежеш шибаната ръка, ще ме попиташ само „коя?“ Ако ли не, излизаш от играта!

Поли поклати глава със забит в пода поглед. Не изглеждаше доволен.

— Е, добре — каза той накрая. — Тогава се отказваме. Намери си друг да ти върши мръсната работа. Няма да режем дете. Това не е

правилно.

Змията бе потресен от думите му. Да си намери друг? Къде щеше да го намери в тази фаза на играта, по дяволите?

Цялата работа отиваше по дяволите. Първо трябваше да се застрахова срещу Салинас, после — да се справи с този непредсказуем доктор Вандайн, а сега селяните се вдигаха на бунт. Какво ли още щеше да се случи?

— Заплашваш ли ме?

Поли поклати глава.

— Това не е заплаха. Просто ти казвам как стоят нещата. Ще играем по твоите правила до края, но никакви такива поръчки повече.

Змията не можа да измисли какво друго да каже, така че да не изглежда лош. И тъй като не можеше да направи това, което наистина искаше — да опре тридесет и осем калибровото дуло в лицето на Поли — реши да си тръгне.

Да. Най-добре беше да ги остави да се чудят какъв ли щеше да бъде следващия му ход.

— Ще държим връзка — каза той и се отпрати към входната врата.

Изпусна парата чак когато прекоси двора, като си помисли, че ще бъде виновен за това, че ще остави Попи и Поли в ръцете на Салинас, когато всичко приключи. Това само доказваше колко безполезно чувство е вината. Всъщност беше страхотна идея да се отърве от тези двамата. Достатъчно бе търпял Поли и кучката му.

Веднага щом вратата се затвори след Мак, Попи се хвърли в прегръдките на Поли.

— Беше страхотен! Как само се опълчи срещу него... наистина беше страхотен!

Усети, че той трепери, но не би го споменала за нищо на света.

— Да, просто не ми хареса да ти говори така. Нали разбираш какво искам да кажа? Това вече беше прекадено.

Тя погледна лицето му и осъзна, че нещо в него се бе променило.

Бе станал някак тих след миналата нощ, когато бяха взели кръвта от Кейти. Попи я бе държала, докато той бе прокарал острието на ножче за бръснене по малкия ѝ палец. При всички положения се налагаше да превържат крака ѝ, за да изглежда сякаш са отрязали палеца ѝ, така че защо да не вземат и малко кръв от мястото. А Кейти се бе държала толкова добре — истинска шампионка. Бе примигнала и изскимтяла веднъж, но това бе всичко. Бе казала, че е свикнала с подобни неща, заради редовните кръвни тестове, които се налагало да ѝ правят, докато взима лекарството си.

След като Поли занесе палеца и се върна, бе станал дори още по-тих и тази сутрин продължаваше по същия начин. В началото си бе помислила, че ѝ е сърдит, защото го бе накарала да ходи в онзи погребален дом миналата нощ, но сега осъзна, че е нещо друго. Нещо много по-дълбоко.

— Какво има, Поли? Какво те безпокои?

Той се дръпна и отиде до прозореца. Застана там с ръце в джобовете и се загледа към предния двор.

— Не знам — отговори. — Не спях добре миналата нощ. Мислих много — знаеш, че не обичам да правя това, но снощи просто не можах да не го направя. Мислих за това как ти се изправи срещу мен вчера. Имам предвид, че Мак ми каза да ѝ отрежа палеца и бях готов да го направя. Но ти каза, че няма да ми позволиш да го направя, че няма да позволиш това да се случи. Беше готова на всичко, за да ме спреш. Знаеш, че много се ядосах. Но после ми просветна — ти просто

тегли чертата и каза: „Дотук беше. Спирам и няма да пресека тази граница, и никой друг няма да го направи докато съм наоколо“. И така, снощи лежах и си мислех: А моята черта къде е? Искам да кажа, имам ли изобщо черта? Или просто чакам някой като Мак да ми казва какво да правя и да изпълнявам като шибан робот? Какъв мъж съм аз? Не можех да престана да мисля за това.

Попи пристъпи към прозореца и го прегърна, като притисна лицето си към горната част на гърба му. Имаше чувството, че ще избухне всеки момент. Не смееше да заговори, защото знаеше, че ще се разплаче. Беше невероятно... Чувствата, за които говореше Поли, бяха същите, които се пораждаха и в нея след това отвлечане. Нейните, разбира се, се бяха появили постепенно. И когато Кейти получи пристъп, всичко си дойде на мястото. Поли го бе осъзнал изведнъж.

— През ноември ще стана на тридесет — каза той. — Лежах и си мислех за живота си и знаеш ли какво видях? Нищо. Абсолютно нищо. Искам да кажа, ако сега умра, какво ще оставя след себе си? Ще има ли нещо, което да напомня, че Поли Дикастро изобщо някога е бил жив? Не. Така че реших, че е време да започна да си слагам чертата. Трябва да се науча да казвам: „Стоп, няма да пресека тази линия“. Трябва да отстояваш нещо в живота си, а аз никога за нищо не съм се борил и това трябва да се промени. Не мога да се изразявам добре. Има ли ясен смисъл в това, което казах?

Попи го прегърна още по-силно.

— И то много. Може би това е нашата повратна точка, Поли. Може би ще успеем да направим нещо добро от цялата тази грозна работа. Ще вземем парите, ще заминем нанякъде и ще ги използваме, за да построим нещо.

— Да, но какво? Никога не съм се занимавал с нещо законно, защото за друго не ме бива, освен да изпълнявам заповеди.

— Не се тревожи. Ще измислим нещо. Не сме чак такива глупаци. По-важното е, че ще дръпнем чертата между живота, който водехме досега, и този, който ще водим отсега нататък. И никога няма да се обръщаме назад, Поли.

— Да — каза той и се обърна да я погледне. Очите му проучваха лицето ѝ. — Ти и аз. Заедно можем да го направим.

Попи положи лицето си на рамото му. Никога не го бе чувствала толкова близък.

— Ще успееш ли да намериш толкова много пари? — попита Нана.

Джон седеше зад компютъра. Погледна разтревожено към майка си. Тя не знаеше дори половината от истината. Нямаше представа дори за една десета от това, което ставаше. И въпреки това изглеждаше така, сякаш щеше да рухне всеки момент. Косата ѝ бе небрежно сресана, дрехите ѝ бяха намачкани, изглеждаше много бледа и изпита. Впиваше пръсти в шията си така, сякаш не можеше да диша.

Нямаше начин да ѝ каже истината относно „услугата“, която трябваше да извърши, относно... палеца на Кейти. Така че я бе излъгал. Бе ѝ казал, че похитителите всъщност не искат услуга от него, а пари — милиони долари.

— Да — отвърна Джон меко. — Работя по въпроса. Обадих се на някои хора, които ми дължат услуга, както и на няколко банки за заем. Ще успея да ги събера за няколко дни.

— За няколко дни? Но Кейти ще е в плен през цялото това време. Как можеш...

Той избухна:

— Да не мислиш, че не искам тя да се върне обратно? Още днес? Още в тази минута? Не мога просто да седна и да напиша чек! — Видя как тя се стресна и гневът му утихна. Протегна се и взе ръката ѝ: — Съжалявам, мамо. Просто съм на ръба. Правя най-доброто, на което съм способен, по най-бързия начин, на който съм способен.

Тя погали ръката му.

— Знам, че е така, Джони. Не биваше да казвам това... просто не мога да понеса мисълта, че Кейти е в ръцете на тези хора.

В ръцете им — помисли си той и отново усети как му се повдига. Това далеч не бе най-лошото.

— Ще си полегна. Доспа ми се от хапчетата, които ми даде. Твърде съм уморена дори за йога.

Снощи бе започнал да ѝ дава успокоителни. Щеше му се той самият да вземе няколко, но трябваше да остане нащрек, трябваше да

контролира нещата.

— Направи го, мамо. Легни си, затвори очи и се опитай да поспиш. Така времето ще мине по-бързо.

Когато тя си отиде, той влезе в кухнята. Отвори хладилника и погледна вътре. Знаеше, че трябва да се храни, но апетитът му сякаш бе изчезнал завинаги. Затвори вратата, но погледът му остана прикован в камерата.

Почти можеше да го види... пластмасовия плик, белия пощенски плик, зад подноса за лед — малкия палец на Кейти.

Не си въобразяваше, че ще може да ѝ го пришие, а и дори да можеше, замразяването не беше начин да го запази. Какво друго можеше да направи?

На връщане от пощенската кутия бе повърнал. После бе отишъл в мазето, за да се наплаче без майка му да го чуе. Спомняше си как бе треперил и плакал няколко минути, после сякаш някаква електрическа верига в него се бе претоварила и се бе задействал прекъсвач. Бе онемял. Бе стоял долу с плика в ръка, без да е в състояние да го погледне. Вместо това се бе взирал в пространството пред себе си.

Беше време да стане и да се опита да се концентрира. Не можеше да си позволи да се разсейва. Трябваше да вземе важни решения. Животът на Кейти зависеше от това.

Но първо — палеца... този ужасяващ, ценен, кървав малък палец. Не можеше да допусне майка му да го види, нито да го остави да изгние. Трябваше да направи нещо и се сети за фризера.

Да мисли... Боже, това бе такъв проблем. Опитваше се да подреди мислите си и да разсъждава трезво. Това му струваше огромни усилия.

Бе успял да седне пред компютъра и да напише отговор на Змията. Не беше особено смислен, но чудовището трябваше просто да знае, че той би направил всичко, абсолютно всичко, което се иска от него, за да не бъде наранена Кейти повече.

Беше искрен. Змията се бе изразил достатъчно ясно — държеше всички карти, заповядваше. Джон се бе измъчвал, докато бе направил избора между най-добрия си приятел и дъщеря си. Но палецът го бе накарал да реши моментално: Кейти. Бе избрал Кейти.

Кейти щеше да живее.

А Том... трябваше да се намери начин да оцелее.

Смразяващият кръвта отговор на Змията затвърди решителността на Джон:

СЕГА вече се разбрахме! Знаеш какво трябва да направиш. Направи го скоро. Иначе ще продължим да ти изпращаме парчета от пъзела.

Джон успя да се откъсне от хладилника и отиде до телефона. Наложил си да не мисли за всичките напирани въпроси, да блокира разсъжденията си и да се съсредоточи само върху най-необходимото. Извадил телефонния указател и отвори на страницата на лекарите. Открил някакъв доктор Аделсън, интернист от Френдшип Хайтс, и преписал адреса и телефона му. Като се представяше за доктор Аделсън, започнал да звъни на всички аптеки в града, докато накрая успя да открие една с малко налично количество хлорамфеникол.

С възможно най-деловия си тон той поръча рецепта за някой си Хенри Джонсън:

— Дайте му двеста и петдесет милилитра хлорамфеникол, двадесет капсули, без повторно пълнене и това е всичко.

Когато аптекарят поиска адреса и номера му, Джон издиктува тези на Аделсън. Добре... Мистър Джонсън можеше да вземе лекарството си до тридесет минути.

Джон се облегнал на стола и затворил очи. Първата стъпка била направена.

Време било за втората.

Но когато взел телефона, на вратата се позвъни. Той скочил и почти изпуснал телефона.

Не... О, Господи, не... не отново някоя част от Кейти!

Джон затворил телефона и с усилие се отправил към вратата. За него сега тя изглеждала като вратата на Ада. Стиснал зъби, хванал дръжката и отворил.

На предните стъпала стояла стоеше привлекателна жена на около четиридесет. Носела палто от визон и високи токчета. Дългата ѝ лъскава коса била захваната със златна шнола. Лицето ѝ било идеално гримирано. Усмивала се, но тъмните ѝ очи го гледали предизвикателно.

Джон почти залитна, когато я видя. Това беше невъзможно.

— Здравей, Джон. — Гласът ѝ бе толкова... мек, толкова спокоен, така идеално се владееше.

— Марни! — Неговият собствен глас прозвуча като стържене на стомана по бетон. — Какво правиш тук?

— Дойдох да видя дъщеря си.

— Но ти... ти трябваше да си в Джорджия.

— Пуснаха ме.

— Не мога да повярвам!

— Но е истина, Джон. Излекувана съм. Взимам лекарства и докато го правя, всичко ще е наред. Всъщност, ако продължавам да се справям все така добре, доктор Шилър каза, че може да намали дозата ми есента. Не е ли чудесно?

Умът на Джон се бунтуваше. Това не можеше да е вярно. Марни трябваше да е в психиатричния център „Мариета“. Какво правеше тук? Точно сега ли трябваше да се появи?

— Не ме интересува какво казва Шилър или който и да е друг. Съдът разпореди да не напускаш Джорджия.

Усмивката ѝ не изчезна.

— Доктор Шилър уреди това. Вече съм достатъчно добре, за да пътувам. И искам да видя Кейти.

— Не — каза Джон, като яростно клатеше глава. — В никакъв случай. Няма начин.

— Аз съм ѝ майка, Джон. — Усмивката ѝ затрептя неуверено. — Имам право да...

— Не, нямаш право! — Усети как гнева му се надига и това му хареса. Беше толкова хубаво отново да усеща нещо различно от гадене и ужас. — Ти сама се отказа, помниш ли? Такава беше сделката — да не ходиш в затвора, а аз да получа пълно попечителство. Така и ще бъде.

Усмивката ѝ изчезна.

— Искам да видя Кейти. Не можеш да ми забраниш да виждам собствената си дъщеря.

— Мога и ще го направя. И ако веднага не се махнеш оттук, ще се обадя в полицията и ще им кажа, че си избягала от психиатрична болница в Джорджия.

— Това не е...

— И ще им кажа за действащата забрана да я доближаваш. Е, ще си тръгнеш ли, или да им се обадя?

Марни отстъпи крачка назад. Устните ѝ трепереха.

— Това не е честно, Джон.

— Не ми минават твоите номера, Марни. И не ми говори за честност. Направи услуга на всички ни и се върни в Джорджия. Веднага.

— Надявам се, че се грижиш за нея по-добре отколкото за себе си. Изглеждаш ужасно.

— Довиждане, Марни.

Той затвори вратата и опря челото си от вътрешната ѝ страна. *Моля те, махни се. Достатъчно грижи си имам. Не мога да се занимавам и с теб.*

Господи, как я мразеше. Ненавиждаше я. Като образован мъж и лекар знаеше много добре, че умствено болните хора не могат да бъдат отговорни за постъпките си. Но това не значеше, че трябва да им бъде прощавано.

Джон никога нямаше да прости на Марни за това, което бе направила. Нямаше значение каква армия от психиатри щеше да намери тя, за да я провъзгласят за емоционално и умствено стабилна, и напълно готова да се върне в обществото. Никога нямаше да я допусне пак в живота на Кейти.

Застана на пръсти и погледна през миниатюрната цепнатина на вратата. Предният двор беше празен. Марни си бе отишла. И най-добре беше да не се връща, защото щеше да обърка всичко.

Но той и за момент не се съмняваше, че тя щеше да се върне.

— Джон? — Гласът на майка му долетя от стълбището.

— Да, мамо?

— Имаше ли някой на вратата?

— Само един търговец, мамо. Почивай си. Ако нещо се случи, веднага ще ти кажа.

Кейти, Том, майка му, Змията, Марни — колко дълго щеше да продължи да жонглира без да изпусне топката?

Имаше чувството, че всеки момент ще експлодира. Върна се в кухнята и се зае да приготвя отровата за президента на Съединените Щати.

Събра кураж и набра директния телефон на Бети Кени. Бети бе започнала работа като секретарка в офиса на Том още от времето, когато той бе само конгресмен. После се бе преместила с него в Сената и сега бе негова лична секретарка. Грижеше се за графика, в който всички срещи бяха важни и спешни. За да се добереш до Том, се налагаше да се справиш с борбената Бети. Но тя познаваше Джон и го харесваше, а и много се тревожеше за здравето на шефа си.

— Здравей, Бети — поздрави я той, като се стараеше да звучи леко и безгрижно, но нямаше представа дали успява. — Джон Вандайн е. Необходими са ми няколко минути с шефа ти утре, за да премеря кръвното му. Ще мога ли да го открия?

Стисна палци. *Моля те, кажи да.*

— Здравей, Джон. Нека проверя. Не беше ли тук точно заради това онзи ден?

— Да. В сряда. Но това, което открих, не ми хареса.

Тя сниши глас:

— Наистина ли? Толкова ли зле беше?

— Вероятно не трябва да казвам това. Забрави какво чу, става ли?

— Няма да кажа нито дума. Знаеш, че е така. Но искам да знам — има ли повод за тревога?

Той се възползва от нейната загриженост.

— Кръвното му беше в горната граница, затова искам да го наблюдавам. Особено ако ще пътува за Хага другата седмица.

— Разбирам. Да видим... в десет има среща в Овалния кабинет... няма да ти отнеме много време, нали?

— Десет, най-много петнадесет минути.

— Добре. Какво ще кажеш за половин час между девет и тридесет и десет?

— Чудесно. — Усещаше горчив вкус в устата си.

Поговориха си още малко, след което той затвори и се облегна назад, защото трепереше.

Стъпка номер две беше изпълнена.

Бе се държал толкова хладнокръвно по телефона, сякаш на автопилот, но сега тежестта на това, което трябваше да извърши, отново го връхлетя.

Особено ако ще пътува до Хага другата седмица...

Аз обаче ще трябва да направя всичко, на което съм способен, за да не му позволя да се добере до Хага — помисли си Джон. Ако Том се появеше там, Кейти щеше да умре.

Само ще го разболея — повтаряше си той за хиляден път, откакто бе отворил пощенската си кутия тази сутрин. Той нямаше да умре. Можеше почти да умре, но медицинското обслужване, с което разполагаше като президент на САЩ, нямаше да позволи да се случи това.

Ами ако хлорамфениколът не окажеше въздействие върху костния мозък на Том? Това беше напълно възможно. Тогава какво щеше да прави? Ами ако реакцията се забавеше и се проявеше чак след седмици? Щеше ли Змията да му повярва, че е направил каквото трябва?

В никакъв случай.

Джон усети желание да крещи, но това щеше да събуди майка му. Беше време отново да включи на автопилот.

Погледна часовника си. Трябваше да отиде до аптеката и да се представи за Хенри Джонсън, за да вземе лекарството.

Превръщам се в лъжливо чудовище — помисли си. Излъгах майка си, Тери, колегите си, един аптекар, секретарката на Том, а утре ще направя същото с най-добрия си приятел.

Осъзна, че единствения човек, когото не бе лъгал цял ден, бе Змията и от това му се догади.

СЪБОТА

1

— Джон?

Разпозна гласа и замръзна. Чакаше асансьора на първия етаж на Белия дом и мислено се молеше да не се натъкне на някого, когото познава.

Твърде късно. Обърна се и видя Тери да идва към него. Насили се да се усмихне.

— Тери, не знаех, че работиш през уикендите.

— Няма уикенди в условията на такава информационна криза. — Усмивката ѝ се стопи, когато се приближи. — Добре ли си?

— Да — отговори той. — Защо?

— Защото изглеждаш ужасно.

Обзалагам се, че не изглеждам и на десета толкова зле, колкото се чувствам.

— Е, благодаря ти.

— Не, говоря сериозно. — Веждите ѝ се сбръчкаха, докато го разглеждаше. — Явно е бил някакъв вирус.

Вирус ли? Какво? А, да. Лъжата с вируса. Трябва да поддържам историята.

Показа още една изкуствена усмивка.

— Нали не мислиш, че бих изпуснал вечер с теб току-така?

— Нямах представа... сигурен ли си, че е разумно да си тук? Изглеждаш много изтощен.

— Уморен съм, това е всичко. Още ден ще се наливам с течности и всичко ще е наред.

Вратата на асансьора се отвори и той бързо пристъпи навътре, като се надяваше, че тя не е в същата посока. За щастие тя явно нямаше да ползва асансьора. Усмихна се, но изражението ѝ бе загрижено.

— Грижи се за себе си, Джон.

— Добре. Ще ти се обадя, да се видим. Ще измислим нещо.

Вратата се затвори и ги раздели. Той се облегна назад. Господи, колко странно беше всичко! Поне повярва, че е бил болен. Поне не се

налагаше да крие умората си.

Потупа страничния джоб на спортното си сако и напипа цилиндричното шише с хапчетата — хлорамфениколът. Беше отлепил надписа. Сега капсулите вътре бяха анонимни... малки маскирани похитители.

Все още не можеше да повярва, че му се случва всичко това.

Само заради Кейти...

Когато излезе от асансьора, налетя на Боб Декър — последния човек, който искаше да срещне тази сутрин.

При всичките тези години обучение и тренировки... ще усети, че нещо не е наред в момента, в който ме види.

Едрият агент от Тайните служби го пребърка на два пъти и внезапно Джон почувства как цилиндричното шише се уголемява и натежава. Сякаш искаше да пробие джоба му, за да го видят всички.

— Ей, докторе. Не изглеждаш добре.

— Пипнах вирус, Боб. Но вече съм по-добре. — Посочи към Овалния кабинет и усети как ръката му трепери. Свали я и кимна с глава. — Той вътре ли е?

— Да. Каза, че те очаква. Как е той?

— Тук съм, за да разбере точно това.

Джон му махна за довиждане и се отправи към другия край на коридора. Застана до вратата и спря.

Не мога да го направя.

Но трябваше. Беше открил начин да оправдае действията си — щеше да стовари цялата вина върху Том. Том беше виновен. Ако не се бе заел с тази безумна програма за легализация, която да лиши мафията от парите ѝ, Кейти нямаше да бъде отвлечена. Парите за мафията бяха всичко. И тези пари бяха виновни за всичко. Кейти щеше да си е вкъщи в този момент и да гледа любимия си детски анимационен филм в събота сутрин, ако мафията я нямаше. Но защо я имаше нея? Кой я създаваше? Този, който бе създал парите. Защо? Какъв бе смисълът на този замисъл?

Точно така, Том. Твоята кръщелница, малкото момиче, което те нарича „чичо Том“, беше осакатена. Не заради нещо, което тя е направила, а заради това, което правиш ти, лишавайки мафията от парите ѝ.

Втренчи се в президентския печат на вратата и се замисли. *Каквото и да ти се случи, Том, ще е по твоя вина. Не е по моя вина... а по твоя. Ти предизвика всичко това. Каквото повикало, такава се обадило, така че не можеш да избегнеш последиците.*

Така щеше да го направи. Да се ядоса. Щеше да освободи гнева си до такава степен, че да е способен на всичко.

Стисна челюсти, почука на вратата и влезе. После спря.

Бе идвал в Овалния кабинет и преди, и винаги се бе чувствал по един и същ начин. Гледката на Том, седнал зад бюрото и огрян от процеждащата се от прозорците светлина, кралско синия килим с големия президентски печат, знамето на САЩ, на президентството и охраната, строена около него, винаги изпълваха Джон със страхопочитание. В тези моменти той наистина вярваше, че Томи Уинстън бе президент на САЩ.

Том вдигна поглед и се усмихна. После се намръщи.

— Ей, Джони. Изглеждаш ужасно.

И това е изцяло по твоя вина.

Джон повтори историята за вируса, но усети, че Том го слуша с половин ухо.

— Познай кой ще е тук на обяд — каза Том и потупа някакви документи на бюрото си. Изглеждаше много развълнуван и си личеше, че едва сдържа ентузиазма си.

— Флойд Джизъп и преподобният Уиткомб ще предложат подкрепата си. — Том се засмя. — Не съвсем, но е също толкова обнадеждаващо. — Отново потупа документите. — Почти цялата източна делегация, или поне тези от тютюневите щати...

— От какво се опасяват? Че марихуаната ще повлияе на продажбите на цигари?

— Шегуваш ли се? Те искат да я отглеждат, въпреки че настояват да я наричат коноп. Не, те просто са предвидливи. Консумацията на цигари спада и имат нужда от нещо ново, така че конопът ще запълни тази празнина.

Виждаш ли? Виждаш ли? Ето защо Кейти беше отнета от мен и осакатена! Заради твоя безумен, егоистичен план!

— Всъщност те щяха да са също толкова доволни, ако някой бе открил някакъв хибрид, от който да се произвежда нещо, което не става за пушене. Направихме всичко възможно, за да им посочим

икономическите предимства от отглеждането на канабис. Изглежда най-накрая са разбрали, че промяната в законите ще е в техен интерес. Но това е само началото. Ще се осъществи, Джон. Машината е задвижена.

Надявам се, че си истински горд и щастлив от факта, че Кейти страда заради теб.

Том продължи да бърби, докато Джон наместваше слушалките на ушите си. Нави ръкава му и започна да наблюдава показанието. Слушаше как кръвта си пробива път обратно към артерията под диафрагмата. Изглеждаше толкова шумна и жива, всеки глух удар сякаш му нашепваше за последствията от това, което щеше да направи и как то щеше да се отрази на кръвта, как щеше да прекрати произвеждането на бели и червени кръвни телца, да ги унищожи, да възпрепятства храненето на тъканите.

Прекъсна този ред на мисли. Всъщност прогони от главата си всички мисли. Не можеше да си позволи да разсъждава сега, да бъде самия себе си, да чувства друго, освен гняв. През следващите десет минути щеше да е като празна черупка, робот, който следва предначертана програма. *Измери кръвното налягане, излъжи за него, дай му хапчетата и после изчезвай.*

Кръвното на Том беше сто и четиридесет на осемдесет и осем. По-добре отколкото в сряда. Съвсем в рамките на нормалното.

— Е, как се справям? — попита Том, когато Джон свали ръкава му.

— Високо е.

Лъжа. Виждаш ли какво правиш с мен? Превръщаш ме в лъжец!

— Високо ли? Изненадан съм. Бях подложен на много по-малко стрес от последния път. Бях сигурен, че ще е по-добре.

— Нека премеря и на другата ръка. Просто за да съм по-сигурен.

Джон повтори процедурата и показанието беше сто тридесет и осем на осемдесет и осем.

Поклати глава.

— Не. Дори е по-високо от тази страна.

Още една лъжа.

— По дяволите — каза Том. — Внимавам със солта. Какво друго мога да направя?

— Може би трябва да започнеш да взимаш лекарства.

— О, Джон, по-добре да не го правя. Знаеш, че е така.

Не спори с мен.

— Да, но нали ще ходиш на онази международна конференция другата седмица и знаеш, че ще си под голям стрес. Не искам кръвното ти да стигне тавана, докато си там.

Том поклати глава.

— Не знам...

Направи го! Постъпи като мъж и си вземи лекарството!

— Ще ти дам малка доза, нещо леко, което дори няма да усетиш.

Том се поколеба, после сви рамене.

— Е, добре. Щом казваш. Ако на теб не мога да вярвам, на кого тогава?

О, моля те, не казвай това.

Джон не смееше да погледне Том. Бръкна в джоба си.

— Страхувах се, че може да се стигне до тук, така че съм подготвен.

Том се разсмя.

— Като бойскаута, който никога не си бил.

— Да, точно така.

Пръстите му се потяха силно и трепереха, така че му бе трудно да вземе шишето. Най-накрая успя да го извади и отвори капачката.

— Протегни ръка.

— Тук ли? — учуди се Том. — Сега?

Джон някак си успя да запази самообладание:

— Познавам те, Том. Ще ти напиша рецепта, ще си купиш лекарството и непрекъснато ще отлагаш да го пиеш. „Ще започна другата седмица.“ Познах ли?

— Познаваш ме твърде добре.

— Да, така е. И знам, че другата седмица никога няма да настъпи.

Някак си успя да изсипе две капсули в дланта на Том.

Не мисли. Не изпитвай друго освен гняв.

— Готово. Смятам, че след като веднъж те накарам да започнеш, ще продължиш. Така че искам да те видя как взимаш тези две сега.

Джон отиде до масата наблизко, върху която имаше кана с вода и чаша, и успя да я напълни до половината. Обърна се и я подаде на Том.

Том пое чашата и го погледна озадачено:

— Сигурен ли си, че си добре? Целият се тресеш.

— Заради вируса е. Сигурно още не съм оздравял напълно.

Джон се обърна към прозореца и зарея поглед към южната поляна, защото се страхуваше, че може да повърне. Не можеше да гледа това. След половин минута всичко щеше да е свършило. Желатиновите капсули щяха да са се разтворили в стомашната киселина на Том и да са изпуснали съдържанието си. Антибиотикът в тях щеше да започне да си пробива път в кръвообращението му и да задейства антителата, които щяха да бъдат освободени и пратени на мисия камикадзе в костния мозък на Том. И той скоро щеше да почне да умира.

— Не! — извика Джон и скочи към Том. — Спри! Не ги взимай!

Но Том вече пиеше вода от чашата. Джон я изби от ръката му и я запрати през стаята. Тя се разби на пода. Той хвана Том за гърлото.

— Изплюй ги! За бога, не ги преглъщай!

Том го гледаше шокирано. Той залитна назад и се спъна в един стол, но Джон го хвана.

— Изплюй ги, по дяволите! Изплюй ги!

Том се освободи от хватката му, обърна се и плю на пода. Джон видя две капсули на пода, после усети как някой грубо хваща ръцете му отзад.

— Господин президент, добре ли сте?

Джон разпозна гласа — беше Боб Декър.

Том се облегна на бюрото, като потриваше гърлото си и гледаше Джон недоумяващо.

— Аз съм добре. Но той не е. За бога, Джон, какво става с теб?

Овалният кабинет сякаш се срути върху него. Декър беше там... вече бяха замесени и Тайните служби... Змията каза, че ще убие Кейти...

И внезапно осъзна, че не може повече да се преструва. Не бе спал три нощи, като вътрешно бавно умираше, докато се опитваше да поеме на плещите си цялото бреме. Затова сега просто рухна в хватката на Декър.

— Кейти... държат Кейти!

Том се озова пред него и го сграбчи за раменете.

— Кейти ли? Кой държи Кейти?

Джон поклати глава:

— Не знам. Отвлякоха я в сряда, сутринта.

— Отвлечена? — викна Том. — О, мамка му! О, господи! Не Кейти!

Джон усети как хватката на Декър се отпускате.

— Ако става въпрос за отвличане, най-добре да...

— Не! — извика Джон. — Не, моля ви! Ще я убият!

— Затвори вратата, Боб — каза Том, — и нека чуем какво точно се е случило.

— Но...

— Става въпрос за кръщелницата ми. — В гласа на Том се бе появила остра нотка. — Затвори скапаната врата.

— Да, сър.

— Палеца й? — Том стовари юмрук по бюрото. Лицето му бе станало съвсем бледо. — Изпратили са ти палеца й?

Джон кимна. Бе им разказал цялата история. Малко несвързано, но не бе пропуснал нищо важно.

Вдигна поглед към Декър, който безучастно стоеше отстрани с ръце на гърба. После погледна пак към Том.

— Съжалявам, Том. Не исках... Не знам какво съм си въобразявал... но смятах, че нямам избор.

Обрекох Кейти на смърт. Тази мисъл непрекъснато го връхлиташе. *Защо не оставих Том да глътне тези хапчета? Какъв баща съм аз? Змията ще разбере. И тогава ще...*

— Ти наистина не си имал избор — каза Том. — Но не го направи. Въпреки че животът на бедната Кейти зависи от това. Честно да ти кажа, Джон, ако бях на твое място, щях да постъпя по същия начин. — Отново удари с юмрук по бюрото. — Бездушни копелета! Не мога да повярвам, че това се е случило. — Погледна към Декър. — Кое е първото нещо, което трябва да направим, Боб?

Декър потри челюстта си. Личеше си, че се чувства неудобно.

— Ами, мисля, че първото нещо, което трябва да направим, е да се занимаем с престъплението, което бе извършено преди няколко минути.

— Какво?

— Бе извършен опит за покушение над живота на президента на САЩ. Това е...

Том вдигна ръка.

— Веднага спри. Що се отнася до мен, нищо не се е случило.

— Съжалявам, сър, но не ми е позволено да пренебрегна...

— Какво да пренебрегнеш? Видя ли някой да ми причинява нещо, или да се опитва да го прави?

— Чухме собствените му признания относно хапчетата.

— Сега аз ти казвам, че не е така. Без сътрудничество от страна на предполагаемата жертва, нямаш случай. Така че да зарежем тази

тема и да продължим нататък. Какво ще правим сега?

Декър въздъхна.

— Е, добре, първо трябва да се обадим на ФБР. Те са специалисти по отвлеченията и ни трябва достъп до криминалната им лаборатория. След това...

— Не! — извика Джон и скочи от стола си. — Не можете да направите това! Ако се разкрия, вече няма да им трябвавам. И ако това е така, същото ще важи и за Кейти. Ще я убият!

— Можем да държим всичко това в тайна — каза Декър. — Ще...

— Не! — Джон усети, че повишава тон, но нехаеше. — Ще разберат! Имат информатор. Вероятно тук, в Белия дом. — Обърна се към Том. — Става дума за милиардите на мафията, за наркотиците... Щом като са могли да разберат за реакцията към хлорамфеникола на президента, със сигурност ще разберат и че не съм му дал хапчетата. Казах какво ще стане тогава! Моля ви! Трябва да има друг начин!

— Прав е, Боб — каза Том. — Явно са доста добре информирани. Между другото, имаме ли някакви идеи кои са „те“?

— Знаем само, че е заради наркотиците — каза Декър. — Казали са на доктор Вандайн съвсем ясно, че не искат да се появите на конференцията в Хага. Вероятно са колумбийците или може би мексиканците. — Потърка челюстта си. — И мисля, че имате право, че източникът им е от много високо ниво. Отвлекли са момиченцето на сутринта след речта ви.

Том кимна:

— ... което означава, че са знаели какво смятам да кажа и са планирали нещата предварително. — Завъртя креслото си и се обърна към прозорците. — Кой е този кучи син? Кълна се, че ако разбере... — Завъртя се в обратната посока. — Рано или късно ще разберем. Въпросът е какво да правим сега?

— Нека помисля — отвърна Декър.

Джон наблюдаваше как агента от Тайните служби се разхожда из Овалния кабинет, взира се в пода, после в тавана. Щеше му се да можеше да измисли свой собствен план, но умът му бе блокиран, мъртъв, празен.

Най-накрая Декър се върна до бюрото на Том.

— Е, добре. Имам една идея. Не е перфектното решение, но е най-доброто, което можах да измисля за толкова кратък срок. Защо не действаме от две страни? Само трима човека знаят със сигурност, че не си взел хапчетата. Нека си остане така. Ние тримата ще сме единия отбор.

— А кой ще бъде втория? — попита Том.

— Ще сформираме малък отряд. — Декър хвърли бърз поглед към Джон. — Много ограничен малък отряд, състоящ се от агенти от Тайните служби, ФБР и ЦРУ, които ще...

— Но те ще разберат! — възрази Джон, почти паникьосан. — Открит ли за съществуването на този отряд, Кейти е мъртва!

— Не и ако огранича информацията до хора, които познавам от дълго време, а президента им постави специална задача, с нареждането да не обсъждат подробности от нея с никого, дори с шефовете си.

— Смятай го за изпълнено — каза Том.

Джон не знаеше какво да каже. Наистина ли Декър познаваше хора, на които би могло да се има пълно доверие? Съществуваха ли изобщо такива хора? Може би щеше да проработи. *Може би*. Но ако не станеше така...

— Но има нещо много важно, което забравяш. — Джон се обърна към Том. — Те очакват да се разболееш. В противен случай...

— Мисля, че ще се справим и с това — каза Декър и се обърна към Том. — Но това означава, че ще се наложи да постъпите в болницата на военноморските сили Бетесда. От офиса ви ще казват, че сте там за обикновен преглед, но хората, които стоят зад това, ще го схванат като знак, че сте болен.

Том събра върховете на пръстите си и се облегна замислено назад.

— Да, Бетесда е подходяща... Ще мога да работя оттам няколко дни... Въпреки че моментът въобще не е подходящ за това... Сега изобщо не му е времето... — Погледът му срещна този на Джон. — Но така ще постъпим.

Джон усети как гърлото му се свива:

— Благодаря ти, Том. Нямах представа какво...

— Кейти е отвлечена и наранена заради нашето приятелство. Длъжен съм да постъпя така. Не се тревожи. Ще ти я върнем!

Джон се облегна назад и затвори очи. Искаше му се да вярва, че ще бъде така. *Трябваше* да вярва.

Боб Декър изпрати доктор Вандайн до асансьора и се отправи обратно към Овалния кабинет.

Трябваше да признае, че се чувстваше в приповдигнато настроение. Какъв случай само, и то в самия Овален кабинет! Бе избегната истинска катастрофа, но Тайните служби нямаше да получат аплодисменти за това. Разбира се, ако Вандайн бе позволил на Острието да погълне онези хапчета, нищо че бе най-добрия му приятел, Тайните служби щяха да поемат цялата вина. Изобщо в такава ситуация не би могло да има печеливши.

Но това бе вече минало. Острието бе спасен, заговорът бе разкрит, а сега идваше ред на най-забавната част — да открият онези кучи синове.

Може би нямаше да е толкова забавно. Това изтичане на информация много го притесняваше. Точно под Овалния кабинет се намираще W-16, командния пост на Тайните служби. Дали някой от агентите там не беше минал от другата страна? На Декър не му харесваше тази възможност, но не можеше да я пренебрегне. Трябваше много да внимава при подбора на хората за поставената задача.

Първата стъпка вече бе направена. Бе изпратил Вандайн вкъщи, за да изпрати съобщение на похитителите, че е дал на президента каквото там беше, за да го убие — Декър все още не разбираше тази част — и после трябваше да се върне със свалените на дискета копия на съобщенията, които Вандайн бе получавал от похитителите... плюс палеца на дъщеря му с опаковката. Кой знаеше? Може би щяха да имат късмет и да открият отпечатък или нещо друго, което да им помогне да ограничат търсенето.

Влезе обратно в Овалния кабинет. Острието стоеше до прозореца и гледаше навън. Обърна се, когато чу Декър да затваря вратата.

— Искам този въпрос да се разреши бързо, Боб. — Очите му горяха. — Искам да хванеш тези копелета. Нека окажат съпротива при ареста и им дай да се разберат. Искам да пострадат много, много лошо преди да бъдат доведени тук.

Декър никога не бе виждал Острието толкова ядосан. Осъзна, че той е под влияние на емоциите си и реши, че е най-добре просто да се съгласи.

— Да, сър.

— Но трябва да стане наистина бързо. Искам това малко момиче да бъде върнато преди конференцията в Хага.

— Ще направим всичко възможно, но без пълна мобилизация...

Острието кимна.

— Разбирам. Едната ти ръка е вързана за гърба ти. Но какъв е планът ти? Кого смяташ да включиш?

— Възнамерявам да огранича втората група до двама човека — един агент от ЦРУ и един — от ФБР. Ще ги осведомя за всичко, освен за факта, че за малко щеше да глътнеш хапчетата.

— Защо ЦРУ?

— Заради връзката с наркотиците, което означава — парите на наркомафията. Необходими са ни сведения за евентуалните играчи. Може да реша да подслушвам...

— За бога, това пък защо?

— Заради този анонимен сървър във Великобритания. Ако успеем да разберем кой го поддържа, може да проследим Змията от неговия компютър.

— Добре. Но ги дръж в неведение възможно най-много. Реши ли вече кого ще включиш във втората група?

— Да, сър. Джери Кени от ФБР. Той помогна за разрешаването на случая Дънкан Латрам, помните ли?

Острието се усмихна кисело:

— Мога ли да забравя?

— Съвсем скоро бе повишен. Той е умен и способен. Освен това умее да си държи устата затворена.

— Чудесно. А на кого се спря от ЦРУ?

— Тук има няколко варианта. Мислех си за Дан Кийн. Той работи във Вашингтонския офис.

— Сещам се. Добър човек е.

— Точно така. Познавам го от години и не мога да се сетя за друг, който да е по-наясно с наркомафията и с търговията с наркотици изобщо, и да мрази дилърите повече.

— Добре. Кени и Кийн. Ангажирай ги. Искам лично да се срещна с тях. И помни: въпреки че отвличанията са в компетенцията на ФБР, а наркотиците — в тази на ЦРУ, ти си отговорен. Не искам да има никакви войни между агенциите. Настоявам да го чуят лично от мен, преди да се отправя към Бетесда.

Декър трябваше да признае, че Острието наистина си разбираше от работата. Спомни си конфликта от 1994 година, когато някой бе успял да заснеме няколко неприятни сцени в Белия дом. Беше наистина трудно да се контролират отношенията между ФБР и ЦРУ.

Но при положение че шефът лично щеше да оповести правилата още в самото начало, Декър беше сигурен, че операцията ще протече гладко.

— Кога ще постъпите в болницата?

— Днес следобед, веднага след като се срещна с екипа ти. — Сниши глас. — Погрижи се за това, Боб. Погрижи се преди вторник. Защото независимо от всичко, тогава ще тръгна за международната конференция по въпросите на наркотиците в Хага.

Декър преглътна. Чувстваше се като ударен с юмрук.

— За три дена ли, сър? Това не е много време. Не можем ли да...

— Само толкова мога да ти дам. Обичам Джон. Той е най-добрият приятел, който бих могъл да имам. И обичам дъщеря му като собствена. По дяволите, аз съм ѝ кръстник. Но съм също и човека, който работи в този кабинет. Като президент, не трябва да се влияя от тормоз и изнудване, и няма да позволя на някакъв проклет наркобарон да определя политиката на американското правителство. Във вторник тръгвам за Хага и искам да знам, че като стъпя на самолета, ще съм спокоен, че Кейти Вандайн е върната на баща си. Ясно ли се изразих, Боб?

— Напълно, сър.

— Тогава да се размърдаме.

Докато напускаше Овалния кабинет и се отправяше към W-16, Декър усети как червата му започват да се оплитат.

Вторник! Как щеше да успее да се справи с това за три дни, по дяволите?

— Досега говорех за нещата на практика, но нека за момент погледнем философски на нещата. Не сте ли съгласни, че ние сами сме господари на телата си? Според мен това е крайъгълният камък на концепцията за човешките права. Ако се съгласите с това, тогава как така друг човек ще има правото да ви диктува какво да приемате в собственото си тяло — храна, напитки или каквото и да е друго? Това е съвсем лично решение. И ако един човек няма право да ви контролира по този начин, същото важи за двама, десет, сто, милион или сто милиона. Това си е вашето тяло. Според мен взимането на наркотици е много глупаво, но все пак си е човешко право.

Поли намали звука на радиото. Стори му се, че току-що чу детето да се смее във всекидневната.

Дръпна стола си назад и надзърна през цепнатината на кухненската врата. Завари доста странна сцена, в която Попи, с маската на Мини Маус, и детето — с фалшивата превръзка на крака, си играеха на дивана.

Поли се бе оттеглил в кухнята, за да се освободи от проклетата маска на Мики Маус, която се налагаше да носи пред детето. Вероятно всичко това не бе нужно, като се имаше предвид, че детето вече бе виждало лицето му, когато се бе преструвал на шофьор на лимузина. А и той все още носеше брада, която възнамеряваше да обръсне веднага щом всичко свърши. Но защо пък да му дава възможност да го разгледа по-добре от необходимото?

Попи вдигна поглед и го видя.

— Искаш ли да поиграеш с нас?

Не виждаше лицето ѝ заради маската, но нещо му подсказа, че тя се усмихваше.

— Не. Не и ако не става въпрос за покер.

— Е, бихме могли — каза тя. — Можем и това да направим. Ще ти се обадим, ако решим.

Той се усмихна и поклати глава. Опълчването му срещу Мак вчера бе разчупило леда между тях и сега отново бяха отбор.

Чувството беше приятно.

Загледа се в тях за по-дълго. Попи ставаше различен човек, когато се занимаваше с детето. Беше по-мека, по-жизнена и по-щастлива, отколкото когато беше с него.

Какво ми става? — помисли си. — Ревнувам ли?

Може би. Не му допаднаше особено идеята да дели Попи с някого, дори за седмица. Но как можеше да ревнува от едно дете? Пък и това бяха някакви си техни женски работи, каквито жените споделят помежду си дори когато току-що са се запознали, и каквито един мъж не би споделил с друг, дори да го познава от милион години.

Но това сякаш беше нещо повече. Нещата се задълбочаваха.

Е, каквото и да беше, щеше да приключи до седмица и детето щеше да бъде върнато на родителите си.

Внезапно Поли се почувства зле при тази мисъл.

Помаха от вратата и подсвирна леко. Попи вдигна поглед, а той каза:

— Може ли да поговорим за минута?

Попи кимна зад маската си и се обърна към детето:

— Веднага се връщам. Стой тук... и не размествай парчетата.

— Няма — изкикоти се детето.

Попи пристъпи в кухнята и се стовари на стола срещу него. Свали маската и изтри лицето си. Бузите ѝ бяха зачервени.

— Тук е доста горещо, нали? — каза Поли.

Тя кимна и се усмихна.

— Но си струва. За какво искаше да поговорим?

Поли се поколеба. Не бе съвсем сигурен как да подхване темата.

— Става въпрос за теб и детето.

— Тя си има име, нали знаеш. Можеш да я наричаш Кейти.

— Не искам да я наричам Кейти. Не искам да знам нищо за нея.

— Но защо? Тя е много мило дете.

— Сигурен съм, че е така, Попи. Но ти се сближаваш твърде много с нея.

— Как така твърде много?

Усети как тя настръхва.

— Имам предвид...

— Виж, Поли. Тя е едно уплашено малко момиче. Това вероятно е най-лошото нещо, което някога ѝ се е случвало. Опитвам се да

направя престоя ѝ тук колкото е възможно по-приятен. Какво лошо има в това?

— Привързваш се към нея.

— Е, и?

— Твърде много се привързваш. Сякаш си ѝ майка или нещо подобно.

— Ами, струва ми се, че тя си няма майка.

— Може и така да е, но ти не можеш да се правиш на нейна майка. Защото ще трябва да ѝ кажеш сбогом другата седмица или най-късно по-другата.

Тя се облегна назад и свали поглед към масата:

— Знам.

— И ако продължаваш в същия дух, много ще страдаш.

— Ще се справя.

Но Поли изобщо не ѝ вярваше. Представяше си я как плаче и не може да се откъсне от детето, как не иска да го пусне, как не иска да го остави само на мястото на срещата. Отвлечането далеч не бе най-рискованата част. Връщането на *пакета* също можеше да създаде доста проблеми. Последното нещо, от което имаше нужда в такива критични моменти, беше някой да се размекне и да покаже емоции.

Освен това не искаше да види как накрая Попи страда.

— Не съм толкова сигурен — протегна се напред и взе ръката ѝ.
— Виждам как нечие сърце ще бъде разбито, когато дойде време за сбогуване.

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Ще се справя. Просто не искам да я виждам уплашена, това е всичко.

Тя се изправи и заобиколи масата. Седна в скута му и го целуна по устните.

— Това е задето си загрижен за мен.

После нагласи отново маската на Мини Маус и се върна във всекидневната. Поли я наблюдаваше как сяда до детето и подновява играта. С ужас си представи как Попи прави нещо откачено, когато всичко свърши, като например да открие къде живее детето и да обикаля около дома му, за да го зърне.

... само да видя как е... да се уверя, че е добре...

Поли потрепери при тази мисъл. Би било ужасно.

Ами ако сега Мак дойдеше ненадейно? Ако надникнеше през вратата и видеше *пакета* да си играе развързан? Щеше да вдигне всичко във въздуха.

А ако откриеше, че детето все още има десет пръста на краката?

По-добре беше да не мисли за това.

Поли се бе опитал да му се противопостави вчера, но какво щеше да стане, ако Мак наистина се ядосаше? А точно това щеше да стане, ако разбереше какви рискове бяха поели, за да намерят палец.

Поли се надяваше, че ако въобще някога Мак разбере за това, то поне да е много след като всичко е приключило.

Змията огледа фоайето на хотел „Шератон“. Никой наоколо не се интересуваше от него или от лаптопа му. Прочете отново последното съобщение на Вандайн.

Направих каквото трябваше. Дадох му две капсули хлорамфеникол (двеста и петдесет грама всяка) в десет часа тази сутрин. Моята част е изпълнена. Кога ще ми върнете Кейти?

Колко професионално! „Кога ще ми върнете Кейти?“ Никога, лигльо.

Но не можеше да каже това на Вандайн. Отново се огледа. Все още никой не го забелязваше, така че извади предварително подготовения си отговор и направи някои леки промени. Но в по-голямата си част вече бе решил какво да му напише.

И преди сме говорили за това, но ти изглежда не си слушал внимателно. Така че ще го кажа отново. Колко скоро ще вземеш детето си зависи от това, колко болен ще е приятелят ти. Колкото по-зле е, толкова по-добре. Ако се възстанови бързо, ще трябва да измислиш нещо друго. В никакъв случай няма да ти върнем детето по-рано от две седмици.

Нека ти обясня още веднъж, за да няма недоразумения: искаме този човек да не е в състояние да работи. Ако това не е възможно, искаме поне да е болен за доста дълго време. Ако и това не стане, тогава на всяка цена трябва да пропусне срещата на върха по въпросите на наркотиците. С две думи: ако той отиде там, никога няма да видиш останалата част от детето си.

Змията се усмихна. Най-много му харесваше тази част с *остатъка от детето си*. Това щеше да свърши доста добра работа.

Изпрати съобщението през фалшивия адрес на Ерик Гартър към анонимния сървър. После излезе от мрежата. Прибра лаптопа си и се обади на Салинас.

— Здравейте — беше Голд.

Змията нямаше особено желание да разговаря със Салинас, така че не възразяваше да проведе разговора с Голд.

— Предай на шефа си, че работата е била свършена в десет часа тази сутрин. Сега ще чакаме.

Затвори и се усмихна. Чувстваше се добре. Така бе напомнил на Салинас, че не е под пълен контрол. Змията не беше наемник на повикване. Той беше независима страна в сделката.

Почувства касетата в джоба си. Тя му напомняше за себе си непрекъснато. Тази малка сладурана му даваше независимост.

Излезе пред хотела и се загледа в обедния трафик по Кънектикът авеню. Беше сравнително слаб като за слънчев съботен ден. Всички добри граждани от предградията вероятно по това време си бяха вкъщи, да окопават градините си и да наторяват ливадите си.

А какво щеше да прави той през остатъка от деня? Може би щеше да се поразходи до Фолс Чърч, за да провери *пакета*. Но най-вече, за да постегне Поли. Все пак Поли беше наемник, а бе започнал да се държи като независим участник. Змията все още му бе бесен заради вчера. Този глупак да му нарежда да не праща повече части от *пакета*! За кого се мислеше, по дяволите!

Е... Змията държеше пистолета си в джипа. Може би моментът беше подходящ да го размаха под носа на Поли. Нямаше да стреля и да отправя заплахи, просто щеше да ги остави да го видят на колана му, за да знаят, че е там — зареден и готов.

Време беше да възстанови реда.

Не че това щеше да има особено значение в дългосрочен план, защото Поли и неговата любима просто нямаха бъдеще. Въпросът беше принципен.

Марни седеше в наетата кола и наблюдаваше къщата на Джон. Беше се сковала от дългото и неудобно чакане, но си струваше, ако щеше да зърне своята Кейти отново.

Къде е дъщеря ми, Джон?

Беше объркана. Бе наблюдавала къщата през целия следобед на предния ден и нито веднъж не бе видяла Кейти да се прибира вкъщи от училище. Явно Джон някак си бе успял да я вкара тайно вътре. Несъмнено Кейти се бе съгласила на това на драго сърце. Те двамата винаги крояха нещо, винаги имаха тайни от нея и никога не ги споделяха.

Ти не я заслужаваш, Джон. Аз имам повече права над нея от теб. Ти не си я носил в себе си девет изпълнени с гадене и неразположение месеца. Ти не си преминал през часове на агония и писъци, за да я доведеш на бял свят. Не си останал след това с наднормено тегло и грозни червени белези. На теб не ти се е налагало да стоиш при нея ден след ден и да слушаш неспирния ѝ плач. Тя си е моя. Аз си я спечелих. Нямах право да я държиш далеч от мен. И ако не бяха приятелчетата ти „медицински експерти“ и оня мекушав съдия, Кейти все още щеше да е с мен. Където ѝ е мястото. Ти не си достатъчно добър за нея, Джон. Винаги твърде много си я глезил. Можеш да развалиш това дете с отстъпчивостта си. Тя се нуждае от мен, Джон. Сега повече от всякога. Знам, че вероятно си я настроил срещу мен, но аз мога да променя това. Само трябва да...

Тя се наведе, когато видя колата на Джон да се задава по улицата. За втори път бе излизал днес. Къде ли бе ходил? Да види Кейти? Да я доведе вкъщи?

Тя внимателно вдигна глава и го видя да поема по алеята.

Докато вървеше към къщата, Джон забеляза колата. Беше чисто нов бял „Таурус“. Спомни си, че го бе видял паркиран на ъгъла, когато отиваше да занесе палеца на Кейти в Белия дом при Боб Декър — едно сюрреалистично пътуване през трафика в центъра с малкия палец на дъщеря си, опакован в кутия с лед до него, на предната седалка. Но той вече бе стигнал до точката, в която дори не бе способен да реагира.

А сега му се стори, че същият този бял „Таурус“ е паркиран от другата страна на улицата. В него имаше поне един човек. Може би двама. Дали беше ФБР? Или Тайните служби? Или пък някой от похитителите?

По-добре беше да не знае.

Нана го чакаше вътре. Стоеше в хола, облечена в стар шарен халат на баща му, и изглеждаше по-състарена и съсипана от всякога. Докосваше нервно шията си с пръсти.

— Има ли някакви новини?

Джон се поколеба дали да ѝ каже, че и федералните вече са замесени. Накрая реши, че тя само ще се притесни още повече заради заплахите на похитителите, ако разбере за това. Така че за момента щеше да се придържа към историята за откупа.

— Все още не, но мисля, че този следобед ще успее да събере цялата сума.

— О, благодаря ти, Господи! После Кейти ще си дойде вкъщи, нали?

— Скоро след като им дам парите. Или поне се надявам да стане така. Следвах дословно инструкциите им, но още не са ми казали какво да правя с парите, след като ги събера.

— Толкова много пари — каза тя, а пръстите стиснаха шията ѝ още по-силно. — Как ще успееш да ги върнеш?

Той сви рамене и отговори това, което щеше да отговори, ако наистина похитителите бяха поискали само пари:

— Сега не искам да мисля за това. Ще имам достатъчно време да го обмисля след като си върнем Кейти.

— Да, да — промълви тя. — Да си върнем Кейти. За това трябва да мислим сега.

— Защо не се позанимаваш с йога — предложи той. — Може би това ще те успокои.

Тя поклати глава.

— Не... не йога. Не мога да се занимавам с йога, когато Кейти я няма.

Когато тя се обърна и се отправи към кухнята, Джон отиде във всекидневната и хвърли скришом поглед през един от предните прозорци.

Белият „Таурус“ все още се намираше от другата страна на улицата.

И тогава внезапно реши, че трябва да види кой е в него. Не да говори с него, да се заяжда или да иска името му... просто да погледне.

Изтича през кухнята покрай майка си, която държеше чаша кафе, и излезе през задната врата. Мина напъряко през двора на съседите и се стрелна през улицата.

Така... сега беше от същата страна като тауруса. Започна да го приближава отзад. Когато стигна достатъчно близо, видя лепенка на бронята, от която разбра, че е взет под наем.

Приблужи се още... вече бе при задната врата... при предната... на мястото до водача нямаше никой... сега през капака... хвърли бърз поглед през рамо, за да види...

— Марни!

Обзе го ярост. Тя можеше да провали всичко! Изтича до вратата на шофьора и я отвори със замах. Наложил си невероятен самоконтрол, за да се възпре да не я измъкне оттам и да я удуши.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Тя се дръпна назад и сложи ръка на устата си:

— Джон! Аз...

— Какво? Каж ми! Какво си мислиш, че ще постигнеш като седиш тук?

— Джон... ти не се владееш.

Искаше му се да й каже: „Ти знаеш това по-добре от мен, нали си специалистка в тази област“. Но прехапа устни. Беше права. Бе загубил контрол над целия си живот. Отстъпи крачка назад и си пое дълбоко въздух.

— Махай се.

— Искам да видя дъщеря си. Ти нямаше да ми позволиш да говоря с нея, така че реших да почакам тук, за да мога поне да я видя.

— Тя вече не е твоя дъщеря.

— Тя винаги ще бъде моя дъщеря! И искам да знам какво си направил с нея!

— Какво съм направил с нея? За какво...

— Вчера не се прибра от училище. Наблюдавах къщата.

— О, не!

Какво да правя с тази жена? Тя ще провали всичко.

— О, да! Къде си я скрил? Какво си направил с дъщеря ми?

Джон нямаше отговор за този въпрос, не можа да измисли поредната лъжа, която да прикрие всичко. Гледа я няколко секунди и премина в атака:

— Дебнеш я, нали? — каза той.

Очите на Марни се разшириха.

— Какво?

— Трябваше да предположа, че ще направиш нещо такова. Искаш да я отвлечеш, нали? — Извади химикалка и листче хартия от вътрешния си джоб. — Е, няма да те оставя да де измъкнеш! — Застана зад колата и започна да записва.

Марни отвори широко вратата и се втренчи в него.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Ще се обадя на ФБР и ще им дам тези данни. Ще им кажа, че не само си нарушила действащата съдебна забрана да стоиш далеч от дъщеря си, но си пресякла и щатската граница с намерението да я дебнеш и отвлечеш. Това е случай точно като за тях.

— Блъфираш.

— Защо ми е да блъфирам? Съдебната забрана е факт. Имам свидетели, че си душила наоколо. И тогава всички доктори на света няма да са в състояние да те измъкнат от санаториума.

Тя се озъби:

— Кучи син! — Затръшна вратата, запали колата и потегли.

Джон погледна листчето в ръцете си. Защо пък да не направи това, в което я заплаши? Можеше да даде номера на Декър и да я предаде на ФБР. Това щеше да я уплаши. Ситуацията беше много деликатна. Последното нещо, от което се нуждаеха сега, беше някоя

като Марни да се появи по средата на операцията и да стане причина за смъртта на Кейти.

Веднъж вече почти я бе убила. Нямахте да ѝ даде втори шанс.

Но дори Кейти да бе на сигурно вкъщи с Нана, Марни пак си оставаше заплаха за нея. Какво изобщо правеше тук?

Джон прибра листчето в джоба си и побърза да се прибере в къщата. Знаеше точно на кого да зададе този въпрос. На доктор Уилям Шилър от Мариета, Джорджия. Беше неделя и докторът вероятно не беше на работа, но Джон разполагаше с домашния му номер.

Отиде в кабинета си, затвори вратата, откри номера и го набра.

Отговори съпругата на Шилър. Джон се представи като доктор Еди-кой-си и каза, че трябва да говори с Бил веднага. После зачака, като вътрешно кипеше и стискаше ядно зъби. Уилям Шилър беше един надут задник, който се мислеше за Господ. Той смяташе, че никой не е толкова болен или побъркан, че да не оздравее благодарение на чудотворните му методи.

— Да?

— Джон Вандайн е.

— О!

— Да, точно така. „О!“ Искате ли да знаете кой дебне из квартала ми?

— О, хайде, Джон. Едва ли „дебне“ е най-подходящата дума.

Превзетият му тон, натъртената му дикция и високомерно отношение направо влудиха Джон. Спомни си го как бе седял на свидетелския стол в съда с лъснало плешиво теме и пухкави ръце върху пълния му корем. Бе изнесъл изтощителна тирада от психологически глупости, в резултат на които цялата зала бе пометена от безсмислени и угоднически мнения, които за целия останал свят бяха прозвучали като факти.

— Значи смятате, че „дебне“ не е най-подходящата дума? А какво ще кажете за „опит за отвличане“? Точно така. Тя се готви да отвлече Кейти. И твърди, че според вас това е правилно.

— Това е абсурдно, Джон. Знаете, че е така. Това, което в действителност ѝ казах, беше, че се е възстановила до степен, която позволява срещи под наблюдение с дъщеря ѝ. Ако тя го е разбрала погрешно...

— Винаги имате готово извинение, нали? Този път обаче няма да се измъкнете. Нямате право да говорите така на умствено разстроен пациент. Вие...

— „Умствено разстроен“ е...

— Мълчете и ме чуйте! Знаете условията на сделката. Никакво криминално преследване, ако получа пълно попечителство над Кейти, а Марни се подложи на интензивна психотерапия в продължение на десет години. Такава беше сделката. Нямаше никакви „може би“. Не трябва да припарва до Кейти в продължение на десет години.

— Но това е напълно неоснователно.

— А това, че почти уби дъщеря си? Знаете историята, както и аз. Тя почти опече черепа на Кейти с ръжена на камината. Мрази Кейти от деня, в който се роди. Аз...

— „Омраза“ е толкова неопределена...

— Млъкнете, по дяволите! Нито аз, нито вие знаем защо я мрази. Вероятно никога няма да разберем, но на мен въобще не ми пука защо. Грижа ме е само за Кейти. И ако нещо се случи на малкото ми момиче заради вашата некомпетентност, ще си платите, Шилър.

— Ако си мислите, че можете да ме съдите...

— Да ви съдя? — Джон чу собствения си смях, който прозвуча някак грозно. — О, не, Шилър. Няма да ви накарам да си платите с парите или разрешителното ви. Ще си платите както го направи Кейти. Защото всичко, всичко, което се случи с нея, ще се случи и с вас. При това двойно. Сега разбрахте ли ме? Сега вече стана ли ви ясно?

Невероятно. Прочутият доктор Шилър остана без думи.

Джон затвори и се загледа през прозореца към клоните на дърветата. Наистина мислеше всяка дума, която току-що бе казал. Някак си, някога, някъде през последните двадесет и четири часа той бе решил да посвети остатъка от живота си на това — да открие хората, които бяха ампутирали палеца на Кейти. Представяше си как федералните се провалят, но неуморният Джон Вандайн успява да проследи бандитите... да ги притисне в ъгъла... и да ги смачка.

Сега бе добавил и безценният доктор Шилър към списъка. Ако Кейти пак пострадеше заради Марни, щеше да направи всичко, за да се увери, че Шилър пръв ще си изпати от това.

Джон сгъна ръце на бюрото и положи глава върху тях. После издаде звук, който приличаше едновременно на смях и ридание.

Марни не беше единствената, която се нуждаеше от психиатър.

— Искам да знам защо този лунатик продължава да се разхожда на воля?

Боб Декър вдигна очи от записките си. Въпросът беше зададен от Дан Кийн от Съвета по въпросите на наркотиците. Той беше слаб, посивял мъж на средна възраст. Обикновено свежият му тен постепенно бе загубил цвета си, след като Боб Декър му бе разказал защо са тук. Той седеше между русия красавец Джери Кени от ФБР и оплешивяващия червенокос Джим Луис от ЦРУ.

— По много причини — отговори Боб. — На първо място, защото президента иска така. Чу го от самия него само преди минути.

Все още не можеше да повярва, че бе успял да събере този малък отряд толкова бързо. Човек можеше да сътвори чудеса, ако има подкрепата на администрацията зад себе си.

Четиримата бяха натъпкани в един от офисите на W-16. Боб бе спуснал щорите, заключил вратата и поставил двама униформени агенти в преддверието с нареждането да не допускат никого на помалко от десет стъпки от вратата.

Бе запознал членовете на екипа накратко със ситуацията и после бе наблегнал на съществените подробности. Бе ги излъгал единствено за това, че Острието е взел хапчетата и че след това Вандайн е признал под напора на съвестта си. И понеже било твърде късно за промивка на стомаха на президента (Боб не знаеше дали това звучи достоверно, но се надяваше да се хванат), той щял да бъде приет в Бетесда, където да остане под наблюдение.

Боб смяташе, че не е нужно да лъже тези мъже. Познаваше ги до един и бе готов да заложи живота си за тях. Но Острието бе пожелал да е така, затова така и щеше да бъде.

— Другата причина е връзката ни с хората, които стоят зад това. Имаме нужда от него на свобода, за да обменя съобщения с тях. Третата причина е, че се опитваме да спасим живота на едно малко момиче. Кейти Вандайн е кръщелница на Острието и той я иска обратно жива, здрава и цяла.

За Боб това беше най-маловажната причина. Първостепенната му цел беше да предпази Острието от по-нататъшни опити за отнемане на живота му.

— Цяла ли? — попита Кени.

Боб се обърна и постави пакета на масата.

— Да. Похитителите са изпратили палеца ѝ на баща ѝ, за да го убедят да свърши работата. Ето тук е.

Кени примигна. Гримасата подчерта тънките белези, останали му след автомобилен инцидент преди десетина години. Джери бе оцелял, но съпругата му — не. Боб знаеше, че той има дъщеря приблизително на годините на Кейти Вандайн.

— О, боже — промълви Кийн. Пребледня и се изпотн.

Боб знаеше, че той пък има внуци и вероятно си представяше някой от тях в подобна ситуация.

Единствено Джим Луис изглежда не се впечатли. Но него нищо не бе в състояние да го впечатли.

— Ще занеса това в лабораторията — каза Кени. — Но какво да им кажа? Ще трябва да го свържа с определен случай.

— Ще уредя това преди да тръгнеш. В момента Острието говори с шефа ти.

— Какво ще се иска от моите хора? — попита Джим Луис.

— Ще се заемат с анонимния препращач във Великобритания. — Боб му подаде кафява папка. — Това са разпечатки на всичките му писма до Вандайн. Ако откриеш този сървър, ще разбереш кой е Змията и ще решиш случая.

— Змията? — впечатли се Кени. — Змията ли каза?

— Познато ли ти звучи?

— Да. Чувал съм това име и преди... във връзка с две отвличания... мисля, че при едното беше изпратил пръст, за да ускори нещата.

— Явно е същият човек. — Боб плесна с ръце и ги потри. Страхотно. Екипът му бе заедно едва от половин час и вече имаше резултат. — Добре. Изрови каквото имаш за него и ще...

— Съжалявам. Не разполагам с такава информация. Научих това случайно, докато работех по друг случай. Не знаем нищо за него, освен че се е специализирал в отвличане на хора, които не биха се обърнали към ченгетата.

— Значи си имаме работа с професионалисти — отбеляза Боб.

Това не бяха добри новини. Означаваха, че тази Змия вероятно има голям опит и е обмислила много добре отвличането на момичето на Вандайн. Обърна се към Кийн.

— Смятаме, че това има връзка с наркотиците, Дан. Кой е най-вероятният извършител?

— Хмм. — Кийн изглеждаше като хипнотизиран от пакета.

Боб се запита какво ли го тревожеше. Повтори въпроса си.

— Мога само да предполагам — отвърна бавно Кийн, като подбираше думите си много внимателно. — Картелът Кали, което значи Емилио Рохас. Той има най-много пари, но пък мексиканските трафиканти имат най-много контакти тук. Може Рохас да работи чрез мексиканците или те сами да го правят.

Боб прикри раздразнението си. Надяваше се на малко по-задълбочен анализ от страна на заместник-директора на Съвета по въпросите на наркотиците.

— Кое според теб е най-вероятно?

— Най-вероятно ли? Ами аз бих казал, че са мексиканците. Това си е цяло изкуство там. Биха използвали свои хора. Но изглежда са наели местен човек. Наблюдаваме Карильо, Гарсия, Еспарагоса и другите едри риби. Ще проверя дали някой от тях не е пресичал границата скоро.

Така вече беше по-добре.

— Добре. Чудесно. Всички знаем какво трябва да правим. Не губете време. Този случай е от първостепенна важност. — Искаше му се да им каже, че разполагат с време само до вторник, но това трябваше да си остане само между него и Острието. — Ще се срещнем пак тук в шест часа вечерта, освен ако не изникне нещо. — Те се приготвиха да си тръгват, а Боб добави: — Знам, че не се налага да ви повтарям това, което ви каза президента, когато дойдохте, но ще го направя. Нищо казано тук, не бива да напуска тези стени. Няма значение кой пита — шефът на агенцията ви, сенатор или член на правителството. Не бива да казвате нищо. Острието обърна специално внимание на този факт, така че придържайте се към това. Не става въпрос дали искате или не да го обсъждате. Забранено ви е да го обсъждате. И ако някой започне да ви притиска, искам веднага да ми докладвате.

Дан Кийн излезе пръв. Изглежда много бързаше да си тръгне. Последва го Джим Луис. Джери Кени се помота, като се занимаваше с пакета.

— Благодаря ти, че ми се обади, Боб. Оценявам доверието, което ми оказваш.

Боб се усмихна и си спомни за задушевния разговор, който бяха водили двамата с небезизвестния доктор Латрам преди няколко години.

— Не за първи път работим заедно върху заговор срещу президента. Само че вероятно този път няма да имаш възможност да кажеш на никого за това.

Кени сви рамене.

— Ще го запазя за мемоарите си. Но повече от всичко искам да върна живо това малко момиче.

— За Марта ли си мислиш? — попита Боб.

— Как иначе? Кейти Вандайн е само с две години по-малка... — Хвърли поглед към пакета. — Не знам какво бих направил, ако някой... — Потръпна.

— Аз знам — каза Боб. Неговите собствени синове бяха тийнейджъри, но сякаш бе вчера, когато още бяха малки и толкова уязвими.

Когато Кени си отиде, Боб седна и започна да си води бележки и да систематизира информацията. Не можеше да си наеме секретарка, така че се налагаше да свърши това сам.

Не беше лошо като за начало. Дан Кийн щеше да проследи наркобароните, за да стигне до Змията. Джим Луис щеше да поеме анонимния сървър. Джери Кени щеше да се заеме с палеца на Кейти Вандайн.

Змия, мой човек, който и да си, където и да си, ти си ключът. И си загазил много здраво. Защото ще стигнем до теб. И когато това стане, горко ти. Ще те притиснем, докато не изплюеш за кого работиш. После ще открием него и също ще го притиснем. И така, съвсем скоро, ще стигнем до човека, който е започнал всичко това.

До вторник, дай боже.

Дан Кийн се отби набързо до офиса си, за да си вземе куфарчето и после пое по Шеста улица към Търговския център. Шансовете да срещне някой познат в центъра, в събота, бяха минимални, дори никакви, но той се оглеждаше непрекъснато. Не можеше да се отърве от чувството, че някой го следи.

Беше просто параноя. Знаеше това. Но имаше защо. Планът се проваляше пред очите му. Слабото звено бе Вандайн и сега то се бе скъсало.

Не преди да даде хапчето на Уинстън, разбира се, и слава богу. Само това имаше значение — Уинстън да бъде отстранен.

Както и никой да не свърже заговора с наркокартела. Не друго, а наркокартелът бе в дъното на всичко, което се случваше. Той бе главният герой на целия сценарий, обгърнал и Белия дом, и съдбата на малката Кейти, а двигателят на самия сценарий бяха проклетите пари, милиардите, зависещи от процъфтяването на бизнеса с наркотиците. Не биваше да се допусне легализацията на наркотиците. А се получаваше точно обратния ефект на този, за който работеше Дан.

Дан беше на сухо. Нищо не го свързваше с Вандайн, похитителите и Салинас.

За да се избегне възможността Салинас да бъде свързан със заговора, трябваше цялата верига незабавно да бъде разглобена, а частите ѝ — разпръснати.

Но какво щеше да стане с детето? Какво ли щеше да му се случи?

Опитваше се да не мисли за момиченцето. Да, то си имаше име, но той се стараяше да го държи далеч от мислите си. Повтаряше си, че то е добре, но знаеше, че това изобщо не е така.

Всемогъщи Боже, какъв бе този звяр, който бе откъснал палеца на детето?

Дан знаеше точно какъв. Това бе просто поредното доказателство, че тези кучи синове трябваше да бъдат елиминирани. Но не като се легализираше бизнеса им, а като бъдеха подгонени,

хванати натясно, заключени далеч от обществото, а ключът бъдеше хвърлен надалеч.

Дан знаеше името на това чудовище. Дори днес щеше да говори с него. Точно сега.

Всичко щеше да е наред с малкото момиче. Но дори и да не станеше така...

Не можеше да повярва, че си го мисли, но дори и това да свършеше зле за Кейти, дори и тя никога да не се прибереше вкъщи, това щеше да струва само нейния живот. Ако тя беше цената да се отстрани Уинстън и да се спре неговия план за легализация, то нейният един живот щеше да бъде жертван, за да бъдат спасени безброй други.

Мисли глобално, повтаряше си той. Не позволявай на незначителните подробности да ти влияят. Какво беше един живот в сравнение с разрушаването на морала на цяла една нация? С оставянето на наркокартела да надделее?

Животът на едно малко момиче...

Забеляза телефон до Музея по астрономия и пристъпи към него. Извади гласовия модулатор от куфарчето си и се огледа. Наоколо нямаше никого. Прикрепи механизма към слушалката, пушна двадесет и пет цента в процепа и набра номера. Не се и съмняваше, че Салинас записва тези разговори и прави всичко по силите си, за да ги проследи. Е, желаше му успех. Дан използваше различен телефон всеки път. И ако все пак записите някога попаднеха в съда, модулаторът щеше да осуети всеки опит за гласов анализ.

Когато от другата страна някой вдигна, Дан каза:

— Свържете ме със Салинас.

При първите няколко разговора бе възникнал спор относно обратната връзка с него. Дан категорично бе отказал такава. Това беше минало. Сега, чуеха ли модулирания му глас, свързваха го веднага.

— Да? — чу се гласът на Салинас. — Кой се обажда?

Представяше си как тази тлъста отрепка седи на стол или канапе, с провиснало между разкрачените му крака шкембе. *Кога за последен път видя онази си работа, прасе такава?* Господи, как мразеше хората като него. Затова и бе започнал работа в Агенцията за борба с наркотиците — за да изчисти земята от такива типове. И всички тях, организациите им, събираше в една дума — наркокартела.

Но Салинас не бе глупав. Дан трябваше да му го признае.

Той също предполагаше, че разговорите се записват, затова и се правеше на глупак. Никой не биваше да хване дирите на Карлос Салинас.

И така, те започнаха словесната си игра.

— Много добре знаеш кой е — каза Дан.

— Съжалявам, не мога да позная гласа ви. Явно е станала грешка.

— Точно така. Най-голямата грешка. Ето какво трябва да знаеш: целта ще бъде приета в болница по-късно днес.

— Много съжалявам за господин Цел, но не го познавам.

— Може би познаваш лекаря му. Малко след като подложи пациента на лечение, доктора призна грешката си. Няколко агенции се ангажираха да разнищят случая.

Последва дълга пауза. Дан беше сигурен, че това беше последното нещо, което Салинас искаше да чуе.

— Но господин Цел е болен, така ли?

— Не още, но се очаква да се разболе. Очевидно вече няма полза от доктора, така че механизмът, който сглобихте, за да окажете натиск върху него, трябва незабавно да бъде разглобен, а ценностите — върнати на притежателя им.

— Ценностите ли?

— Да. Ценностите, които му отнехте.

— Не — каза Салинас. — Не мисля, че това ще се случи. Както сам виждате, той не изпълни условията на сделката. Затова не може залогът да му бъде върнат. Освен това, би било по-... как да се изразя... дискретно, ако повече не види залога си.

Дан затвори очи и повтори наум: *Мисли глобално... Забрави за подробностите... Винаги гледай на нещата в цялостен план...*

Преглътна.

— По същия начин ли ще процедурате с останалите части от механизма?

— Разбира се. Механизмът е прост. Никой няма да бъде пропуснат.

— Никой не бива да свързва мен и вашия бизнес, наркокартела... с това.

— Няма да оставим следи. Как мога да бъда свързан с нещо, което никога не е съществувало? — Как, наистина?

Дан затвори и усети как му се повдига.

... забрави за подробностите... Винаги гледай на нещата в цялостен план...

Как се забърка в това, по дяволите?

Запита се колко от хората в Агенцията за борба с наркотиците мразеха Уинстън и неговия план? Отговорът беше лесен: всички. Как другояче можеше да реагира спрямо някого, който бе осъдил кариерата и живота му на изчезване?

Но на колко ли хора им беше хрумвало да се съюзят с врага, сами да влязат в картела, за да спрат Уинстън? Може би на неколцина. Но познаваше само един с достатъчно кураж; само един, на когото му пукаше толкова много за родината и дълга към нея, за да го изпълни.

Това беше Даниъл Джей Кийн. Той самият.

Но дали наистина мотивите му бяха толкова чисти? Искаше му се да вярва, че е така. Но имаше моменти на откровение, когато в три часа през нощта лежеше буден и се взираше в часовника, а съвестта му го упреkwаше, нашепваше му, че е мотивиран не толкова от принципите си, колкото от инстинкт за самосъхранение.

Бе посветил по-голямата част от живота си на Агенцията за борба с наркотиците. И сега, когато най-накрая удари неговия час да заеме поста на директор, Уинстън възнамеряваше да закрие агенцията му и да обезсмисли цялата му кариера. Агенцията можеше и да продължи да съществува, но щеше да има само фиктивна роля на периферен орган, също толкова несъществена, както тази на апендикса в човешкото тяло.

Дали бе сключил сделка с дявола, само за да спаси кариерата си? Не. Не можеше да приеме тази мисъл. Не беше такъв.

Но тогава възникваше друг въпрос: Когато се съюзяваш с врага си, не минаваш ли на негова страна?

Не, той не се бе съюзил с врага, той само го използваше за своите собствени цели. А целта му бе благородна: да унищожи картела.

Само че толкова ли благородна и чиста се оказваше целта му, след като щеше да позволи едно дете да умре, за да я постигне?

— Ще компенсирам това — каза си той. — Кълна се в живота на децата и внуците си, че веднага, щом свърши това, ще посветя всяка секунда от съзнателния си живот на целта — да открия Салинас и неговия род и да ги изтрия от лицето на земята.

Без съмнение Салинас смяташе, че има високопоставен правителствен съюзник. Но грешеше. Много грешеше.

Карлос затвори слушалката и направи знак на Лоса да изключи касетофона.

— Информаторът ни затвори. Мисля, че го разстроихме. Добър запис ли направи?

Лоса свали слушалките, и вдигна палци.

— Отлично. Сега открий оня некадърник Маклаглън. Кажи му, че искам незабавно да говоря с него.

Лоса се отправи към тайния телефон в другия край на стаята, а Салинас се облегна и затвори очи.

По дяволите! Точно от това се страхуваше. Маклаглън не бе сплашил доктора достатъчно. Вече бяха замесени и федералните. Което означаваше, че беше време за бързо разчистване. Трябваше да се освободят от детето и от двамата помощници. Щеше да ги убие и да зарови телата им дълбоко под земята, така че никой никога да не може да ги открие. Карлос знаеше за едно място в Александрия, където се канеха да асфалтират нов паркинг. Това беше идеалното място за целта.

Щеше му се да можеше да включи и Маклаглън в общия гроб под асфалта, както бе възнамерявал първоначално, но мръсникът бе успял да го надхитри.

Въздъхна. Нищо, не беше чак толкова зле. Маклаглън беше професионалист, така че рискът не бе чак толкова голям.

Освен това бе успял да притисне доктора достатъчно, за да даде хлорамфеникола на Томас Уинстън. Само това имаше значение. Президентът щеше да постъпи в болница. Когато тези новини стигнеха до дома, Емилио Рохас щеше да е много доволен.

Сега Карлос трябваше само да се надява, че лекарството ще свърши своята работа. Каквото и да се случеше оттук нататък, то не зависеше от него. Признанието на доктора само щеше да ускори разчистването. Това не беше проблем.

Лоса свърши разговора си по телефона и се обърна към него. Заговори на испански:

— Обадих се на пейджъра му и оставих гласово съобщение. Всеки момент трябва да се свърже с нас.

— Нали му каза да се обади веднага?

— Точно както наредихте.

— Много добре. Когато се обади, следвай рутинната процедура.

Лоса кимна и излезе.

Карлос седеше и се чупеше. *Докторът наистина ли е вярвал, че няма да открием какво е направил? Не е ли осъзнавал, че признанието му слага край на живота на дъщеря му? Какъв глупав и безразсъден човек. Да живее в Америка, да е личен лекар на президента и да не знае какво е това наркокартел. Не знае, разбира се, след като дръзва да се ебава с него.*

Попи се потеше зад маската на Мини Маус, докато правеше упражнения с гирите в предната стая. През това време Кейти гледаше анимационни филми. Попи чу затръшване на врата на кола и погледна през прозореца. Сърцето ѝ замря в гърдите, а после запрепуска лудо, сякаш бе изсмъркала цял грам кокаин.

— О, господи! Това е Мак!

Чу как в кухнята се преобръща стол и Попи се стрелна в стаята.

— Какво? Къде?

Попи се паникьоса и започна да обикаля стаята.

— Отвън е! Ще влезе всеки момент!

— Мамка му! — Той посочи Кейти. — Махни я оттук! Аз ще разчистя! Действай!

Попи хвана Кейти под раменете, повдигна я и се втурна към стаята за гости.

— Какво става? — попита Кейти. — Защо си толкова уплашена?

Попи я остави на леглото и затвори вратата на стаята.

— Идва шефа ни. Той не трябва да знае, че сме ти позволили да се разхождаш наоколо без превръзка на очите.

— Но защо не? Аз само...

Попи сложи пръст на устните ѝ и сниши гласа си до шепот:

— Шшттт! Това са нарежданията му. Трябва да си много тиха, докато е тук. Бъди тиха като мишка. Става ли?

Кейти седеше втренчена в Попи, но накрая прошепна:

— Добре.

— Чудесно.

Попи покри големите ѝ сини очи с превръзката. Пръстите ѝ трепереха и няколко пъти не успя да завърже възел, но накрая го направи както трябва и скри част от главата на Кейти.

— Добре. — Свали маската на Мини Маус. — Сега легни назад и дай да ти завържа ръцете.

Устните на Кейти затрепериха и тя изхлипа:

— Не искам да ме връзваш.

О, боже, Кейти — помисли си Попи и прехапа устни — не ми създавай проблеми точно сега. Не и когато Мак всеки момент ще влезе през вратата.

— Шшттт! Моля те, Кейти. Трябва да пазиш тишина. Нали помниш какво ти казах? Да бъдеш тиха като мишка. Е, ще трябва и да те вържа. Това са правилата на шефа ми. А той не обича някой да ги нарушава.

Кейти отново изплака, този път на по-висок глас:

— Боли ме!

Тогава Попи чу как входната врата се отваря и Мак казва нещо. Не можеше да разбере какво, но това със сигурност бе той.

О, боже, не му позволявай да влиза точно сега. Дай ми още половин минута.

— Добре, добре. Ще те вържа много хлабаво, става ли? Обещавам, че няма да те боли, но трябва да изглежда стегнато, нали разбираш. Това са правилата на шефа, помниш ли? Нали не искаш да ми докараш проблеми?

Кейти поклати глава:

— Не...

— Добре тогава. Хайде, бързо. Лягай и ме остави да направя каквото трябва. Обещавам, че няма да боли.

Кейти подсмръкна няколко пъти, но се просна на леглото и даде ръцете си.

— Ти си добър малък войник — прошепна ѝ Попи.

Сега обаче пръстите ѝ трепереха още повече. Едва държеше връвта, но някак си успя да я върже с нещо подобно на възел.

— Е, добре. Вързана си. Боли ли?

Кейти поклати глава.

— Чудесно. Сега само ще...

Попи хвърли поглед към краката на Кейти. Сърцето ѝ бе запрепускало откакто бе видяла джипа на Мак отвън, но сега направо заплаши да изхвърчи от гърдите ѝ. Левият крак на Кейти бе обут в малък бял чорап, но десният беше...

... бос!

— Господи, къде е превръзката ти?

Кейти раздвижи петте си голи пръста.

— Сигурно ми е паднала.

Не! Това не можеше да се случва! Не и когато Мак е на крачки оттук!

Попи полудя, провери на пода, под завивките, но нямаше и следа от превръзката. А Мак можеше да влезе всеки момент.

— Добре, виж. Ще те завия до половина. Не ритай завивките. Не се отвивай. Дори да ти стане малко топло, дръж си краката под завивките. Разбра ли?

Кейти кимна.

— Добро момиче — каза Попи. Наведе се и целуна Кейти по челото, над превръзката. — Веднага щом шефа си тръгне, ще изиграем още една игра. Става ли?

Кейти се усмихна:

— Добре.

Попи нагласи завивките и се отдръпна, за да погледне от разстояние. Всичко изглеждаше на мястото си. Добре. Един последен поглед на Кейти... и беше време да се озове очи в очи с чудовището Мак.

Отиде в предната стая, като преди това внимателно затвори вратата след себе си. Поли стоеше прав до дивана, а Мак се разхождаше из стаята, като от време на време играеше с ключодържателя си. Носеше дънки и разкопчано бейзболно яке. Подушваше напрежение между тях.

Мак спря да се разхожда и ѝ се усмихна, но само с устни.

— Грижиш се за малката ни ценност, а?

Попи кимна.

— Просто я... — Устата ѝ пресъхна. — Просто я сложих да подремне.

— Добре. Знаех си, че ще си полезна в този случай. Като истинска майка — кокошка — над пилето си.

Попи огледа скришом стаята няколко пъти. Поли се бе справил чудесно с разчистването. Бе успял да прибере играта, както и маската на Мики Маус. По принцип бе много разхвърлян. Тя никога не бе предполагала, че може да е другояче. Някой път щеше да му го напомни. Къде ли бе прибрал всичко? Може би под дивана.

— Гаджето ти току-що ми каза, че се надява, че не сме си развалили отношенията заради вчерашните ни разногласия.

Какво? За какво говореше Мак? Гледаше иронично. Заяждаше ли се?

— Ние не искаме да сме в лоши отношения с никого — каза Попи. — Просто искаме да си свършим работата и това да приключи.

Щеше да каже още, но нещо бяло до задния крак на масата за кафе привлече вниманието ѝ. Намираше се между гирите ѝ. Не искаше да се навежда, затова трябваше да го фокусира с периферното си зрение. Беше нещо бяло с малка червена точка...

О, боже, превръзката! Тази от крака на Кейти! Ако Мак я видеше, щеше да започне да задава въпроси. Можеше дори да поиска да види крака на Кейти! О, Боже, о, Господи, о, Дево Мария, не можеше да позволи Мак да я види!

— Сигурен съм, че е така — каза ѝ Мак и се обърна към Поли: — Трябва ли да приема това като извинение?

Попи внимателно се приближи до масата за кафе. Само ако можеше да се озове между Мак и превръзката...

Поли сви рамене:

— Както искаш. Казвам само, че ти си шефът и нареждаш, но всичко си има граници.

Тя огледа Мак, докато той събличаше якето си и го хвърли на един стол. Искаше да изглежда небрежно, но когато Попи видя дръжката на тъмнокафявия му пистолет да се подава от малкия кожен кобур, точно до пейджъра на колана му, разбра, че това не бе обикновено посещение.

Чудеше се какво ли бе намислил Мак. Дали целеше да ги уплаши? Тя и без това си беше достатъчно уплашена.

Усети, че Поли също го е забелязал. *Не обръщай внимание, Поли* — мислеше си тя, като се надяваше той да прочете мислите ѝ. — *Не му доставяй това удоволствие.*

Приближи се още повече до превръзката. Сега бе още по-важно да не му позволи да я види.

Мак каза:

— Нека си изясним нещата. Значи казваш, че аз съм шефът, но само до определена граница. Отвъд нея, ти ли си шефа?

— Не, Мак — отговори Поли кротко. — Изобщо не исках да кажа това. Имах предвид само, че си ме наел, а не купил.

Мак се втренчи в него, явно разсъждаваше над думите му. Поли се възползва от момента, за да измине останалия път до масата за кафе. Сега превръзката се намираше отдясно, близо до крака ѝ. Искаше ѝ се да може да я настъпи и така да я скрие под маратонката си, но нямаше как да стигне до другия край на масата незабелязана. Е, добре, тогава щеше да остане тук и поне да я скрие от погледа на Мак.

Но в този момент Мак отново започна да се разхожда из стаята. Леден ужас прониза Попи. Щеше да я види, сигурна беше.

— Мисля, че имаш право, Поли — каза Мак. — Да, така мисля.

Боже, той идваше насам. Нямаше начин да не я види.

Попи пъргаво сложи десния си крак на масата и започна да дърпа връзката на маратонката си, все едно се беше разхлабила и се налагаше да я върже отново. Мак се намираше на пет крачки. Сърцето ѝ препускаше. Развърза възела и изцъка на глас. После се обърна, подпря се на ръба на масата и се наведе, за да се завърже. Докато ръцете ѝ бяха близо до пода, тя грабна превръзката и я скри в юмрука си.

Взе я!

— Какво е това? — попита Мак. Бе спрял да си играе с ключодържателя си и се взираше в нея.

Тя погледна към него, после към ръката си.

Какво можеше да му каже?

— О, нищо, просто носна кърпа.

Мак се канеше да каже още нещо, когато пейджъра му записука. Наведе се да прочете съобщението, а през това време Попи се престори, че издухва носа си и прибра превръзката в джоба си. Едва дишаше.

Мак натисна някакво копче и промърмори:

— Ще почакаш малко — после отново започна да се разхожда. — Е, Поли — подхвана отново съвсем небрежно, сякаш просто си убиваше времето. — Не мислиш ли, че когато някой е нает за дадена работа, той е длъжен да си свърши работата?

— Безспорно — отвърна Поли. — Вземи например мен и Попи. Нае ни за детегледачки. Дотук страхотно. Това ни е работата, ние си я вършим, при това доста добре. Но ти не ни нае да режем и осакатяваме дете. Да кажем, че това не беше включено в описанието на работата...

Попи едва чуваше разговора. Просто седеше там, чувстваше се слаба, дишаше дълбоко и чакаше мускулите ѝ да се отпуснат, и пулса ѝ

да се нормализира.

Сега всичко беше наред. Стига Мак да не отидеше при Кейти и да не решише да провери крака ѝ, нямаше повод за тревога.

Тогава чу някакъв шум, вдигна поглед и помисли, че сърцето ѝ този път ще спре, защото на вратата стоеше Кейти — без превръзка на очите, отвързана и без чорап на десния си крак.

Попи се бореше с паниката, като в същото време скочи и успя да забележи, че Мак бе обърнат с гръб. Но Поли беше с лице към Кейти и изглеждаше така, сякаш бе глътнал бръснарско ножче. Попи се втурна към вратата да се погрижи за Кейти и да я върне в стаята ѝ...

Но тогава Кейти заговори:

— Ходи ми се до тоалетна.

Мак се обърна и времето спря. Все едно прожекцията на филма за собствения ѝ живот зацikli и цялото действие бе преустановено. В стаята сякаш не остана въздух и никой от тях не дишаше.

Животът ѝ се превърна в снимка.

Но само за един кратък, агонизиращ момент. После се превърна в ужас.

Очите на Мак щяха да изскочат от орбитите си, лицето му придоби тъмночервен цвят и той побесня, докато гледаше Кейти.

— По дяволите, какво... Тя е... Тя е...! — Той сякаш не вярваше на очите си. Но тогава те се разшириха дори още повече, когато посочи босия ѝ крак. — *Палците ѝ! Как така всичките ѝ шибани палци са си на мястото?!*

— Ей, Мак — опита се да го успокои Поли. — Не е каквото си мислиш.

Но Мак извади пистолета от колана си и се прицели в Кейти.

Попи не можеше да се помръдне. Сякаш бе залепнала за масата, за пода. Но можеше да крещи.

— *Мак, не! Господи, НЕ!*

Не знаеше дали Мак я бе чул, или не. Може би се уплаши да не привлече вниманието, ако някой чуеше изстрела. Каквато и да бе причината, той прибра пистолета обратно, слава богу.

— По дяволите! — викаше той и се оглеждаше за нещо. Попи не се досещаше за какво. Непрекъснато повтаряше: — По дяволите!

— Спокойно, Мак — каза Поли.

— По дяволите!

Мак изглежда не намираше това, което търсеше във всекидневната, затова отиде в кухнята.

Най-накрая Попи се размърда. Поли гледаше стреснато към нея и ѝ даде знак да разкара Кейти оттам. Но Попи вече бе при нея. Точно дърпаше Кейти обратно, когато Мак отново се появи. Лицето му бе възвърнало нормалния си цвят, но бе загубило всякаква изразност. А очите му... очите му бяха станали равнодушни и студени, сякаш всичко човешко го бе напуснало. Грабна нещо дълго и тънко в дясната си ръка. Когато мина покрай прозореца, светлината се отрази от повърхността му.

О, боже, беше нож — големия, дълъг нож, който бе виждала в чекмеджето с инструментите.

Попи извика и притисна Кейти към себе си. После се втурна в другата стая...

О, не, той не можеше... той нямаше да отреже палеца ѝ, нали? Това не можеше да се случва...

— Поли! — изкрещя тя. — Поли, той има нож!

Но Поли вече бе разбрал това. Застана пред вратата и разтвори ръце.

— Спри, Мак. Не върши глупости. Не е каквото изглежда.

Мак забави ход, но не спря:

— Така ли? — каза той с тон, леден като очите му.

— Изпратихме го, точно както ни нареди — продължи Поли. Думите изскачаха от устата му като картечен огън. — Палец на дете. И той свърши работа, нали? Сам каза, че човекът е бил готов да направи всичко, след като е отворил плика. Така че никаква вреда не е причинена. Всичко се получи добре, нали? Така че какъв е смисълът да ѝ режеш палеца сега? Каква полза ще има от това?

Накрая Мак спря. Гледаше Поли право в очите с истинско отвращение.

— Шибан идиот! Какво ми пука за палеца ѝ? Тя ме видя! Видя всички ни!

Думите му пронизаха сърцето на Попи.

Той ще я убие! Ще убие моята малка Кейти!

— Ще се оправим с това — каза Поли.

— Точно така. — Мак отново започна да се приближава. — Сега ще се оправя с нея.

Опита се да влезе в стаята, но Поли не му позволи.

— Ей, Мак, нали не говориш сериозно? Нали няма да убиеш едно малко момиче?

— Махни се от пътя ми, Поли. Нямам намерение да загазвам само защото някакво дете може да ме посочи с пръст.

Поли се опита да го дръпне назад.

— Спри се, Мак. Ти не разсъждаваш трезво.

И тогава Мак побесня. Устните му се отдръгнаха и той се озъби. Замахна с ножа.

Поли изкрещя:

— Поли, внимавай!

Поли скочи назад, като държеше ръката си. Дланта му бе влажна и червена.

— Кучи син! Рани ме!

Поли познаваше този тон. Сега вече и Поли беше бесен. Пристъпи към Мак, избегна още един удар, а после двамата се бореха, ритяха, псуваха, ръмжаха и хъркаха като животни, като всеки от тях се опитваше да се добере до ножа.

Поли заведе Кейти до леглото.

— Ти стой тук! Не мърдай!

Върна се в предната стая, като прилепи гръб към стената, за да избегне Мак и Поли, които се въргаляха по пода. Трябваше да измисли начин да спре Мак. Но как? И тогава видя гирите си до масата за кафе.

Да!

Грабна едната и я вдигна, точно когато Поли се претърколи върху Мак. Допълзя по-близо, като дебнеше за подходящ момент да удари Мак по главата.

Но тогава чу Поли да издава някакъв висок звук, нещо средно между сподавен вик и агонизиращ стон. И в този ужасен момент видя на гърба му светло червено петно, през което се подаваше острието на ножа.

Изкрещя името му и се спусна напред, точно когато Мак се опитваше да го отмести от себе си. Бе напълно забравила за гирата в ръката си, но видя как Мак става и нададе вик, и за секунда си позволи да се наслади на внезапния ужас, появил се в очите му, когато я видя и осъзна какво държи тя над главата му.

Той извика:

— Не! — и се опита да се защити с ръка. Но бе твърде късно.

Попи стовари гирата точно между студените му, противни малки очи, като смачка носа му и разплиска кръв по цялото му лице. Главата му се удари в пода и той не помръдна повече.

Попи моментално забрави за него и пусна гирата. Обърна се към Поли, който сега бе по гръб, а черната дръжка на ножа стърчеше от стомаха му, точно под гръдния кош. Ризата му бе черна и затова кръвта не се виждаше, само изглеждаше по-тъмна и влажна. Той целият бе мокър. Лицето му бе бяло като платно и се задъхваше. Попи не искаше и да си го помисля, не искаше да го повярва, но знаеше, че в този момент нейния Поли умира.

— Поли...?

Очите му се спряха на нея, после на дръжката, стърчаща от стомаха му. Пръстите му затрепериха, когато я напипа. Опита да се усмихне и прошепна мъчително:

— Не е толкова зле, колкото изглежда. Ще се оправя.

Попи се опита да се сдържи, но не можа и изригна в ридания:

— О, боже, Поли, пронизал те е чак до гърба!

Той примигна.

— Така ли? О! — погледна пак дръжката и я докосна. — Помогни ми да я извадя.

— Не! Не мога!

— Попи, много ме боли. Трябва да я извадиш, моля те.

— Добре. — Последното нещо, което искаше, бе да докосва тази дръжка, но щом Поли го болеше...

Сплете пръстите и на двете си ръце около черната пластмасова дръжка, напъна се силно и дръпна леко.

Поли се вцепени и изстена.

— Заклещен е! — Гласът ѝ премина във вой. — Не мога да го направя, Поли!

— Това е единственият ми шанс. Извади го! Веднага!

Като трепереше и плачеше Поли затегна хватката си и дръпна ножа с всички сили. В началото той оказа съпротива, но внезапно изскочи и тя почти падна назад.

Когато се изправи, Поли бе станал дори още по-блед, но се усмихваше.

— Така е по-добре.

Но когато Попи погледна раната, видя как от нея шуртеше кръв. Внезапно тялото му потръпна и той я погледна. Гласът му едва се чуваше:

— Може би не трябваше да го вадим.

И тогава си отиде. Не помръдна повече, не издаде никакъв звук. Очите му останаха широко отворени и приковани в нея. Поли вече го нямаше.

Не... Не можеше да е вярно...

— Поли? — викаше го тя. — Поли?

Попи пусна ножа и се хвърли върху него, прегърна го и усети някакво движение до крака си. Обърна се да погледне. Мак се бе размърдал. Носът му бе размазан на една страна и изглеждаше така, сякаш някой бе запратил домати в лицето му. Клепачите му обаче потрепваха. Идваше в съзнание.

И тогава Попи разбра, че трябва да го убие. Не можеше да остави жив мъжа, който бе убил Поли и който искаше да убие Кейти.

Огледа се за гирата и видя, че се бе претърколила по пода. Изправи се да я вземе, но забеляза дръжката на пистолета на Мак да се подава от колана му.

Точно така. Щеше да го направи със собствения му пистолет.

Но когато опита да го извади, една ръка сграбчи китката ѝ. Мак я гледаше замаяно:

— Няма да стане, кучко.

Попи грабна оръжието с другата си ръка и го извади, но Мак все още държеше китката ѝ. Включи и двете си ръце, като се опитваше да я надвие. Но Попи не пусна пистолета. Знаеше, че живота ѝ, както и този на Кейти, зависят от това.

Внезапно оръжието гръмна и Попи усети как нещо изсвистя край бузата ѝ. Звукът бе така оглушителен отблизо, че тя подскочи и почти изпусна пистолета.

Погледна надолу и видя, че пръстът на Мак е на спусъка. Той ѝ се хилеше подигравателно. Беше сигурен, че ще спечели. Попи реши да покаже, че не е прав и изви оръжието така, че то гръмна още веднъж. Куршумът откъсна кичур от косата му.

Той вече не се усмихваше. Ако току-що не се бе съвзел след удар, довел го до безсъзнание, и не се бореше с някой, който тренираше много повече от него, може би вече щеше да е спечелил. Но той далеч

не бе във форма, а Попи — напротив. Тя знаеше, че трябва да действа бързо, преди той да набере мощ.

Сложи пръстта си върху спусъка, точно върху неговия и насочи дулото към него. Последва нов изстрел, който прониза рамото му и се разби в прозореца. Мак подскочи и кръвта шурна през ризата му. Той започна да рита с крака по пода и да търси опора, за да ѝ се противопостави. Попи не откъсваше очи от него и не продумваше. Сега не се бореха за оръжието, а за това към кого е насочено. Мак явно бе видял нещо в очите ѝ, защото сега изглеждаше уплашен.

Най-накрая краката му намериха опора и внезапно той започна да се надига. Опитваше се да вземе надмощие с теглото си. Ако успееше да направи това, щеше да спечели. Попи вложи цялата си сила в един последен, отчаян, мощен тласък, като вдигна оръжието и натисна спусъка.

Огънят от дулото изгори брадичката ѝ. Мак нададе вик и падна назад. От дясната страна на главата му шуртеше кръв. Хватката му отслабна и оръжието бе само нейно.

Тя се облегна на свободната си ръка и се просна на пода, като се задъхваше и продължаваше да сочи с дулото към него, готова да го простреля отново. Но той не се помръдваше. Лежеше по гръб, с разперени ръце и крака, а дясното му око бе цялото в кръв. Около главата му се бе появила локва кръв, която ставаше все по-голяма.

Мак беше мъртъв. Бе убила човек, но нямаше значение. Това не бе човек, това бе Мак. Освен всичко — той бе убил Поли. И щеше да убие...

Кейти!

И тогава един звук успя да пробие бученето в ушите ѝ и тя чу как детето крещи. Попи пусна пистолета и изтича в стаята за гости. Кейти бе клекнала в ъгъла с преbledняло лице. Бе запушила уши с ръцете си и стискаше очи с все сила. Устата ѝ бе широко отворена. Попи я вдигна и я прегърна. Детето трепереше. Притисна я към себе си.

— Всичко е наред, мила — опита се да я успокои, като долепи устни до ухото ѝ. — Всичко е наред. Всичко свърши и вече никой няма да те нарани. Попи ще се погрижи за теб. Вече си на сигурно място. Спасена си.

На сигурно... Попи си даваше сметка, че това изобщо не беше така. Колко пъти бе гръмнало оръжието? Три пъти? Или четири? Не

можеше да си спомни. Но ако нещо бе сигурно, то бе това, че в момента някой набираше деветстотин и единадесет и съобщаваше, че на Силмар Стрийт е била чута стрелба.

Трябваше веднага да се махнат оттук.

Но къде можеха да отидат? Нямахше къде. И нямаха пари. Поли винаги се грижеше...

Поли! О, боже, горкия Поли лежеше мъртъв в съседната стая... Попи сподави риданието си. Не можеше да мисли за това сега. Трябваше да спаси себе си и Кейти.

— Ето какво ще направим. Ще се преместим на ново място, на съвсем ново място, където никой няма да е застрашен и да пострада. Става ли? Първото нещо, което трябва да направиш, е да затвориш очи.

Кейти не продума, но остана със затвори очи. Вероятно въобще не ги бе отваряла. Попи я пренесе през всекидневната, като самата тя се стараяше да не поглежда кървавата сцена на пода. Когато стигна кухнята, остави Кейти на един стол.

— Стой тук, Кейти. Не мърдай. Веднага се връщам.

Кейти остана неподвижна и със затворени очи.

Попи бързо се върна във всекидневната, като се бореше с надигащото се гадене в стомаха си, когато наближи телата. Навсякъде бе опръскано с кръв. Едва ли имаше друго място, на което толкова да не желаяше да бъде в този момент, но се нуждаеше от пари. Ключовете от камиона ѝ бяха дори още по-нужни.

Без дори да го поглежда — не можеше да понесе гледката на бялото му, застинало лице — тя клекна до тялото на Поли и коленичи точно до локвата, която го обграждаше. Наведе се над него, но се отдръпна.

Горкият Поли. Нямахше сили дори да го погледне. Как щеше да го докосне? Но трябваше да го направи. И нямахше време да седи край него и да кърши ръце. Ченгетата щяха да дойдат всеки момент, по дяволите.

Стегна се и погледна само с крайчеца на окото си. Успя да накара ръцете си да бръкнат в джобовете му. Предните бяха празни. Прехапа устни и го претърколи на една страна. Беше толкова тежък! Откри портфейла му, но не и ключовете от камиона.

С парите от портфейла му нямахше да стигне далече. Погледна към Мак. Той винаги носеше доста пари в себе си в брой. Изправи се и

доближи Мак. Щеше да ѝ е по-лесно да претърси него. Само главата му бе окървавена. А и тя не даваше пет пари за него.

Отвори портфейла му и въздъхна с облекчение, когато откри, че е пълен с двайсетачки и петдесетачки, плюс половин дузина кредитни карти на различни имена.

Е, добре. Сега тя и Кейти имаха пари. Само им трябваше превоз.

На пода, до оръжието, забеляза ключовете на Мак. Пресегна се да ги вземе, но размисли. Може да не бе най-умната на света, но съобрази, че джипът е седял отвън, когато са били чути изстрелите. Вероятно някой бе записал номера му. По-добре щеше да е да вземе камиона. Той почти не бе използван. Почти през цялото време не бе излизал от гаража.

Скочи на крака, изтича в спалнята и видя ключовете на шкафчето. Грабна ги, както и малкото си портмоне, и се втурна обратно към кухнята. На половината път изпусна всичко. Не можеше да носи едновременно пистолет, портмоне, два портфейла и ключове. Вероятно щеше да се наложи да носи и Кейти.

И тогава забеляза якето на Мак на един стол. Не искаше нищо, което бе принадлежало на този гадняр, но сега не можеше да си позволи да избира. Облече го и натъпка всичко в джобовете. Грабна Кейти и се отправи към гаража.

— Хайде, мила — успокояваше я. — Махаме се оттук.

Докато отваряше вратата между гаража и кухнята, чу, че пейджърът на Мак изписука отново. Който и да го търсеше, щеше да остарее и посивее, докато чака обаждане.

— Сигурен ли си, че набираш правилния номер? — попита Карлос.

Лоса закима енергично:

— Да, да!

— Аз самият опитвах — обади се Алън Голд.

— Тогава защо този кучи син не се обажда? Преди винаги го правеше.

— Може би пейджърът му е изключен или пък счупен — каза Алън. — Може батерията да се е изтощила.

— Ами гласовата му поща?

Голд сви рамене.

— Кой знае колко често я проверява.

Карлос започваше да се тревожи. Не биваше да губи връзка с Маклаглън в такъв критичен момент. Това беше много безотговорно от негова страна. А ако Карлос знаеше нещо със сигурност за Маклаглън, то бе това, че той не беше безотговорен. Имаше лошо предчувствие. Нещо не беше наред.

Посочи Голд:

— Искам да вземеш Лоса и да отидете до къщата му.

— Знаем ли къде живее?

— Ще ти дам адреса. Дори ще ти дам два. Но само ще минете покрай къщата му, нищо повече. Не чукайте на вратата му, дори не спирайте. Ясно?

— Да.

— Ако забележите нещо, веднага ми се обадете.

Видя ги как тръгнаха, после се върна към масажора си. Мускулите на гърба му бяха много напрегнати.

Нещо не беше наред... подушваше го.

Слънцето грееше ярко, високо на безоблачното небе, но Попи караше като през мъгла. Едва усещаше волана в ръцете си. Сякаш цялото й тяло бе загубило чувствителността си.

Караше камиона с пълна газ по Деветдесета Северна към Мериленд, но не превишаваше шестдесет мили в час. Искаше й се да кара със сто, дори двеста, но последното нещо, което й трябваше сега, беше да я спре полицейска кола. Шестдесет мили в час вършеха работа.

Погледна към Кейти, която бе завързана с колан на съседната седалка. През последните няколко дни бе толкова приказлива, но откакто бяха напуснали къщата почти не бе проговорила. Горкото дете... днес бе станало свидетел на неща, които възрастен не трябваше да вижда, а какво остава за шестгодишно момиче...

Веднага щом спрем някъде — мислеше си Попи, — ще трябва да си поговоря с нея. Да й помогна да го преодолее. И да реша какво да правя с нея.

Да, веднага щом спрем някъде.

Но къде отиваха? И какво щяха да правят, когато стигнеха там?

Следващата ми стъпка — мислеше си. — Добър въпрос. Какво да правя сега?

Искаше й се Поли да беше до нея. Тя не умееше да се оправя в такива ситуации, а Поли винаги бе знаел какво да прави.

Мисълта за Поли предизвика силна болка в гърдите й. Спомняше си смеха му, глупавата му усмивка. Винаги се бе опитвал да се държи като гадняр, но в него нямаше и частица злоба. А сега беше мъртъв. Не искаше да си го спомня такъв, целият просмукан с кръв, с бледо лице, с мъртви, втренчени очи. Искаше да си го спомня, какъвто беше в леглото. Правеше невероятни неща с нея...

— Защо плачеш?

Въпросът на Кейти я стресна. Избърса бузите си, а дланта й остана мокра и изцапана със спирала за мигли.

Попи подсмръкна и сподави надигащите се в нея ридания. Не можеше да си позволи да се отпускат сега. Трябваше да се стегне заради Кейти.

— Защото съм тъжна, Кейти. — Защо ли й каза това? Сега щеше да започне да й задава въпроси за любовта и смъртта. — Днес... днес загубих много скъп приятел.

Почувства допир. Погледна надолу и видя ръката на Кейти да гали нейната.

— Няма нищо. Аз ще ти бъда приятел.

Тези думи само накараха Попи да заплаче още по-силно.

Не мога да шофирам така — помисли си. — Ще убия и двете ни, ако не отбия от пътя и не се стегна.

Забеляза табела на бензиностанция преди началото на Еджууд. Никога не бе чувала за Еджууд и реши, че идеята бе добра. Кой щеше да я търси в Еджууд, Мериленд?

Спря на паркинга, изключи двигателя и остана така, неспособна да се помръдне. Смазваше я огромна тежест. Чувстваше непоносима самота и несигурност. Дали беше добра идея да спре тук?

Какво би направил Поли?

Вероятно щеше да каже: „Отбий от пътя, паркирай камиона и стой на място, докато не решиш какво да правиш. Не обикаляй без план.“

Е, добре. Щеше да направи план. Но първо трябваше да реши как да плати за стаята — в брой или с кредитна карта? Всички тези имена — Джеймс Кинг, Ерик Корал, Франсис Блек, Стивън Гартър, Джейсън Ратъл, Уилям Боа... дали картите бяха крадени, или сметките принадлежаха на измислени хора?

Странно — помисли си. Всички те бяха имена на змии. Това не можеше да е случайност. Освен това тя си спомни какво бе казал Поли за него — че обръщал внимание на всички детайли. Мак не беше човек, който би се оставил да го хванат. Беше почти сигурна, че сметките са истински.

Добре. Ще използва картите и ще пести парите в брой. Мак нямаше как да ги обяви за откраднати.

— Защо цялото ти лице е черно? — попита Кейти.

Попи погледна в огледалото за обратно виждане. Бузите й бяха почернели от размазания грим.

— Това е от спиралата ми. Обичам да си слагам по много.

— Но защо? И защо устните ти също са черни?

— Защото си слагам черно червило, глупаче.

В началото Попи се учуди, че Кейти ѝ задава толкова много въпроси, но се сети, че до тази сутрин тя не бе я виждала без маска.

— И защо имаш обици по лицето?

Попи отново погледна в огледалото. Имаше диамантена игла на лявата си ноздра и тънък сребърен пръстен на дясната вежда. Хората, с които се срещаше, не им обръщаха внимание. Повечето от тях имаха много повече украшения по лицето си от нея. Много повече.

Но всичко това правеше впечатление на обикновените хора. Преди това не ѝ пречеше. Дори се забавляваше с реакциите им. И се гордееше със себе си.

Но последното нещо, което искаше сега, бе да прави впечатление. Трябваше да ги махне.

Но не всичките.

— Искаш ли да видиш още? — извади ризата си от панталона и показа на Кейти пъпа си. — Какво мислиш за тази?

Кейти направи гримаса.

— Леле! Но как...

— Стига въпроси за сега. Хайде да отидем да си резервираме стая.

— Тук ли ще останем? — Очите ѝ светнаха. — О, супер! Дано леглото има Вълшебни Пръсти!

И тогава Попи направи нещо, което не бе вярвала, че ще направи отново: усмихна се.

— Мисля, че имаме проблем.

Алън Голд се обаждаше от някакъв паркинг във Фолс Чърч. Думите му накараха гръбните мускули на Карлос да се свият на топка.

— Казвай.

— Нищо не става в къщата му. Минахме два пъти, но не видяхме нищо необичайно. Нещата на втория адрес обаче вероятно са се оплескали.

Това беше къщата във Фолс Чърч. Карлос стисна очи.

Знаех си!

— Какво се е случило?

— Навсякъде има ченгета. Изглежда е станала престрелка или нещо такова. Не мога да разгледам добре.

— А колата на нашия приятел... джипа?

— Не мога да кажа. Пълно е с полицейски коли и линейки. Не мога да видя нищо. Ченгетата ни пуснаха да преминем по улицата, но само толкова. Обаче успях да видя труп.

— Да не е на...?

— Не знам. Беше увит в чаршаф и го търкаляха към моргата.

По дяволите! Това можеше да означава пълна катастрофа. Но не трябваше да позволява Лоса и Голд да разберат, че е притеснен.

— Веднага се връщайте. Трябва да направим план.

Наркокартелът сякаш се цепеше на всички страни. И се тресеше.

Той затвори и започна да барабани с пръсти по корема си. Имаше връзки в полицейските участъци. Щеше да се обади на информаторите си веднага, за да открие какво се бе случило в къщата във Фолс Чърч.

Най-лошият сценарий беше Маклаглън да се окажеше мъртъв. Това би означавало, че онази малка коварна касета скоро щеше да е на път към всички федерални агенции. А това пък на свой ред означаваше, че Карлос трябваше по най-бързия начин да се отправи към частната си самолетна писта.

Ако Маклаглън бе задържан, макар и жив, също щеше да е лошо. Той беше много горд, но щеше да е и хванат много на тясно. Колко ли

дълго щеше да му отнеме да сключи сделка с врага и да предаде този, който го бе наел? Карлос бе сигурен — по-малко от един ден.

Ако ситуацията бе такава, това също означаваше, че Карлос трябваше да бърза за летището.

Но какво щеше да стане с Мария? Ако Карлос избягаше сега, никога вече нямаше да може да се върне. И никога вече нямаше да види Мария.

Така че се налагаше тя да дойде с него — независимо дали го искаше, или не. Щеше да накара Лоса да я вземе и, ако трябва, да я влачи до самолета.

Но къде щеше да отиде? Колумбия бе най-безопасна, ако се касаеше за екстрадиция. Но това бе най-малката му грижа. Бе се провалил. Чрез проклетата си касета или чрез признание, Маклаглън щеше да издаде плана на наркокартела да убие президента Уинстън. Опитите да се извади от бизнеса „Ла Компания“ щяха да станат по-интензивни от всякога. Или щяха да ги атакуват директно, или да легализират наркотиците.

И в двата случая не вярваше Емилио Рохас да го посрещне с отворени обятия.

Налагаше се да си потърси нов дом. За останалото щеше да мисли по-късно.

Потърси номера на летището. Най-добре беше веднага да се обади и да се увери, че самолета му е в исправност и с пълен резервоар.

— Чакай, чакай, тук дават новини — каза Попи. — Остави го за минута.

— Не обичам новините — каза Кейти. — Политиците са тъпи хора.

Тя бе насочила дистанционното към телевизора в мотелската стая. Палецът ѝ бе на бутона. Сменяше програмите, когато Попи забеляза новинарската сесия.

— Само за малко, мила. Искам да чуя нещо.

Попи се наведе напред и заслуша внимателно. Голямата новина бе, че президентът Уинстън внезапно бе постъпил в морската болница в Бетесда — „... за рутинен преглед преди да отпътува за Европа другата седмица“.

— Виж, това е чичо Том — каза Кейти.

— Точно така, мила. Само да чуя нещо за секунда, става ли?

Онази толкова праведно изглеждаща кукла Хедър Незнам-си-коя, която изглеждаше така, сякаш никога не бе опитвала бира, какво остава за трева, се появи и започна да възхвалява легализирането на наркотиците.

— „... Вижте какво сме постигнали чрез образоването на хората по отношение на тютюнопушенето. През петдесетте години на този век средния американец е употребявал по тринадесет паунда тютюн на година. Консумацията му на глава от населението сега е сведена до седем паунда годишно и продължава да пада. И въпреки това цигарите си остават легално на пазара. Съвсем обратното се е случило с нелегалните наркотици. Заключение е очевидно: много по-лесно и ефективно е да фокусираме общественото внимание върху законна наркотична субстанция, отколкото върху незаконна. Няма причина да не успеем да намалим консумацията на наркотици в САЩ със същия процент, като използваме за модел кампаниите против тютюнопушенето.“

Страхотно — помисли си Попи. — *Точно когато реших да ги отказвам.*

Водещата продължи емисията с репортажи от протести срещу политиката на президента Уинстън и завърши със запис на преподобния Боби Уиткомб, който призоваваше Божия гняв да се стовари върху главата на президента Уинстън.

По дяволите. Нито дума за двойно убийство във Фолс Чърч.

Може би бе сгрешила. Може би никой не се бе обадил в полицията. Това означаваше, че Поли все още лежеше там и щеше да продължи да лежи там, докато хазяинът не се отбиеше за наема или някой не усетеше миризмата.

Попи не можеше да понесе тази мисъл. Ако не чуеше нищо до утре, щеше да се обади анонимно на полицията във Фолс Чърч.

Е, вероятно убийството на двама никому неизвестни не можеше да е новина в сравнение с това, което правеше президентът.

— Добре — каза тя. — Гледай сега каквото искаш.

Но не последва превключване на канала. Попи погледна към Кейти и видя, че по бузите ѝ се стичат големи сълзи. Приблужи се до нея и я прегърна.

— Какво има, малка Кейти?

— Искам да си ида вкъщи — отрони Кейти.

Попи я прегърна по-силно.

— Знам, мила.

Но не искам да те пусна — помисли си. — Сега, когато Поли си отиде, имам само теб.

Но знаеше, че трябва да го направи. Трябваше да измисли как да върне Кейти там, където ѝ бе мястото, без тя самата да пострада.

Прегърна я силно още веднъж. Може би имаше начин да я задържи още малко. Само докато...

Попи се вцепени, когато една ужасяваща мисъл прониза мозъка ѝ. Ченгетата не бяха единствените, които щяха да търсят Кейти. Веднага щом разберяха, че е мъртъв, а безценният му *пакет* липсва, хората, за които бе работил Мак, щяха да се спуснат по петите на Кейти.

Както и по нейните.

Нямаше избор. За доброто на Кейти, както и за нейното собствено, щеше да се наложи да я върне вкъщи още тази вечер.

Внезапно на Попи ѝ се доплака.

Не можеше да повярва, че така се бе привързала към това малко същество. Сякаш то бе запълнило някаква празнина в душата ѝ, за която не бе подозирала по-рано. И Попи знаеше, че когато Кейти си отидеше, празнината щеше да я погълне цялата.

По дяволите — каза си. — Поне веднъж недей да мислиш за себе си, Кейти не ти принадлежи. Ако остане при теб, ще бъде наранена или убита. Който и да е по петите ни, ще търси жена с много обици и малко момиче. И за двете ни ще е по-добре, ако се разделим.

— Знаеш ли какво? — каза тя възможно най-ентузиасирано. — Ще сбъднем едно твое желание. Ще измислим как да те върнем на татко ти.

Кейти се изправи и я погледна:

— Наистина ли? Ще си отида вкъщи?

— Да, мила. Ще си идеш вкъщи.

Кейти се хвърли в прегръдките ѝ.

— О, благодаря ти, благодаря ти!

Попи усети, че ще заплаче.

— Ще ми липсваш, малка Кейти — каза тя, като подсмърчаше.

— Не плачи — каза Кейти. — Можеш да идваш да ме виждаш.

Ще си играем и ще ти покажа куклите си.

— Да — отговори тя тъжно. — Ще бъде страхотно.

Никога вече няма да те видя, малка Кейти...

Попи се освободи от прегръдката ѝ и се изправи. Избърса очи и каза:

— Е, добре. Първото, което трябва да направим, е да се свържем с баща ти. Едва ли знаеш домашния си номер...

Кейти го изстреля.

— Ти си много умно момиче — похвали я Попи.

— Татко ме накара да го запомня наизуст, в случай че се загубя.

Добре. Сега какво? Чудеше се дали беше достатъчно умна, за да измисли как да свърши това, без да я хванат. Какво щеше да направи Поли...?

Джон се втурна като луд и вдигна телефона още на първото позвъняване, като почти изби слушалката от кухненската стена. Не искаше да събуди майка си.

— Мистър Вандайн? — беше нисък мъжки глас и звучеше много официално.

— Да? Кой се обажда?

— Сержант Джеймс Уолтъм от полицията във Фолс Чърч. Сър, имате ли дъщеря на име Кейти?

О, не. О, моля те. Господи, не!

Отвори уста, но не можеше да говори. Сляпо протегна свободната си ръка назад и напипа облегалката на стола. Отпусна се на него.

Най-накрая се съвзе и успя да отговори:

— Да?

— Открихме шише с хапчета, които изглежда са нейни.

— Хапчета ли? Ами Кейти? Кейти там ли е?

— Не, сър. Само хапчетата й са тук. Знаете ли къде е дъщеря ви?

— Тя бе... — Не, не биваше да има казва. — Тя е на пътуване.

Къде ги открихте?

— На сцена на убийство.

— Убийство ли? Господи! Тя нали не е...?

— Не, сър. Сред жертвите няма дете. Но открихме детски дрехи — униформа от училището на Светото семейство.

— О, боже!

— Но, сър, къде е дъщеря ви?

— Вижте, веднага идвам. Само ми кажете къде сте и до петнадесет минути съм при вас.

Сержант Уолтъм продиктува на Джон адреса на участъка. Джон затвори и се обади на частния номер на Декър. Предаде му дума по дума това, което бе научил.

— Какво означава всичко това, Боб?

— Дори не искам да предполагам сега. Но това може да се окаже голям напредък за нас. Ти стой вкъщи. Аз ще отида там и ще видя...

— Не и в този живот! Аз познавам дрехите й! Мога да ги идентифицирам!

Не разбираше ли Декър, че той трябваше да види дрехите й със собствените си очи, да ги докосне, да ги вземе в ръцете си?

— Не. Стой където си. Може да получиш поща.

— Дадох ти паролата от електронния си адрес. Ти го проверявай. Аз отивам във Фолс Чърч. Ще се видим там!

Джон затвори и пристъпи към гардероба да вземе якето си, когато мобилният му телефон започна да вибрира. Грабна го от барплота.

— Мистър Вандайн ли е на телефона? — Този път беше жена. Гласът й бе млад, но плътен.

Две поредни обаждания с един и същи въпрос. Но кой ли имаше номера на мобилния му телефон?

— Да, кой се обажда?

— При мен е някой, който иска да говори с вас.

Чу се някакво суетене и после детски глас:

— Татко?

Джон познаваше този глас, но за момент мозъка му отказа да го възприеме. Не беше възможно, не можеше да бъде... сигурно това беше някакъв подъл номер.

— Татко, аз съм — Кейти.

И тогава усети как кухнята се завърта около него:

— Кейти! Благодаря ти, Господи! Кейти, наистина ли си ти? — Осъзна, че крещи, но не можеше да се въздържи. Имаше чувството, че ще експлодира от радост. — Наистина ли си ти?

— А-ха.

— Къде си? Как си?

— Добре. — *Добре... винаги казваше така. Копелетата бяха отрязали пръста му, а тя беше добре.* — Прибирам се вкъщи.

Джон се облегна на стената и се опита да не заплаче:

— О, Кейти! Толкова ми липсваше! Къде си? Веднага ще дойда да те взема!

— Моментът не е подходящ — отново беше жената. — Но можете да си я приберете довечера.

Джон се обърка. Какво ставаше? Къде беше уловката?

— Но как... защо?

— Да речем, че истинският похитител е мъртъв, а Кейти е при мен и аз искам да я върна. Но не искам да си изпатя, нали ме разбирате?

Истинският похитител бил мъртъв...? Вероятно имаше предвид онази сцена на убийство във Фолс Чърч, където бяха открили хапчетата на Кейти... на какво ли бе станало свидетел това дете?

— Пари ли искате? Ще ви дам всичко, което имам. Ще...

— Не искам парите ти, човече. При мен е едно сладко, малко момиче, което няма търпение да се върне при татко си и аз ще се погрижа това да стане. Ела на Мериленд деветдесет и пет. Чакай горе при телефоните около девет часа. Ще доведе Кейти там. И никакви ченгета, ясно ли е? Нека и двамата си тръгнем оттам щастливи. Ще се видим в девет.

— Чакай!

Отново се чу някакво суетене и после гласа на Кейти:

— Чао, татко!

Чу се изщракване и това беше краят. Джон остана така, със слушалката, допряна до ухото му, и се вслушваше в тишината, търсеше ехо, не знаеше да плаче ли, или да се смее.

Накрая затвори и видя майка си на вратата.

— Кейти? — каза тя, като ровеше с пръсти във врата си. — Кейти ли беше?

Той бе в състояние само да кимне. После я прегърна.

— Чух, че викаш — каза тя. — Стори ми се, че говориш с...

— Жива е, мамо! Тя беше! Жива е и е добре, и ще си я взема, мамо. Кейти си идва вкъщи тази вечер!

Агент Самсън го хвана на паркинга пред Белия дом. Боб Декър точно отключваше вратата на колата си, когато видя агента да тича към него, като вееше някакъв лист хартия.

— Какво има, Рик?

— Подслушването на Вандайн! — каза той, като се задъхваше. — Мисля, че трябва да видиш това.

Боб прегледа листа и не можа да се сдържи да не се усмихне. Явно групата на похитителите се е разпаднала и някой се опитва да спаси собствения си задник.

— Откъде се е обадила?

— Мястото, което е посочила за среща — Мериленд Хаус.

— Какво е това?

— Намира се на Деветдесет и пета улица. Предлагат информация на туристите, сандвичи, кисело мляко. — Той се изкашля. — Това ми звучи като отвличане. Как така се оказахме замесени в...?

— Приятел на Острието — каза Боб.

Самсън кимна. Само това имаше нужда да знае и само това щеше да му бъде казано. Той наблюдаваше подслушващите устройства и записваше всички разговори. За всичко останало бе държан в неведение.

— Обадила се е на мобилния му телефон — каза Самсън. — Вероятно не е предполагала, че може да бъде подслушван. Явно хората не си дават сметка, че живеят в Америка.

Боб кимна, но го слушаше с половин ухо. Нямаше смисъл да праща човек до Мериленд Хаус сега. Докато някой стигнеше там, жената щеше отдавна да си е отишла. По-добре беше да я изчака довечера.

Чудеше се дали Вандайн щеше да му каже за този разговор. Вероятно нямаше. Жената бе казала никакви ченгета, а докторът си искаше детето обратно.

Е, добре. Щеше да си получи детето. А Боб щеше да хване жената. Щеше да я разпита какво е станало във Фолс Чърч, където са

били намерени хапчетата на детето, и до края на седмицата случаят щеше да е разплетен.

Представи си чувството на гордост, когато утре вечер отиде в болницата в Бетесда и събщи на Острието, че кръщелницата му е на сигурно място, а похитителите и заговорниците са или хванати, или подгонени.

Хубаво чувство. Много хубаво.

Попи накрая чу каквото я интересуваше по новините в шест.

„... А във Фолс Чърч днес — мистериозно убийство. Съседите в това иначе тихо предградие се обадили в полицията, след като чули изстрели. В къщата е бил намерен мъртъв мъж. Самоличността му още не е установена, но се знае, че е починал от прободни рани. Наблизо, в Александрия...“

Звучеше така официално и безлично по новините. Поли бе мъртъв. Попи понечи да заплаче, но тогава се сети нещо.

„... Самоличността му още не е установена...“

Защо не самоличността им? Тя остави две тела в къщата. Поли бе пронизан до смърт, а Мак получи куршум в мозъка. Защо тогава споменаха само Поли?

Освен ако...

Прониза я остро чувство на страх. Толкова остро, колкото и острието, което бе пронизало Поли.

— О, господи! — възкликна тя на глас и скочи на крака.

— Сега вече може ли да сменя канала? — попита Кейти.

— Да — отговори Попи, без да я поглежда.

Отиде до прозореца и погледна през завесата. Паркингът вън лъщеше от лекия дъжд. Надписът на Холидей Ин се отразяваше от мократа повърхност.

Само допреди минута се бе чувствала толкова спокойна. Всичко бе планирала. С Кейти щяха да се върнат на Деветдесет и пета довечера, но нямаше да спрат пред Мериленд Хаус. Бе записала номерата на два от телефоните там, когато се бяха обаждали на бащата на Кейти този следобед. Точно в девет смяташе да се обади на един от тези телефони и да каже на баща ѝ, че дъщеря му го чака в Рой Роджърс — следващата крайпътна отбивка след Мериленд Хаус. След това щеше да остави Кейти в някое заведение със сандвичи и пържени картофи.

Ако бащата на Кейти бе като предишните жертви на Мак, той нямаше да посмее да каже и дума на ченгетата за отвличането. Но дори

и да го направи, те ще чакат в Мериленд Хаус. Докато стигнат до Кейти, Попи отдавна ще бъде изчезнала.

Сърцето на Попи ще е разбито, но Кейти ще бъде на сигурно място, вкъщи, при семейството си, там, където ѝ е мястото.

Няма да е в безопасност обаче, ако Мак е жив.

Попи още виждаше безумния поглед в очите му, когато бе дошъл от кухнята с нож в ръка и повтаряше: „Тя ме видя!“. Само двама човека можеха да свържат Мак с отвличането, както и с убийството на Поли. И двамата се намираха в тази стая.

Дори най-малката вероятност Мак да е още жив променяше всичко.

Това щеше да е съвсем нова игра, един напълно различен свят, ако Мак бе оцелял.

Но как бе възможно да е оцелял? Тя го бе застреляла в главата.

Трябваше да разбере. Преди да направи следващата си стъпка, трябваше да е сигурна.

Обърна се към Кейти:

— Ще слеза до долу да си взема една сода. Искаш ли нещо?

— Може ли един шоколад?

— Разбира се.

— Татко никога не ми дава.

Татко ѝ, пак татко ѝ. Винаги татко ѝ. Никога майка ѝ. Попи се насили да се усмихне:

— Аз не съм татко ти. Веднага се връщам.

Това беше рисковано, може би дори глупаво, тя знаеше това, но не можеше да чака. Втурна се през дъжда към бензиностанцията „Шел“ в другия край на паркинга и намери уличен телефон. Обади се на Услуги и получи номера на полицейския участък във Фолс Чърч. След малко вече говореше с детектив по убийствата. Той непрекъснато я питаше за името ѝ и тя подозираше, че се опитва да я задържи по-дълго на телефона.

— Вихте — каза тя. — Ще го кажа само веднъж. Знам имената на двамата мъртви мъже в къщата на Силмар Стрийт. Наръганият беше Поли Дикастро. Застреляният беше...

— Чакайте, чакайте — прекъсна я ченгето. — Няма прострелян. Имаме само една жертва.

О, не. О, боже господи, не! Сигурно лъжеше!

— Не. Много добре знаете, че са двама. Всичко, което мога да ви кажа за простреляния е, че се казва Мак и синия джип отпред е негов.

— Какъв син джип? Знаете ли номера му?

Попи затвори. Внезапно лекия дъжд я вледени, а нощта ѝ се стори много по-тъмна. Потрепери и се огледа. Имаше чувството, че някой я наблюдава.

Мак беше жив! Но как? Бе го видяла да лежи на пода с куршум в главата. Как бе успял да оцелее?

Отново се стрелна през паркинга и се върна в мотелската стая. Заклучи вратата след себе си.

Видя Кейти да седи на леглото с очи, приковани в телевизора. Как щеше да изпрати това малко момиче обратно при баща ѝ, след като Мак беше жив и дебнеше? Баща ѝ нямаше да знае как да я защити. Мак бе успял да разбере достатъчно за Кейти, за да я отвлече. Какво щеше да му струва да вземе пушка и да ѝ пусне куршум следващия път, когато се покажеше на входната врата?

Попи потрепери. Нямаше начин Кейти да се върне вкъщи тази вечер. Надяваше се, че информацията, която бе дала на полицията във Фолс Чърч, щеше да им помогне да хванат Мак. Но докато това станеше, Кейти щеше да е в по-голяма безопасност при нея.

Кейти вдигна поглед:

— Нямаха ли шоколад?

По дяволите! Съвсем бе забравила за това.

— Не видях шоколад. Искаш ли нещо друго?

— Няма нищо. Тогава ще си взема хапчетата.

Хапчетата? О, боже! Къде са ѝ хапчетата?

Попи изтича до чантата си и я изсипа на леглото. Имаше валиум, шофьорска книжка, няколко фактури и дребни пари, но не и лекарството на Кейти...

Отиде до закачалката и свали якето на Мак. Може би бе сложила шишето в някой от джобовете в бързината, докато бягаше от къщата. Не вярваше да го бе направила, но провери. Изпразни джобовете, портфейла на Поли, намери малко пари и някаква касета изпадна. Но не и малкото шише с хапчетата на Кейти.

Попи се тръшна на ръба на леглото и закърши ръце. В ужаса, объркването и паниката, тя бе забравила хапчетата.

Боже, какво ли друго щеше да се обърка?

Стана и закрачи из малката стая. Трябваше да вземе решение. Трябваше да намери лекарство за Кейти. Помнеше написа на шишето — „Тегретол“, сто милиграма. Ако не успееше да се сдобие с малко от него, нямаше да има друг избор, освен да върне Кейти вкъщи. Вероятната заплаха от Мак не беше толкова страшна, колкото напълно сигурната, ако пропуснеше една или две дози от лекарството и Кейти получише припадък.

Попи взе телефонния указател и запрелиства жълтите страници.

Карлос слушаше внимателно модулирания глас, който лаеше от слушалката:

— Каква е тази операция, която провеждате, Салинас? Току-що научих, че шишето с хапчетата, принадлежащи на малкото момиче, е било открито в къща във Фолс Чърч, където има убит човек. Какво става, по дяволите?

Карлос стоеше с поглед прикован в тавана. *Моля те, Господи, ако изобщо някога ще направиш нещо за мен, нека е сега.*

— Един мъртъв мъж ли е открит? — попита Карлос. — Идентифициран ли е?

— Да. Някой им е подсказал името му, а отпечатъците го потвърдиха. Дребна риба, на име Поли Дикастро.

Благодаря ти, Господи — помисли си Карлос. — *Ще направя голямо дарение за църквата.*

— Никой друг ли не е открит? Никаква жена? Никакво дете?

— Няма и следа от друг, но те продължават да претърсват. При това търсят доста упорито, защото сега свързаха това убийство с другия въпрос. Най-добре изчисти терена, Салинас. Направи го бързо.

Линията утихна и Салинас затвори. Обърна се към Голд, който натъпкваше папка с документи в куфара му.

— Мисля, че можем малко да си отдъхнем, Алън.

— Да си отдъхнем ли? — учуди се Алън. Лицето му бе необичайно бледо, дори за него.

— Е, ти сам настояваше да разбереш каква работа имам с Маклаглън и ето че сега знаеш — усмихна се. — Не се ли чувстваш по-добре?

Когато си бе помислил, че ще се наложи да напусне страната, Карлос бе разкрил на Голд плана за премахването на Уинстън, играта на наркокартела. В крайна сметка, Голд трябваше да знае защо тичат за летището.

Голд обаче не се усмихна.

— Искаш да кажеш „предупредих те“, нали? Е, давай. Но не точно сега, защото ако не се махнем оттук веднага...

— Успокой се. Маклаглън не е мъртъв. Все още е жив и на свобода.

Алън се втренчи в него.

— Сигурен ли си в това?

— Моят източник е сигурен.

Алън залитна до най-близкия стол и се стовари на него.

— Какво облекчение! Но защо не се обажда?

— Това вече не знам. Нещо се е случило. Вероятно са се скарали. Може би е зает да търси ново скривалище за детето. Или още по-добре — място, където да се отърве от него. Продължавай да го търсиш. Рано или късно ще се обади.

Карлос беше съгласен с анонимния си източник — време беше за разчистване.

— Виждате ли, имам следния проблем с племенника си — каза тихо Попи на аптекаря, който трябваше да се наведе напред, за да я чуе. — Той ми е на гости и открих тези хапчета в стаята му. Не че му нямам доверие или нещо такова, но се чудя какво е това?

Флуоресцентните лампи на тавана се отразяваха в оплешивяващото му теме, докато той ѝ кимаше и не откъсваше очи от обичайната на веждата ѝ. В пещера ли живееше този човек? Не беше ли виждал такава и преди?

Повече от час бе шофирала наоколо с указателя в скута си, като проверяваше всички аптеки в околността. Най-накрая се бе спряла на тази. Беше малка и забутана, но фасадата вдъхваше доверие.

— С удоволствие ще се опитам да ви помогна да разберете какво е — отговори аптекаря, така сякаш всеки ден му се случваше да му задават подобни въпроси. Може би той беше собственикът, но вероятно беше внукът му. Изглеждаше отегчен, но това сигурно беше защото приближаваше време да затваря. — Дайте да погледна.

— Точно там е проблемът. Нямам в себе си. В шишето беше останало само едно, а не мога да му взема последното хапче. Но видях надписа, пишеше „Тегретол 100 мг“. Това опасно ли е? Нали не е наркотик?

— Вашият племенник получава ли пристъпи?

— Искате да кажете припадъци ли?

— Да, може и така да се каже. „Тегретол“ се дава при... ъ-ъ припадъци.

— Не знам. Сестра ми никога не ми е казвала за това, а сега не е в града и няма как да я питам. Ако ми дадете да погледна едно...

Той въздъхна:

— Разбира се. Изчакайте ме.

Попи го наблюдава как отива до задните рафтове и се връща на гишето с бяла пластмасова бутилка. Изсипа няколко хапчета на пластмасов поднос и ѝ подаде едно.

— Това ли е?

Попи поднесе скъпоценното малко хапче на светлината, но очите ѝ останаха заковани върху шишето, което беше на един фут разстояние. Толкова близо. Толкова изкушаващо. Всичко, което трябваше да направи, беше да се протегне, да го вземе и да бяга.

И най-вероятно щяха да я хванат.

Наоколо имаше твърде много хора, улицата беше твърде оживена. Не можеше да рискува.

— Да — каза тя. — Това е. Можете ли да ми продадете малко?

— Не и без рецепта.

— Но на него му е останало само едно. — Попи плъзна двадесетдоларова банкнота към него. — Дайте ми две, за да се справя с него, докато успея да се свържа със сестра си.

Аптекарят поклати глава.

— Много бих искал да ви помогна, но това е незаконно.

Попи продължи да го обработва още доста време, но този дъртак явно не беше склонен да преговаря. Предложи ѝ всякакви други алтернативи, които щяха да ѝ свършат работа, ако историята ѝ беше явна, но те изобщо не можеха да помогнат на Попи.

Точно когато бе започнала да се отчайва до такава степен, че бе готова да грабне шишето, той го затвори в ръката си.

— Можете да задържите таблетката в ръката ви. Тя ще ви даде малка отсрочка.

— Благодаря ви — каза тя. — Какво ви дължа?

— Нищо. Така или иначе, не мога да го продам щом като веднъж е пипано.

Попи се вдигна на пръсти и го проследи с поглед, като мислено отбеляза мястото на задните рафтове, където той постави шишето. После погледна единственото хапче в ръката си. Поне тази нощ Кейти щеше да има лекарство.

Браво на стареца за жеста. Тя почти съжали за това, което се канеше да направи.

Джон пое по Деветдесет и пета улица и спря на паркинга пред Мериленд Хаус. Намери място под една лампа и погледна към масивната тухлена сграда в колониален стил, която се издигаше на петдесет ярда от мястото, където бе застанал. Дъждовните капки проблясваха на светлината откъм прозорците. С широките си тухлени комини и прозорци в старинен стил, Мериленд Хаус приличаше на имение, което е дочакало трудни времена и сега приема туристи, за да се издържа. Единствено ярките неоновы надписи разваляха това впечатление.

Погледна часовника си. Беше осем и тридесет и пет. Беше подранил, ако това изобщо имаше значение в тази ситуация.

Седна в колата и потрепери. Но не заради дъжда, защото вътре бе топло и сухо. Студът идваше отвътре.

Нещо тотално се бе объркало в къщата във Фолс Чърч, където бяха държали Кейти. И то до такава степен, че един човек бе прободен до смърт.

Ами ако и тази вечер нещо се объркаше и Кейти пострадаше?

Джон бе идентифицирал дрехите ѝ в полицията. Щеше да се е поболял от тревога, че някой може да я бе малтретирал сексуално, ако не бе чул гласа ѝ по телефона само преди час. Бе звучала толкова нормално, почти щастлива. Това го радваше, но изобщо не го разбираше. Тя бе станала жертва на отвличане, палеца ѝ бе ампутиран. Логично бе да звучи загубена, шокирана, нещастна, а не закачлива и жизнена, каквато си бе по принцип. Както сама бе казала: „Добре“. Сякаш бе отишла на екскурзия с любимата си леля, а не с похитителката си.

Боже, коя ли беше тази жена, която се бе обадила?

Бе усетил нещо в гласа ѝ... искрена загриженост за Кейти. Молеше се да бе прав.

Надяваше се също така, че бе постъпил правилно, като не бе казал на Декър за това обаждане.

— Предполагам, че скоро ще разбере — каза той на глас и излезе на мокрия въздух, за да потърси телефоните.

— Ето го — каза Джери Кени.

Боб Декър бе спрял на южния паркинг. Той надничаше от колата и наблюдаваше как Вандайн притичва през дъжда към Мериленд Хаус. Мястото бе добре осветено от живачните крушки над главите им и от флуоресцентния надпис на Ексън зад тях.

Прозя се. Беше дълъг, изтощителен ден, но той се чувстваше зареден, вместо уморен. Вълнението и ентусиазмът го изгаряха отвътре.

— Хората ти готови ли са?

Кени понечи да отговори, но точно тогава радиостанцията на ухото му забръмча. Заговори на микрофона:

— Добра работа, Тревър. Дръж я под око.

Боб се стегна:

— Забелязали ли сте я?

— Става въпрос за жената на Вандайн. Проследила го е от вкъщи дотук. Когато разбрах за това, ѝ закачих опашка. Казва се агент Тревър Хендрикс. Бил е участник в автомобилни каскади. Когато стигнали на няколко мили оттук, той с маневри я принудил да се нареди в колона с чакащи коли, докато Вандайн изчезне от поглед. Но тя все още е на Деветдесет и пета, някъде на север оттук, и кара насам с пълна газ, за да се опита да го настигне.

Боб се усмихна:

— Страхотно. Харесва ми.

По-рано Вандайн бе разказал на Кейни за жена си и как тя му задавала всякакви неудобни въпроси относно Кейти. Адвокатът на Вандайн му бе изпратил по факса няколко избрани цитата от делото на Марни Вандайн... една много неуравновесена дама. Боб бе предупредил Кени да я сложи под наблюдение. Така беше най-добре.

Погледна към блестящите прозорци на Мериленд Хаус. Мястото бе доста оживено. Имаше туристи на всякаква възраст, от всякакви раси. Навсякъде гъмжеше от автобуси и дори в този късен час беше много шумно.

— Изглежда добре вътре — коментира Кени. — Телефоните са на втория етаж, наред с банкомата, ксерокса и факса. Прилича повече на бизнес офис отколкото на туристическа спирка.

— Какво ще кажеш на хората си?

Кени сви рамене:

— Каквото е необходимо да знаят и нищо повече. Всички имат снимки на Кейти и Вандайн. Знаят, че става въпрос за отвличане и да се надяваме — връщане на заложник.

— Точно така. Да се надяваме.

Кени се обърна към него:

— И ти ли си мислиш каквото и аз?

Боб кимна:

— Че това е някакъв капан ли? Да. Звучи логично, особено след трупа във Фолс Чърч. Дикастро със сигурност е бил замесен. Отпечатъците на детето са навсякъде — в спалнята, в банята, във всекидневната. Тя е била там. Това, което не разбирам обаче, е защо след като сме толкова сигурни, че става въпрос за операция на наркокартела, не открихме никаква връзка между Дикастро и наркотиците.

— Или поне не знаем за такава — допълни Кени.

— Именно. И все пак той не се оказа какъвто очаквах. Може би наистина наркокартелът не е замесен. Но след като президента ще постъпи в Бетесда днес, който и да стои зад всичко това, ще остане с впечатлението, че Вандайн е свършил мръсната си работа. Това прави него и детето му излишни.

— Нещо повече — каза Кени. — Те са заплаха. Вероятно и Дикастро се е издънил и виж какво му се случи.

— Да — каза Боб. Искаше му се Вандайн да не го познаваше. Щеше да му хареса той да е там горе в Мериленд Хаус. — Точно това ме тревожи.

Попи мина с колата покрай аптеката три пъти, докато най-накрая реши, че улиците са достатъчно празни. Дори не знаеше името на този град, но се учуди, че бе едва единадесет и тридесет, а изглежда всички вече спяха.

Паркира камиона на тъмния ъгъл до магазина и събра „инструментите“, които по-рано бе купила — фенерче, две тухли и бейзболна бухалка. Остави кутиите с боя на пода. Извъртя се на седалката и напъха тухла в единия джоб на якето на Мак, а в другия прибра фенерчето. Нахлузи на главата си чорап и сложи на ръцете си работни ръкавици. После взе в едната си ръка втората тухла, а в другата — бухалката.

Беше готова.

Но не можеше да се помръдне. Сърцето ѝ така препускаше, че сякаш цялото ѝ тяло вибрираше. Щеше ѝ се да бе по-хитра. Може би тогава щеше да измисли по-добър начин. Но какво друго можеше да стори? Трябваше да се оправя както може.

Не бива да се отказваш сега — мислеше си. — Трябва да влезеш, да излезеш и да се върнеш при Кейти.

Горката Кейти. Попи ѝ бе дала шоколад с валиум. Малката спеше дълбоко в мотела. Не обичаше да я оставя сама, но я бе заключила и оставила на сигурно място... ако въобще имаше такова място, при положение че Мак бе по петите им.

Кейти щеше да е упоена и да спи до утре сутрин, а Попи щеше да я излъже и да ѝ каже, че е проспала момента, когато е трябвало да се върне при баща си. Но щеше да я успокои, като ѝ обещае, че скоро ще си уговорят нова среща.

Точно така. Скоро. Само че Попи не можеше да каже колко скоро.

Но поне щеше да ѝ набави „Тегретол“.

Или поне така се надяваше.

Направи го сега — каза си.

Остави колата с включен двигател и изскочи пред аптеката. Трябваше да бъде много бърза. Замахна с всичка сила с тухлата и я стовари в долния край на прозореца. Стъклото потрепери и се счупи, но задейства оглушителна аларма. Едва се удържа да не побегне. Вместо това извади втората тухла. Първата дупка бе достатъчно голяма, за да се провре през нея, но разклатеното стъкло щеше да се стовари върху ѝ и вероятно щеше да отреже главата ѝ. Затова стовари втората тухла по-високо и това отнесе почти целия прозорец. Използва бухалката, за да довърши работата и скочи през отвора.

Алармата светеше над главата ѝ, но тя продължи към задната част, подмина гишето и откри шишето с „Тегретол“ точно там, където го бе оставил аптекарят. За да прикрие целта си, тя разсипа всичко наоколо и се втурна обратно през прозореца. Притича до камиона, скочи вътре и потегли със загасени фарове.

Едва дишаше, потеше се обилно и цялата се тресеше от страх и вълнение. Не спираше да се оглежда на всички посоки за мигащи червени светлини.

Нямаше такива.

Дотук добре. Дай ми само още няколко минути преди...

На пътя пред нея изникнаха мигащи синьо-червени светлини. Паркира на бордюра и клекна долу, като трепереше. Изчака ги да отминат.

Започна да се моли... *Не ме видяха... не ме видяха...*

Секунди по-късно чу патрулката да я подминава, но без включена сирена. След малко се изправи и остана така, докато колата зави зад ъгъла към аптеката. После запали двигателя и потегли с изгасени фарове, като бавно ускоряваше, за да не привлече вниманието. Сякаш просто се разхождаше.

Мина мила, после две. Тогава запали фаровете.

Колко ли ѝ бе отнело всичко това — от първия замах с тухлата до бягството? Може би около деветдесет секунди?

Поли щеше да направи това по-добре и по-гладко. Но единственото нещо, което имаше значение сега, беше на задната седалка — цяло шише „Тегретол“.

— Можеше и по-добре — каза си на глас. — Но важното е, че свърши работа.

Опря се на таблото и се разсмя.

Получи се!

*В играта сме, Кейти — мислеше си, докато караше към мотела.
— Сега можем да останем заедно колкото искаме.*

— Ето го — каза Кени.

Боб Декър погледна часовника си. Беше един и двадесет и осем. Надигна се на седалката, за да раздвижи схванатите си от седенето стави, докато наблюдаваше Вандайн да обикаля рампата пред Мериленд Хаус. Изглеждаше като съвсем различен човек, от този, който бе дошъл тук преди пет часа.

— Горкият нещастник — каза Боб.

— Да. Да ти кажа, радвам се, че не аз съм горе. Не знам дали щях да издържа толкова часове в чакане на обаждане, което така и не идва. Направо ми се къса сърцето.

Боб се втренчи в него.

— Идентифицираш се с него ли, Кени?

— А как иначе? Ако аз бях на негово място и чаках Марта... — поклати глава. — Знаеш ли кое е най-лошото в случая? Че май ние сме причината да не получи дъщеря си.

Боб кимна. И той си бе помислил същото.

— Смяташ, че са ни изработили ли?

— Възможно е. Който и да е щял да върне детето, сигурно е видял нещо подозрително и е офейкал.

— Или е решил да отмени акцията.

Кени не отговори веднага. Двамата видяха как колата на Вандайн потегля от паркинга на юг по Деветдесет и пета улица.

— Това е добро предположение — каза Кени. — Ще си го повтарям. Отново и отново. Скоро може и да го повярвам.

Боб се чувстваше по същия начин. През последния час се бе опитвал да се убеди, че тази вечер бяха спасили живота на Вандайн.

Тогава защо се чувстваше като пълен глупак?

НЕДЕЛЯ

— Друга, не толкова очевидна цена, която трябва да се плати във войната с наркотиците, е ускореното разпространение на вируса на СПИН. Тъй като не даваме възможност на серопозитивните да си купуват чисти игли законно, те използват употребявани. Затова четиридесет и четири процента от наскоро регистрираните случаи на заразяване през последната година са свързани с наркотиците. „Така им се пада“ си казват повечето хора, но те пренасят вируса при сексуалните си контакти и заразяват хетеросексуалното общество. Сред засегнатите има и деца. Заразените бебета са жертвите на войната с наркотиците. На войната с наркокартела, който е в дъното на всичко.

Виж ни само — мислеше си Джон. — *Приличаме на картина на Хопър.*

Виждаше себе си като непознат, застанал на входа на кухнята и заемащ по-голямата част от сцената. Нана седеше на ръба на правоъгълната маса, наполовина обърната към него, с очи, приковани в телевизора. Течеше предаването „Срещи с пресата“, но той се съмняваше, че тя изобщо вижда нещо на екрана. Едва ли бе чула и дума от речта на Хедър Brent. Джон седеше в другия край и се взираше в задния двор. Сутрешното слънце проникваше през прозорците, но не топлеше. В стаята имаше двама души, споделящи кръвна връзка, нищо повече. Цареше светлина и отчуждение. Едуард Хопър много би харесал тази сцена.

Но нещата изглеждаха така само на пръв поглед.

Истината беше, че той и майка му бяха скърбили толкова дълго тази нощ, бяха споделили толкова много болка, че тоталното физическо и емоционално изтощение им бе наложило за малко да се отдръпнат един от друг.

Беше ужасен момент.

Защо го бяха накарали да отиде до Мериленд Хаус миналата нощ? Дали бе станал жертва на някаква жестока шега? Целият този кошмар бе започнал като политически. Целта бе да се отстрани Том от

Белия дом. Но сега нещата започваха да изглеждат на лична основа. Какво постигаха като го измъчваха?

А това наистина бе мъчение, неспирна агония на онази туристическа спирка... Бе подозирал всеки турист, забързан към баните или спрял да си купи мляко. Бе мразил всеки говорил по телефона, в случай че похитителите може би се бяха опитвали да се свържат с него в този момент.

И с всеки изминал час надеждата му бе умираше, като бе прогресирала от нарастващо безпокойство до унищожителното убеждение, че Кейти няма да се върне при него.

Онази жена, която се бе обадила, бе звучала така искрено загрижена за Кейти. Дали бе променила решението си? Или по-лошо — един от замесените вече бе мъртъв — дали нещо друго не се бе объркало?

Но дори и да не беше така, дори Кейти и тази жена да бяха на сигурно място в друга къща, в друг град, Кейти нямаше „Тегретол“. Преброяването на хапчетата в намереното във Фолс Чърч шише бе показало, че само няколко липсват.

Джон въздъхна. Още едно нещо, което бе спестил на Нана, но зееше пред него като непреодолима пропаст — точно сега, в този момент, когато двамата с нея седяха изолирани всеки в своя ъгъл, Кейти може би получаваше припадък.

Телефонът звънна и Джон подскочи. Дали новините бяха добри? Или лоши? Или нямаше новини? Телефонът бе заприличал на заредено оръжие. Вдигаше го, слагаше го до ухото си, нещо като Руска рулетка.

— Добри новини, докторе. Или поне така смятам.

Беше гласът на Боб Декър. Джон вероятно трябваше да попита кой се обажда, но разпозна човека веднага. Декър не бе много по любезностите, но Джон одобряваше деловия му подход точно в този момент.

— Така смяташ?

— Да. Става въпрос за палеца.

Декър звучеше малко несигурно, а това не беше добре. Джон хвърли поглед към майка си, която се бе изпънала на стола и слушаше. Отпрати с жест въпросителния ѝ поглед и покри слушалката.

— Просто проверка, нищо повече — каза ѝ.

Тя все още не знаеше за палеца. Той искаше така.

Възможно най-небрежно опъна кабела на телефона и отиде в хола. После се облегна на стената и скръсти ръце.

— Какво за него?

— Не е на дъщеря ти.

— *Какво?* — Джон не знаеше дали да се радва, или да плаче. — Но как...? Не разбирам...?

— Много странно. Два пъти говорих с криминалната лаборатория на ФБР. Те твърдят, че палеца, който си им дал, е пълен с балсамираща течност.

— Балсамираща ли? — Налагаше се да шепне. — Но по него имаше прясна кръв. Видях я с очите си.

— Точно така. Тя съвпада с тази на дъщеря ти, но...

— Чакай малко. Откъде знаеш кръвната група на дъщеря ми?

— От медицинските ѝ документи — когато е получила това заболяване.

— А, да. — Разбира се, че бяха направили подробно проучване относно Кейти, за да разберат всичко за нея.

— Както и да е, от лабораторията са сто процента сигурни, че кръвта не е от този палец. Този палец е на човек, който е бил мъртъв от няколко дни.

Джон си пое дълбоко въздух. Слава богу, че бе говорил с Кейти вчера. Ако това не бе така, сега щеше да е сигурен, че тя е мъртва.

— Но в това няма никакъв смисъл.

— И аз така мисля. Но става дори още по-странно. Палецът е на малко момче.

— Момче ли? Но как са разбрали това?

— Направили са ДНК проби. Открили са Y-хромозоми.

Джон опита да подреди хвърчащите си мисли, опита да намери някаква логика в този несвързан водовъртеж. Y-хромозом... жените нямаха такъв, така че палеца не можеше да е на Кейти.

— Сигурно ли е, че няма грешка? — попита Джон.

— Това ми казаха. Момчетата от лабораторията ме увериха, че са проверили няколко пъти. В кръвта има два X-хромозома, но палеца има XY-хромозоми.

Джон прехапа устни. Искаше му се да удря по стената и да крещи. Но объркването измести облекчението.

Защо му бяха изпратили палец на мъртво момче? Похитителите явно бяха истински мародери. Онази кървава сцена във Фолс Чърч го доказваше. И въпреки всичко му бяха изпратили фалшив палец, вместо този на Кейти...

— Разбираш ли нещо, докторе?

— Не. Нямам представа...

— Нито пък аз. Сигурен ли си, че не можеш да ни помогнеш да изясним това?

— Какво искаш да кажеш?

— Има ли нещо, което не си ни казал?

Джон замръзна. Дали бяха заподозрели, че е бил в контакт с похитителите? Дали го бяха проследили миналата нощ? Изкушаваше се да каже на Декър, че бе говорил с Кейти вчера, но жената се страхуваше да не я хванат. Ами ако някой от хората на Декър го бе проследил и я бе уплашил?

Проклет да си, ако е вярно — помисли си. — Може да нямам втори шанс.

— Не. Казах ви всичко, което знам. Не съм имал никакви вести от Змията. — Поне това беше истина.

Последва пауза, преди Декър да отговори.

— Добре. Но веднага щом разбереш нещо, ни уведоми. Всяка малка подробност е важна.

— Разбира се. Но сега какво?

— Ще се срещна с малкия си отряд след около час. Ще те държа в течение.

Джон затвори и се зачуди дали му се бе сторило, или Декър бе прозвучал странно накрая? Дали бе вложил някаква ирония в последното изречение?

На кого му пукаше? Сега се тревожеше за Кейти. Къде беше тя? Какво ѝ бяха сторили?

— Но аз искам да си ида вкъщи! Искам да видя татко!

Долната устна на Кейти увисна. Изглежда всеки момент щеше да заплаче. Попи не можеше да понесе мисълта, че ѝ причиняваше това.

— Ще го видиш, мила — опита се да я успокои и я прегърна с една ръка. — Нали ти казах какво стана — ти заспа миналата нощ и не исках да те будя. Но знаеш ли какво? Днес пак ще му се обадим и ще говориш с него. Става ли?

Кейти кимна.

— Добре.

— Чудесно. Сега как се чувстваш?

— Добре.

Малката имаше главоболие от валиума тази сутрин. Добре че бе упоена миналата нощ, защото след като Попи си бе легнала, бе мислила много за Поли и бе плакала. Той бе най-хубавото нещо, което някога ѝ се бе случвало. А сега бе мъртъв. И вината бе нейна, защото тя го бе накарала да наруши правилата на Мак. Ако си бе държала проклетата уста затворена...

Но тогава какво щеше да се случи с Кейти?

Защо животът бе толкова сложен?

Да, всичко можеше да бе много по-просто, ако не се бяха забъркали с Мак.

Бе стояла до Кейти цялата нощ. Попи не знаеше как щеше да изкара тази нощ без нея.

Утрото бе сиво и облачно, но и двете се бяха поободрили, след като бяха хапнали сандвичи в заведението отсреща. Сега, обратно в стаята, на Попи ѝ се искаше да разсее Кейти по някакъв начин, но по телевизията нямаше нищо подходящо. Или говореха за наркотиците, или разсъждаваха защо президентът е в болница. Сякаш на някого му пукаше.

— Защо ръцете ти са червени? — попита Кейти.

Попи погледна ръцете си. Черен маникюр и червени пръсти. Наистина изглеждаха странно.

Стана и отиде до прозореца.

— Ела, ще ти покажа. — Дръпна пердето. — Виж камиона.

Кейти допря лице до прозореца.

— Червен е!

— Да. Сама го боядисах миналата нощ.

Бе паркирала камиона зад мотела, до някакъв склад. Тук, скрита от поглед, бе изсипвала кутия след кутия боя. Пръстите още я боляха от отварянето им. Камионът не бе станал кой знае колко хубав, но всеки претърсващ пътищата за бял камион вероятно щеше да пропусне този. Или поне така се надяваше.

Попи пусна пердето и се обърна към стаята. Не можеха да останат тук. Бе използвала кредитната карта на Мак, като бе смятала, че е мъртъв. Но Мак не беше мъртъв. Ами ако имаше начин да я проследи чрез кредитната карта?

Трябваше да се махнат оттук.

Но първо трябваше да направят някои промени.

— Добре — каза Попи. — Хайде да изиграем една игра. — Престори се, че мисли. — Знам ли... какво ще кажеш да се преструваме?

Кейти веднага се разведри.

— На какви ще се преструваме?

— Да видим... защо не се престорим на момчета? Няма ли да е забавно?

— На момчета ли? — На Кейти явно не ѝ допадна тази идея. — Но как ще го направим?

— Лесно е. Ще си сменим прическите и дрехите и няма да говорим. Нали знаеш... — Попи направи гримаса.

Кейти се разсмя:

— Да! Лесно е!

— Но трябва да изглеждаме като момчета.

Кейти се усмихна още по-широко.

— И ще облечем момчешки дрехи?

— Точно така. И ще си отрежем косите.

Усмивката на Кейти изчезна.

— Да си отрежа косата? О, не...

— Да, ще я отрежем, ще я боядисаме, ще ти направим друга прическа. Ще е много, много забавно!

Кейти все още не бе сигурна.

Трябва да се съгласи — мислеше си Попи. — Пребоядихах камиона, ще сменя номера му, ще сменим мотела. Но за да проработи всичко това, трябва да променим и себе си.

Бе купила всичко необходимо. Сега оставаше да убеди Кейти.

— Виж — каза ѝ и грабна ножиците. — Аз първа ще го направя.

Грабна кичур от косата си и започна да реже.

Дан Кийн седеше схванато на стола си в претъпкания заден офис на W-16 и с нарастващ ужас следеше изложението на Джери Кени относно последните разкрития по случая, направени в криминалната лаборатория на ФБР.

— Ето и най-новото, което разбрахме — на килима в къщата във Фолс Чърч има следи от кръвта на двама човека. При това и двете са пресни. Едната принадлежи на мъртвия Поли Дикастро. Другата още не е идентифицирана, но със сигурност не е на Кейти Вандайн.

Всичко се разпада — мислеше си Дан. Прииска му се да избяга от стаята.

Декър продължи:

— Добре. Сега, относно разследването във Великобритания. Джим казва, че са открили човека, който поддържа анонимния сървър, използван от Змията.

Джим Луис се изкашля:

— Името му е Стийв Флечър, но отказва да ни каже къде крие компютъра си. Най-лесното решение би било да го проследим и да му го откраднем. После ще прегледаме харддиска му за адреса на Змията. Змията трябва да има активен електронен адрес или собствен сървър, за да праща поща по Интернет, и така ще го проследим. Но ако откраднем сървъра, това ще прекъсне комуникацията ни със Змията. Затова работим съвместно с Британското разузнаване, за да притиснем Флечър да ни даде нужната информация. Ако и така не стане, имаме други алтернативи.

— Като какви например? — попита Декър.

— Когато му дойде времето и ако се наложи.

Дан се вледени. Ако успееш да проследят Змията и го свържеха със Салинас, с всички тях беше свършено.

Декър кимна.

— Достатъчно — обърна се към Дан. — И накрая, с какво разполага Агенцията за борба с наркотиците?

Дан навлажни пресъхналите си устни. Истината бе, че не бе свършил особено много работа. Но не можеше да каже това на Декър.

— Всичките ни информатори са нащрек. Не съм конкретизирал дали става въпрос за отвличане или заговор за похищение, но наредих да се проверяват всички слухове относно трафикантите и наркокартела, и как те реагират на заплахата от легализация.

— И?

— Още нищо.

Това беше самата истина. Беше твърде рано да се чуе нещо, но и малкото, което достигаше до тях, бе твърде негативно. Салинас добре си бе свършил работата и операцията му бе останала строго секретна. Но напоследък бе започнало да изглежда така, сякаш бе наел група аматьори.

— Е, добре — заключи Декър. — Това е засега. Имаме много нови следи, много нова информация, но и също толкова неизяснени въпроси. Ако палецът, който е получил Вандайн, не е на дъщеря му, тогава на кого е? Защо им е да изпращат чужд палец? Знаем, че Кейти е била в къщата във Фолс Чърч, но къде е сега? И защо е била преместена? Защо е била убита в онази къщата дребната риба Поли Дикастро? Дали той е бил част от акцията от самото начало, или се е намесил по-късно? На кого принадлежи другата кръв по килима? На друг от похитителите или на външен човек? И къде е този ранен човек? Дали това е краткосрочен или дългосрочен план за действие? Разпаднала ли се е групата на похитителите? Провалил ли се е заговорът? Коя е била жената, който се е обадила на Вандайн и предложила му да му върне дъщерята? При това без откуп, а после не се е появила. Какво става, по дяволите?

— Точно така — намеси се Кени. — Това е най-странното отвличане, което съм виждал и за което съм чувал. В един момент изглежда като много сложна и добре замислена операция, в следващия — като напълно аматьорска.

Напълно си прав — мислеше си Дан. — Но Карлос Салинас е професионалист. Някой от хората, които е наел, може и да се издъниха, но дори сега, докато си седим тук, той се грижи за всичко това.

Дан си наложи да се отпусне.

Всичко ще бъде наред. Салинас ще поеме нещата под контрол много скоро, ако не сега. Няма да оставим следа.

— Къде е той? — Карлос удари по бюрото с две ръце.

— Може да е навсякъде — отговори Голд. — Проверихме къщата му, така че знаем, че не е там. Просто ще трябва да чакаме да се обади.

Младото му протеже изглеждаше нервно и това радваше Карлос. *Нека се страхува от мен. Нека се страхува не само за бъдещите си доходи, но и за физическото си оцеляване. За живота си.*

Защото самият Карлос се страхуваше за всички тези неща. Маклаглън може би беше жив, но вероятно беше ранен и се криеше някъде. Може би дори в този момент умираше. Карлос не бе загрижен за здравето му, а поради факта че неговото изчезване щеше да доведе до разпространението на онази проклета касета.

— Искам да бъде намерен! — обърна се към Лоса. — Събери хора. Имаме снимка на Маклаглън. Размножи я. Знаем, че обича да се обажда от хотели. Направи обиколка. Ходи от хотел на хотел и го търси.

Това щеше да отнеме време, но не можеше просто да си седи и да чака нещо да се случи.

Лоса кимна и извади пистолета си:

— А когато го намеря да...?

— За бога, не! — Не искаше Голд или Лоса, или който и да е друг да знае за касетата. — Доведи ми го. Има да дава обяснения!

Попи се огледа в огледалото на банята.

— Пак ще порасне — каза си за стотен път, откакто бе започнала да я реже.

Сега косата ѝ бе катраненочерна, прилепнала отстрани и щръкнала отгоре. Беше в ретро стил, като от осемдесетте, и при нормални обстоятелства тя никога не би позволила да изглежда така. Но целта на всичко беше да останат живи.

Провери останалата част от дегизировката си — широките дънки, свободна дънкова риза и маратонки. Бе махнала всичките обици от лицето си. Не носеше грим и лак за нокти, но пак трудно щеше да мине за мъж. Все пак Мак щеше да трябва да се приближи много, за да разпознае Попи Милър, която бе познавал.

Кейти обаче изглеждаше съвсем различна. Попи се върна в стаята и се възхити на творението си.

Кейти седеше на леглото с дистанционното в ръка и сменяше каналите. По време на трансформацията не бе съвсем спокойна, но сега сякаш напълно бе забравила за нея. Струваше си труда. Кейти наистина приличаше на малко момче.

Приличаше на червенокосо малко момче. Попи се бе опитала да я изруси, но боята бе превърнала тъмната ѝ коса вместо в руса, в червена. Но и така беше добре. Русото щеше да ѝ отива повече, но с тениската, дънките и маратонките, които ѝ бе дала, за да прилича на нея самата, Кейти изглеждаше готова за тренировки по футбол.

Надявам се това да свърши работа — помисли си. — Поне докато ти си в безопасност, а аз — изчезна.

Усмихна се широко и плесна с ръце:

— Ей, човече, да вървим. Какво ще кажеш да се обадим на татко ти?

Кейти пусна дистанционното и се втурна към телефона:

— Може ли да набера?

— Разбира се, че може. Но нека го направим от друг телефон, става ли?

Преди да си тръгнат, Попи провери стаята за следи, които да издадат, че са били там. Дори и някой да успееше да ги проследи дотук, нямаше да разбере, че са боядисвали или подстригвали косите си.

Спря новобоядисания червен камион на газостанцията. Беше си приготвила дребни пари. Позволи на Кейти да набере мобилния телефон на баща си и задържа слушалката между тях, когато баща ѝ вдигна.

— Здравей, татко. Аз съм.

— Кейти! — чу се мъжки глас. — О, Кейти! Благодаря ти, Господи! Това си ти! Какво се случи? Мислех, че снощи ще те видя. Чаках и чаках.

Попи чу как гласът се губи, зареден с емоция. *Проклета да съм* — помисли си. — *Трябваше да го предупредя, че няма да отида.*

— Заспах — отвърна Кейти.

— Добре ли си?

— Да. Играем една игра и знаеш ли какви сме сега?

Попи издърпа слушалката.

— Нека сега аз говоря, става ли?

Не знаеше кой можеше да слуша в този момент. Може би дори Мак. Поли казваше, че той е гений. Може да подслушваше домашния телефон на Кейти. Но пък как щеше да подслушва мобилен? Нали нямаше кабели?

— Съжалявам за снощи — каза тя. — Наложих се да променя плана.

— Стига Кейти да е добре. Но тя има нужда от лекарството си. Тя...

— Погрижих се за това.

От другата страна последва пауза и след това:

— Но хапчетата бяха останали в...

— Не се тревожи за това. Добре се грижа за нея. Няма да позволя да получи припадъци.

— Може ли да попитам как си ѝ намерила лекарство? Искам да кажа, сигурна ли си, че ѝ даваш правилната доза?

— Хапчетата са същите като онези в шишето. Наложих се да вляза с взлом в една аптека.

Последва нова пауза, този път по-дълга.

— Направила си това за Кейти? Ти... ти наистина си загрижена за нея, нали?

— Да. Имаш страхотно хлапе.

Наистина страхотно хлапе — помисли си Попи и продължи:

— Но как е получила този белег на главата?

— Ами... нещастен случай. Черепът ѝ се пукна. От това ѝ останаха припадъците. — Той прочисти гърлото си. — Слушай... може ли да те питам... има ли ѝ нещо? Искам да кажа пръстите ѝ...?

— Да. Всичките десет са си на мястото. Как разбра, че този в теб не е неин?

— Лабораторни изследвания. Ти ли си отговорна за това, че не...

— Дали аз не съм позволила да я наранят ли? Да. Аз и Поли. Поли умря заради това.

— Мъртвият мъж в къщата?

Сега Попи на свой ред загуби гласа си от вълнение. Преглътна тежко.

— Да. Той беше добър човек. Умря, за да я защити.

— Аз... не знам как да ти благодаря... Никога няма да успея да ти се отблагодаря... Но не разбирам...

— Това е дълга история и няма време да говорим за нея сега. Но трябва да знаеш, че човекът, който уби Поли, е още жив. Затова не ти доведох Кейти снощи. Мислех, че е мъртъв. Искам да кажа, застрелях го в главата. Аз...

— Ти?

— Да, точно така. Искаше да нарани Кейти. Тя го видя и знае как изглежда, затова той е по петите ѝ. Ако ти я върна, трябва много да я пазиш.

— О, повярвай ми, тя ще има най-добрата охрана на света. Гарантирам, че щом ми я върнеш, ФБР, Тайните служби, Агенцията за борба с наркотиците, и дори ЦРУ, ще я пазят.

Стомахът на Попи се обърна. Всички тези федерални служби... Ами ако те търсеха Кейти? Това означаваше, че търсят и нея. Внезапно ѝ се прииска да приключи с всичко това възможно най-бързо.

— Те ще пазят и теб — добави бащата на Кейти.

— О, не съм сигурна за това. Ръцете ми не са толкова чисти.

— Повярвай ми, върнеш ли Кейти и помогнеш ли им, всякакви сделки могат да бъдат направени.

— Бих предпочела просто да изчезна, ако нямаш нищо против.

Тя продължаваше да мисли трескаво — ФБР, Тайните служби, Агенцията за борба с наркотиците и ЦРУ. Погледна часовника си. Бе се задържала на тази линия твърде дълго. Мислите ѝ препускаха. Как да върнеше Кейти вкъщи по най-безопасния начин? Не можеше да се върне в столицата, а и тук не можеше да остане. Къде тогава?

И тогава се сети.

— Добре, виж. Ще направим следното: ще се срещнем утре в Ей Си и ще ти върна Кейти.

— Ей Си?

— Атлантик Сити. — Попи обичаше хазарта. Редовно бяха обикаляли казината. — Регистрирай се тази вечер в Боли Парк Плейс с истинското си име и ще те държа в течение. Утре със сигурност ще ти върна Кейти.

— Не може ли да стане днес?

— Съжалявам. Трябва да е утре. При Боли. Не забравяй.

И затвори.

— Не ми позволи да му кажа чао — каза Кейти.

— О, съжалявам, мила. Но знаеш ли какво? Утре със сигурност ще си при него.

Широката усмивка на Кейти и блясъкът в очите ѝ пронизаха сърцето на Попи. *Няма ли да ти липсвам? Поне малко?*

Винаги когато си помислеше, че не може да стане по-лошо, точно това се случваше.

Дан Кийн присъстваше на съвещанието на малкия отряд на Декър и се опитваше да изглежда спокоен, докато Боб обобщаваше последната информация. Но не му беше лесно. Цареше законът на Мърфи.

„... оказва се, че операцията с отвличането всъщност се е провалила. Ако наистина можем да имаме вяра на тази непозната жена, която се обажда на Вандайн, похитителите са се скарали заради палеца на детето. След спора Дикастро е мъртъв и някой, на име Мак, е ранен. Мак може да е Змията, но може и да не е. Според думите на жената той е ранен в главата. Така че издирваме мъж с огнестрелна рана в главата, официално заподозрян за убийството във Фолс Чърч. Проверяваме болниците в радиус от петдесет мили.“

Трябва да се свържа със Салинас — помисли си Кийн. — Той трябва да се погрижи за това.

— Искаме да пипнем този човек. Трябва да стигнем до него, преди да се е добрал до Кейти Вандайн. Веднъж да го заловим, ще можем да свържем нещата с отвличането и убийството. С тези тежки обвинения, които висят над него, съм сигурен, че ще успеем да го склоним да издаде за кого работи.

Кени взе думата:

— Но първо трябва да се уверим, че Кейти Вандайн е жива и здрава. Проследихме последното обаждане до уличен телефон в Еджууд, Мериленд. Това означава, че тя може да е навсякъде между Мериленд и Атлантик Сити. Можем да започнем да проверяваме всяка кола, но това ще уплаши жената. А ние искаме тази размяна да се случи. Искаме Кейти обратно. А също и жената, която е с нея. Но най-важна е Кейти. Тя може да разпознае Мак. Сега тя е ключът към всичко.

— Точно така — намеси се Декър. — Затова за известно време тази ще е последната ни лична среща. С Джери ще тръгнем за

Атлантик Сити тази вечер. Там се предполага, че Вандайн ще получи дъщеря си. Ще подслушваме телефона му и ще сме наблизно, за да сме сигурни, че нещо няма да се обърка.

Защо да рискувам с още едно обаждане? — мислеше си Кийн. — *Аз съм чист. Нищо не ме свързва с това. Нека си остане така.*

Точно така. Всичко бе отишло по дяволите. Нека Салинас се оправя. Време беше Дан Кийн да измие ръцете си от цялата тази мръсотия. Нека малкото момиче се върне при баща си. Нека Декър и Кени хванат ранения похитител. Това нямаше да промени нищо. Сигурен беше, че Салинас е намерил начин да се разграничи от случая. И ако този липсващ човек наистина се окажеше заплаха, Салинас щеше да се погрижи той никога да не проговори.

Единственото, което имаше значение, бе, че планът бе проработил. Онзи глупак Уинстън бе в морската болница на Бетесда, а не на път за Хага. Неговото легализационно недоразумение бе във от играта. Без него просто нямаше да се получи.

И заслугата за това е моя.

Дан си тръгна направо за вкъщи в Джорджтаун след срещата. Беше още ранен съботен следобед, но имаше нужда от питие. При това силно. Искаше му се Кармела и децата да не бяха отишли във Флорида. Днес не му се оставаше сам.

Когато влезе в къщата, телефонът звънеше. Затича се и вдигна.

— Здравейте, мистър Кийн.

Дан почти падна върху един стол, когато разпозна гласа. Не можеше да продума.

— Ало? — каза Карлос Салинас. — Там ли сте?

Паникьоса се и умът му се обърка. Но как? Как бе успял да го проследи? Какво щеше да прави сега?

Щеше да се прави, че не разбира.

— Кой... кой е?

Последва смях.

— Много добре знаете кой съм. И аз много добре знам кой сте вие.

Дан не отговори. Тялото му се бе вцепенило... бе се превърнало в студен камък.

— Не сте се обаждали от вчера, така че реших да проверя дали всичко е наред.

— Всичко е наред — успя да промълви Дан. Не можеше да повярва, че това се случваше. Салинас не можеше да го е проследил. Беше невъзможно. Напълно се бе покрил. — Какво искате?

— Искам малко информация. Изгубеният ни приятел все още липсва. Някой открил ли го е?

Продължавай да се правиш, че не разбираш!

— Не знам за какво говорите.

— Така ли? Тогава кажете ми... разпознавате ли този глас?

Дан чу изщракване и после запис: „Каква е тази операция, която провеждате, Салинас? Току-що научих, че шишето с хапчетата, принадлежащи на малкото момиче, е било открито в къща във Фолс Чърч, където има убит човек. Какво става, по дяволите?“.

Дан усети, че стомахът му се надига. Това беше неговият глас!

Дали модулаторът не се бе развалил?

— Но как?

— В какъв свят живеем, а? Пълен е с чудеса. Всичко покрито излиза наяве. Всичко модулирано бива разпознато. — Гласът на Салинас загуби веселата си нотка. — Сега кажете ми, сеньор, какви са последните разкрития?

Дан се вбеси. Ядосан беше на себе си и на този разплут наркобарон. Трескаво търсеше изход. Можеше да проговори. Вероятността да подслушваха домашния му телефон бе почти нула. Но пък го отвращаваше идеята да се превърне в пионка на това чудовище.

— Побързайте, сеньор. Не разполагаме с много време. Вие трябва да сте също толкова заинтересован колкото мен, защото ако бъда подведен под отговорност, колекцията ми от записи ще ви изиграе лош номер. Къде е нашият приятел?

Дан се предаде. Беше хванат в капан.

— Никой не знае. Предполага се, че е ранен в главата. Търсят го под дърво и камък. Ако знаете кое е добро за вас, ще го намерите пръв.

— А детето?

— То явно е видяло нашия приятел и може да го разпознае. Някаква жена ще го върне на баща му утре в Атлантик Сити.

— Някаква жена... това е много интересно. Ще го проверя. И се надявам скоро пак да се чуем. Не забравяйте — моята и вашата свобода са свързани.

Линията утихна. Дан остана на стола с безмълвната увиснала от ръцете му слушалка. Чувстваше се мъртъв отвътре. Изпитваше единствено страх. Но вече не за страната и кариерата си. Сега се страхуваше за свободата и живота си.

Какво бе направил?

ПОНЕДЕЛНИК

1

— На нищо не приличаш — промърмори Змията, докато стоеше пред огледалото в банята на мотела и превързваше раните си. — Но си жив.

Това си беше истинско чудо.

По-голямата част от съботния ден все още му бе като неясно петно. Смътно си спомняше как бе дошъл в съзнание в празната къща. Поли лежеше до него, но не му пукаше. Изправи се на крака без да може да вижда с дясното си око. Най-ясно си спомняше болката, тази пулсираща болка в окото и дясната част на главата. Както и кръвта. Тя се бе стичала по главата, врата и ризата му. Най-накрая бе открил хавлия, с която бе превързал главата си.

Някак бе успял да намери ключовете. Бе ги грабнал заедно с пистолета си и бе стигнал до джипа със залитане. По някакъв начин бе успял да се измъкне оттам, преди да дойдат ченгетата.

През цялото време пейджърът му бе звънял, като всяко позвъняване се бе забивало в мозъка му като копие.

Не му се бе искало да се връща вкъщи, но онази кучка бе откраднала портфейла и якето му, а той се нуждаеше от пари в брой. При това много. Познаваше един човек в града, чието разрешително бе отнето, защото обичал да продава лекарства, разрешени само с рецепта, както и рецепти за тях. Но това не бе спряло бизнеса му. Така че ако имаш рана, за която не искаш да се разбере — отиди при доктор Мойлер.

Но при него се плащаше само в брой.

Докторът бе зашил огромната рана, започваща от ъгъла на дясното му око, през слепоочието, чак до над дясното му ухо, и му бе казал, че е голям късметлия понеже главната му артерия само е била одраскана. Също така намести счупеният му нос. Дотук обаче бяха добрите новини. Нямаше какво да се направи за дясното му око. То беше простреляно. Куршумът бе минал през него, като бе причинил вътреочен кръвоизлив, барутът го бе обгорил и вече не ставаше за нищо.

Може би някой офталмолог щеше да е в състояние да го спаси, макар че докторът се съмняваше в това.

Освен всичко една такава операция щеше да отнеме много време и да изисква престой в болница, а доктор Мойлер не се сещаше за офталмолог, който да се съгласи да не докладва за огнестрелна рана.

Така че с дясното му око беше свършено.

Наричайте ме Мъртвото око.

Кървенето бе спряло, но болката не изчезваше. Беше истинска симфония на агонията — дълбоки басове в черепа му, придружени от стягане и бучене от скалпа и носа, и подсилени от пробождания като от стъкло в очната ябълка. Обезболяващите, които взимаше, не намаляваха изобщо болката.

Изстиска малко количество антибиотична паста в малка марля и я притисна към аления ужас, който някога представляваше окото му. След това започна да навива два инча широк бинт около главата си.

Тогава изведнъж изпусна бинта и се хвана за мивката, защото банята започна да се върти около него. От два дни насам му се случваше подобно нещо. Доктор Мойлер го бе предупредил да е подготвен за подобни неща. Наричало се синдром на постмозъчно сътресение или нещо подобно. Както и да се наричаше, важното бе, че плашеше Мак. Не искаше да му се случи докато шофира например.

Днес щеше да му се наложи да шофира. Трябваше да се махне от този квартал и да намери телефон. Бе спрял на първия мотел, който изникна пред него, след като си тръгна от доктор Мойлер. Беше някъде по Роуд Айлънд авеню. Вероятно бе единственият бял мъж в радиус от две мили. Със сигурност не възнамеряваше да звъни от тази стая. Щеше доста да обикаля докато намери работещ телефон или такъв, пред който не виси някой пласъор на дрога.

Кризата премина и той се изправи. Свърши с навиването на чистия бинт и огледа произведението си. Бинтът опасваше цялото му чело, спускаше се над дясното му око и покриваше цялата дясна част от главата му, включително ухото. Е, не беше професионална превръзка, като тези, които прави докторът, но щеше да свърши работа.

Сети се за Попи и го връхлетя пристъп на дива ярост, който поне за малко заглуши болката. Тя беше виновна за всичко това. Какво си

мислеше, че прави? Бе го простреляла и избягала с детето. Какво ли ставаше в ненормалния ѝ мозък? Когато се добереше до нея...

Все още виждаше погледа ѝ, преди да бе дръпнала спусъка. Тази кучка бе полудяла. И почти го бе убила. Проклета жена, бе го надвила. Как бе позволил това да се случи, по дяволите? Вярно че бе все още замаян от удара по главата, но въпреки това не искаше да си спомня за провала си. Едва се гледаше в огледалото от срам.

И Поли. Змията недоумяваше какво бе станало с него. Бе му дал толкова проста задача — да отреже палеца, да го увие и да го изпрати на бащата. Какъв беше проклетият проблем? Защо просто не бе направил това, което му бе наредил?

И защо се бе изпречил на пътя му, когато бе подгонил *пакета*? В това нямаше никаква логика. Изобщо не приличаше на Поли.

Имаше само едно обяснение — Попи. Беше направила нещо с главата на Поли. Вероятно се бе правила на майка на *пакета*. Змията си спомни как бе защитила детето, когато той го бе погнал. Да. Това трябваше да е. И бе заразила и Поли.

Толкова глупаво!

Вината беше на Попи. Всичко бе станало заради нея.

В съседната стая пейджърът му отново иззвъня. Мамка му, Салинас никога ли не се отказваше?

Е, добре. Не можеше да отлага повече. Щеше да се наложи да се обади.

За щастие, нещата не изглеждаха толкова зле, колкото бяха в действителност. Беше малко вероятно Салинас да знае каквото и да било за събитията в къщата във Фолс Чърч. По новините съобщаваха за убийството, но нищо не го свързваше с отвличането. И никой не бе споменал името на Поли.

Освен това президентът все още беше в Бетесда. Салинас трябваше да е доволен.

Точно така. Трябваше да убеди Салинас, че детето е още при него и всичко е под контрол. Можеха да продължат да разиграват Вандайн, докато Уинстън умре.

А междувременно Змията щеше да претърси цялата проклетата страна за Попи и онова хлапе.

И когато я докопаше... о, да, когато я докопаше...

Щеше да си помечтае по-късно. Сега трябваше да потърси телефон.

Декър точно си бе тръгнал от офиса на W-16, когато му се обади Острието. Интересуваше се от последните разкрития.

— Значи сега Джон е в Атлантик Сити?

— Да, сър. Снощи се е настанил в хотела. Сложихме бръмбари в стаята му, докато беше на обяд. Аз самият сега съм на път за там.

— Наистина ли мисли, че ще се справи с това без нашата помощ?

— Очевидно. Не ни каза за обажданията.

— Е, тогава не го изпускате от очи. Искам да направите всичко, за да се върне Кейти жива и здрава при него. Освен това искам това да се случи днес. Уведомете ме незабавно щом тя е в сигурни ръце. Стане ли това, излизам отгук. Ще полудея в тази болница.

— Да, сър — отвърна Декър, като се стараеше да звучи спокойно. Спомни си колко съсипан и отчаян бе изглеждал Вандайн пред Мериленд Хаус миналия петък. Нещо явно се бе случило.

— Не мислете, че не ме е грижа какво преживява Джон. Или че не съм загрижен за Кейти. Защото съм. Но тук става въпрос за дела от много по-голям мащаб. Веднага щом разбере, че тя е добре, отново ще се появя в публичното пространство. И който и да стои зад това, ще узнае, че се е провалил.

— Да, сър. Ще направим всичко по силите си.

— И кажете на Джон да ми се обади в Белия дом веднага щом се прибере вкъщи с Кейти.

— Ще го направим, сър.

Декър затвори и се обади на Джери Кени, който беше в Атлантик Сити с останалата част от екипа.

— Някакви новини от жената?

— Засега нищо. Обади се само на майка си. Но изникна проблем.

— Какъв?

— Съпругата му. Проследи го дотук.

— Мислех, че твоят човек ще се погрижи за нея, както направи последният път.

— Това беше планът. И той караше след нея, докато не остана блокиран заради катастрофа на автомобил и автобус на магистралата. Тя е минала преди инцидента и му се е изплъзнала. Няма начин да я догони.

— Знаем ли къде е?

— Не точно, но е някъде около хотела. Ако се появи и започне да създава проблеми, ще я отстраня.

— Направи го. Не искам нищо да попречи на размяната този път. Острието също.

— Говорил си с него ли?

— Само преди минута. Иска с това да се приключи днес.

— Разбрах.

Декър затвори и се отправи към военновъздушната база Андрюс, където щеше да се качи на хеликоптер. Щеше да е в Атлантик Сити до два часа. Мисълта, че бившата жена на Вандайн се разхожда наоколо без да има кой да я следи, го безпокоеше. Още нямаше девет часа сутринта, а вече се бяха появили пречки.

Какво ли щеше да последва?

След като и наркокартелът не спеше?

3

— Искам да говоря с него.

— Какво? — Последва пауза. — Кой е...?

Змията разпозна гласа на Голд, но звучеше странно. Някак напрегнат.

— Да. Аз съм. Ето къде се намирам. — Змията започна да диктува номера на хотелския телефон, но Голд го прекъсна:

— Чакай, чакай. Трябва да си взема химикалка.

Това пък какво беше? Голд винаги държеше златна химикалка Монблан в джоба на ризата си. Докато Змията го чакаше, огледа набързо фойето на хотела. Рязкото движение на главата му докара нов болезнен спазъм и замайване. Хвана се за телефона, за да запази равновесие. Не искаше някой да си помисли, че е пиан. Щяха да го изхвърлят.

Световъртежът отмина и видя, че никой не го бе забелязал. Бе облякъл широк суитчър с качулка и бе сложил най-големите слънчеви очила, които бе успял да открие. Тази дегизировка покриваше деветдесет процента от превръзките му. Въпреки това се чувстваше така, сякаш носи голям светец неонов надпис „Вижте ме... Вижте ме...“.

— Добре — каза Голд. — Давай. Продиктувай ми го.

Змията продиктува номера и бе готов за затвори, когато Голд добави:

— Той е... ъ-ъ... леко неразположен в момента, така че може да отнеме малко време, докато ти се обади. Бъде търпелив.

Змията си представи Салинас на дивана, с преливащите слоеве тлъстина.

Набързо отпрати тази мисъл.

— Добре, хубаво. Ще чакам.

— А ти къде беше?

Разговор с Голд — това беше последното нещо, което му трябваше сега.

— Бях зает. Теб какво те засяга?

— Ами звъним ти на пейджъра от няколко дни.

— Така ли? Хмм. Може би трябва да занеса пейджъра си на поправка. Вероятно батерията му е паднала. Не съм го чул да звъни.

— Да, най-добре го дай на поправка. Човекът има да обсъжда с теб много важни въпроси.

— Така ли? Нямам търпение.

Змията натисна релсата на телефона, но го остави до здравето си ухото, докато чакаше Салинас да се обади.

Човекът има да обсъжда с теб много важни въпроси.

На Змията не му хареса това изречение. Дали Салинас знаеше за издънката в къщата?

Опря се на кабинката. Щеше му се Салинас да побърза и да се обади най-накрая. Защо ли нямаха седалки тези телефонни будки... Чувстваше се отпаднал и несигурен. А главоболието направо го убиваше.

Хайде, дебелако! Да приключваме с това!

И тогава телефонът извъня. Змията моментално освободи релсата.

— Да.

Беше Салинас:

— Мигел, толкова се радвам да те чуя. Тревожих се за теб.

Нещо в тона му накара Змията да изтръпне. Беше твърде любезен, твърде благоразположен.

— Защо ти е да се тревожиш?

— Не можеш да се свържа с теб. Не отговаряше на пейджъра си.

— Както казах на твоя човек, ще трябва да си сменя батерията.

— Моля те, направи го. А сега ми кажи какво става с *пакета*?

— *Пакетът* е добре.

— Всичко наред ли е?

Той знае нещо, по дяволите!

— Защо питаш?

— Защото чух някои неща.

— Наистина ли? — Змията се стареше да поддържа тона си лек, въпреки че стомахът му бе пълен с олово. — Какви например?

— Ами че докторът е говорил с *пакета* по телефона и някаква жена е обещала да му го върне...

Не!

— ... някаква правителствена лаборатория е открила, че палеца, който се предполагаше, че принадлежи на пакета, всъщност е на малко момче, на *балсамирано* малко момче.

Мамка му!

— Да видим сега... какво друго? А, да, във Фолс Чърч е открит мъртъв мъж, свързан с *пакета*. Освен това ченгетата са по петите на някакъв мъж, известен като Змията и един, на име Мак. Вероятно двамата са един и същи човек, който е бил сериозно ранен в същата тази къща.

Сега Змията наистина имаше нужда да седне. Целият се тресеше и потеше. Нямаше температура. Но дори да имаше, не би си позволил да седне. Трябваше да се махне отгук.

— Не затваряй, Мигел — продължи Салинас. Гласът му сега звучеше различно. — Не сме приключили разговора си. Освен това, ако се огледаш, съм сигурен, че ще видиш познати лица.

Змията се обърна, този път бавно, и почти остана без въздух, когато видя Лоса да стои само на няколко фута от него. Дясната му ръка беше в джоба.

Сега разбра защо бяха тези разтакавания — Голд търсеше химикалка, Салинас бил „неразположен“ и не можел да се обади веднага. Бяха го задържали, за да имат време да проследят обаждането и да дадат време на Лоса да го открие.

Какъв проклет глупак беше!

Змията преглътна.

— Виждам го. Какво прави тук?

— Дойде да те търси. Сега ще те съпроводи до един склад, който съм взел на лизинг. Там ще се срещнем. И ще проведем един много, много сериозен разговор. Като мъж с мъж. Ще ти се наложи да ми дадеш някои отговори.

Змията отново погледна към Лоса и видя, че не е сам. Имаше някой с него. Змията не познаваше другия мъж, но се познаваше по цвета на кожата и дрехите му, че е колумбиец.

— Да не забравиш за записите — каза той на Салинас. — Нали помниш.

— Помня ги. Те са сред нещата, които ще обсъдим.

Змията знаеше какъв точно разговор имаше предвид Салинас. Вероятно с помощта на куки за месо и шишове за добитък. Салинас

щеше да поиска да узнае къде са всички касети. А Змията знаеше, че ще му каже всичко. Щеше да му издаде къде бяха скрити касетите още преди първото изтезание. Само мисълта да прибави още болка към и без това непоносимото мъчение от последните два дни, го караше да се чувства слаб.

Трябваше бързо да измисли нещо. Трябваше веднага да направи нещо, каквото и да е, за да не тръгне с Лоса и приятеля му.

Някаква неясна мисъл се въртеше в главата му, нещо неприятно... като заговориха за записите... и се сети, че... записът... бе изчезнал с якето му...

И тогава му просветна. Толкова силно и внезапно, че му прилоша. Преди си мислеше, че положението се е влошило. Но изведнъж всичко се оказа много по-ужасно отколкото си бе представял.

— Един от записите е в момичето — каза той.

Салинас не отговори веднага.

— Не ти вярвам, Мигел.

— Кълна се, че е истина. Тя ме удари. Взела е якето ми, докато съм бил в безсъзнание. В един от джобовете му има копие на касетата. В нея е.

— Тогава ще се наложи да я намерим.

— Аз ще я намеря. Познавам я от години. Познавам я по-добре от всичките ти хора. Ако някой може да я открие, това съм аз.

Беше вярно само отчасти. Всичко, което знаеше за кучката Попи Мулинър, беше малкото, което му бе казал Поли. А то не беше кой знае какво. Всъщност почти нищо. Но Салинас не знаеше това.

— *Не ме будалкай!* Лоса ще те доведе... на сигурно място. За твое добро е.

— Виж, човече — продължи да го убеждава Змията, вече почти отчаян. Налагаше се да убеди тази лоена топка. — Аз имам не по-малък интерес от теб да я откроя. Тази касета трябваше да бъде прослушана, само ако съм мъртъв. Така че и моят задник се пече! Ако се разбере, ще загазя не по-малко от теб!

Салинас изпусна дълга тирада от псувни на испански. Змията схващаше само отделни думи, но разбираше идеята.

Накрая Салинас изпусна парата и се съгласи да остави Змията на улицата, за да търси Попи. Но настояваше Лоса да го придружи. След

още спорове Змията успя да го убеди, че Лоса не само ще го забави, но и ще е по-полезен на Салинас, ако търси отделно.

— Много добре. Търси я сам. Но никакви игрички, като я намериш. Приключи с това и веднага ми се обади.

— Ще ти изпратя главата ѝ.

— Тя е в Атлантик Сити. Днес ще се срещне с доктора, за да му върне *пакета*. Той е отседнал в Боли Парк Плейс.

Откъде знаеше всичко това? Както винаги Змията остана удивен от информираността и връзките на Салинас.

— Тръгвам. — Лоса и придружителят му продължаваха да чакат.

— Но най-добре съобщи решението си на твоя човек, за да знае, че задачата му е променена.

Салинас въздъхна:

— Дай ми го.

Змията вдигна телефона и повика Лоса:

— Ей! Шефът ти иска да говори с теб.

Докато Лоса получаваше нови заповеди, Змията мислено прехвърляше информацията в ума си. Какво знаеше за Атлантик Сити? Почти нищо. Никога не бе ходил там. Хазартът беше за глупаците.

Нямаше значение. Щеше да си размърда задника още днес и да научи това-онова. По един или друг начин щеше да открие тази кучка и детето, да си върне записа и да оправи бъркотията.

След това щеше да изчезне. Щеше да се прости с последната вноска от хонорара си. Искаше да избяга колкото се може по-далече от Карлос Салинас.

Сингапур му звучеше доста добре точно сега.

След Атлантик Сити.

Марни наблюдаваше асансьорите над горния край на страницата на вестника, който бе взела като спомагателно средство. Бе проследила Джон дотук с кола под наем. Този път обаче друга, червена. Дори бе паркирала близо до него, в гаража на хотела. Проследила го бе и вътре, и го бе наблюдавала, докато се регистрираше.

Беше уморена, но нямаше да се откаже. Бе застанала на пост в хотелското фоайе още от сутринта и не мърдаше оттам.

Рано или късно, Джон щеше да се появи. И тогава щеше да го проследи, за да стигне до Кейти.

В какво си се забъркал, Джон?

Марни бе сигурна, че Кейти не е в къщата на Джон. Бе надничала през прозорците няколко пъти по обедно време, но бе видяла само Джон и неговата тиранична майка на масата. Явно бе скрил Кейти някъде в поредния си жесток опит да ги раздели.

Но ако не беше тук, за да се види с Кейти, тогава защо? За да играе хазарт?

Какъв баща беше, щом криеше дъщеря си от родната ѝ майка? Един господ знаеше къде я държеше. А през това време сигурно висеше в казиното.

А мен нарича лош родител... и опасен.

Сигурно бе дошъл тук, за да се види с някоя от кучките си. Марни никога не бе хващала Джон в изневяра, но бе убедена, че той беше спал с други жени още преди развода. Кейти знаеше всичко това, но държеше похожденията на баща си в тайна... каквито и да бяха те.

Те двамата винаги крият нещо от мен.

Ти си я покварил, Джон, знам, че е така. Но тя е още млада. Каквато и вреда да си ѝ нанесъл, тя е поправима. Аз ще я спася. Ще я върна в правия път.

Телефонът иззвъня в единадесет и две минути. Джон знаеше точно колко бе часът, защото бе седял на леглото от седем и тринадесет сутринта и бе наблюдавал как червените цифри на електронния часовник отмерват времето към обяд.

— Здравей, татко.

Кейти! Сърцето на Джон хвърчеше в облаците. Звучеше толкова близо. Този път бе сигурен, че ще си я върне. Днес тя щеше да се върне при него.

— Здравей, скъпа. Къде си?

— С Попи.

Попи ли?... Това пък какво беше?

Жената взе телефона:

— Ох, забрави какво си чул, става ли?

— Какво да съм чул? — отвърна Джон.

— Нищо не си чул. И аз това казвам.

Надяваше се, че се разбират. Ако тази жена наистина бе спасила палеца на Кейти, както и живота ѝ, и действително възнамеряваше да я върне невредима, то тогава той бе готов да забрави всичко, което знаеше за нея. Освен това бе казала, че е ограбила магазин, за да осигури на Кейти „Тегретол“. Никой съд на света не беше в състояние да го накара да си спомни името или гласа ѝ.

— Остава ли уговорката за днес?

— Да. Отиди на крайбрежната алея в три и стой до телефоните между Броудуок Роджърс и Планет Холивуд.

— Къде е това?

— Близо до мястото, където се намираш в момента. Няма начин да пропуснеш Броудуок Роджърс. Прилича на малка порцеланова църква или нещо подобно. Ще се обадя на първия телефон отляво и ще ти кажа откъде да вземеш Кейти.

Три часът... дотогава имаше цяла вечност.

— Не може ли да стане по-рано?

— В три часа. Първо трябва да се погрижа за някои неща. Не искаме издънки, нали така?

— Не. Не искаме. Добре. Първият телефон отляво. В три. Запомних го. Но ще съм там много по-рано. Ако искаш, обади ми се по-рано.

Джон планираше да е при телефона в два. Не искаше да се повтори ситуацията от Лафайет Скуеър миналата седмица. Нямахше да спори чий е телефонът. Щеше да го заеме и да не го пуска.

Боб Декър прие обаждането на Кени в колата си на път за летището за хеликоптери в Атлантик Сити. Погледна часовника си.

— Три часът? Можеш ли да закачиш някого за този телефон?

— Вече е на път. Но имаме нужда от още хора. Трябва да поставим хора по цялата алея, защото тя със сигурност ще направи онзи холивудски номер.

— Кой номер?

— Знаеш го. Като по филмите. Виждал си го — похитителят разиграва някого от телефон на телефон. Толкова често е било показано по телевизията, че истинските похитители са решили, че така трябва да бъде.

— Това е първият ми случай на отвличане — каза Декър. — Ще разчитам на думите ти.

— На практика е доста ефективно, особено ако и похитителят сменя телефоните.

— Значи да разбирам, че последното място, където трябва да съсредоточаваме екипите, са телефоните.

— Правилно си схванал. Обзалагам се, че Вандайн ще бъде изпратен на друго място. О, имаме и бонус от последното обаждане. Името на жената е Попи.

— Попи... може да е истинско име, но може и да е наркомански прякор.

— Знам. Но проверяваме в Ню Йорк. Там е живял Дикастро. Може да имаме късмет.

— Добре. Колкото до нуждата от повече хора, виж колко можеш да вземеш от ФБР, а аз ще се обадя на Кийн, за да видя дали Агенцията за борба с наркотиците може да помогне. Предполагам, че те разполагат с доста агенти в град като този.

Декър затвори и се облегна. Нещата изглежда се нареждаха засега. До четири часът можеше и да приключат.

Боклук! — мислеше си Змията, докато стоеше до уличния телефон на Ню Йорк и Атлантик Авеню и чакаше Салинас да се обади.

Този Атлантик Сити изобщо не приличаше на онзи, който бе виждал по филмите. Повече приличаше на Бронкс. Нямаше желание дори да слиза от джипа си, но беше опасно да използва телефона от колата си.

Чувстваше се ужасно. Главоболието не му минаваше. Беше готов да си разбие главата в стената — това поне щеше да заглуши тази дълбока и непрекъсната болка. Шофирането дотук бе истинско мъчение. С едно око и замъглени възприятия, на няколко пъти щеше да се блъсне в други коли. А сега слънцето печеше толкова силно, че той се потеше обилно и превръзките го сърбяха. Ярката светлина пронизваше нараненото му око дори през слънчевите очила и бинта.

Беше замаян от гадене и болка. Задушаваше се в суитчъра с вдигната качулка. Идеше му да убие някого.

Някакъв кльоцав, чернокож мъж дойде при Змията и му подаде рекламна листовка. Първата реакция на Змията беше да го отпрати. Последното нещо, което му трябваше в момента, беше реклама на някой местен магазин или такси компания. Но беше по-добре да вземе листовката, отколкото да влиза в конфликти, докато чака Салинас да се обади.

Но дори след като Змията взе рекламата, човекът остана втренчен в него. Взираше се в лицето му и в превръзките.

— Какво зяпаш? — заяде се Змията.

— Нищо. — Човекът отмести поглед. — Нищо.

Змията смачка рекламата и се канеше да я изхвърли в близкото кошче, когато забележа думата „награда“. Разви смачканата листовка и прочете, че се дава награда от хиляда долара за откриването на двама бегълци — осемнадесетгодишно момиче и по-малката му сестра. Описанията идеално съвпадаха с тези, които Змията бе дал на Салинас, преди да напусне града тази сутрин.

Попи не беше на деветнадесет, но останалата част от описанието съвпаднаше. Всеки, който я забележеше с детето, нямаше да се заблуди от факта, че тя изобщо не прилича на тийнейджър. Беше оставен телефонен номер в долния край на страницата.

Хиляда долара. Само толкова ли? Салинас трябваше да е готов да плати милион, за да се добере до Попи и детето. После Змията се сети, че дебелака не може да си позволи да се издаде колко важно беше за него да ги намери. Хилядарка звучеше добре за двама бегълци. Някой щеше да си купи доста дрога с тези пари.

Чудеше се колко ли от тези листовки вече бяха разпространени наоколо. Вероятно всеки наркоман и пласъор в района имаше по една. В този град имаше хиляди отрепки. Всеки от тях ежедневно изкарваше пари за трафикантите. Всички тези пари... милиони и милиарди се стичаха от какви ли не малки и големи градове. Всъщност за наркокартела. Нищо чудно, че Салинас и шефовете му искаха да отстранят човека, който смяташе да легализира търговията им.

Телефонът извъня. Беше Салинас и звучеше като картечница:

— Докторът ще чака обаждане пред Броудуок Роджърс. Бъди сигурен, че пратката няма да е там. Телефонът му се подслушва. Ще бъдеш уведомен малко след като се свържат с него, така че дръж мобилния си телефон под ръка. Внимавай. Наоколо има много федерални.

И това беше всичко. Линията утихна.

Салинас сега беше името на наркокартела и наркокартелът явно беше много отчаян, щом щеше да му се обади на мобилния телефон. Но Змията знаеше как да обезопаси своя телефон срещу подслушване. Най-лесно беше да предаде съобщението на някого от уличен телефон и после да го накара да проведе кратък, закодиран разговор с мобилния му телефон.

Както и да е. Змията не смяташе да си губи времето в тревоги за това. Салинас щеше да се справи сам. Беше доста изобретателен, когато ставаше въпрос за телефонна сигурност.

Змията обаче се чудеше какво щеше да прави с информацията, която щеше да му предаде Салинас, при положение че градът гъмжеше от федерални. Очевидно имаше вътрешен човек и това помагаше много, за да го държи осведомен. Но ако Змията имаше нужда от

помощ? Какво щеше да прави тогава — да си наеме няколко наркомани?

Как ли пък не.

Единственото нещо, което можеше да направи сега, беше да обиколи казината и да се надява, че ще има късмет.

Или че Попи няма да има.

— Мога ли да ви помогна?

Попи почти извика, когато гласът на продавачката я стресна, и се наложи да се обърне, за да я погледне:

— Н-не. Просто разглеждаме. Б-благодаря.

Боже — помисли си, когато продавачката се усмихна на Кейти.
— *Направо не съм на себе си.*

Попи и Кейти бяха прекарали последните десет минути в магазин за сладкиши и сувенири. Първо бяха разгледали тениските, шапките, пепелниците и въобще всичко, на което пишеше „Атлантик Сити“. После се бяха прехласвали пред слоновете, алигаторите, котките, кучетата и другите животни, направени от морски черупки. И бяха отишли при сладкишите. И бяха опитали бонбоните, желетата и карамела, като се бяха престрували, че се чудят какво да си купят. Попи поне със сигурност се бе преструвала. Но не бяха тук заради карамела. Истинската причина беше гледката към телефоните на около петдесет ярда южно от вратата на магазина.

— Трудно е да реши човек, нали? — попита продавачката детето и после погледна към Попи. — Дали вашето малко момче не би искало да опита нещо друго?

Попи потисна усмивката си. Кейти наистина приличаше на русо момче. Но това не ѝ хареса. Намуси се и сложи ръце на хълбоците си.

— Не съм...

Попи веднага се намеси.

— Да, защо не?

Когато продавачката се обърна, за да вземе бонбоните, Попи смъмри Кейти и прошепна:

— Нали помниш, че се преструваме?

Продавачката избра три различни аромата и ги подаде на Кейти:

— Ето ги. Дано ти харесат.

После отмина.

Попи се огледа в претъпкания магазин. Добре че беше топъл и слънчев ден. Навсякъде цареше оживление, хората бяха излезли, за да

се порадват на хубавото време. Зимата си отиваше и отстъпваше място на пролетта. Единственият проблем бе, че повечето от тях изглеждаха доста възрастни и те двете се открояваха повече, отколкото трябваше.

Дори не бе посмяла да погледне към телефоните, когато бяха влезли с Кейти, но сега реши, че може да си позволи този риск. Кейти разви един бонбон и започна да го дъвче, а Попи пристъпи към предната част на магазина. Провря се в група хора, тълпящи се при лотарийните билети, и погледна на юг към алеята.

Ярката слънчева светлина се отразяваше в тъмносиния океан. Белият пясък, покрит с водорасли, се простираше до алеята, където двама души висяха при телефоните. Единият беше жена на средния телефон. Другият беше висок, тъмен мъж, който стоеше на последния телефон отляво. И малко приличаше на Кейти.

Не... *много* приличаше на Кейти.

И тогава Попи се сети.

Ще я загубя.

Внезапно гърлото я стегна. Обърна се да погледне Кейти, която щастливо отваряше и втория бонбон. Тя срещна погледа на Попи и й махна. Усмихна се с пълна с карамел уста.

Попи усети, че очите ѝ се наливат със сълзи. Познаваше това дете само от пет дни и вече не знаеше как щеше да живее без него.

Не мога да го пусна.

И въпреки това знаеше, че трябва. Малкото момиче принадлежеше на баща си. И все пак...

Тя се втурна и вдигна Кейти на ръце, като я притисна силно към себе си.

— Обичам те, Кейти.

Кейти обгърна врата ѝ с ръце.

— И аз те обичам, Попи. Не можеш ли да дойдеш с мен и да живееш вкъщи?

— О, много бих искала, мила, но не мога веднага. Преди това трябва да свърша някои неща.

— А когато се върнеш?

— Разбира се. Ако татко ти разреши.

— Аз ще го питам, става ли?

— Става.

Планът беше да позвъни на телефона, където бе застанал бащата на Кейти, и да му каже, че ще я намери в магазина за сладкиши отляво. По-рано се бе снабдила с мобилен телефон, с помощта на една от кредитните карти на Мак. Щеше да го използва само за този разговор.

Бе дала на бащата на Кейти да разбере, че никой друг не биваше да знае. Но не можеше да разчита на това.

За по-сигурно трябваше да предположи, че много хора са навън и я търсят. Освен това, всеки щеше да очаква от нея да се държи като типичен похитител от филмите, където се обаждаха на хората и им казваха да тичат към друг телефон за следващо обаждане, а после към нов телефон. И така нататък.

Ами ако се обадеше на бащата на Кейти и още при първия разговор му кажеше къде може да я намери? Кой щеше да очаква това?

Е, добре, може би беше глупав план, но по-добър не можеше да измисли. Глупав или не, според нея така трябваше. Щеше да остави Кейти тук да си дъвче бонбоните, и да излезе от магазина, да се отдалечи от алеята, да се качи на камиона и да се обади на баща ѝ от мобилния телефон, когато вече се е отдалечила. Не ѝ харесваше да оставя Кейти сама, но щеше да е само за няколко минути, докато баща ѝ нахлуеше в магазина с един куп ченгета и федерални по петите му.

Щеше да захвърли мобилния телефон някъде и да продължи да кара... и да плаче през цялото време по пътя до вкъщи.

Пътят до вкъщи...

Това пък откъде ѝ бе хрумнало. Тя нямаше дом. Вече не. А и никой в родното ѝ място не изгаряше от желание да я види.

Вкъщи. Не беше чак толкова далеч оттук. Затова ли бе избрала Атлантик Сити? За да може да избяга вкъщи след това?

Отърси се от въпросите. Щеше да мисли за това по-късно. Сега трябваше да върне Кейти където ѝ бе мястото.

Боже господи, как ще го направя? Как ще те пусна?

Попи затвори очи и се опита да се пребори с напирещите си сълзи. Тогава Кейти замръзна и прошепна:

— Мама.

— Бих искала да бях, мила, но ти си имаш...

— Не. Това е майка ми.

Попи замръзна. Какво търсеше тук майката на Кейти, по дяволите? В този магазин? Дали бе разпознала Кейти въпреки

дегизировката с дрехите и косата и ги бе проследила? Попи не виждаше как някой можеше да забележи Кейти, освен ако не я настъпеше, но може би майките имаха някакъв особен инстинкт по отношение на собствените си деца.

Добре — каза си. — *Успокой се.*

Все още държеше Кейти притисната до препускащото си сърце. Обърна се леко и бавно.

Магазинът бе пълен с жени. Никой от тях не поглеждаше Кейти.

— Не сочи с пръст — тихо каза Попи. — Просто ми кажи коя е.

— До вратата — прошепна Кейти в ухото ѝ. — С голямата шапка.

Сега вече Попи я видя. Носеше големи тъмни очила, широка сламена шапка, каквито се продаваха наоколо, нахлузена върху копринен шал, завързан около главата ѝ. Или беше алергична към слънцето, или си мислеше, че се е дегизирала.

Дори не знаеше, че те двете бяха там, точно зад нея. Беше твърде заета да зяпа вратата и да наблюдава мъжа, който се предполагаше, че е бащата на Кейти.

Това беше. Добрият стар татко бе казал на мама, че днес ще си върнат дъщерята и горката жена просто не можеше да стои настрана.

Отново усети бучка в гърлото си. Непременно трябваше да върне Кейти на роднините ѝ. Това беше единственото правилно решение.

И изведнъж Попи осъзна, че ѝ бе предоставена златна възможност да направи точно това.

— Виж, мила — прошепна. — Ще те оставя тук и ще те пусна да отидеш при майка си. Ти...

— Не! — Ръцете на Кейти стиснаха врата ѝ. — Не искам!

— Трябва, мила — каза Попи, дълбоко трогната, че Кейти иска да остане с нея. — Трябва да се върнеш. Майка ти ще те заведе при татко ти.

Кейти се стегна и се огледа:

— Татко ли? Той тук ли е?

Попи се учуди от промяната у Кейти при споменаването на баща ѝ. Тя определено бе малкото момиче на татко.

Като мен... някога.

— Не точно тук. Но е наблизо. Ако отидеш при майка си, скоро ще видиш и татко си. Става ли?

— Става.

Попи я пусна на земята и оправи ризата ѝ. Прехапа устната си, за да не заплаче.

Трябва да се махна оттук, преди да се разплача.

— Бъди добро момиче — каза ѝ, като клекна до нея и приглади разрошената ѝ коса. — Всичко ще е наред. Пожелавам ти всичко хубаво. И понякога ще си мислиш за мен, нали?

— Да.

Попи отново я прегърна и я задържа дълго притисната към себе си. Не знаеше дали щеше да успее да се махне оттук, преди да експлодира.

— Обичам те, малката ми.

— И аз те обичам, Попи.

Наложи си да пусне Кейти.

— Защо плачеш?

— Защото ще ми липсваш — избърса очите си с ръкава на блузата. — Но ето какво ще направиш. Изчакай една-две секунди докато изляза навън, после отиди при майка си и ѝ кажи „Здравей, мамо“. Ще го направиш ли?

Кейти кимна. Сините ѝ очи се местеха от нея на майка ѝ.

— Но ти къде ще си?

— Отвън. — Не беше лъжа. Наистина щеше да е отвън. Далеч навън и щеше да се отдалечава с всяка секунда. — Разбра ли? Изчакай докато изляза и после отиди при нея.

— Добре.

Попи се изправи и хвърли последен поглед към малкото ѝ лице. Докосна бузата ѝ, после някак си намери сили да се обърне и бързо да подмине майката на Кейти, която все още фиксираше телефоните вън. Попи залитна на следобедното слънце.

Чувстваше се така, сякаш сърцето ѝ бе изтръгнато и бе останало там, сред сувенирите. Рязко сви наляво, като не вдигаше глава и се насилваше да продължи да върви по алеята.

Слезе до улиците и смътно осъзна, че отчаяно е хотелът, в който бе отседнал бащата на Кейти, а отляво имаше паркинг. Нарастващото напрежение в гърдите ѝ не ѝ позволи да продължи нататък. Скри се в сянката на един товарен док, притисна се към стената и заплака.

— Здравей, мамо.

Марни се стресна и се обърна. Някакво зле облечено малко момче с рижава коса я дърпаше за полата и я гледаше. Тя се освободи от ръката му.

— Махай се — каза му. — Аз не съм...

Тези очи... тези сини, сини очи...

Разгледа го по-внимателно.

— О, боже господи! — Това беше Кейти! Краката ѝ омекнаха, тя се подпря на едното си коляно и я хвана за раменете. — Какво е направил с теб? Косата ти! И дрехите!

— Попи...

— Така ли го наричаш сега? Попи? Какво ли още те е карал да правиш?

Взе Кейти в прегръдките си, но тя не ѝ отвърна. Остана вдървена и студена. Сякаш се страхуваше. Това без съмнение беше дело на Джон. Ето го живото доказателство за това, че бе пълнил главата на детето с ужасни лъжи по адрес на майка му.

Внезапно Марни побесня. Джон много го биваше да изопачава нещата. Сега бе покварил и Кейти — духом и телом. Само как изглеждаше! Как бе могъл да направи това със собствената си дъщеря? Каква беше тази перверзия? Да боядиса косата ѝ и да я облече като момче! Усети силно гадене.

Съдът трябваше да узнае за това, да го види със собствените си очи...

Хрумна ѝ превъзходна идея.

— Кейти, ще те заведа вкъщи.

Изведнъж Кейти сякаш си отдъхна.

— Супер! Искам да видя татко!

Попи... татко... горкото дете явно не знаеше как да нарича баща си.

Марни хвърли поглед към алеята. Джон все още стоеше до телефоните. Невежо копеле! Да остави горката Кейти тук сама, докато

той чака обаждане! Но от кого ли? От някоя любовница? Или по-лошо — от някого, който харесваше малки момичета, облечени като момчета?

Стомахът ѝ се обърна. Светът беше толкова, толкова гаден и малки момичета като Кейти трябваше да бъдат защитавани от експлоататорите — особено ако собственият им баща ги експлоатираше.

Джон гледаше към океана. Сега беше моментът да се измъкне. Марни взе Кейти на ръце и я изнесе от магазина, като държеше лицето ѝ обърнато така, че Джон да не го вижда.

След петнадесет секунди вече бяха долу на улицата, скрити от погледа на Джон. Марни въздъхна с облекчение и пусна Кейти на земята. Хвана я здраво за ръката и я поведе към гаража на хотела.

— Къде отиваме? — попита Кейти.

— Да вземем колата.

— И после ще отидем да видим татко ли?

— Не. Отиваме на летището. Ще си отидем вкъщи.

Имам адвокат и съдия, които ще останат много заинтригувани като те видят така. После ще променят чудесното си мнение за доктор Джон Вандайн.

Кейти освободи ръката си.

— Не! Искам да видя татко!

— Ще го видиш. Обещавам ти.

Когато се яви в съда.

— Искам да го видя сега!

Марни сграбчи Кейти за рамото и я завлече към гаража.

— Няма да спорим сега. Идваш с мен.

— Не!

Марни усети как гневът ѝ се надига. С периферното си зрение забеляза, че наоколо има хора. Не искаше да прави сцени и да привлича вниманието им. Издърпа Кейти в гаража, като повиши глас, но се престори на отегчена и търпелива към детето, за да заблуди всеки, който беше наблизо.

— Хайде, мила — каза тя. — Ще ти позволя да натиснеш копчето, когато влезем в асансьора. Номер три е. Можеш да броиш до три, нали?

Вратата на асансьора се отвори и Марни блъсна Кейти вътре.

— Не! — викаше Кейти. — Не искам да съм с теб! Искам да съм с татко!

Това преля чашата. Преди да осъзнае какво прави, Марни сама натисна копчето за третия етаж и после силно зашлеви малкото, тъжно лице на Кейти. Звукът от плесницата проехтя в тесния асансьор, докато вратите му се затваряха.

— Достатъчно — каза й. Погледна надолу към Кейти, която държеше лицето си със свободната си ръка и плачеше тихо. — Първото нещо, което ще запомниш, при това ще го запомниш добре, е да правиш каквото ти се казва и да си държиш устата затворена.

Асансьорът спря на третия етаж и вратата му се отвори. Марни пристъпи напред, като издърпа хлипащата Кейти след себе си. Минаха през поредната стъклена врата и се озоваха на паркинга. Огледа се. Така... къде ли бе оставила колата?

Тогава изведнъж отляво се чу някакъв шум. Вратата на изхода се отвори и затръшна. Стройна, млада жена в джинси и карирана риза вървеше към нея. Дишаше тежко, сякаш беше тичала. Имаше къса, мастиленочерна коса, а очите й бяха зачервени. Изглежда беше плакала. Погледът ѝ светна, когато видя Кейти. Не спря да се движи и просъска през стиснатите си зъби думи, които просвистяха като куршум:

— Кучка такава!

Лицето на Марни експлодира от болка, когато жената запрати юмрук в лицето ѝ.

Скъпата майка на Кейти залитна и от носа ѝ потече кръв. Пусна Кейти и вдигна ръце пред лицето си. Започна да крещи, така че Попи я удари втори път, право в стомаха.

Тя изстена, преви се и се отдръпна, сякаш се канеше да избяга. Попи тръгна след нея с вдигнати юмруци, готова да я удари пак.

Попи бе клекнала на товарния док, плачеше и се самосъжаляваше, когато бе забелязала как майката влачи Кейти по улицата към гаража на хотела. Веднага бе усетила, че нещо не бе наред. Защо Кейти не се бе събрала с татко си?

Попи ги бе проследила в гаража и бе видяла как Марни бе зашлевила Кейти точно преди вратите на асансьора да се затворят.

Последвалото бе като неясно петно. Бе изтичала със свито сърце, бе догонила асансьора, бе се качила на третия етаж и бе видяла Кейти със сълзи по лицето и голям червен отпечатък на бузата.

Тогава нещо се бе обърнало в Попи. Бе изпитала такова удоволствие с разбиването на носа на кучката. Искаше ѝ се да продължи да я напада.

А сега кучката се опитваше да избяга, но залитна настрани и не можа да стигне далеч. Спъна се и си удари главата в бетонната ограда. Попи чу глухо пукване и кучката се стовари на пода като чувал с картофи.

Стоеше над нея и я чакаше да се свести, но тя не се помръдваше.

И тогава гневът ѝ отмина също така внезапно както се бе появил. Попи се обърна и се върна при Кейти. Вдигна я на ръце и я понесе по стълбите.

— Хайде, мила. Махаме се оттук.

Бе паркирала камиона от другата страна на улицата, пред една църква. Мястото не бе разрешено за паркиране, но тя бе включила аварийните светлини и бе оставила съобщение, че е отишла да търси механик — „Моля ви, моля ви, моля ви, не вдигайте камиона ми!“. Беше рисковано, но пък не искаше да е хваната като в капан в тези

гаражи на няколко нива, ако се наложеше бързо да се измъква. Както трябваше да направи сега.

Попи закопча Кейти на седалката до себе си и пое по улицата. Все още не бе сигурна къде отиваше. Стрелна се покрай медицинския център и се отправи към Атлантик авеню. Имаше табела, забраняваща десния завой при червен светофар, но тя я наруши, за да не спира.

Когато най-накрая спря по пътя, за да си починат, се обърна към Кейти, която все още плачеше тихо.

— Ядосана ли си ми, че ударих майка ти?

Кейти подсмръкна.

— Не. Радвам се. Тя удари мен — отговори Кейти, като държеше зачервената си буза. — Винаги ме удря.

— Така ли? Е, повече няма да те нарани.

— Така каза и татко, но тя го направи.

Татко ти не умее да си спазва обещанията, нали — помисли си Попи. — *Ако беше така, това никога нямаше да се случи.*

Но някак си бе доволна, че нещата се бяха развили така. Беше като знак.

Попи не вярваше особено в съдбовни знаци и всички тези религиозни глупости, но боже, ако нещо можеше да ѝ покаже, че Кейти е по-добре при нея отколкото при своите хора, тази малка сцена в гаража го направи. Това си беше истински съдбовен знак.

Така и аз съм доволна — помисли си и погледна към Кейти. — *Ще те пазя до края на живота си. Ще те отгледам, както бих отгледала Глори. Никога няма да си сама и никога, ама никога няма да позволя някой да те нарани.*

Боже, какво им ставаше на тези хора? Децата бяха истинска ценност. Те бяха безпомощни. Те зависеха от големите хора за всичко — храна, дрехи, покрив над главите им. И сигурност. Големите хора трябваше да защитават малките, докато те пораснат достатъчно, за да се грижат сами за себе си. За това беше всичко. Така че какъв беше този свят, щом едно дете се страхуваше от хората, които се предполагаше, че трябва да го закрилят?

Тя се наведе и нежно целуна бузата на Кейти.

— Така. Сега по-добре ли е?

Кейти спря да плаче, но изглеждаше готова да започне отново всеки момент.

— Все още не изглеждаш особено щастлива. Какво ще кажеш да похапнем в първия Макдоналдс, който видим? Как ти звучи това?

Кейти кимна и най-накрая се усмихна.

— Мисля, че имаш нужда и от силна прегръдка, Кейти. Как мислиш?

Последва ново кимване. Попи откопча колана на Кейти и я взе в прегръдките си.

— Никога повече няма да те наранят, Кейти. Обещавам ти. Отсега нататък ще имаш сигурен и щастлив дом. Като моя.

Истината за това я зашемети като силен удар. Бе имала много щастливо детство. Понякога не им бяха достигали пари, но винаги се бе чувствала сигурна и обичана. Баща ѝ имаше много братя, така че тя винаги бе заобиколена с роднини.

И те все още си живееха на същото място. Може би щяха да я приемат обратно. Може би ако се появиеше с Кейти и кажеше: „Това е внучката на брат ви Марк“, щяха да забравят миналото и да се радват на завръщането ѝ.

Да. Щеше да се върне при боровите гори. Никой нямаше да се сети да я търси там. Дори и да дойдеха, никога нямаше да я открият.

— Кейти — каза тя. — Искаш ли да видиш къде съм отраснала? Искаш ли да те запозная с чичовците и лелите ми? Сигурна съм, че те много ще се радват да се запознаят с теб. Искаш ли да го направим? Можем...

Колата зад тях изсвири. Попи погледна и видя, че светофарът показва червено. Бързо закопча Кейти и тръгна.

— Да — каза си Попи все по-ентузиасирана. — Да го направим.

Да си идем вкъщи.

Змията избра да шофира по Атлантик авеню най-вече защото улицата бе широка и голяма. Освен това изглежда бе главната в Атлантик Сити. Бе обикалял по периферните улици цял следобед. Търсеше белия камион, търсеше жена с малко дете. Бе видял много отговарящи на това описание, но никоя от тези жени нямаше червена коса, и никое от децата не приличаше на *пакета*.

Радиото на джипа бе настроено да приема местна радиостанция, по която в момента течеше новинарската емисия. Не беше сигурен за какво точно се ослушва, но ако нещо интересно бъдеше съобщено, искаше да го чуе.

Вместо това обаче чуваше гласа на преподобния Уиткомб:

— ... а как да сме сигурни, че президентът Уинстън наистина е в болница за рутинна проверка? Как да сме сигурни, че не е там, за да се освободи от собствената си зависимост от наркотиците? Може би затова така горещо настоява за легализирането на тази отрова!

Змията се раздразни и го изключи.

Идиот! Не наркотиците вкараха Уинстън в болница! Змията го вкара там! Не е там за детоксикация! Там е заради мен!

Точно в този момент пресичаше Кентъки авеню. Вляво изсвири някаква кола и той погледна натам. На светофара се бавеше камион. Беше същият модел, като този, който търсеше, но за съжаление не беше бял.

Намали скоростта. Беше доста зле боядисан... сякаш набързо и със спрей. Погледна шофьора. Беше брюнетка пънкарка, която прегръщаше малко момче с рижава коса. Не каквото му трябваше.

И тогава брюнетката се обърна, за да нагласи страничното огледало и той видя лицето ѝ.

Попи!

Змията бързо направи обратен завой с джипа, което ядоса останалите шофьори. Но на него не му пукаше. После се стрелна по Кентъки авеню, точно когато светофарът се смени.

Нареди се на три коли зад камиона. После ги намали до две. Напипа пистолета в предния джоб на суитчъра си. Нищо не желаше повече от това да се изравни с камиона и да го надупчи с всичките шест патрона в него. И ако не беше тази проклета касета, която Попи му бе отмъкнала, щеше да се наслаждава на всяко дърпане на спусъка.

Но се налагаше да отложи това удоволствие. Може би това не беше толкова лошо. Щеше да отложи до момента, когато щеше да може наистина да му се наслади. Очакването щеше да го направи дори по-сладко. Щеше да я замъкне някъде, където да може да я погледне в очите. Щеше да свали бинтовете и да ѝ покаже раните си.

Виж какво ми стори, кучко! Мислеше, че си ме убила, нали? Но Змията не умира лесно. Змията се връща и от мъртвите. Ти обаче няма да можеш.

После щеше да гледа как главата ѝ експлодира.

О, да. Щеше да му хареса. Щеше много да му хареса.

Но първо трябваше да си върне касетата.

Фокусира червения камион отпред, като държеше разстоянието между тях на две коли. Виждаше я чудесно. Само трябваше да е търпелив и да изчака подходящия момент, за да направи удара си.

Забеляза, че регистрационния номер от Мериленд е сменен с такъв от Джърси и се усмихна.

Истинско ново начало, а, Попи? Нова боя на камиона, нов номер, нова коса за теб и детето. Мислиш, че си заблудила всички, нали? Може би си успяла. Всички, но не и мен.

— За теб е.

Боб Декър пое разговора от караваната, в която бяха разположили импровизирания си координатен център, и която се намираше на празен паркинг отстрани на Индиана авеню. От другата страна долетя гласът на Кени:

— Открихме я.

Сърцето на Боб подскочи. *Благодаря ти, Господи!*

— Кейти ли?

— О, не. Съжалявам. Трябваше да ти го съобща по различен начин. Имам предвид жената. Знаем коя е.

— О! — Боб опита да прикрие разочарованието си. За момент бе решил, че всичко е приключило. — И коя е тя?

— Попи Мулинър. Задържана е два пъти в Ню Йорк миналата година. Единият път за кражба в магазин, вторият — за проституция. Има висящи присъди и по двете дела. Оттогава е чиста.

— Естествено. Ориентирала се е към отвличания.

Боб бе прослушал много пъти касетите с разговорите на Попи Мулинър с Джон Вандайн, и му бе трудно да повярва, че някой, който бе отвлякъл дете, можеше да говори за него с такава загриженост в гласа.

— Така изглежда. Изпратиха ми нейна снимка по факса и сега я раздаваме на всеки ангажиран със случая агент. Освен ако не е сменила стила си, лесно ще я разпознаем. Истинска красавица е, но видът ѝ е доста необичаен.

— Страхотно. Изпрати и на мен една. Има ли нещо друго?

— Опитваме се да разберем повече за нея. Нещо, което със сигурност мога да твърдя засега, е, че не е никак точна.

Боб погледна часовника си.

— Да, знам. Вече е три и десет, а тя още не се е обадила.

— Нали не смяташ, че просто разиграва това нещастно копеле?

Точно така — нещастно копеле — помисли си Боб. Вандайн сигурно се чувстваше като в Ада на онази крайбрежна алея.

Представи си го как стои там горе, залепен за телефона, и се моли той да звънне...

Боб се радваше, че бе предпочел да се присъедини към Тайните служби, вместо към ФБР. Не му се нравеха отвличанията. Чувстваше се емоционално обвързан в такива случаи.

— Не знам защо, но мисля, че не това е целта ѝ — каза Кени. — Чу записите. Влязла е с взлом в аптека, за да осигури лекарство на Кейти. Човек, който е толкова загрижен за малко дете, не би мъчил баща му.

— Може пък твърде много да се е привързала.

Боб не се бе сетил за това.

— Имаш предвид, че не може да я пусне?

— Няма да е за пръв път.

— Или може би ни е усетила. Не ми се ще да мисля, че ние сме причината този човек да не получи дъщеря си днес.

— Много добре сме се скрили. Момчетата от Агенцията за борба с наркотиците, които Дан докара, са доста добри в това.

— Да се надяваме, че е така.

Още веднъж погледна часовника си. Беше три и дванадесет.

Хайде, момиче. Обади се. Недей да пържиш повече този нещастник.

Змията зави след камиона по Деллауеър авеню и пое по магистралата.

Напуска града — мислеше си. — Чудесно.

Колкото по-малко хора имаше наоколо, толкова по-лесно щеше да бъде.

Следва я няколко мили, после тя отби до закусвалня Макдоналдс в град, който се казваше Абскън. Спря на банкета и я наблюдава как маневрира.

Как да го направя?

Главата го болеше от множеството въпроси и възможности, които изникваха в съзнанието му. Накъде се бе отправила тя? Към някой мотел ли? Касетата можеше да се намира в камиона или някъде, където бе отседнала. Ако имаше наета стая, най-добре щеше да е да я проследи дотам и с един куршум да убие два заека.

Ами ако се връщаше във Вашингтон? Ако после пак поемеше по магистралата и не спреше повече? Можеше да не му се удаде друга възможност. Можеше това да е последният му шанс да си върне записа.

Но как точно да го направя?

И тогава Змията се сети, че този майчински маниер, който Попи бе възприела спрямо *пакета*, и който бе объркал цялата операция, можеше да бъде използван срещу нея.

Някаква кола спря зад камиона. Отпред също имаше паркирана кола, така че Попи бе хваната в капан.

Сега или никога.

Змията извади пистолета от джоба си, натисна газта, влезе на алеята за Макдоналдс и едва дочака да спре, за да отвори вратата. Скочи от джипа, рязко отвори вратата на камиона и грабна детето. С едната си ръка успя да запуши устата му, точно когато то понечи да извика, а с другата притисна пистолета до главата му, като внимаваше никой от другите коли да не види какво ставаше.

После погледна Попи, която бе замръзнала на волана. Очите ѝ бяха разширени, устата ѝ отворена и го гледаше неспособна да реагира. Изглеждаше много глупаво.

И най-малкото усилие влошаваше главоболието му, но той се насили да се ухили.

— Изненада, кучко! Все още съм жив!

Устните на Попи се движеха, но не издаваха звук. Протегна се към детето, но Змията я отблъсна.

— Дори не си го помисляй. Просто ми дай касетата.

— Касетата ли?

— Не ме будалкай! Ще ѝ пръсна мозъка! Знаеш, че ще го направя.

— Не... не е у мен.

Тя не лъжеше. Змията виждаше неподправения ужас в очите ѝ. Тя бе почти парализирана от страх, че той ще убие хлапето.

— Къде е, по дяволите?

— Оставих я... — Очите ѝ се замъглиха, сякаш се опитваше да си спомни.

— Имаш ли стая някъде? Да не си я оставила в някоя проклета мотелска стая?

Как може да е толкова глупава, по дяволите!

И тогава му хрумна, че тя вероятно няма представа какво имаше на касетата. В камиона нямаше касетофон. Нямаше къде да я е слушала.

— Да — отвърна тя. Гласът ѝ бе дрезгав шепот. — Оставих я...

— Тогава отиваме да я вземем! — каза Змията. Прибра пистолета, но не пускаше детето. — Ти ще водиш. Ние с детето ще те следваме.

— Не! — извика тя и се опита да хване Кейти. — Моля те!

Змията измъкна детето и го занесе до джипа. Огледа се, за да провери дали някой го бе забелязал, макар че не виждаше добре само с едно око. Но никой не му обръщаше внимание. Вероятно приличаше на семейна свада. Едно нещо знаеше със сигурност — Попи нямаше да се обади на ченгетата.

Вратата на джипа бе отворена. Двигателят още работеше. Когато вдигна детето, за да го сложи на седалката, внезапно усети как някаква тежест се стовари на гърба му. Ушите му се изпълниха с пронизителен,

непоносим шум, когато нечии пръсти го атакуваха в гръб, впиха се в очите му, в болното и в здравото, и в бинтовете.

Трябваше да е Попи. Можеше да е само Попи. Сякаш се бе превърнала в някакво диво животно.

Змията извика, когато дясната му очна ябълка бе пронизана от ужасна болка. Забрави за детето. Най-важното нещо за него на този свят сега бе да се освободи от тези пръсти. Да ги махне от очите си, от главата си. И тогава нещо, юмрук или рамо, удари с все сила дясната част на главата му, там, където беше защитата рана на скалпа. Силата на удара беше като от чук.

Последва болезнена експлозия, която го повали на колене. Светът около него се завъртя и той усети, че му се гади.

През бученето в главата си смътно дочу детски плач и после гласа на Попи:

— Хайде, мила. Хванах те.

После — само отдалечаващи се стъпки.

Тя се измъкваше, но на Змията не му пукаше — трябваше да се вкопчи в тротоара поради страха, че ако го пусне, ще изпадне от въртящия се около него свят.

Попи едва дишаше и цялата трепереше. Никога през живота си не бе изпитвала такъв ужас. Пусна Кейти на мястото до шофьора, затръшна вратата и изтича да седне от другата страна. Веднага щом седна зад волана, рязко го завъртя наляво, преодоля бордюра на алеята и излетя от паркинга.

Когато вече препускаше по магистралата, си даде сметка, че не бе използвала надмощието си над Мак, за да го премахне от живота им завинаги.

Сега обаче бе твърде късно за това. Трябваше само да бяга, да се махне от него, да навърти колкото се може повече мили между тях.

Майната му на колана. Прегърна своята плачеща и трепереща Кейти и не преставаше да вдига скоростта.

— Махаме се оттук, мила. Не се тревожи за онзи човек. Ще отидем на сигурно място. Някъде, където никой никога няма да ни безпокои.

Боже, за малко!

Мак... тук, в Атлантик Сити. Но как?

Искаше някаква касета! Каква беше тази касета? Единствената, за която се сещаше, беше онази, която бе изхвърлила в Мериленд. Какво ли имаше на нея, че...

Всъщност, на кого му пукаше? Истината беше, че тя не можеше да заведе Мак до касетата и че той ще направи нещо ужасно, когато разбере това.

Бе се парализирала от страх, когато бе видяла пистолета, опрян в главата на Кейти. И почти бе умряла, когато той я бе измъкнал от камиона и бе започнал да я влачи към джипа. Знаеше, че ако той вкара Кейти в джипа, няма да я види повече.

И тогава бе спряла да мисли. Някакъв сляп и луд инстинкт я бе обзел и тя осъзна, че се изстрелва от колата и скача върху гърба на Мак, като издава животински звуци, докато го драци и удря с всички възможни средства.

Все още не разбираше какво се бе случило там, но важното бе, че Кейти бе при нея.

След около миля надолу по пътя започна да трепери неконтролируемо, но не посмя да спре. Най-накрая треската отмина и внезапно се почувства страшно уморена. Плачеше й се. Още колко щеше да издържи? Още колко можеше да издържи?

Но не биваше да плаче точно сега. Не и пред Кейти. Бедното създание трябваше да се чувства сигурно, така че не биваше да хленчи.

Добре — помисли си. — Но как мога аз да се чувствам сигурна?

Особено след като Мак я бе открил тук. Той дори не биваше да знае, че тя е в Атлантик Сити. Бе казала само на един човек.

На бащата на Кейти.

Глупак. На кого ли още бе казал, освен на побърканата майка на Кейти? Какво семейство! Добре че отсега нататък Кейти щеше да остане с нея. На Попи й се искаше да...

Тя погледна надолу и видя взетият под наем мобилен телефон на седалката.

Да... Защо не? Имаше номера на онзи уличен телефон. Ако таткото все още чакаше, щеше да му даде заслужен урок.

Боб Декър крачеше нервно в претъпканата каравана, която служеше за импровизиран координационен център. Вече беше три и четиридесет и две, а жената още не се бе обадила.

Боб направо полудяваше тук, но какво ли му беше на Вандайн. Той сигурно минаваше през ада горе на алеята.

Вратата в другия край се отвори и Джери Кени влезе, като с него нахлу и част от следобедната слънчева светлина. Носеше велосипедистки клин и карирано яке. Русата коса и мускулестите рамене го правеха да изглежда като сърфист. Почти. Имаше нужда само от тен.

— Сигурно ти е много удобно така.

Кени се усмихна.

— Под прикритие съм, не знаеш ли? — Размаха лист хартия. — Още информация за нашата приятелка Попи. Момичето е от Джойси. Родена е там.

— Значи ставаме двама.

— Шегуваш се.

— Изобщо. Израснал съм точно от тази страна на Джордж Вашингтон Бридж, на място, което се казва Хекънсак.

Кени поклати глава.

— Хекънсак... Суис Буут. Странни имена избирате там. Но защо не звучиш като човек от Джойси?

Лошият акцент на Кени започваше да нервира Боб.

— Защото почти никой от нас не казва „Джойси“. Освен ако не е докаран от Бруклин.

— Щом казваш. Нашата приятелка Попи звучи като докарана от юг. Оказва се обаче, че е родена в Суис Буут.

— Суис какво?

— Буут. Суис Буут.

— Никога не съм чувал за него.

— Няма го и на картите, които проверих. Открих Суис Плейс, но името не е същото. Накрая се наложи да се обадя на Трентън. Дори за

тях се оказа трудна задача, но накрая го откриха някъде на северозапад. Най-близкият до него град е Чатсуърт.

— Тук също ме хвана неподготвен.

— Някъде на север от Уорън Стейт Форест. Изглежда е в гората — дълбоко в гората.

Боб изведнъж се сети.

— В боровите гори. Ама и аз съм един. Тя е пайни.

— Това пък какво е?

— Израсла е в Пайн Берънс, огромна гора, която заема почти цялата централна част от щата.

— Значи пайни, така ли?

— Да. Това не е много за хвалене. В Ню Джърси понякога се използва като еквивалент на селяндур. Доколкото съм чувал, не е далеч от истината. Пайнитата са свързани с бракове между близки роднини, контрабанда на алкохол и...

— Хей! — извика Харис от мястото си в ъгъла, до техниката за наблюдение. — Телефонът току-що иззвъня. — Сложи си слушалките. — Тя е!

— Пусни я на микрофона — каза Кени. — И опитай да я проследиш.

— Благодаря ти, Господи — промърмори Боб.

Но нарастващото му облекчение бе прогонено от гневния глас, който внезапно изпълни караваната.

— Ти си абсолютен глупак, знаеш ли това?

Джон веднага позна гласа ѝ. Думите ѝ го блъснаха като удар в главата. Опита се да каже нещо.

— Нещо... нещо не е наред ли? — Това прозвуча толкова глупаво. Беше ясно, че нещо не е наред. — Кейти...?

— Да, Кейти е добре, като изключим зачервеното ѝ от плесницата лице. Но заслугата за това не е твоя, татенце. — Тя натърти на последната дума.

— Плесница ли? — Стомахът му се обърна. — О, не... Нали не си...

— Аз ли? Глупак! Не бих позволила и косъм да падне от главата ѝ! Но жена ти — това е съвсем друго нещо!

— Жена ми ли? Марни? О, боже! — Как ли се бе забъркала в това? Как ли се бе добрала до Кейти? Самата мисъл го караше да се чувства ужасно. — Тя... тя не ми е жена. Разведени сме.

— Явно не сте чак толкова разведени щом си ѝ казал за плановете ни в Атлантик Сити.

— Не съм ѝ казвал. Тя...

— Да бе, как ли не. Мислех си, че ще е безопасно да пусна Кейти да си иде с майка си, но после я видях да бие горкото дете. Така ѝ дадох да се разбере. Но мамчето беше най-малкият проблем на Кейти днес. Мак се появи.

— Мак ли?

— Човекът, който я отвлече. Опита се пак да го направи.

— Не!

— Да! Разприказвал си се, а не трябваше, татенце. При това си говорил точно с когото не е трябвало. Все едно си вдигнал табела с надпис: „Ще си върна Кейти този следобед в Атлантик Сити“. Е, нека ти кажа нещо, татенце. Няма да стане. Ще я задържа с мен. При мен ще е по-добре отколкото при теб и онази кучка, която се предполага, че трябва да ѝ е майка. Сигурна съм, че е така по-добре за нея.

При тези думи Джон се почувства така, сякаш целия свят се срути върху него.

— Не, моля те! Ти не разбираш! Аз...

— Не ми играй театър! Провали се. Вината е само и единствено твоя!

— Попи, моля те! Схванала си всичко напълно погрешно! Нека говоря с Кейти. Само веднъж. Аз... — Нещо в линията се бе променило. — Ало? Ало?

Линията бе прекъсната. Тя бе затворила.

Джон се облегна на телефонната будка и имаше чувството, че щеше да експлодира от болка. Но изпитваше и друго...

Разприказвал си се, а не трябваше, татенце. При това си говорил точно с когото не е трябвало...

Но това не беше вярно. На абсолютно никого не беше казвал.

Но това не означаваше, че някой не го бе подслушвал.

Провали се. Вината е само и единствено твоя.

Не... не беше вярно. Вината не можеше да е негова. Дори вече се сещаше чия беше.

И сега у него се надигна нова емоция — гняв. Той започна да измества мъката.

Все още държеше телефона с потната си ръка. Вдигна слушалката и заговори през стиснатите си зъби с толкова гняв, че челюстта го заболя:

— Чу ли всичко, Декър? Записа ли го? Тогава чуй и това: Връщам се в стаята си. Сигурен съм, че знаеш коя е. Искам да те видя там. Ако не се появиш, ще дойда да те търся във Вашингтон. Ще ти се наложи да се изправиш лице в лице с мен, рано или късно, по един или друг начин, но ще ми дадеш обяснение за това.

Тръшна слушалката обратно на мястото ѝ.

Боб Декър премигваше от изненада, когато Джон затвори телефона и шумът от затръшването му изпълни караваната. Харис изключи микрофона, а Кени се обърна към него и възкликна:

— Леле!

— Мамка му — ядоса се Боб. — Какво друго ще се обърка? Загубихме бившата жена на Вандайн, която някак си е намерила Попи Мулинър, а ние не можахме. Не можем да открием този Мак или Змията, или каквото е там, но очевидно той също е успял да открие Попи. Всичките ни хора са ангажирани, а не можем дори да я зърнем. По дяволите!

Само преди няколко минути си бе фантазирал как триумфално се обажда в президентската стая в Бетесда и съобщава на Острието, че кръщелницата му е на сигурно място и той може да се отправи към Хага, необременяван от чувство на вина.

Но сега...

— Какво ще правиш с Вандайн? Ще го излъжеш ли?

Боб поклати глава:

— Не. Има право да знае. Ще отида да се видя с него.

— Искаш ли да те придружа?

Боб се усмихна:

— Като охрана ли?

— Не го подценявай — посочи към микрофона. — Звучеше наистина много ядосан.

— Да. И има защо. — Боб се обърна към Харис. — Нещо друго?

— Мобилен телефон. Използвана е клетката на Абскън, което означава, че тя е някъде там. — Сви рамене. — Съжалявам, нямах време, за да науча повече.

— Обзалагам се, че се е отправила към Пайн Берънс — каза Кени. — Само ако знаехме какво кара, щяхме да... — щракна с пръсти. — Бившата жена на Вандайн! Тя трябва да е видяла Попи Мулинър. Може да е видяла и колата ѝ.

— Добро предположение — каза Боб. — Но нека ви питам нещо. Малко ме безпокои този Мак, който се появява. Как, по дяволите, е разбрал, че Вандайн или Попи, или Кейти ще бъдат в Атлантик Сити?

Кени сви рамене.

— Знаем, че не е подслушвал телефона на Вандайн. Оборудването ни щеше да регистрира, че има още някой на линията. Вероятно го е проследил дотук. Точно както бившата му жена.

— Така ли мислиш? Да, възможно е, но някак си не се връзва. Представям си Вандайн следван от този мистериозен мъж, както и от бившата си жена, после твоя човек, който следва нея... Толкова хора да следят Вандайн до Атлантик Сити... Не знам, Джери...

— Нека говоря с Тревор. Той беше на пътя. Да видим какво ще каже. Но трябва така да е станало. Как иначе? Само четири човека знаеха какво става.

— Трима — каза Боб. — Джим Луис е във Великобритания. Не съм му казвал за Атлантик Сити.

— Точно така. Трима. Ти не си проговорил, аз не съм проговорил, а и Дан Кийн със сигурност не е. Вандайн е бил проследен.

— Предполагам, че си прав — изправи се. — Добре. Време е да застана лице в лице с доктор Вандайн.

— Успех. — Кени погледна часовника си. — Ще прибера хората и ще ги пратя да търсят Марни Вандайн. Може тя да ни даде отговора, който търсим.

— Надявам се. Имаме нужда от него.

Не се наложи Джон да поглежда през шпионката на хотелската си стая, за да знае кой е. Когато хвана дръжката на вратата, си обеща, че ще сдържа гнева си. Действително беше бесен, но също така беше зрял човек, разумно мислещо човешко същество, лекар, за бога. Нямахме да проявява насилие.

Но когато отвори и видя Декър да стои там в потвърждение на всичките му подозрения, загуби контрол. Чу някакъв вик — беше собственият му глас, макар никога да не го бе чувал такъв. Внезапно дясната му ръка се сви в юмрук и полетя към лицето на Декър.

Агентът от Тайните служби избегна удара и Джон удари въздуха. Когато Декър сграбчи дясната му китка, Джон замахна към него с лявата. Декър хвана и нея.

— Знам, че си разстроен, докторе — каза той спокойно, докато Джон не го изпускаше от очи. — Но не сме в една категория.

Джон знаеше, че той има право. Не беше боец. Не си спомняше някога през живота си да бе наранил друго човешко същество. Свали поглед от Декър и се отдръпна, когато той го пусна.

Чувстваше се толкова нещастен — безпомощен, безполезен, нищожен. Обърна се и влезе обратно в стаята. Искеше му се да грабне някоя лампа и да я запрати в картината на Атлантик Сити, която заемаше цялата стена. Така поне щеше да направи нещо, дори да разбие лампата в стената.

— Тя отведе Кейти — заговори той, като отчаяно се опитваше да владее гласа си. *Не и пред Декър, моля те, Господи, не мога да се пречупя пред този човек.* — И вината е ваша.

Декър затвори вратата и едва тогава отговори:

— Не е честно да ни обвиняваш. Държахме това строго поверително. Ние...

Джон рязко се обърна и го посочи с пръст:

— Вие сте подслушвали телефоните ми! Знаели сте за всичките ми планове, за всяка стъпка, която се каня да предприема. А също и копелето, което отвлече Кейти. Бил е тук, по дяволите! Тук, в града, и е

чакал моята Кейти. Отнякъде изтича информация, Декър! Имате предател!

Декър не трепна:

— Дали нашият предател е казал и на бившата ви жена?

Този въпрос обърка Джон. Едно на нула за Декър. Как бе разбрала Марни?

— От вас се очакваше да я следите.

— Следихме я — отговори Декър. — Следихме я, когато тя ви последва до Мериленд Хаус. Отстранихме я, за да не попречи на връщането.

— Тя ме е проследила тогава? Нямах представа...

— Проследила ви е и до Атлантик Сити. Инцидент на междуцатската магистрала ни попречи да я отстраним и този път. Така че кой твърди, че Змията не може да е направил същото?

Джон гледаше през прозореца как се разбиват вълните на океана. Имаше право, по дяволите.

— Мили боже. Колко хора са ме следили?

Декър се поколеба преди да му отговори и Джон се обърна, за да го погледне. Бе смръщил вежди, а изражението му издаваше тревога... сякаш току-що се бе сетил нещо. Каквото и да бе, бързо го отпрати.

— Къщата ви и в момента е под наблюдение — каза Декър. — В случай че някой се е прицелил в майка ви.

Джон се стовари на ръба на леглото с поглед, прикован в Декър. Това, което току-що бе чул, бе ужасно... Нана?

— Боже мой! Изобщо не съм си и помислял, че...

— Но ние — да. И честно да ти кажа, докторе, не биваше да криеш тези обаждания от нас.

— Но защо? — попита Джон и усети как гневът му пак се надига. — На вас не ви пука за Кейти. Знам коя е най-приоритетната ви цел, и тя не е да върнете Кейти. Прав ли съм?

За пръв път Декър не издържа на погледа му и сведе очи. Джон поне за малко усети, че е постигнал надмощие над него.

Хванах те, кучи син такъв.

— Повярвайте ми, аз искам тя да се върне. Но сте прав. Основната ми задача е да защитавам президента и да откроя кой стои зад този заговор. Но изобщо не си мислете, че не ми пука за дъщеря ви, защото това не е вярно.

Джон се вгледа в Декър. Нещо го накара да повярва на тези думи.

Телефонът иззвъня. Джон скочи да го вдигне. Кой ли можеше да е? Дали Попи не бе променила решението си?

Не... беше мъжки глас и питаше за Декър. Джон му подаде телефона и се върна при прозореца. Зад гърба си чу Декър да казва:

— Знаеш ли какво, ела тук да ми кажеш. Да, тук е, но не виждам защо да не знае.

Джон се обърна:

— Какво да знам?

— Има нова информация за Попи и Змията. Каква — ще разберем едновременно.

Джон си даде сметка, че Декър му прави жест.

— Благодаря — отвърна по-меко. — Оценявам го.

Докато чакаха човекът да се качи от фойето, Декър го запозна с всичко, което знаеха за Попи Мулинър до момента, както и за неговата версия по случилото се в къщата във Фолс Чърч.

Пристигна русокос мъж, който изглеждаше така, сякаш току-що бе лежал на плажа, и се представи като специален агент Джери Кени от ФБР. Поколеба се дали да говори пред Джон, но накрая отстъпи пред настояването на Декър.

— Е, добре — започна той. — Получихме обаждане от интензивното на медицинския център на Атлантик Сити относно жена, която казва, че е била пребита на паркинг пред гараж и че дъщеря ѝ е била отвлечена. Проверихме и познайте кой се оказа?

— Марни — отвърна Джон.

— Точно така. Каза, че открила дъщеря си да се лута сама в магазин за сувенири.

Джон си спомни, че северно от уличния телефон, където бе прекарал по-голямата част от следобеда, имаше голям магазин за сувенири.

— Нали не е този на...

Кени кимна.

— Да, точно този е. На около петдесет ярда от мястото, където сте стояли.

— О, не — почувства, че му се гади. Кейти се бе намирала толкова близо.

— Казва, че е водела Кейти към колата си, когато жена на двадесет и няколко години с рошава коса започнала да я бие. Счупила ѝ носа, накарала я да изгуби съзнание.

Джон затвори очи. *Да!* Колко пъти бе искал той самият да направи това! Да накара Марни да почувства какво бе причинила на Кейти. Но никога не ѝ бе вдигнал ръка. Все си повтаряше, че тя е болна, че не може да се контролира.

Благодаря ти още веднъж, Попи Мулинър...

— Резултатът от всичко това е, че сега имаме доста добро описание на Попи. И то е доста по-различно от снимката, с която разполагахме досега и която беше отпреди три години. А и промените, които е направила с Кейти...

— Какви промени?

Кени обясни за новия вид на Кейти — момчешките дрехи, късата червена коса.

— Но чуйте най-интересното. Разпитахме в района на гаража и попаднахме на жена, която е видяла жена и дете, съответстващи на описанието на Попи и Кейти, да се качват на червен камион. Забелязала ги, понеже камионът бил паркиран неправилно на паркинга пред някаква църква.

Декър възторжено удари с юмрук в дланта си:

— Страхотно! Записа ли описанието?

— Точно преди да дойда тук. Ченгетата от Джърси също го имат, всички локални полицейски участъци. Всеки първокласен път се наблюдава. Но се опасявам, че няма да открият нищо.

— Защо? — попита Джон.

— Защото тя няма да избере първокласен път. Залагам си цялата заплата за следващата година, че е на път към боровите гори. У дома... в Суис Буут.

Декър вече беше на крака.

— Добре тогава. Да вървим.

Джон също се изправи.

— И аз идвам с вас.

— Няма начин — каза Кени.

— Точно така, няма начин — отвърна Джон. — Няма начин да ме задържите тук. Ако Кейти е на това място, Суис Буут, тогава там ми е мястото. Ако не ме вземете със себе си, ще отида сам.

— Слушайте — каза Кени. — И аз имам малко момиче. Разбирам ви. Но не можем да ви позволим да застрашите федерално разследване.

Джон обаче се обърна към Декър:

— Длъжник си ми, Боб.

Декър се поколеба, после кимна на Кени:

— Ще го вземем с нас.

Очите на Кени се разшириха:

— Какво? Не можем...

— Ще го обсъдим по-късно. Сега трябва да тръгваме. Чака ни доста път — обърна се към Джон. — Събери си нещата и ще...

— Майната му на багажа. Тук няма нищо, без което да не мога да мина. Да вървим.

Мъката, яростта и объркването от последните няколко часа бяха изчезнали. Внезапно Джон отново се почувства жив.

Дръж се, Кейти. Идвам.

Попи мина три пъти покрай къщата, докато най-накрая събра кураж да спре.

— Тук ли си израснала? — попита Кейти.

— Не. Това е къщата на чичо ми Люк. Той е брат на баща ми. Те бяха много близки.

Толкова близки — помисли си, — *че сигурно дори няма да иска да говори с мен.*

Седеше и гледеше надписа на пощенската кутия — №528, Люк Мулинър. Името на баща ѝ бе Марк и той имаше петима братя — Матю, Люк, Джон, Питър и Пол. Да, баба Мулинър много обичаше да чете Библията. Всички братя Мулинър бяха близки помежду си, но баща ѝ винаги се бе оказвал най-много привързан към чичо Люк. Виждаше се с него най-често и затова съвсем естествено Попи го познаваше най-добре. И най-много го обичаше.

Тя знаеше, че Люк беше бесен, когато тя замина и напусна баскетболния отбор. Не заради себе си, а заради това, което бе причинила на баща си, като бе захвърлила мечтата му да я прати в колеж. Дали някога щеше да ѝ прости, че бе избягала и оставила баща си сам? И не се бе появила дори на погребението му?

Не знаех, че е починал!

Но това оправдание вероятно нямаше да мине. Всички от рода Мулинър имаха склонност да си носят обидите до гроб. А характерът на чичо Люк бе известен.

Огледа двора. Тревата беше избуяла и безформена, и имаше нужда от подрязване. На алеята бе паркиран старият форд пикап. Зад него беше малкото двустайно ранчо на чичо Люк, което той бе наричал свой дом по-дълго отколкото Попи бе живяла. За нея то сякаш винаги си беше тук, сгущено между гъсто обраслите борови дървета. През всичките тези години не се бе появила друга къща. Тази на чичо Люк си бе останала единствената в цялата пустош от изровен асфалт.

Дори на тази слаба светлина си личеше, че къщата се нуждае от боядисване. А също и олющеният контейнер за пропан, който се

подаваше от задния ѝ десен ъгъл. Навесът в двора се бе наклонил на една страна.

Това я натъжи. Изглежда чичо Люк вече не се грижеше за нещата както преди. Но не защото беше твърде стар. Не можеше да е навършил петдесет.

Може би просто беше самотен. Неговата съпруга — леля Мари — бе починала малко след майка ѝ. А единственият му син, братовчедът на Попи — малкият Люк — със сигурност вече не бе никак малък, вероятно бе женен и живееше отделно. Така че за кого да поддържа това място?

В предната стая светна лампа.

— Вкъщи си е — каза тя на глас. Не виждаше смисъл да отлага това повече. — Хайде, мила. Да видим дали чичо Люк ще ни приеме.

Вдигна Кейти на ръце и я занесе до входната врата. Пусна я на прага, хвана я за ръка, протегна се да почука... и се поколеба.

Отправи молитва. *Ако ще ни върне, моля те, нека поне го каже. Нека не почне да крещи и вика. Кейти видя достатъчно за днес. А и аз имам чувството, че ще се разпадна на милион парчета.*

Почука. Почака, но никой не отговори. Точно щеше да го направи пак, когато вратата се отвори.

Беше доста едър, също като баща ѝ, но по-възрастен, по-пълен и посивял и с множество бръчки, които се виждаха дори през наболата му брада. Както винаги, облечен в карирана риза в червено и черно и зелени работни панталони. Сините му очи бяха все така остри и пронизващи.

Дълбоко в гърдите си усети болка. Боже, толкова ѝ напомняше за баща ѝ.

Той я погледна и каза:

— Какво искате?

— Чичо Люк, аз съм, Попи.

Изражението му изобщо не се промени.

— Коя Попи?

Болката ѝ нарасна и се запита така ли щеше да я посрещне. Като че ли никога не бе съществувала.

— Твоята... твоята племенница. Попи Мулинър. Малкото момиче на Марк.

Той я огледа набързо.

— Не си малка. И не приличаш на тази Попи Мулинър, която познавах.

Болката ставаше все по-силна. *Не ми причинявай това, чичо Люк. Няма къде другаде да отида.*

— Аз съм, чичо Люк. Аз... аз няма къде да отида.

Той се направи, че не я е чул.

— Попи, която познавах, избяга и остави баща си сам. Тя почти го уби. После дори не си направи труда да се появи на погребението му.

— Не знаех...

— Нали не ми казваш, че ти си тази Попи?

Нямаше да стане така. Знаеше, че трябва да си върви. Нямаме смисъл да се опитва да обясни на този човек с каменно лице. Но трябваше да му каже...

— Може да съм тази Попи, може и да не съм. Вече не. Много неща се случиха откакто си тръгнах. Повечето бяха лоши. Сега имам нужда от малко помощ. Мислех, че мога да се върна тук. Мислех, че ти може би ще...

Болката се бе преместила в гърлото ѝ и го стискаше здраво. Едва говореше. Той я отпращаше... може би така заслужаваше. Трябваше да предположи, че ще стане така... защо ли изобщо си бе направила труда да дойде?

Не можеше да повярва, че толкова я бе заболяло.

Погледна за последен път чичо Люк преди да се обърне и ѝ се стори, че нещо трепна в очите му.

— Това твоето дете ли е? — попита той и посочи Кейти с брадичка.

Попи поклати глава. *Не ме питай за Глори! Усети как сълзите се трупат в очите ѝ и се разливат по бузите ѝ. Задъха се.*

— Не. Тя умря... когато беше на три месеца.

Той изглеждаше поразен.

— Умряла е?

Не бе в състояние да говори за Глори. Трябваше да се маха оттук, преди да се е изложила като абсолютен Апълтън.

— Извинявай за безпокойството, чичо Люк.

Не можа да каже повече. Вдигна Кейти на ръце и направи няколко крачки. Тогава чу някакъв измъчен звук. Приличаше на...

хълцане.

Погледна назад към чичо Люк и го видя да се превива на вратата. Лицето му бе изкривено, а краищата на устата му — увиснали надолу. През замъгления ѝ поглед приличаше на тъжните маски, които бе виждала пред театрите.

Гърдите му натежаха и издаде още един звук. Този път беше плач.

И тогава я викна. Тя пристъпи обратно на прага. Той я прегърна и притисна към себе си. Усети как гърдите му се раздвижват.

— О, Попи — каза той на висок и странен глас. — Той ми липсва. О, боже, нямаш представа колко ми липсва баща ти.

Тогава и двамата заплакаха на глас. Виеха и хлипаха.

За пръв път от много време насам Попи се чувстваше сигурна.

Беше си у дома.

— Не разбирам — мърмореше Вандайн, докато крачеше напред-назад на паркинга пред мотела. — Защо да чакаме до утре? Трябва да направим нещо.

Боб Декър видя как Кени му прави жест той да се оправя. Боб въздъхна. Може би наистина бе направил грешка, като бе взел Вандайн, но чувстваше, че дължи нещо на този човек. Освен това, нямаше по-добър начин да се държи доктора под контрол.

— Ние правим нещо, докторе — каза Боб. — Нашите хора претърсват Сиус Буут в момента.

— Трябва да правят повече. И защо ние не сме там, а седим на това забутано място?

— Първо на първо — каза Боб, — имате ли изобщо представа колко много хора с име Мулинър обитават тези места? По-късно хвърлете поглед на телефонния указател. И това са само тези, които имат телефони. Трябва време, за да открием останалите и дори тогава пак няма да успеем да издирим всички. Второ, в Суис Буут няма мотел, нито пък дори в околностите му. И трето... — посочи боровите гори, които обграждаха мотела и сякаш се сгъстяваха с напредването на деня. — Огледайте се, докторе. Това може да е Ню Джърси и само на тридесет-четиридесет мили от Филадельфия и североизточния коридор, но сме на прага на много гъста гора. Хиляди квадратни мили бор. Там няма улични лампи. Няма улични знаци. Повечето пътища не са асфалтирани, а тези, които са, дори нямат маркировка. Хората се губят тук дори посред бял ден. Какво мислите, че ще постигнем в тази тъмница? Попи Мулинър може да се крие навсякъде.

— Значи просто ще се предадем?

— Много добре знаете, че не се предаваме. Ние... — едва сдържаше гнева си. Този човек направо бе полудял от тревога по детето. — Докато разпитваме всички Мулинър, които успяваме да открием, два хеликоптера от Лейкхърст ще покрият територията и ще търсят червен камион. — Боб предпочиташе да организира пълно издирване — да ангажира щатската полиция, местният шериф,

националната гвардия — но все още се налагаше да държи операцията конфиденциална. — Имаме нужда от светлина. Когато слънцето изгрее, ще видите колко много се прави. Утре ще претърсим тези гори из основи. Ще я намерим.

— Ако изобщо е там — каза Вандайн.

— О, тук е — отвърна Кени. — Щяхме да сме я хванали, ако се бе опитала да избяга на юг или север. Тя познава тези гори и знае, че може да се скрие тук. Но не за дълго.

— Така че поспете малко — каза Боб на Вандайн. — Пукне ли зората, ставаме и тръгваме.

Вандайн се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо, после сви рамене и се отправи към стаята си.

— Най-накрая — каза Кени. — А си мислех, че моята малка Марта трудно се приспива.

— Да се връщаме в колата — каза Боб. — Има новини от Джим Луис.

Лицето на Кени светна:

— Хванал е онзи анонимен препращач?

Боб кимна, но не проговори, докато не бяха на сигурно в колата.

— Не знам как го е направил и не съм го питал. Но подозирам, че някой се е промъкнал и е копирал базата с данни на сървъра. Както и да е, проследили са Змията до обратния му адрес. Оказало се доста полезно. Змията е прякорът на Ерик Гартър, който плаща за интернет услугите чрез кредитната си карта. Сметките отиват неясно къде. Адресът, даден на кредитната карта, е фалшив. Ерик Гартър не съществува. Всичко ми мирише на огромна организация, на наркокартел.

— Гартър? — каза Кени. — И Змията? Мамка му! — Разтърка лицето си. — И моите новини не са особено обнадеждаващи. Проведох дълъг разговор с Тревор. Казва, че единственият човек, проследил Вандайн до Атлантик Сити, е бившата му жена.

— Сигурно греши.

— И аз така му казах, но той ме увери, че по време на пътуването се е случвало той, Вандайн и бившата му жена да са в единствените коли на пътя. Така че няма начин някой друг да го е проследил. Беше твърдо убеден в това. А Тревор наистина си го бива.

Боб усети как червата му се затоплят.

— Имаш ли представа какво ми каза току-що?

— Да. Някой не е чист.

— Но само трима човека знаем.

— Добре. Да погледнем нещата от тази страна. Нека те попитам нещо. Тайните служби ще пострадат ли от легализацията на наркотиците?

— По дяволите, не. Навярно дори ще сме по-заети, защото ще трябва допълнителна охрана.

— Точно така. А колкото до ФБР наркотиците са само периферна дейност. Това няма да ни засегне кой знае колко.

— Спри — прекъсна го Боб. — Знам накъде биеш и...?

— Коя правителствена организация ще е най-засегната, Боб?

— Говориш за Дан Кийн...

— Добре, нека аз отговоря на въпроса. С Агенцията за борба с наркотиците е свършено след легализацията.

Боб усети как гневът му се надига. Това беше безпочвено и несправедливо обвинение.

— Познавам Дан от много години. Никой не мрази търговията с наркотици повече от него. Никой не се е борил повече с наркокартела.

— Точно така. Може би го мрази толкова много, че не иска да престане да се бори с него.

Беше толкова логично и просто, че за момент Боб направо остана зашеметен.

Но логичното невинаги бе вярно. Бе говорил с Дан преди по-малко от тридесет минути. Това беше немислимо...

— Не може да бъде. Просто не го вярвам...

— Добре — каза Кени. — Ти познаваш човека. Ще се доверя на преценката ти.

— Трябва да има друго обяснение — каза Боб. — Просто още не сме се сетили.

Друго обяснение... трябваше да има...

Но какво? Кой?

— Търсих я из целия град, но не можах да я намеря — каза Змията на Салинас.

Обаждаше се от телефона на паркинга пред мотела, където бе отседнал. Не беше от най-люксовите в Атлантик Сити, но на по-оживените места външният му вид привличаше внимание.

— Защото тя не е в града — отговори Салинас. — Избягала е в дълбоките гори, в центъра на щата.

Змията премигна от новия болезнен спазъм, който проряза главата и окото му. Болкоуспокояващите бяха облекчили агонията му този следобед, но все още получаваше чести пробуждания — толкова силни и жестоки, че едва се държеше.

И тази болка бе заради Попи... всичко беше заради тази кучка. Какво ставаше с нея, по дяволите? Онова дете принадлежеше на друг и въпреки всичко го бе нападнала като майка лъвица, защитаваща някое от малките си... дори не беше човешко да го одере така.

Смахната кучка.

— Гори ли? Това е в Джърси. Там няма нищо особено.

— Другите, които я търсят, не са на това мнение. Утре ще започнат масово претърсване. Очакват да *открият* и нея, и *пакета*. *Утре*.

Салинас остави думите да увиснат във въздуха и Змията усети намека му.

Утре...

Затвори здравото си око и се опита да подреди мислите си. Ако откриеха Попи, щяха да открият и касетата. Вероятно тя не бе у нея този следобед. Но след като той бе направил такъв въпрос заради нея, беше готов да заложи останалата част от живота си, че тя се бе върнала, за да я вземе и прослуша, което значеше, че е разбрала какъв ценен коз държи в ръцете си.

Касетата щеше да го прати във федерален затвор и да принуди Салинас да прекрати бизнеса си и да се изнесе от страната. Наркокартелът щеше да се вбеси. Салинас щеше да си отиде, но

нямаше да забрави. Без значение каква охрана щяха да му осигурят в затвора, Салинас щеше да намери някой да се погрижи за него. Наркокартелът нямаше да се предаде.

И дори Попи да бе загубила касетата, тя пак можеше да го посочи като човека, който бе извършил отвличането. И тогава като се окажеше единствения човек, който може да свърже Салинас със заговора, колко ли щеше да струва живота му?

И в двата случая остатъкът от живота му нямаше да е дълъг.

Затова утре или щеше да успее, или да умре. Буквално.

Но той беше Змията. Щеше да успее.

И не само за да спаси кожата си. Попи вече го бе наранила два пъти. *Два пъти.* И двата пъти бе успяла да го изненада. Нямаше да позволи това да се случи трети път. Нямаше да я заплашва този път. Ще скочи върху нея веднага щом я види и ще претърси и нея, и камиона. И ако не намери касетата — свършено е с нея. Този път никакви играчки. Попи ще бъде мъртва.

— Мисля, че ще е най-добре да се върнеш — каза Салинас. — Трябва да решим какво ще правим, ако касетата бъде открита.

Змията знаеше какво означаваха тези думи. Това беше единственият му шанс.

— Все още имам утре. Това е много време.

— Ти си сам. А те са много и имат хеликоптери. Не се и надявай...

— Ако получа малко подкрепа, ще я пипна. По дяволите!

Искаше му се да се разкреци на Салинас. Не знаеше ли с кого си има работа?

Говореше със Змията. *Мога да надхитря федералните и лоени топки като теб, когато си поискам. Мога да обърна това масово претърсване в моя полза.*

— От каква подкрепа точно се нуждаеш?

— Най-вече информация. Ти имаш източник. Ти си картелът и имаш всичко, цялата страна вече е почти твоя.

Змията започна да диктува.

— Това ти ли си? — попита Кейти и посочи снимката в албума с изрезки.

Попи седеше на дивана във всекидневната на чичо Люк и се взираше в това, което бе представлявала на седемнадесет години, облечена в баскетболен екип номер двадесет и три, с коса, вързана на опашка, която стигаше до средата на гърба ѝ, с дълги голи крака, кокалести колене, свити в момент, когато е на фаул линията, за да изпълни свободен удар.

Било е само преди десет години... и все пак имаше чувството, че гледа снимката на непознато момиче. Приличаше ѝ на снимка от миналия век.

Вглеждаше се в свежото си лице, в ясните си очи, в които се отразяваше мечтата за едно съвсем различно бъдеще... изобщо не бе имала представа тогава какви всъщност щяха да бъдат следващите десет години от живота ѝ.

— Да, това съм аз.

Другото ми аз.

Хвърли поглед към чичо Люк.

— Не мога да повярвам, че пазиш всичко това.

— Какво друго можех да направя? След като баща ти почина, не можех просто да ги изхвърля. Освен това... — извърна глава.

— Освен това какво?

— Той пожела да запазя албума с изрезки и трофеите ти. Каза, че... че знае, че някой ден ще се върнеш.

Попи затвори очи и наклони глава назад. Не искаше да заплаче отново.

Бе причинила толкова много болка през живота си. Защо бе постъпила така? Бе живяла едва четвърт век...

Боже, дали поне сега ще успея да постъпя правилно.

— Чичо Люк...

Прекъсна я настойчиво почукване на вратата. В пристъп на паника тя сграбчи Кейти в прегръдките си.

— Чакай! — прошепна тя уплашено. — Не отваряй!

Но тогава от другата страна на вратата долетя глас:

— Люк! Аз съм, Мат!

Попи си отдъхна, но само за малко. Чичо Мат. Значи всичко беше наред. Или поне така се надяваше.

Чичо Люк я погледна по странен начин и после отвори вратата. Чичо Мат приличаше много на Люк, но бе по-слаб и с брада. Той пристъпи вътре развълнувано и заговори оживено.

— Люк, в града има някакви хора, които разпитват за... — Гласът му секна, когато видя Попи и Кейти.

— Здравей, чичо Мат.

Очите му се разшириха.

— Ти ли си, Попи?

Тя кимна.

Той преглътна.

— Значи е истина. Търсят те. Казват, че са от правителството и че ти...

— Не им вярвай — прекъсна го тя, след като бързо се съвзе от шока. Можеше да е всеки — Мак и мафиотите, федералните, всеки. Но как се бяха сетили да я търсят тук? — Не им вярвай и че са от правителството. Наркокартелът е навсякъде, зарибените от него нямат свършек.

Тя им даде обяснение, като им разказа доста олекотена версия затова как двете с Кейти били станали свидетели на престъпление и сега лошите са по петите им, за да ги накарат да млъкнат завинаги. Тя се опитвала да върне Кейти вкъщи при баща ѝ, но плановете ѝ се провалили.

— Значи тези хора, които твърдят, че са от правителството, са самозванци или наркомафиоти? — попита чичо Люк.

Попи кимна и ловко прикри усмивката си. Да съобщиш, че си от правителството, от което и да е правителство, беше сигурен начин да накараш хората по тези места да млъкнат.

— Ти винаги се забъркваш в проблеми, Попи — каза чичо Мат. — Отиде си и разби сърцето на баща си. Знаеш това, нали?

— Спокойно, Мат — каза чичо Люк и сложи ръка на рамото му. — Преживяхме много. Това, което трябва да направим сега, е да я

скрием на сигурно място, така че никой да не може да я намери, докато не разберем кой кой е.

— Това е лесно — отговори чичо Мат. — Скрий я при Апълтън.

Попи за малко да подскочи, ако Кейти не бе в скута ѝ.

— О, не! Не при тях!

— А къде, момичето ми? — попита чичо Мат. — Те ще проверят у всеки Мулинър в района. Но никой няма да се сети да провери у Апълтън, дори ако попаднат на тях.

О, боже — помисли си тя. — Не и Апълтън.

— Той има право, Попи — добави чичо Люк. — Изгрее ли слънцето, ще те заведе там. Веднага щом стане достатъчно светло, за да виждам пътя. Не се тревожи. Те няма да те отпратят. Ти си им роднина.

Тя знаеше това. И от тази мисъл ѝ призля. Почти предпочиташе да се изправи отново лице в лице с Мак, отколкото да бъде с Апълтън.

Боб Декър лежеше в разнебитения мотел и за пореден път погледна към светещите цифри на часовника на радиото. Беше почти полунощ.

Имаше нужда от сън, по дяволите. След около пет часа щяха да са на крак и да тръгнат.

Но подозренията на Джери Кени относно Дан Кийн се бяха загнездили в дълбините на мозъка му.

И може би ги мрази толкова силно, че не иска да престане да се бори срещу тях...

Какво бе нещото, на което го бяха научили всичките години работа в Тайните служби? Никога на никого и на нищо не вярвай, и не го приемай за даденост.

Което значеше, че не можеше да има сто процента доверие на Дан Кийн.

Той се съмняваше, че това бе възможно и дори ненавиждаше тази възможност. Но бе измислил план, за да изпита Кийн. Само че му трябваше помощ.

Взе телефона и набра номера на стаята на Кени.

ВТОРНИК

— Къде сме? — попита Кейти, докато гледаше през прозореца на камиона.

— В гората сме, мила. Много дълбоко в гората.

Попи бе присвила очи на светлината на изгряващото слънце и следваше пикапа на чичо си по тесния и извит черен път. Под шасито на колата се чуваше драскането на прораслите между пясъчните бразди плевели. Четиридесетфутовите борове бяха израсли плътно и близо до пътя, като се провесваха над него и сякаш се отваряха, за да им сторят път, когато приближаваха, и се затваряха след тях като отминеха.

Бе идвала тук няколко пъти като дете с баща си, за да занесе на Апълтън коледен пай или да попълни запасите им от ябълкова ракия, но не бе научила пътя. Не бе и искала. Тогава не бе забелязала колко си приличаха участъците от пътя и как човек имаше чувството, че се върти в кръг.

Искаше ѝ се да включи фаровете, но чичо Люк ѝ бе казал, че е по-безопасно да не го прави. Иначе да бе я довел още снощи.

Благодареше се за малките услуги, които им бе правила на времето. Апълтън бяха достатъчно лоши и през деня, но през нощта...

Тя потръпна.

— Чувствам се самотна тук — каза Кейти.

— Тук човек наистина е самотен. Но има хора, на които им харесва. Те предпочитат да живеят далеч от другите хора, така че това ги устройва.

А някои и не трябва да бъдат виждани от останалите хора.

Поне никой нямаше да ги намери тук. Нямаше начин. Но това беше нож с две остриета. Ако ѝ се наложеше да бяга оттук, щеше да е загубена и безпомощна. Щеше да е хваната в капан.

Най-накрая чичо Люк направи остър десен завой и спря на малка поляна. Четири други пикапа бяха паркирани наоколо, всичките стари и ръждясали. С камиона на Попи ставаха шест.

— Е, добре — каза чичо Люк, като им помогна да слязат от камиона. В свободната си ръка държеше кана и спален чувал. — Стойте близо до мен, докато не разберат кои сте.

— Те не знаят ли, че ще дойдем?

Попи се огледа и стомахът ѝ се сви на двоен възел. Наоколо имаше само дървета. Дървета, пясък и храсти... и пътека минаваща между храстите.

— А как можех да ги предупредя?

— Значи не си... — Тя се спря. Щеше да го попита защо не им се е обадил по телефона, но се сети, че тук нямаше телефонни линии. Нямаше също така електричество и течаща вода. — Няма значение.

Пренесе Кейти на ръце по пътеката, като не се отделяше от чичо си. Сега поне бе по-светло. Безоблачното небе ставаше светлосиньо. Стигнаха до някаква могила. Щеше да е още един прекрасен слънчев ден.

— При други чичовци ли отиваме? — попита Кейти.

— О, не — възрази Попи. — Аз нямам роднинска връзка с...

— Разбира се, че имаш — прекъсна я чичо Люк.

— Е, добре де, сигурно — съгласи се тя, като ѝ се щеше чичо ѝ да си бе замълчал. — Всички в горите са свързани с тях по един или друг начин. Искам да кажа...

— Не, те са ти истински роднини. Моят працядо и твой прапрацядо Самюъл оженил сестра си Ана за Джейкъб Апълтън. Тези хора тук са ти братовчеди.

Попи изпита желание да ритне чичо си по крака. По дяволите! Защо трябваше да каже всичко това пред Кейти? Тя не искаше малката да знае, че има кръвна връзка с Апълтън.

Внезапно чичо Люк спря и Попи се блъсна в гърба му.

— Здравейте всички! — провикна се той.

Попи подскочи, когато някакъв глас му отговори на по-малко от десет стъпки отляво.

— Кой е дошъл толкова рано сутринта, по дяволите?

— Аз съм, Люк Мулинър. С мен е моята племенница Попи и едно дете.

Напред пристъпи едър мъж с кожа, набръчкана като кората на бора, зад който се криеше. Беше трудно да се определи възрастта му —

можеше да е на шейсет, можеше да е и на осемдесет. Държеше заредена пушка. Огледа ги набързо.

Попи направи същото. Дрехите му бяха износени и остарели. Носеше овехтели маратонки без връзки, а глезените му бяха мръсни. Ръцете му — също. Лявото му око гледаше към носа като залепнало, а сивата му коса стърчеше от скалпа на кичури. Гърбът му бе превит и изкривен, което го караше да се навежда напред и надясно.

Помнеше този Апълтън от детството си, макар че сега изглеждаше много променен. Освен езика му. Непрекъснато облизваше устните си. На всеки две-три секунди дебелият му червен език изскачаше и пробягваше по устните му, после изчезваше.

Попи помнеше езика му.

— Да — каза той най-накрая. — Приличаш на Мулинър.

— А ти си Лестър, нали? — каза чичо Люк. — Не съм идвал тук скоро.

— Точно така — отговори Лестър и свали пушката. Не подаде ръка. — Хайде. Ще те заведа до къщата. — Видя каната в ръката на чичо Люк. — За ракия ли си дошъл?

— Да. Не съм взимал отдавна и ми липсва.

— Много е добра, нали?

— Така е.

Попи си спомни как крадеше от ракията на баща си като тийнейджърка. Беше доста силна — като светкавица в Джърси. И никой не правеше по-добра ракия от Апълтън. В интерес на истината бе пила доста от нея, когато с Чарли го направиха и заченаха Глори.

Но това не беше по вина на Апълтън.

Изминаха още стотина ярда нагоре по могилата и стигнаха до широка и задимена поляна, в чийто център беше къщата...

Попи спря и я зяпна. Спомни си всичко. Къщата... ненормалната къща на Апълтън.

Изглеждаше така, сякаш в началото е била само една стая. После някой бе добавил навес в единия край и малко допълнително място в другия, после разширил навеса, и така нататък... и така нататък...

Това беше, защото когато децата на Апълтън пораснеха, те не се изнасяха, а просто добавяха нова част за себе си. Попи си помисли, че ако Апълтън бяха богати и влиятелни като клана Кенеди например, това щеше да се нарича имение.

Но това не беше имение, това беше... нещо разпиляно. За комини служеха тръби и всичките пушеха.

Мястото изглеждаше така, сякаш го бяха построили от каквито отпадъци бяха намерили, без никаква логика относно оригиналното им предназначение. Всяка част стърчеше независимо и без връзка с останалите. Огънати метални листове до шперплат и кедър. Покриви от дървени летви, винил, листове метал или стари парцали и линолеум, хвърлени направо върху дървото.

На едната стена бе метната кожа от сърна, а вдясно — три мъртви заека висяха с главите надолу от простора за дрехи. Обърна леко главата на Кейти, за да не ги види и попита какво се е случило с Бамби и Питър Котънтейл.

Апълтън сякаш винаги бяха живели тук. Всички те. Никой не си бе тръгвал, никой не се бе присъединявал. Това означаваше, че като не идваха външни хора, от които да избират, се налагаше да се женят помежду си.

Което обясняваше защо повечето Апълтън бяха глупави и изглеждаха... както изглеждаха.

— Имаме гости, чувате ли всички! — провикна се Лестър. — Гостиинииинииинии!

И тогава те започнаха да излизат. Мъжете бяха по мръсни ризи и дънки или работни панталони; жените — в зацапани рокли. Почти никой не носеше обувки. Кожата на краката им бе груба, дебела и кафява. Някои от тях нямаха коса и черепите им бяха деформирани. На едни главите бяха твърде големи, на други — малки. Една част имаха съвсем бяла кожа, коса и розови очи; други изглеждаха съвсем нормални на пръв поглед, но отблизо се разбираше, че не са съвсем в ред. А децата... някои от тях непрестанно тичаха в кръг, други седяха и се люлееха напред-назад, трети просто гледаха втренчено и безизразно.

Попи усети как Кейти я стисна по-силно в пристъп на уплаха.

— Искам да си ида вкъщи — проплака тя. — Искам при татко.

И дълбоко в разбитото си сърце Попи знаеше, че така трябваше да бъде. Кейти не можеше да остане тук. Никъде нямаше да е в безопасност с нея. Може би се дължеше на страха и напрежението, на паниката, на зноя, но вчера, в момент на лудост, бе решила, че може да задържи Кейти. Сега разбираше, че това бе невъзможно. Твърде много

хора ги търсеха. Искаше да постъпи така, както бе най-добре за Кейти. А такъв живот със сигурност не беше.

— Знам, че е така, мила. И ще се погрижа да се върнеш при него. Веднага щом е безопасно.

Щяха да останат тук днес, само днес, не и през нощта. В никакъв случай през нощта. Може би чичо Люк щеше да успее да се върне до Суис Буут и да намери федералните... да се убеди, че те наистина са федерални, и да ѝ помогне да сключи сделка с тях.

Да. Така щеше да стане. Бе спасила живота на Кейти два, може би дори три пъти, и се бе грижила добре за нея. Защо да не получиш условна присъда и някакъв вид протекция в замяна?

По дяволите, дори кратък престой във федерален затвор щеше да е по-добър от това — да живее с Апълтън.

Дан Кийн точно бе седнал зад бюрото си, когато Декър се обади.

Моля те, нека новините да са добри — помисли си, като си даваше сметка, че добрите новини за него и Декър бяха нещо съвсем различно.

Дан отчаяно искаше този кошмар да свърши. Снощи му се бе обадил и Салинас, като му бе казал за някаква касета, която била у Попи Мулинър и която щяла да накара кулата от карти да рухне. После бе изискал от него телефонния му номер и да се чуват често, и когато Дан бе попитал защо, му бе отговорил да не се тревожи, а просто да прави каквото му се казва.

Просто прави това, което ти се казва...

Карлос Салинас да му говори по този начин! Да дава нареждания на Дан Кийн! Само допреди два дни това би било немислимо!

— Открехме Попи Мулинър — каза Декър.

— Жива ли? — Дан усети как сърцето и белите му дробове спират, докато чакаше отговора.

Моля те, кажи, че е мъртва.

— Съвсем жива.

Почти изхлипа, когато сърцето и дробовете му подскочиха и отново заработиха. *О, боже, о, господи!*

— Каза ли нещо?

— Казах, че сме я открили, но още не сме се добрали до нея.

— Не разбирам.

— Настанила се е в мотел, в град на име Тъкъртън. Мотелът се казва Адамстън. Малкото момиче е с нея. Можем да я вземем още сега, но понеже двете с детето изглеждат добре и на сигурно място, решихме да изчакаме и да видим какво ще направи. Телефонът ѝ се подслушва. Може да извадим късмет и да се обади на някой от съучастниците си. Ще ѝ дадем един ден. Ако до довечера не се случи нищо и тя има намерение да се изнесе, ще я вземем.

Умът на Дан изкрещя. *Свършено е! Хванат ли жената, ще намерят касетата. Какво да правя сега?*

— Дан?

Дан се изкашля и успя да успокои гласа си:

— Страхотна работа сте свършили. Обаждала ли се е вече на някого?

— Не. Но е още рано.

— Така е. Нали ще ме държиш в течение?

— Искаш ли да дойдеш и да участваш?

— Бих искал, Боб. — Това беше последното място, където би искал да бъде в този момент. — Но вие се справяте страхотно, момчета. Чувствам се излишен. Аз ще държа фронта оттук. Между другото, как е нашият пациент?

Дан бе използвал всичките си връзки, за да разбере повече подробности за състоянието на Уинстън, но сякаш около стаята на президента в Бетесда бе издигната стена и се предаваше едно-единствено съобщение: „Президентът е добре. Само рутинна проверка, която скоро ще приключи“.

А това не му казваше нищо. Уинстън можеше да е много болен сега и съобщението щеше да е същото.

— Чувам само, че е добре. А ти?

— Същото. Надявам се да е вярно.

— Всички се молим за него — каза Декър.

Не всички — помисли си Дан и затвори.

Хвана главата си с трепереци ръце и стисна силно очи. Беше само въпрос на шест или осем часа. Може би дори по-малко. Преди Декър да се добере до касетата. Искаше му се да избяга, но къде можеше да отиде? Нямахше къде. Трябваше да остане и да се погрижи.

Пое си дълбоко въздух. Е, добре. Разполагаше с шест или осем часа. Може би това време щеше да е достатъчно на Салинас да направи нещо. И неговият дебел задник беше заложен на карта. Как беше името на онзи мотел?

Облече якето си и слезе долу. Излезе на Шеста улица. Днес вече бе говорил със Салинас веднъж, за да му даде телефонните номера и честотите, които бе поискал. Сега щеше отново да му се обади, но този път тонът щеше да е различен.

Избра друг телефон, този път на Мериленд авеню и се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой. Беше чисто. Само някакъв човек с количка за стоки се бе отправил към пазара.

Пусна монетата, говори с някого, после затвори. Докато чакаше да му се обадят, Дан погледна към небето. Щеше да е още един горещ ден. Човекът с количката още я буташе. Изглежда едно от колелата се бе повредило. В такъв ден сигурно щеше да се разположи някъде близо до голям магазин, в готовност да се изпари на минутата и при нужда да декларира само една малка част от това, което бе успял да припечели.

Телефонът иззвъня.

— Да? — беше Салинас.

Дан предаде съобщението по същество. Не искаше да прекарва излишно време в разговори с този гадняр.

— Жената е открита — Адамстън мотел в Тъкъртън, Ню Джърси. Наблюдават я, за да разберат с кого ще се свърже. Ако можеш да направиш нещо, трябва да действаш сега. Съдбата ти е в собствените ти ръце.

После затвори. Готово.

Моята съдба също е в твоите ръце, Салинас. Направи нещо, по дяволите!

После спря.

Я само ме чуй. Искам Салинас да убие някого. И ако успее, вероятно ще убие и малкото момиче. За какво? За да спася безценния си задник.

Започнах с добри намерения. Замесих се за добро, за справедлива кауза. Направих го за страната си, по дяволите! Това трябва да значи нещо.

Може би беше така. В известен смисъл. Но това не премахваше студената, неприятна тежест, заседнала в гърдите му.

Когато Дан си тръгна, човекът с количката риташе повреденото колело. Какъв живот, щом като най-големият му проблем бе едно счупено колело? За момент на Дан му се прииска да можеха да си разменят местата.

Аз ще бутам количката, а него ще оставя да плува в това море от лайна, в което съм затънал. И което се нарича наркокартел.

3

— Какво е това място?! — възкликна Боб Декър, докато шофираше към Суис Буут.

— Да — добави Кени от седалката до него. — Сякаш сме се върнали назад във времето.

Точно така, тук всичко изглежда старо и изкривено — помисли си Декър. Град Пайн Берънс сякаш се състоеше от една газова помпа, място, където се даваха канута под наем и половин дузина шперплатови кутии върху циментови плочи, които местните хора наричаха домове. Намираха се на провинциален път без бордюр и от време на време подминаваха по някоя самотна къща с рекламни надписи. Гробището се състоеше само от половин дузина надгробни плочи. Видя доста табели на оръжейни, ловни и други подобни клубове. Доби впечатлението, че тук имаше повече пушки на глава от населението, отколкото във всеки друг щат.

Боб хвърли поглед в огледалото за обратно виждане към Вандайн, който седеше отзад във взетия под наем „Буик Роудмастър“. Почти не бе проговорил, откакто го бяха взели за закуска преди около час. Изглеждаше ужасно — блед, с хлътнали очи, зле обръснат и с омачкани дрехи.

— Взех това от администратора на хотела — каза Кени и му показва някаква брошура. — Всичко за Пайн Берънс. Знаеше ли, че е голям колкото Йосемити парк? Милион акра борова гора. И ние се намираме в една от най-рядко населените му части — средно един човек на осем квадратни мили. Тук пише, че има изолирани части, които никога не са били видени от човешко око. Представяш ли си?

— Звучи безнадеждно — най-накрая се обади Вандайн и показва някакви признаци на живот.

— Затова са ни нужни хеликоптерите — каза Боб.

— Мислиш ли, че ще помогнат?

— Те са в състояние да покрият много по-голяма площ от нас. Ще започнат да търсят от Суис Буут и ще продължат навътре. Ще

проверяват всичко, което дори бегло им прилича на червен камион, а ние ще правим същото на земята. Ние...

Иззвъня нечий мобилен телефон. Декър провери дали не беше неговият, но се оказа този на Кени.

— Значи го е направил? — попита Кени. Обърна се към Боб и кимна утвърдително.

О, мамка му — помисли си Боб. — О, не.

Кени продължаваше разговора.

— Чакай. Нека отида до някой уличен телефон и... — погледна към гората и поклати глава. — Луд ли съм? Е, добре. Дай ми най-важните детайли и никакви имена. Това е мобилен телефон, не забравяй.

Докато Кени кимаше и цъкаше, Боб мислено се прокле. Не бе повярвал, че е възможно да е Дан Кийн. Ако го бе вярвал, щеше да се постарее повече с грешната информация, която му бе дал — да избере истински мотел и да го наблюдава с надеждата, че на когото и да доносници Дан, ще направи нещо, за да се издаде.

Най-накрая Кени приключи разговора си.

— Е, добре — каза Боб, като знаеше какво щеше да последва. — Кажи ми сега.

— Наистина е той. Разполагаме с колички, с вградени миникамери и параболични микрофони. Една от тях го е заснела на около сто стъпки от уличен телефон. Било е достатъчно близо. Не знаем на кого се е обадил, но сме сигурни, че му е споменал Тъкъртън и Адамстън мотел.

— О, не. — На Боб му се гадеше. Дан Кийн... какво го бе прихванало? — Трябва да има някакво обяснение.

— Какво е станало? — попита Вандайн.

— Нищо — отговори Кени.

— Можем да му кажем — каза Боб. — Открихме откъде изтича информация.

Вандайн се наведе напред:

— Кучи син! Кой е?

— Това е поверителна информация.

— Имам право да знам! Ако не беше той, досега да съм си върнал Кейти! За малко да я убият по вина на това копеле!

— А вие за малко да убиете президента! — пресече го гневно Боб.

— Те държат дъщеря му.

— А откъде знаете, че не държат съпругата на този човек? Или някой от внуците му?

Вандайн се облегна бавно назад.

— Ако е така, тогава му съчувствам. Няма нищо... абсолютно нищо по-лошо от това животът на някого, когото обичаш, да зависи от това ти да направиш нещо подло и отвратително.

— Нека хората ти проверят това — каза Боб на Кени. — Но дискретно... много дискретно.

Докато Кени се обаждаше, Боб продължаваше да кара из Суис Буут, като тайно се надяваше, че Дан Кийн е бил принуден да участва в това предателство, защото е било заплашено семейството му, а не кариерата.

И все пак перспективата за милиардите, които щяха да бъдат отклонени от неговата агенция към друга институция... Кой знаеше какво можеше да направи това с един човек.

Змията приключи с препрограмирането на третия мобилен телефон и се протегна доволно.

Всичко беше готово.

Главата и окото още го боляха, но тази сутрин болката не бе толкова непоносима. В никакъв случай не можеше да каже, че се чувстваше добре, но гаденето вече отминаваше, а и болкоуспокояващите вършеха работа.

Отиде в банята да се огледа. След като бе изхарчил куп пари в магазините за електроника снощи, се бе върнал и свалил всички бинтове, освен този на окото, и бе заспал така. Това се бе оказало добър ход. Черепните рани бяха заздравели, шевовете бяха хванали коричка, и като цяло, изглеждаше добре.

Махна превръзката на окото и внимателно се разгледа.

Беше направо ужасяващо.

С наполовина обръснатата си глава, многобройните кръстосващи се шевове и унищожено дясно око, приличаше на *Терминатор* след тежък ден.

Но му харесваше.

Не че искаше да изглежда така до края на живота си, но днес можеше да му свърши полезна работа. Мислеше да се направи на мумия, но това беше по-добрият вариант. Така щеше да изкара ума от уплаха на тия селяндури от Джърси.

А също и на Попи. Беше твърдо убеден в това. Щеше да й позволи да го разгледа добре, преди да я очисти.

Закопча дънковата си риза. Над дясното си око внимателно залепи черната лепенка, която бе купил снощи. Отгоре сложи и чифт много тъмни слънчеви очила.

Започна да си събира оборудването, като си тананикаше „Лош до мозъка на костите си“.

Време беше да тръгва.

— Това е невъзможно — възкликна Салинас. — Трябва да е някой нов мотел, който още го няма в списъците.

— Казвам ти, че такова място не съществува! — Алън Голд беше зачервен и потен. Стоеше до другия край на бюрото с телефон в ръка. — Обадих се на Информация и те не са чували за него. Няма нито нов, нито стар мотел с такова име. Няма мотел Адамстън в Тъкъртън или където и да е другаде. Обадих се дори в общината на Тъкъртън и те отричат да има такъв. Знаеш какво означава това, нали?

Карлос много добре знаеше какво означава.

— По дяволите!

— Точно така. По дяволите! По петите ни са!

— Може би — отвърна Карлос, като си даваше вид, че е спокоен и се опитваше да е така и отвътре. Сега не му беше времето да се паникьосва. Не още. — Може би не. Със сигурност са по петите на сеньор Кийн. Тази фалшива информация може да е примамка, за да ни накарат да се разкрием.

— Според мен трябва да се махаме оттук — каза Голд така задъхан, сякаш току-що бе пробягал десет мили. — Да си събираме багажа и да се омитаме!

Карлос се изкушаваше да се съгласи. Инстинктът му за съхранение му крещеше да бяга, но възпитанието му не му позволяваше да го направи. Бягаш ли от пламналата си къща, когато има шанс да загасиш огъня? Разбира се, че не. Бе работил твърде дълго и упорито, за да стигне дотук. Нямаше да се откаже толкова лесно.

— Не чак толкова бързо, Алън. В момента не сме в опасност.

— Как така не сме?!

— Помисли малко. Не знаят кои сме, иначе нямаше да ни скроят толкова аматьорски номер. Целта не е била ние да излезем на светло, защото бихме се сетили да проверим точното местоположение на този мотел, преди да направим каквото и да е. Не, млади приятелю, колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че е постановка, чиято цел е да потвърди подозренията им относно сеньор Кийн.

Тези думи изглежда не успяха да успокоят Голд:

— Добре, значи още не сме на мушка. Но въпреки това сме в опасност. Ако подозират Кийн, значи не можем да вярваме на нещо идващо от него.

— Това е очевидно. Повече няма да приемаме обаждания от него.

— Но което е по-лошото — продължи Голд, — щом вече знаят, че Кийн не е чист и имат доказателства за това, колко време ще им трябва, за да се споразумеят с него да издаде с кого е говорил?

— Не много — отвърна Салинас. — Дори твърде малко. Картелът е в опасност.

Вече бе мислил за това. Само с един разговор сеньор Кийн се бе превърнал от важен актив в опасен дълг.

Разбира се, какво друго би могъл да каже Кийн, освен че е разговарял с Карлос Салинас? А и нямаше доказателство, че тези предполагаеми разговори изобщо са се състояли.

И въпреки всичко си оставаше дълг. Както и Маклаглън. Те бяха единствените двама човека на свобода, които бяха в състояние да свържат името на Салинас с отвличането и отравянето на президента. Карлос Салинас обичаше да елиминира дълговете от счетоводния си баланс. Маклаглън бе защитен от касетата си, но Кийн...

— Трябва да помисля за това — каза Карлос. — Може би ще се обадим още веднъж на сеньор Кийн.

— Да, сър — каза Декър и му подаде мобилния телефон. — За теб е.

Джон погледна неразбиращо.

— За мен?

Кой ли можеше да го търси на това забутано място, при това — в колата на Декър?

— Да. Един стар приятел.

Джон пое телефона. Можеше да бъде само един човек...

— Джони, аз съм.

— Том!

— Как си, приятелю?

Как ли можеше да бъде в такъв момент?

— Кейти още не е при мен. Но ти знаеш това.

— Да, така е. Но вече са близо. Няма да отнеме още дълго. След няколко часа тя ще е на сигурно място вкъщи.

— От твоите уста в Божиите уши.

Джон искаше да го пита каква е целта на това обаждане, тук в тази пустош, по това време. Но не го стори. Остави въпроса недоизказан.

Том прочисти гърлото си:

— Джон... след няколко минути напускам Бетесда.

Въпреки че в колата имаше климатик, жаркото лятно слънце печеше силно. Джон обаче почувства ледена тръпка.

— Какво?

— Трябва да го направя, Джони. Трябва да се появя на срещата на върха за наркотиците утре сутрин. Ако не го направя, цялата програма пропада.

— Но те все още държат Кейти! Ти каза...

— Тя вече е добре, Джон. Тя...

— *Тя не се е върнала!* Ние сме в средата на дълбока гора, Том! Най-дълбоката гора, която можеш да си представиш! Може да продължат да се крият тук с дни, дори със седмици!

— Знаеш, че ако смятах, че съществуваше и най-малката опасност за Кейти, щях да остана тук. Но заговорът, конспирацията, или както искаш го наречи, се провали. Тази жена, с която е Кейти, очевидно е загрижена за нея и...

— Както без съмнение е загрижена и за собствения си живот! Единственото, което знаем със сигурност за Попи Мулинър е, че е родена в най-затънтената част на Джърси, че има криминално досие и че е отчасти свързана с отвличането на дъщеря ми. Другото са празни приказки. От това, което знаем, можем да заключим, че е възможно да ни пързала още от самото начало, за да спечели време да се споразумее с тези, с които е в комбина. Един човек вече е мъртъв. Може би преговаря за Кейти, за да спаси собствения си задник.

— Джон...

— Ако изведнъж се появиш в обществото в чудесно здраве, ще разберат, че са загубили. Ще направят всичко по силите си поне да намалят загубите си и ще елиминират всичко и всеки, който може да ги свърже със заговора. А Кейти е една от тези връзки. — Толкова се страхуваше... малката Кейти в ръцете на тези бездушни животни. — Моля те, Том. Умолявам те. Само още един ден. Ти ми обеща.

— Джон... — Последва дълга пауза и после: — Трябва да се появя навреме и в добра форма. Знаеш какво говорят за мен — че аз самият съм пристрастен към наркотиците, че съм на рехабилитация, че съм получил удар... какви ли не рационални обяснения на ирационалните ми идеи.

— На кого му пука какво говорят хората! Не репутацията ти е заложена на карта, а *животът* на Кейти!

— Знам това, Джон. Не мисли, че не си давам сметка. И не подценявай любовта, привързаността и загрижеността ми за Кейти. Но тук става въпрос за нещо по-значимо от теб, мен и Кейти. Група престъпници, обединени в картел, се опитват да диктуват политиката на САЩ, Джон. Клетвата, която съм дал, не ми позволява да избирам между родината си и едно малко момиче, колкото и да го обичам. Ако не бях длъжен...

Гадната, студена тръпка отстъпи място на изпепеляващ гняв.

— Това са глупости, Том! Пълни глупости!

Джон намери копчето за прекъсване на разговора и го натисна. Остана загледан в телефона за малко, после вдигна поглед към Декър,

който бе съсредоточен върху шофирането по извития път. Отиваха при следващите Мулинър от списъка.

— Напуска болницата — каза Джон. — Отива в Хага.

— Знам.

— Откога знаеш?

Декър го погледна набързо, после отново се концентрира върху пътя.

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Разбира се, че съм сигурен.

— От събота.

Джон затвори очи и притисна гръб до седалката.

Събота! Това означаваше, че Том през цялото време бе възнамерявал да отиде на срещата на върха, независимо какво щеше да стане с Кейти.

Том... от всички хора точно Том. Бе държал Кейти на кръщенето ѝ. Как можеше...?

Джон се чувстваше така, сякаш бе пронизан през сърцето. Боже мой, как болеше.

Без да отваря очи, каза:

— Колко време остава докато похитителите разберат?

— Ако слушат радио или гледат телевизия, където и да е по света — веднага. Морската болница в Бетесда е под медийна обсада. Прекрачи ли прага, всички сателити ще предадат новината.

— Чу какво му казах. Ти какво мислиш?

— Има ли значение какво мисля аз? Не знам, докторе. Иска ми се да знаех кое е правилно, но не знам. Всичко зависи от тази Попи Мулинър, нали? Ако казва истината, значи всичко е наред. Но ако ни е разигравала... Е, да се надяваме, че ще стигнем първи.

Алън Голд влетя в офиса пребледнял като платно.

— О, боже! О, боже мой! Къде е дистанционното? Непременно трябва да видиш това! Бързо!

Карлос Салинас посочи към далечния край на бюрото и видя как Алън насочи дистанционното към телевизора, и бясно превъртя програмите. На два пъти за малко да го изпусне преди екрана да се проясни.

Когато картината се изясни, Карлос почти стана от креслото си от изненада. На екрана се виждаше Томас Уинстън в отлично здраве, плътно заобиколен от агенти на Тайните служби. Тръгваше си от Бетесда и вървеше към колата си.

Карлос бе в състояние единствено да гледа втренчено и недоумяващо. Тялото му бе изстинало. Бе така шокиран, сякаш някой го бе наръгал с нож в стомаха.

Не! Мили боже! Това не е възможно!

Прочете надписа в долния ъгъл на екрана — „Си Ен Ен на живо“. Думите на репортера едва стигаха до него през сгъстения от напрежението въздух.

— Както казах и по-рано, Бернард, това е истинска изненада. Само преди няколко минути пресекретарката на президента съобщи, че той напуска болницата днес и ето го. Вероятно пресата не бе предварително предупредена от съображения за сигурност. Както всички знаем, президентът получи многобройни смъртни заплахи след изявлението си отпреди седмица, в което съобщи за намерението си да легализира търговията с наркотици. И наистина, в личния му ескорт днес се забелязва увеличен брой агенти от Тайните служби. Трябва да отбележа, че той изглежда в отлично здраве и форма и очевидно се опитва да пресече появилите се наскоро слухове. Медицинският екип тук, в Бетесда, издаде официално становището си, че президентът Томас Уинстън е преминал успешно всички медицински тестове и е в отлично здраве. Още веднъж...

— Но как се случи това? — каза Карлос, когато най-накрая бе в състояние да говори.

— Не е ли очевидно? — Гласът на Голд бе толкова висок, че почти преминаваше във фалцет. — Той изобщо не се е разболявал! И никога не е взимал скапаните хапчета! През цялото време ни е правел на идиоти! Знаят за Кийн... после ще хванат и Маклаглън... и после ще дойде нашият ред!

Карлос потъна в креслото си. Не... това не можеше да се случи. Как бе могло всичко така да се обърка? Планът беше перфектен. Защо нещата се бяха развили по такъв неочакван начин?

Голд извърна поглед от телевизора и се наведе над бюрото:

— Трябва да се махаме оттук, Карлос!

Голд повтаряше това от дни. Но сега вече Карлос бе съгласен с него. Съединените Щати вече не бяха сигурно място за тях.

Но къде можеше да отиде? У дома?

Смразяваща тръпка полази Карлос като че камион с влажен пясък се бе изсипал върху него, когато се сети, че мълчаливата сцена отпреди малко несъмнено е била видяна и в друг кабинет... в Кали, Колумбия. Беше сигурен, че Емилио Рохас е гледал как президента Уинстън се усмихва и маха, и че в момента преживява същия шок като него. Наркокартелът изпадаше в паника. Главната разлика обаче беше в това каква друга емоция щеше да последва след него. Тук беше ужас. В Колумбия щеше да е гняв.

Не, Колумбия щеше да е дори по-опасна от САЩ.

Действително Карлос имаше достатъчно пари, за да живее където си поискаше. Трябваше само да завърти кълбото на глобуса и да си избере място.

Защо не Испания? Да, истинската му родина. Щеше да се завърне в земята на предците си.

Кимна утвърдително. Испания... странно, но почувства някакво дълбоко задоволство от тази перспектива, сякаш се затваряше жизнения му цикъл, който щеше да завърши с едно пътуване през поколенията.

Погледна към нервния и потен млад финансов мениджър. Дали той беше актив, или пасив? След кратък размисъл реши, че Алън Голд все още можеше да му бъде полезен. Карлос щеше да се нуждае от

помощ при преместването на парите си от швейцарски в каймански банки. Там държеше по-голямата част от тях.

— Събирай си багажа — нареди на Голд. — Но само най-необходимото.

Голд вдигна към небето поглед, изпълнен с благодарност:

— Благодаря ти, Боже!

— И ми прати Лоса — добави Карлос. — Налага се да се погрижим за някои неща, преди да заминем.

— Ти братовчедка ли си ми?

Попи вдигна поглед към някакъв Апълтън, който се извисяваше над нея. Двете с Кейти бяха стояли пред къщата в частта на Лестър, когато този човек се бе появил и бе започнал да ги гледа втренчено.

Беше трудно да се определи категорично възрастта му. Можеше да е тийнейджър или пък на тридесет. Беше доста едър и тежък. Люлееше се напред-назад на босите си крака, с ръце, прибрани зад гърба. Тънката му, къдрава, кафява коса растеше слепнала се до скалпа. Носеше работна престилка върху ризата и миришеше силно. Но лицето му бе дори още по-отблъскващо. Главата му бе дълга и голяма, очите — кафяви и широко разположени едно от друго, всичко у него й напомняше кон... угоен и с наполовина липсващи зъби.

— Предполагам, че съм — отвърна Попи, като едва се насили да произнесе думите. — Аз съм братовчедка ти Попи.

Той се разсмя и смехът му наистина прозвуча като цвилене.

— А пък аз съм братовчед ти Левон. — Насочи вниманието си към Кейти. — А тази братовчедка коя е?

Кейти се бе вкопчила здраво в бедрото на Попи, но сега направо се впи в него, сякаш се опитваше да се скрие някак си.

— Това е Кейти. Тя не ни е роднина. Просто е много добра приятелка. Пазя я, докато баща ѝ си я вземе.

— Това е чудесно — отговори Левон. — И двете сте много хубави.

Не си го и помисляй — каза си Попи. Доколкото имаше впечатления относно сексуалните предпочитания на Апълтън, те не бяха много придирчиви. Не искаше да знае нищо повече.

Внезапно Левон показа ръцете си и в тях имаше нещо, което той се опита да даде на Кейти.

— Ето — каза той. — Това е за теб.

Кейти изскимтя и се впи още по-силно в бедрото на Попи. На Попи ѝ отне няколко секунди, докато разбере какво предлагаше Левон.

Беше направено от мръсни парцали и напълнено с някакъв материал. По някакъв странен начин напомняше човек.

— Това е моята кукла — обясни Левон. — Имам я от малък. Донесох я на Кейти, да си играе с нея.

— Благодаря ти, Левон — отговори Попи трогната. — Това е много... мило.

Вдигна поглед и го видя да се усмихва и да бута куклата към Кейти. Наистина искаше да ѝ я даде, но Попи знаеше, че нямаше начин да накара Кейти да я докосне. А не можеха и да я върнат. Скришом Попи протегна ръка и взе куклата с върха на пръстите си.

— Кейти е малко уплашена точно сега при всичките тези... непознати лица наоколо.

Боже, за малко да каже странни.

— Защо не дойде да си поиграе с децата? Ние...

Внезапно се разнесе бучене и прекъсна думите му. Някаква машина, която издаваше нисък, ритмичен звук, се приближаваше, като изпълваше въздуха с шум.

И тогава я видя. Беше хеликоптер.

Левон започна да тича наоколо, като викаше Лестър, който докуцука от ъгъла, като се опитваше да бърза, доколкото му позволяваше изкривения му гръбнак.

— Пушки! — извика той. — Идват заради ракията! Всички да си вземат пушките!

Попи се огледа и видя, че навсякъде тичат Апълтън, като влизат в къщата и излизат, въоръжени с пушки и пистолети.

— По-добре влезте вътре — каза ѝ Лестър, когато докуцука до нея. — Може да стане сериозно.

Попи се скри под някакъв навес, но не влезе вътре. Много добре знаеше, че не идваха за ракията. По-вероятно беше да търсят нея, отколкото незаконните спиртоварни. Не искаше да казва това на Лестър, но и не искаше да забърка всички Апълтън в проблеми с федералните.

— Не стреляй — каза тя. — Само ще си навлечеш проблеми.

Лестър стоеше и гледаше хеликоптера, който още не бе преминал над главите им. Остана да кръжи в основата на хълма.

— Ние не си търсим проблеми — отговори той. — Но със сигурност ще ги създадем на всеки, който си ги търси.

— Не. Ти не разбираш...

Хеликоптерът изведнъж обърна и се отдалечи.

— Извадиха късмет — каза Лестър злобно. — Извадиха голям късмет.

Да, но аз със сигурност не извадих — помисли си Попи.

— Вижте! — каза Вандайн и посочи с пръст напред. — Следи от гуми. При това изглеждат пресни.

Боб Декър прикри облекчението си. Най-накрая бяха попаднали на следи от разумен живот. Преди около двацет и пет мили бяха поели по този черен път. Нямаше маркировка и бордюр, но те бяха продължили по добре утъпкания пясък. Но къде отиваха? Не само че не бяха срещнали нито едно човешко същество за тези последни двадесет и пет мили, но не бяха попаднали дори на следи от цивилизация досега. Нямаше дори боклук. Като се изключеха браздите, които следваха, това място едва ли изобщо се бе променило от времето на Колумб. Чувството за изолация бе повече от потискащо. За Боб то бе направо разстройващо.

Бе започнал да подозира, че се бяха загубили безнадеждно, но сега тези следи от гуми предполагаха, че цивилизацията не бе чак толкова далеч.

— Чакайте малко! — каза Вандайн. — Спри.

Боб заобиколи клоните на паднало дърво, които препречваха пътя, удари спирачките и големия роудмастър спря.

— Какво има?

— Падналото дърво — каза Вандайн. — Минаваме го за втори път. Това са *нашите* следи. Просто сме направили пълен кръг. — Сгромоляса се обратно на седалката. — Безнадеждно е! Сега не сме по-близо до намирането на Кейти, отколкото бяхме тази сутрин и... — Удари с юмрук по вратата.

Боб Декър не отделяше очи от тесния пясъчлив път отпред и трябваше да признае, че Вандайн имаше право. Бяха се загубили. Бяха се лутали насам-натам с надеждата, че пътят ще ги върне обратно в Суис Буут. Но единственото, което бяха постигнали, бе абсолютното объркване.

Колко ли още можеше да издържи горкото копеле, преди да експлодира? Най-близкият и дългогодишен приятел на Вандайн го бе предал, когато бе имал най-голяма нужда от него. Боб чудесно

разбираше, че Острието не бе имал избор, но бе сигурен, че не така виждаше нещата Вандайн. Освен това дъщеря му още не бе намерена. А и двамата цял ден се бяха друсали в тази кола без никаква полза. На всичко отгоре се бяха и загубили.

Безнадеждно се бяха загубили.

Боб прикри собственото си неудобство и притеснение и направи всичко възможно отговорът му да прозвучи приповдигнато:

— Не е така. Покрихме голям район и говорихме с много хора на име Мулинър...

— Но мина половин следобед, а ние още нямаме и идея къде може да е.

— Поне знаем къде не е. Ние...

— Ти ми каза, че ще я открием днес, Боб. Бъди честен сега. Още ли вярваш в това?

Истината беше, че шансовете им се стопяваха с всеки изминал час. Но това не значеше, че още не бе възможно.

— Все още има доста време до падането на нощта.

Що за отговор изобщо бе това?

— Не съм толкова сигурен — каза Вандайн, като протегна врат и посочи зад Декър. — Виждаш ли онези облаци? Буреносни са. Задава се буря. И по всичко личи, че ще е сериозна.

Боб погледна наляво към трупащите се облаци, които действително заемаха по-голямата част от западното небе. В началото бяха бели и пухкави, но после бяха станали тъмни и заплашителни. Бяха погълнали слънцето.

Да. Една буря в този момент щеше да се превърне в голям проблем.

— Ще се обадя на Кени да видя той как се справя — каза Декър. Двамата агенти се бяха разделили, за да успеят да покрият по-голям район. — Може би той...

Внезапно някакво пращане изпълни колата:

— Чувате ли ме? Тук екип едно.

Боб грабна приемника:

— Чувам ви екип едно. Какво има?

— Долу под нас виждаме превозно средство много подобно на описаното.

Тъй като това беше открита честота и всеки можеше да ги чува, „превозно средство“ беше кодовото име, което бяха избрали за камиона.

— Паркирано ли е, или се движи?

— Неподвижно е. Паркирано е на малка поляна с още четири или пет други превозни средства... в подножието на хълм с много странна на вид къща.

— Страхотно. Къде сте?

— Дълбоко над гората, недалеч от Суис Буут. На тридесет и осем градуса, четиридесет и шест минути северно и седемдесет и четири градуса и тридесет и три минути западно, ако трябва да бъдем точни.

Боб хвърли поглед към Вандайн, който през целия ден бе играл ролята на навигатор.

— Това говори ли ти нещо?

Вандайн поклати глава и посочи към някакво място на картата, което бе означено с празно зелено петно:

— Там няма нищо. Няма дори път.

— Как да стигна дотам, екип едно?

— Виждаме някакъв път, но не е означен на никоя от картите ни. Единственият начин да стигнете дотук, е някой да ви доведе и предполагам това ще сме ние. Дайте ни настоящите си координати и ще ви открием. Можете да ни проследите дотук.

— Ние се загубихме, екип едно.

Вандайн отново гледаше картата.

— Кажете ми, че сме някъде южно от път петстотин тридесет и две и западно от петстотин шейсет и три.

— Прието — се чу от приемника. — Намерете открито място и пригответе риза или нещо друго, с което да ни махате. Скоро ще сме над вас.

— Това е! — каза Вандайн, като все още не откъсваше очи от картата. Изглеждаше напълно променен, сякаш някой му бе поставил системи и му преливаше жизнени сили. — Чувствам го!

— Не се обнадеждавай чак толкова. Тук сигурно има доста червени камиони.

Вандайн поклати глава.

— Видяхме само три за целия ден, а и всичките бяха паркирани на улицата. Този е първият забутан толкова навътре в гората. Това е

камионът на Попи. Знам го. Ще открием Кейти.

— Ако ми позволиш да те цитирам: От твоите уста в Божиите уши. — Сети се нещо и плесна с ръка по таблото. — Знаеш ли какво можем да използваме сега? Джипиес устройство. По дяволите! Как не се сетих по-рано?

— Какво е това?

— Система за глобално позициониране. Устройство, което може да ни каже точно къде се намираме в момента.

Вандайн сви рамене.

— Щом като можем да следваме хеликоптера, не ни трябва.

Да — помисли си Боб. — Но трябваше да се сетя. А дори не ми мина през ум.

Но Вандайн беше прав. Хеликоптерът щеше да ги заведе дотам. Освен това нямаше човек, който да може да предвиди всичко.

Змията отби джипа от път петстотин шейсет и три, на някакво забутано място, на име Дженкинс. Закрепи антената на джипиес на покрива, после влезе обратно в колата и отвори лаптопа си. След малко на екрана му се появи картата. Натисна няколко клавиша и изчака, докато програмата приеме сигнала от сателитите, направи необходимите изчисления и посочи точното му местоположение.

Змията обожаваше да прави това — да използва струващата тринадесет милиарда долара сателитна система на Американското Министерство на отбраната, за да надхитри федералните агенции.

Лаптопът изписука леко, когато в центъра на картата се появи светеща точка и координати.

— Е, добре — каза си той на глас. — Ето ме. Да видим сега колко далеч е „превозното средство“.

Змията вкара координатите, които бе записал от разговора с хеликоптера, който бе проследил на собствения си приемник. След няколко секунди точката, обозначаваща неговото местоположение, скочи в долния ляв ъгъл на екрана, а в горния десен се появи мигащата звезда. Пишеше: „Единадесет километра и двеста метра“.

Не бе никак далеч. На около седем мили... по пряка линия обаче. Но тук, на това място, можеше да означава петнадесет, двадесет или дори тридесет мили път — ако успееше да открие пътя. Програмата му можеше да го свързва с карта на улиците и да го води към целта му. Но на света нямаше програмист, който да предлага подобен софтуер за боровите гори. Много жалко, че програмата, която имаше, не можеше да изтегли снимка на местността от сателита.

Може би догодина.

Но той все пак се бе сетил да направи нещо много хитро — бе сканирал и записал на хард диска си карта на тази част от централно Джърси. Нагласи светещата точка, така че да съвпадне с град Дженкинс, въведе мащаба и готово! Беше в играта.

Сега трябваше да открие начин да закара светещата точка до мигащата звезда в тази пустош преди федералните. „Превозното

средство“ можеше и да не е камионът на Попи, но той не искаше да рискува да седи тук и да не прави нищо.

Дочу някакво глухо бучене и вдигна поглед към небето. Беше светкавица. Бурята напредваше доста бързо.

Без да губи повече време включи джипа на скорост и потегли. Щеше да е трудно без да има хеликоптер, който да го води, но поне щеше да знае кога се движи в правилната и кога в погрешната посока.

Освен това щеше да се приближава към целта от противоположната страна. Може би дори вече бе по-близо от федералните. Кой знаеше? Може би бурята щеше да му помогне да стигне там пръв.

Докато шофираше, мина покрай участък от изгорели дървета. Дали бе ударил гръм? Или някой небрежен турист бе предизвикал пожара? Каквото и да беше, мястото изглеждаше доста зле. Дънерите на дърветата до един бяха обгорели до бяло, а по-малките клони бяха напълно изпепелени. Но дърветата не бяха мъртви. От всеки дънер се прокрадваха тънки фиданки и си пробиваха път през овъглената кора, като разлистваха свежи светлозелени игли.

И да искаш, не можеш да унищожис тези проклети неща — помисли си. После се ухили. — Това може да се окаже идеалното място за мен. Харесват ми тези борове. Каквото и да правиш с тях, винаги се връщат обратно.

Аз съм точно като твоите борове, Попи. Не можеш да ме убиеш. Не можеш да ме спреш. Идвам. Идвам за теб, кучко.

Дан Кийн се взираше навън през прозореца на офиса си и се чудеше защо не се бе чул с Декър тази сутрин. Погледна часовника си. Вече минаваше три часът. Дали не се бе случило нещо в този мотел в Тъкъртън? Редно ли беше той да го потърси? Дали това щеше да им се стори подозрително? Но пък как би могъл да изглежда прекален интересът му относно такова нещо? Да, трябваше той да се обади. Иначе беше напълно безполезен тук. Не можеше да се концентрира, не бе в състояние да мисли за нищо друго.

Но точно когато посегна за телефона, интеркомът иззвъня. Можеше да е Декър. Натисна копчето за свързване.

— Да?

— Току-що се обадиха от някакъв ресторант — каза секретарката му.

— Ресторант ли?

— Да. Бяха доста груби. Казаха, че е трябвало да им се обадите, за да потвърдите резервация. Ресторантът се казвал „Ил Джия“ или нещо подобно. Затвориха, преди да успее да го запиша правилно.

Дан се вцепени. Това беше ресторантът на Салинас. Обаждаше се тук? О, господи. Това можеше да значи само лоши новини.

— Знам това място.

— Искате ли да...

— Не, благодаря. Ще се погрижа за това по-късно. Задръж разговорите ми, Телма. Ще изляза да се поразходя малко.

Веднага щом стъпи на тротоара на Шеста улица, го блъсна ужасна жегга. Беше като през лятото. Съблече вълненото си сако и тръгна да търси телефон.

Докато вървеше, умът му бе щурмуван от бесни мисли. Какво ли бе това, което искаше да му каже Салинас? Кое можеше да е толкова важно, че бе рискувал да се обади в офисите на Агенцията за борба с наркотиците?

Забеляза телефон на ъгъла на сградата на НАСА и ускори крачка към него. Затърси монета и огледа района както обикновено, за да се

увери, че наблизно няма никого. Моментът изглеждаше съвсем подходящ. Този път нямаше дори хора с колички. Само някакъв куриер с колело се ускоряваше в неговата посока. Нямаше да е проблем. Тези куриери бяха доста бързи. Щеше да е отминал още преди Дан да е свършил с набирането.

Намери монета и я вкара в процепа. Докато чакаше автомата да я приеме, отново се огледа. Куриерът вече бе съвсем близо до него. Носеше състезателен шлем, тъмни спортни очила, прилепнал велосипедистки клин и караше леко френско колело. Но бе намалил скоростта. Докато Дан го наблюдаваше, той извади нещо метално от куриерската си чанта. Преди да успее да реагира и да разпознае, че това е автоматичен пистолет със заглушител, той вече бе насочен към него. Успя да види само малките замъглени пламъци, които просветнаха от тъмната дупка на заглушителя.

Преди да успее да се помръдне или да извика, почувства как куршумите го застигат. Болката не бе пронизваща, по-скоро сякаш стоманени юмруци се стовариха върху гърдите и корема му, експлодираха през гърба му, накараха го да загуби почва под краката си и го блъснаха назад.

За секунда видя наситено синьото небе и после всичко — улицата, градът, целият свят — се размиха пред очите му и изчезнаха.

— Движи се, кучи син такъв! Движи се!

Джон Вандайн имаше чувството, че всеки момент ръката му щеше да се извади от рамото, но не искаше да отстъпи и крачка назад. Просветна светкавица, докато той копаеше с крака в пясъка и с всички сили буташе задната броня на роудмастъра.

Гумата забуксува и изхвърли назад пясък, който бе подхванат от вятъра и захвърлен в лицето му. По дяволите, тези коли със задно задвижване! Кой ли идиот още ги произвеждаше?

Стисна здраво очи и бутна още по-силно. Колата поддаде и се придвижи леко напред, когато гумата наполовина преодоля дупката, която сама си бе изкопала.

— Продължавай! — каза на Декър, като гласът му успя да надвика трясъка на гръмотевиците и шума на двигателя. — Почти стигнахме! Ние...

Но тогава колата започна отново да се плъзга надолу и той не можеше да направи нищо, за да ѝ попречи да потъне пак в пясъка.

Джон се облегна на роудмастъра и удари с юмрук по багажника. Искаше му се да изкрещи.

Бяха се справили толкова добре като следваха хеликоптера по двойката пясъчни бразди, които тук минаваха за път, когато внезапно отпред бе изскочила сърна. Декър бе набил спирачките с всичка сила, сърната се бе стрелнала в храстите, но те не се бяха помръднали и инч оттогава.

А сега бе започнало и да вали. Огромни капки се разбиваха в колата, по главата и гърба му. Джон погледна към сивото схлупено небе и се зачуди можеше ли да стане по-лошо от това. В този момент мощна светкавица разцепи небето и даде отговор на въпроса му. Той залитна към вратата, отвори я и се стовари на мястото си.

Декър говореше по портативния предавател.

— Добре, специален екип едно. Желая ви безопасно прибиране вкъщи. И благодаря.

Джон знаеше с кого говореше — с хеликоптера.

— Тръгват ли си?

Декър кимна.

— Връщат се в базата. Времето е твърде лошо за тях.

Джон мълчаливо се съгласи. Бе очаквал това.

— Хей — каза Декър, — те издържаха колкото можаха. Може би дори повече отколкото са длъжни. Надявам се да нямат проблеми с прибирането в Лейкхърст.

— Знам, просто...

Тогава небето се разтвори и се изля пороен дъжд.

— Дръж се — опита се да го успокои Декър, — близо сме. Дъждът ще сгъсти пясъка и ще ни помогне да се измъкнем от тази дупка. Веднага щом спре, продължаваме.

— Но накъде? Ще трябва да изчакаме хеликоптера да...

— Не. Те ми дадоха указания. Пред нас има пряк път, на около половин миля оттук. Ще поемем по него за около една миля и ще търсим отбивка вдясно. Там трябва да е камионът.

Дъждът се усили и сведе видимостта до нула. Боровете изчезнаха. Трополенето по покрива на колата и непрестанният тътен на гръмотевиците бяха така оглушителни, че имаха чувството, че стоят под Ниагарския водопад.

Светът се сви до Джон, Декър и колата.

Змията загаси преподавателя с усмивка. Не му трябваше повече. Продължи да се движи в дъжда. Нямаше кой знае какъв напредък, но със сигурност се справяше сто пъти по-добре от Вандайн и неговите приятели — федералните, които бяха затънали в калта и сега хеликоптерът не ги водеше от въздуха. Как щяха да успеят да се измъкнат?

Змията си даваше сметка, че може да се окаже в абсолютно същото положение като тях двамата, ако неговият джип се забиеше в пясъци и с четирите колела.

Отново провери лаптопа си и видя, че е по-близо от всякога. Програмата му казваше, че целта му е на около миля и половина наляво.

Поклати глава, като се чудеше на иронията, с която използваше всички тези високотехнологични средства, за да търси място, което вероятно бе един от най-западналите райони на страната.

Напрегна очи през дъжда. Трябваше да се движи бавно на това място, да се оглежда за път, или просто утъпкано място, или следа от сърна, каквото и да е, нещо, което да води наляво. Беше достатъчно трудно да се ориентира с две очи при тези условия.

И ето че забеляза нещо през страничния си прозорец. Моментално наби спирачките. Изтри влагата от прозореца и се взря през пороя.

Бяха две следи през пясъка, които водеха наляво. Добре че пострадалото му око бе дясното, и че светкавицата бе осветила небето в подходящия момент, иначе вероятно щеше да го пропусне.

Като се хилеше доволно, върна малко назад и пое по пътя.

Почти стигнах, Попи, кучко такава. Надявам се, че се наслаждаваш на последните си часове на този свят.

— Страх ме е — каза Кейти и се вкопчи в Попи, когато светкавицата разтърси земята, а вятърът разклати стените.

— Няма страшно, мила — опита се да я успокои Попи, която седеше на постелката, служеща за легло. Люлееше Кейти напред-назад. — Бурята скоро ще свърши.

— Страх я е от бурята, нали? — попита Лестър Апълтън и облиза устни. Намести празна тенекиена кутия на мястото, където покривът течеше. С тази кутиите на пода ставаха дванадесет. — Така е с повечето жени и деца. Вероятно в момента повечето от тях се крият под леглата си. Винаги правят така, когато започне да гърми. Добре е малката да започне да свиква с тях, ако ще остава.

Няма да остава — искаше да му каже Попи, но не биваше да е груба. Днес всички Апълтън се бяха държали толкова мило с тях. Някои от тях дори й бяха казали, че си я спомнят като дете да минава с баща си, но може би просто си въобразяваха. Важен беше начинът, по който бяха приели нея и Кейти, бяха споделили с тях дома и храната си... дори куклите си, ако можеха да се нарекат така.

Представите на Апълтън за това какво значи чисто, сготвено, кое ставаше за ядене и кое имаше добър вкус, бяха на светлинни години от тези на Попи. Но те имаха добри намерения. Всичко тяхно беше и нейно.

В крайна сметка, бяха роднини...

Лестър им бе разрешил да спят в неговата част засега. Неговата част беше място с размери десет на четиринадесет, осветено от две керосинови лампи. Едната от тях бе поставена на щайга, която служеше за шкафче, а другата висеше от високия шест фута таван. Стените бяха напукани и трепереха под напора на вятъра, от което лампата се люлееше. Танцуващата светлина правеше смешни трикове със зейналото око на Лестър Апълтън.

Последва нов гръм и Кейти се вкопчи още по-силно в Попи.

— Дано във всичко е наред — каза той, докато пиеше на големи глътки направо от някаква порцеланова кана. — Ще ми се гърбът ми да

не беше толкова зле. Сега трябваше да съм навън да им помагам — поклати глава. — Първо онзи хеликоптер, а сега и бурята. Това е лоша поличба. Чувствам го с костите си — нещо лошо ще се случи.

При вида на хеликоптера по-рано тя бе изтичала, за да скрие камиона, като го премести под дърветата. Това беше след дъжд качулка, точно както гласеше прочутата поговорка, но тя реши да го направи така или иначе.

И тогава бе започнала бурята и всички физически годни мъже — включително твърде грижовният Левон, който заслужаваше големи благодарности — и някои от жените се бяха втурнали към казаните за ракия, за да се уверят, че не са повредени, и към дървата за огрев, за да проверят дали те не са се намокрили. Ябълковата ракия беше най-важният им източник на доходи. Продаваха я за пари в брой или я търгуваха за стоки.

Попи се чудеше как ли чичо Люк щеше да се справи с федералните. Бе й обещал да се опита да сключи сделка с тях от нейно име. Но защо ли толкова се бавеше?

Карлос Салинас свали портрета на Никсън от стената и го хвърли в куфара си, после огледа стаята. Бяха останали само неща, без които можеше да мине. Това бяха вещи, чиито заместители можеше да уреди само с един телефонен разговор.

Колкото до записите — Алън Голд държеше цялата поверителна информация в компютъра, вербално кодирана и съхранявана в цифров вид. Бе копирал необходимите данни на преносим носител и изтрил съдържанието на хард диска. След като бе направил това, Карлос бе накарал Лоса да изстреля няколко деветмилиметрови куршума в устройството, просто за всеки случай.

— Всичко готово ли е? — попита Голд за трети път през последните няколко минути.

Карлос кимна. Много жалко — мислеше си. Налагаше се да напусне САЩ и чудесната си бърлога. Но ако легализацията бъдеше прокарана, така или иначе, скоро щеше да е вън от играта с целия картел.

Съжаляваше, че щеше да остави Мария тук, но това беше само временно. По-късно щеше да прати хора да я вземат.

Лоса чакаше до задната врата. Карлос му кимна, когато се приближи. Лоса излезе навън, после скочи обратно вътре.

Карлос с мъка се спря в последния момент:

— Какво има?

— Кола! На алеята!

— О, не! — изхленчи Голд. — О, боже! О, моля те, не!

— Тишина! — изсъска Карлос, а сърцето му препускаше. Обърна се към Лоса: — Видя ли някого?

— Никого не видях.

— Погледни пак.

Лоса откряна съвсем леко вратата и погледна:

— Никого не виждам.

— Може да е фалшива тревога — каза Карлос.

— Но е застанала на пътя ни.

Карлос си помисли как в този момент частният му самолет го чака с пълен резервоар, готов да потегли всеки момент. Само ако можеше да се издигне във въздуха...

Обърна се към Голд:

— Обади се и извикай паяк. Някой да дойде и да се погрижи. Бързо!

Голд кимна. Усмивката му бе гротеска:

— Точно така. Нямам никакво намерение да се доближавам до тази кола.

В следващата секунда Голд посегна към телефона, но Карлос чу оглушителен тътен. Подът под краката му се разтрепери, видя как вратата поддава и се разбива под напора на влитащо кълбо от пламъци, което погълна Лоса, обгърна него самия и разпра с милиони дървени трески от вратата костюма и плътта му.

Когато Змията стигна до поляната, видя четири или пет камиона, но не и този на Попи. Ядоса се, започна да псува и удря по волана като обезумял в пристъп на необузdana ярост. Колкото повече се бе приближавал към това място, колкото по-близо се бе премествал до мигащата звезда на екрана на джипиеса, толкова повече се бе усилвало очакването и нетърпението му да намери Попи, да се добере до нея, да я нарани, както тя го бе наранила. Имаше нужда от това не по-малко отколкото от касетата. Тази нужда бе прераснала в необходимост и сега беше готов да избухне.

Но тя не беше тук! Вероятно бе избягала след като бе видяла хеликоптера.

Започна да обръща джипа с намерението да си ходи, като не спираше да псува, и тогава го видя. Беше скрит зад един от пикапите в самия край на поляната.

Змията изскочи от джипа и изтича през пороя към камиона. Да! Той беше! Камионът на Попи! Но къде беше тя?

Обиколи периметъра на поляната... трябваше да е някъде тук.

И разбра: имаше пътека през храстите. Като си светеше със запалка, за да вижда къде стъпва, Змията извади пистолета от колана си в движение и продължи по пътеката. Тя трябваше да води до „много странната на вид къща“, която бе споменал пилотът на хеликоптера. Отправи се към един от малкото светещи прозорци.

Джон бе настроил радиото на станция, по която предаваха само новини, като се надяваше, че ще кажат кога се очаква да отmine бурята. Вместо това обаче, слушаше Хедър Brent:

— Нека ви досадя с още малко статистически данни. Миналата година федералната, щатската и местната полиция е направила повече от милион арести по обвинения, свързани с наркотици. Седемдесет процента от тях са били по обвинения за притежание. Не за продажба или производство, а за притежание. Но това е само върхът на айсберга. Шест и половина милиона души са употребявали кокаин миналата година. Дванадесет процента от американците признават — *признават* — нелегална употреба на наркотици. А колко ли са тези, които не признават? Ако следваме принципите на войната срещу наркотиците, ние трябва да се опитаме да вкараме в затвора всички тези десетки милиони американци. Наистина ли искаме да направим това? Няма ли да е по-добре, ако всички тези ресурси, безбройните часове труд на мъжете и жените от полицията, за осъществяването на тези над милион ареста, свързани с наркотици, бъдат пренасочени към залавянето на крадци, изнасилвачи, убийци, мъже, които упражняват насилие върху жените си и злоупотребяващи с малолетни деца?

— Ще ми се да имахме на разположение сега част от тези ресурси и човекочаса — измърмори Декър.

Джон промени станцията. Искаше да чуе прогноза за времето, а не Хедър Brent.

— Проклет да съм — каза Декър, докато гледаше в огледалото за обратно виждане, — ако това не е някой, който идва насам.

Джон Вандайн се извъртя на седалката си и погледна през замъгленото задно стъкло. Истина беше — две неясни светлини си пробиваха път през пороя.

— Мили боже, не сме виждали човек от часове, а сега... Това е истинско чудо.

Голям пикап с масивни гуми спря от дясната им страна. Джон свали прозореца и видя, че от шофьорското място се подава ухилено

лице. Друго с подобно изражение, но с брада, надничаше над рамото на шофьора.

— Май добре сте се насадили — каза шофьорът.

— Можете ли да ни помогнете да излезем от дупката? — попита Джон.

Шофьорът поклати глава:

— Сега пясъкът е като супа. Може би след като времето малко се пооправи.

Джон съвсем се отчая и бе готов всеки момент да му се помоли да се качи в неговата кола, когато чу затръшване на врата и видя още един чифт светлини зад тях. Някой държеше вестник над главата си и шляпаше във водата към него.

Благодаря ти, Боже! Беше агентът от ФБР Джери Кени.

— Хайде! — провикна се Кени и сложи ръка на рамото му. — Влизайте в колата! — обърна се към шофьора на пикапа: — Те са с нас.

Шофьорът кимна и вдигна прозореца.

Джон дори не си направи труда да попита Декър дали е съгласен. Скочи от колата и последва Кени. Секунди по-късно прогизналият Декър се настани на задната седалка на колата на ФБР.

Когато колата потегли, Кени представи шофьора като специален агент Джиъри. Той помахаше през рамо, за да ги поздрави и започна да кара след пикапа.

— Как така не сте затънали и вие? — попита Декър, докато бършеше лицето си от дъжда.

Кени вдигна рамене:

— Заради предното предаване, предполагам. Виж. Тези хора в пикапа отпред са двама от чичовците на Попи Мулинър. Водят ни при нея.

Когато Джон чу това, той светкавично се наведе напред и сграбчи Кени за рамото:

— Виждали ли са я? Кейти...

— Кейти е добре. Двете с Попи се крият дълбоко в гората при някакви роднини на Мулинър.

— Там ли ни водят?

Кени кимна утвърдително и Джон така се разчувства, че му се искаше да го прегърне.

— Благодаря ти, Боже!

Почти свърши — помисли си. — *Още няколко минути и Кейти ще е спасена.*

— Те искат да сключим сделка — каза Кени. — Можем ли да направим нещо за Попи, ако тя се предаде? Това ме попитаха. Аз им отговорих: „Разбира се, че можем“. Дори предложих да я включим в програмата за защита на свидетелите, ако тя се съгласи да свидетелства в съда. Как ти се струва, Боб?

— За мен не е проблем — отговори Декър. — Тя е истински ангел в сравнение с някои други хора, на които е била предлагана подобна сделка.

Джон усети, че Декър го побутва с лакът.

— А ти какво мислиш, докторе? Ще се възпротивиш ли, ако направим сделка с мис Мулинър?

— В никакъв случай — отговори Джон съвсем искрено. — Имам чувството, че малкото ми момиче е още живо само благодарение на нея. Върнете ми Кейти, а с Попи правете каквото искате. Колкото до мен, нямам нищо против.

— Добре — каза Кени и отново се обърна към Декър. — Нали се сещаш за изтичането на информация, което обсъждахме?

Сега Декър се наведе напред развълнувано:

— Да, какво за него?

— Бил е застрелян. С четири деветмилиметрови куршума.

Декър се разстрои и наведе глава:

— Къде?

— Близо до офиса си. Отивал е да проведе поредния телефонен разговор. Има и още нещо: не знам дали има пряка връзка със случая, но този следобед е избухнала експлозия на Ем Стрийт и е изравнила един ресторант със земята. Собственикът е известен и доста влиятелен колумбиец, на име Карлос Салинас, и е бил вътре.

Декър кимна.

— Прикриват следите си. Унищожават всички улики. Това е картелът. Няма да успеем да свържем тази конспирация с никого.

Само преди няколко часа Джон би бил крайно заинтересован от този разговор и от самоличността на човека, причинил изтичането на информация, както и от имената на хората, които стояха зад отвличането на Кейти. Сега обаче това изобщо не го интересуваше.

Само ме заведете при Кейти — мислеше си. Как му се искаше колата да имаше крила, за да полети!

Точно когато Попи си мислеше, че бурята не може да стане поужасна, събитията я опровергаха. Гръмотевиците бяха толкова силни, че в един момент тя бе сигурна, че къщата ще се срине от силните звукови вълни.

Така че когато вратата се отвори с трясък и пусна вятъра и воя на урагана вътре в малката стая, тя си помисли, че това бе дело на бурята.

Но когато в следващия миг светкавица освети помещението, тя видя, че някой стои на прага. В първия момент реши, че това е чудовището на Франкенщайн, само че с лепенка на окото. Но тогава то се усмихна и тя го разпозна.

Изкрещя, защото това бе Мак, който пристъпи в стаята.

— Здравей, Поп...

Но не успя да довърши. Лестър се изправи пред него:

— Ей! Какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Ръката на Мак светкавично се вдигна и Попи съзря пистолет в стиснатия му юмрук. Лестър го сграбчи и оръжието произведе изстрел, който отекна като експлозия. На тавана се появи нова дупка и от нея се изсипа порой вода.

Попи беше гушнала Кейти, която виеше от ужас, докато наблюдаваха как двамата мъже се борят за оръжието. Лестър се справяше добре, но Попи не смяташе да остави развързката на случайността. Огледа се за нещо, с което да удари Мак и видя каната за ракия на Лестър, която бе оставена точно до стената. Започна да пълзи бавно към нея и тогава нов изстрел разтърси стаята. Почувства как куршумът изсвистя покрай ухото ѝ. Мина точно между главата ѝ и тази на Кейти. Кейти се бе свила на пода със затворени очи, бе покрила уши с ръцете си и пищеше.

Без колебание Попи вдигна каната и се затича към отворената врата. Трябваше да изведе Кейти отгук. Следващият изстрел можеше да нарани и двете им. После щеше да се върне да помогне на Лестър.

Бе носила Кейти на ръце около двадесет стъпки без да вижда почти нищо от поройния дъжд, когато чу трети изстрел и как някой

извика от болка. Попи зави покрай ъгъла на къщата, после спря и надзърна иззад него, с надеждата че Лестър щеше да е този, който щеше да се появи на вратата. Мина доста време, но накрая някой се показа навън и се огледа.

Беше Мак.

Извика леко от уплаха, спъна се и се стрелна към храстите зад къщата. Дали я бе видял? Може би щеше да тръгне на другата страна.

Все още държеше Кейти на ръце, докато се промъкваше през шубраците. Направи около дузина стъпки, после се обърна и клекна зад едно дърво. Беше останала без дъх. Двете с Кейти бяха прогизнали. Нямаше къде да се скрият от дъжда, а вятърът ги атакуваше от всички посоки. Кейти трепереше и се притискаше към Попи. Започна да плаче.

— Искам да си ида вкъщи! Искам при татко!

— Тихо, мила — прошепна ѝ нервно Попи и нежно притисна ръка към устата ѝ. — Ако този човек ни чуе, ще ни намери.

Люлееше Кейти, за да я успокои. С помощта на тъмнината, дъжда и шума от гръмотевиците може би щяха да успеят да оцелеят, ако се спотайваха тук тихо, докато останалите Апълтън се върнеха от варенето на ракията.

Кейти точно се бе поуспокоила, когато гръм удари дърво на десет стъпки вляво от тях и направо ги повали на земята.

Тогавя Кейти зави от ужас, продължително и високо, дори след като гръмотевицата бе отминала. И Попи знаеше, че Мак бе чул. Как можеше да не чуе това?

— Кейти — каза тя, като с мъка отдели от себе си вкопченото дете, — отивам да потърся помощ. Стой тук и не вдигай шум. Веднага се връщам.

Или поне така се надявам — помисли си.

Кейти отново започна да вие и отказваше да я пусне:

— Не! Не ме оставяй!

— Трябва, мила — отговори ѝ Попи и за пореден път се опита да се откъсне от нея. — Няма друг начин. Само стой тук и не издавай звук.

Попи бързо я целуна по челото и едва удържа силното си желание да я прегърне. Ако го направеше, сигурно никога нямаше да има сили да я пусне. После се обърна и се запромъкна през храстите.

Чувстваше се ужасно затова, че я оставяше на студено, влажно, плачеща и ужасена до смърт. Но това беше единственият им шанс. Така поне Кейти щеше да оцелее.

Съжалението ѝ бързо бе изместено от страх. Наведе се и започна да тича из храстите, като се стараеше да вдига възможно най-много шум.

— Помощ! — тичаше и викаше. — Помощ! Убиец! Чува ли ме някой! Помощ!

Дали бе вдигнала достатъчно шум? Искаше да отклони вниманието на Мак, но и със сигурност не искаше да я открие.

Отдясно бе къщата на Апълтън. Някои от прозорците — а те не бяха много — светеха, но повечето бяха тъмни и си личеше, че няма никой. Стори ѝ се, че видя някакво раздвижване, но не бе сигурна. Всички ли деца и жени се бяха скрили? От бурята ли се бяха уплашили, или от изстрелите?

Къде беше Левон, сега, когато наистина имаше нужда от него? Беше толкова едър, че можеше да се справи с Мак с една ръка.

Сърцето ѝ препускаше. Продължаваше да тича из храстите далеч от Кейти и да вика с цяло гърло. Нямаше начин Мак да не я чуе.

В паузата между две гръмотевици спря и се огледа. Заслуша се. Чуваше дъжда, собственото си затруднено дишане... и още нещо.

Пукане на клони, чупене на пръчки... все по-близо... идваше право към нея.

О, боже, планът ѝ бе успял. Бе отклонила Мак от Кейти, но сега трябваше да намери начин да спаси себе си, докато дойдеше помощ. Не трябваше да спира.

Но накъде трябваше да тръгне? Къде бе той? От коя посока бе дошъл шумът? Всички звуци се смесваха с падащия дъжд и сякаш идваха от нищото. Точно както дъжда.

Внезапно чу силно изпукване на клон от дясната си страна. *Беше толкова близо!*

Попи се втурна наляво, като тичаше с всички сили. Храстите бяха много гъсти тук и се налагаше да се движи настрани. Това беше едно предимство пред Мак — трудният терен щеше да го забави.

Почти падна, защото изведнъж храстите оредяха и излезе на малка поляна. Сега вече можеше да се движи по-бързо.

Спря рязко, когато видя на десет стъпки пред себе си някаква сянка. Не виждаше лицето му, но разпозна гласа му дори от единствената дума, която произнесе:

— Кучко!

Попи изпищя и се обърна, за да избяга откъдето беше дошла, но видя огън и чу изстрел.

Не уцели!

Клекна и запълзя наляво. Пред себе си видя къщата.

Моля те, нека успея да стигна дотам!

Ако успееше да постави къщата между себе си и Мак и задържеше това положение, може би щеше да се окаже с късмет.

Последва нов изстрел и сякаш я удари камион. Почувства ужасна, разкъсваща болка в гърба, която раздра гърдите ѝ и я изхвърли напред. Стовари се върху земята с цялата си тежест, калта и бодлите на боровете се забиха в лицето ѝ. След това вече не чувстваше нищо.

Последната ѝ мисъл, преди тъмнината да я погълне, беше ужас... Кейти... сам-сама... без никой да я защити...

Кейти... толкова съжалявам!

Змията изтича до мястото, където лежеше Попи и я обърна по гръб. Клекна до нея и допря дулото на пистолета до челюстта ѝ. Как му се искаше да натисне спусъка сега! По дяволите, колко искаше да натисне този спусък! Но не още. Стисна зъби и се въздържа.

— Касетата! — извика. — Къде е касетата? Каж ми и ще оставя детето живо!

Това не беше истина. Дори не се доближаваше до истината. Но какво от това?

Тя не отговори. Яростта му се надигна. Но когато вдигна лявата си ръка, за да я удари през лицето с опаката ѝ част, светкавица раздра небето и освети чертите ѝ. Те бяха застинали, ризата ѝ бе цялата в кръв, а от ъгъла на устата ѝ се процеждаше тънка червена струя.

Мамка му!

Не му бе провървяло. Винаги се бе намирал за посредствен стрелец, а сега, когато бе имал нужда само да я рани, бе успял да я убие.

Сложи пистолета на колана си и започна да претърсва джобовете ѝ. Вече бе проверил онази дупка, в която я бе открил, и която минаваше за стая.

Бяха празни. У нея нямаше нищо. *Нищо!*

Змията скочи на крака. Детето! Бе тичала наоколо без детето. Което означаваше, че го бе оставила някъде наблизо.

Може би и касетата беше у него.

Огледа се и се опита да си спомни откъде бе дошъл първият вик за помощ...

Не беше ли някъде оттам?

Змията се отправи в тази посока.

— Чу ли това? — попита Декър, когато излязоха от колата.

— Прозвуча ми като изстрел.

Джон напрегна слух и се зачуди как Декър бе успял да чуе нещо от дъжда, гръмотевиците и затръшването на вратите. Напрегна очи в здрача към червения камион, скрит зад разнородната група от пикапи. Братята Мулинър бяха скочили от техния пикап и проверяваха опръскания с кал джип чероки, който бе спрял в средата на поляната.

— Този не е от тук, Люк — каза този с брадата. — Изобщо не е тукашен.

— Най-добре да отидем до къщата — отговори по-големият, когато двамата братя се върнаха до колата си и извадиха пушки от багажника.

— Там ли е Кейти? — попита Джон.

Двамата се втренчиха в него изпод капещите козирки на шапките си.

— Ти ли си бащата на малкото момиче? — попита по-големият.

Джон кимна.

— Тя добре ли е?

— Поне беше тази сутрин. Да вървим.

Джон закрачи плътно зад тях. Като по чудо те намериха пътека в гъстите храсти. Усети, че някой го сграбчва за рамото.

— По-добре ние да вървим отпред, докторе — чу гласът на Кени, точно зад себе си.

Джон не се обърна. Отмести ръката му и продължи да върви. Кейти... почти я бе намерил и щеше да е първият, който да стигне до нея, по дяволите.

Стигнаха до върха на хълма и после до по-голяма поляна, където светкавиците осветиха разнебитена и разпадаща се къща, която изглеждаше така, сякаш я бе проектирал някой архитект — шизофреник. По-големият брат Мулинър, за когото Джон бе разбрал, че се казва Люк, ускори крачка и се отправи директно към светещия правоъгълник на зейналата врата.

Вътре Люк се втурна наляво и извика:

— Лестър!

Джон се наведе зад него и замръзна от ужас при вида на възрастен мъж с изкривен гръбнак, който лежеше на пода и се задъхваше. Ризата му бе покрита с кръв.

— Кейти? — Джон се въртеше в кръг и едва успя да произнесе името ѝ. Претърсваше сенчестите ъгли на мръсната тясна стая и се молеше да зърне лицето ѝ. — Къде е Кейти?

— Попи я отведе — отговори Лестър. — А той тръгна след тях.

— Кой? — попита Декър.

— Някакъв мъж с превръзка на окото.

— Змията! — досети се Декър.

Кени кимна.

— Трябва да е той.

— Простреля ме — каза Лестър. — После тръгна след Попи! Вървете да я намерите!

— Имаш нужда от лекар, Лестър — каза Люк. — Ще намеря някой да остане при теб.

— Мамка му! — каза Лестър. — Не е толкова зле, колкото изглежда. Трябва да помогнеш на Попи. Онзи, който тръгна след нея, ще я убие. Със сигурност ще я убие!

Джон не искаше да слуша повече. В пристъп на паника се втурна в бурята и започна да вика:

— Кейти! Кейтиииии!

Чу как някой идва зад него и го смущва силно в гърба. Обърна се и видя, че е Кени.

— Веднага престани!

Яростта на Джон се разгоря. Нямаше да позволи на никого да му нарежда как да търси дъщеря си. Джон сграбчи Кени за предницата на ризата:

— Тя е там! — изкрещя му. — Трябва да я намерим!

— Но не сме единствените, които я търсят — отговори Кени и отблъсна Джон от себе си. — Ако ти отговори, Змията може да е по-близо до нея. Помисли малко.

Джон осъзна, че Кени имаше право.

— Но как...

В този момент единият от братята Мулинър излезе от къщата с пушка и започна да крещи:

— Попи! Чичо ти Люк е! Остани, където си. Идваме да те намерим. Само ни дай знак, когато някой от нас те доближи. Ние ще те защитим. — Обърна се към Кени и започна да сочи към различни места в храстите, които обграждаха поляната. — Разделете се и започнете да претърсват храстите. Продължавай да я викаш.

Двамата Мулинър тръгнаха. Джон видя, че тримата федерални се спогледаха, после Декър вдигна рамене:

— Ако някой няма по-добра идея, предлагам да ги последваме — после се обърна към Джон: — Може би ще е по-добре ти да останеш тук...

— Как ли пък не — отрязва Джон. Без да даде възможност на някого да го спре, той се отправи в едната от посоките, които бе показал Люк.

Клоните на храстите се връзваха в дрехите и кожата му, пробождаха очите му, но той не спираше да си пробива път и да вика, да се моли за отговор.

— Попи, аз съм! Бащата на Кейти! Тук съм с чичовците ти — повтаряше го отново и отново. — Попи, аз съм...

Когато стигна до основата на малко възвишение, светкавица освети околностите. Погледна нагоре, останал без дъх. На върха стоеше някой. Беше доста едър и държеше нещо в ръце.

Нещо с размерите на дете... и накуцваше.

О, боже! — помисли си. — *Дали това е Змията? Трябваше да си взема пушка!*

В този момент непознатият се провикна към него:

— Ти ли си бащата на Кейти?

Това не беше гласът на Змията.

— Да... да, аз съм.

Фигурата започна да се спуска надолу към Джон. Господи, наистина беше огромен.

— Мисля, че е ранена.

— О, не. — Джон залитна напред с протегнати ръце. *Моля те, Боже, не сега! Не сега, когато може да си иде вкъщи!* — Дай ми я!

Едрият мъж нежно му я подаде, Джон я пое в прегръдките си и я притисна към себе си.

Кейти ли беше наистина? И тогава разбра, че това наистина бе тя! О, да! Беше Кейти, неговата Кейти! *О, Кейти, толкова дълго те нямаше!* Беше подгизнала и трепереше от студ, но чувстваше как сърцето ѝ бие. Прииска му се да падне на колене и да зарови лицето си в капещите кичури на мократа ѝ коса и да изплаче цялата си радост и облекчение за това, че си я бе върнал. Но трябваше да се маха оттук, да я внесе някъде на сухо и топло, да може да види лицето ѝ на светлината и...

— Намерих я в едно дере — каза гигантът. — Мисля, че е паднала и си е ударила главата.

О, не, не главата! Не отново!

Джон се обърна и я понесе към светлините на къщата.

— Къде е Попи? — попита гигантът отзад.

— Крие се някъде — отговори Джон, без да спира. — Някакъв едноок мъж се опитва да я убие. Чичовците ѝ са тук, заедно с други мъже, за да ѝ помогнат.

— И аз ще ѝ помогна — каза гигантът. — Мога да я намеря. Ще я спася от този мъж с едно око.

Джон хвърли бърз поглед назад. В този момент проблесна светкавица и той видя лицето на гиганта. В съзнанието му веднага изскочи диагнозата: Синдром на слабия X-хромозом.

— Направи го — каза му. — И... благодаря, че намери Кейти.

Но гигантът вече си пробиваше път през храстите в обратната посока.

— Дръж се, Кейти — шепнеше ѝ Джон, докато се приближаваше към къщата. — Сега си при татко и той няма да те остави повече.

Най-накрая преодоля храстите. Затича се и понесе Кейти към светлината на наполовина отворената врата.

— Значи я намери — каза Лестър, когато Джон се наведе, за да влезе през отвора и падна на колене, като се задъхваше.

Бе в състояние единствено да кимне в отговор. После нежно положи Кейти на сухия под и провери главата ѝ. Откри кървава, широка един инч пукнатина на скалпа ѝ. Слава Богу, беше на противоположната страна на старата фрактура. От нея се подаваше съсирек с големината на гъше яйце. Бързо повдигна клепачите ѝ и наблюдава зениците ѝ. Реагираха — това беше добре! Дишаше плитко, но равномерно. Приличаше на заспала. Ако не беше кръвта...

Дали наистина бе паднала и ударила главата си? Или бе получила припадък там отвън? И в двата случая бе претърпяла сериозно сътресение. Трябваше да я заведе в болница.

Погледна към Лестър. Възрастният човек се бе подпрял на стената и притискаше мръсен парцал към кървавия си ляв хълбок. Беше блед, но в съзнание.

— Добре ли сте?

— Предполагам, доколкото е възможно да е добре човек с дупка от едната страна. Но не мисля, че оня червей е направил нещо повече от това да продупчи любовния ми инструмент и едната страна на задника ми. — Лестър премигна и отпи от голяма, порцеланова кана. — Много боли, но това облекчава болката. Искаш ли малко? Ще се стоплиш.

Джон поклати глава. Знаеше, че трябва да окаже помощ и на този човек, но не можеше да си наложи да остави Кейти. Не още.

Чу някакъв шум зад гърба си и се обърна към вратата, с надеждата, че това беше Декър или Кени, или някой от братята Мулинър. Но на вратата стоеше друг.

Джон не успя да го разгледа добре. Нямахше толкова време. Видя черната превръзка на окото и в следващия момент осъзна, че лети през стаята с протегнати напред ръце и с пръсти, превърнали се в нокти. От гърлото му излизаше животинско ръмжене. Шест дни бе събирал ярост, страх, ужас и болка. И най-накрая бе намерил мишена за тях.

Змията!

Блъсна го с рамо и го повали на земята. После скочи върху него и започна да го налага с юмруци и да удря лицето му. Искаше му се да одере кожата му, да го хвърли в мръсотията и да продължи да го налага, докато го изравни със земята, докато от него не остане нищо повече от купчина кървава каша.

Но атаката му продължи само секунди. Яростната му фантазия бе разтърсена от оглушителна експлозия от пистолет само на няколко инча. Почувства разкъсваща болка в дясното си рамо. От удара се препъна и падна, преобърна се и остана да лежи по гръб. Гърчеше се от болката в раненото си рамо, а Змията се бе надвесил над него. Здравото му око светеше и зъбите му бяха оголени. Тъмната му коса бе сплъстена над белезите от шевове, които опасваха обръснатия му скалп. Бе насочил пистолета между очите на Джон.

— Ти ме излъга, Вандайн — това бяха единствените му думи, преди да дръпне спусъка.

През замъгленото си от агонията съзнание Джон виждаше как показалецът на Змията натиска спусъка отново и отново, чуваше как ударника пада, но не последваха изстрели. Ритна го в краката и го накара да загуби равновесие, но само за момент. Змията скочи напред и запрати с всичка сила безполезния пистолет в главата на Джон. Докато Джон се бореше да остане в съзнание, Змията се качи върху него и го сграбчи за гърлото.

— Мечтая за този момент откакто те видях за пръв път — прошепна Змията, като притискаше с палци трахеята на Джон. — Ти и Попи. Заради вас двамата...

Джон замахна към него с лявата си ръка, но стаята се въртеше пред очите му и погледът му бе замъглен. Не му достигаха въздух и сили. О, Боже, как имаше нужда от въздух.

Точно когато светът започна да избледнява пред очите му, видя някаква сянка зад Змията. Там нещо се движеше и после внезапно главата на Змията бе обляна от кехлибарена течност. Пръстите около шията на Джон охлабиха хватката си. Змията замръзна. Единственото му око бе широко отворено, толкова широко, че челюстта му също увисна надолу и той се сгромоляса наляво. Джон го загуби от поглед.

На мястото му се появи млада жена с много къса, катраненочерна коса, бледо като тебешир лице и посинели устни, изцапани по края с кръв. От ръцете ѝ изпаднаха остатъците от порцелановата кана на Лестър. Другата част от нея лежеше на парчета около застиналата фигура на Змията. Жената залиташе наляво-надясно като пияна, после падна на колене и се втренчи в него. Устните ѝ се раздвижиха, но не издаде звук.

Отнякъде долетя гласът на Лестър:

— Даде му да се разбере, Попи! Добре го подреди!

Попи искаше да пита как е Кейти, но не ѝ бе останал повече въздух. Имаше чувството, че се дави. Сякаш гърдите ѝ щяха да експлодират, а краката не я държаха. Светът се сви до тесен тунел, обгърнат от черна мъгла, а вляво, в края му, видя Кейти. Опита се да отиде при нея, но падна по корем. Докато пълзеше към нея, черната мъгла се сгъстяваше, отблъскваше я и стесняваше тунела. Протегна ръце. Искаше да я докосне... само още веднъж... само още един път, преди черната мъгла да погълне всичко...

Когато Попи се строполи, Джон се опита да стане. Задъхваше се в агония, а погледът му бе премрежен от светещи кръгове. Подпираше се на лявата си ръка, но всяко движение разместваше костите на дясното му рамо и му причиняваше непоносима болка, сякаш отново биваше прострелян.

Най-накрая успя да се изправи, като придържаше дясното си рамо с лявата си ръка, и видя жената, която Лестър бе нарекъл Попи... тя пълзеше към Кейти, опитваше се да стигне до нея.

— О, Попи — чу гласа на Лестър. — Какво ти е сторил? Какво е направил на гърба ти?

И тогава Джон видя червените мехури, струпани около дупка в гърба ѝ, които се свиваха и раздуваха с нейните все по-трудни вдишвания.

Мили боже... отворена рана в гръдния кош. Къде е била? Как изобщо е успяла да стигне дотук с такава рана?

Стаята затанцува около Джон, докато той се опитваше да стигне до нея, като лазеше по колене. Попи... тя току-що бе спасила живота му, както и този на Кейти толкова много пъти, а сега... Какво се опитваше да направи сега?

Джон се приближи достатъчно до Попи, за да види изцъклените ѝ очи, замръзнали върху Кейти, докато се опитваше да я стигне.

Знае, че умира — помисли си.

Но нищо не можеше да направи за нея, не и тук, не и на това място, само с двете си опитни ръце. Нямаше с какво да помогне.

Не — може би имаше.

Завъртя се, като не обръщаше внимание на изгарящата болка, която почувства, когато пусна дясната си ръка и протегна лявата към Кейти. Хвана пръстите ѝ и ги издърпа към протегнатата ръка на Попи. После обви пръстите на Попи около тези на Кейти. Наблюдаваше лицето ѝ и му се стори, че я видя да се усмихва, точно преди светлината в очите ѝ да угасне... и мехурите около дупката в гърба ѝ да се спукат... Други не се появиха на тяхно място...

Въпреки че Джон не я познаваше и бе говорил с нея само три пъти, той изпита непреодолимо чувство на загуба.

После усети как самият той отпада. Болката, загубата на кръв... знаеше, че кръвното му налягане е много ниско. Обърна се и вложи всичките си останали сили, за да докосне Кейти, за да я стопли, докато дойдеше помощ.

Стаята започна да изчезва... да се превръща в неясно петно... не беше сигурен дали това е реалност, но му се стори, че видя огромен мъж да влиза и да се спуска до Попи... Стори му се, че чу Лестър да говори с него... да го нарича Левон и да му нарежда да направи нещо... После едрият мъж грабна Змията за краката и го завлачи навън.

След това всичко стана сиво.

Когато дойде в съзнание, стаята бе пълна с хора и бучащи гласове. Смътно осъзна, че Джери Кени го разпитва за Змията — какво се бе случило тук, къде бе отишъл...

— Да отиде ли?

Точно се канеше да обясни, че Змията не бе в състояние да върви, когато усети, че Лестър му отправя остър, многозначителен поглед от другия край на стаята.

— Както ви казах и по-рано, мистър „От правителството“ — започна Лестър, — свести се и избяга навън!

Джон не разбираше какво става, но погледът на Лестър му казваше да поддържа тази версия, така че той смотолеви нещо несвързано, като твърдеше, че няма представа какво е станало със Змията.

— Искам да ми падне в ръцете! — каза Люк Мулинър, който бе коленичил просълзен до увитото в чаршаф тяло на Попи. — Искам пръв да го намеря!

— Ще го намериш — отвърна меко Лестър. — Може да не си първият, но не се тревожи, Люк. Ще го намериш.

Докато агент Джери Кени наместваше дясното рамо на Джон, Боб Декър се приближи, като носеше на ръце нещо увито в одеяла. Коленичи и му показа лицето на Кейти. Очите ѝ бяха широко отворени, беше просто замаяна.

— Кейти! — Господи, как копнееше да я прегърне, но дясната му ръка бе безполезна сега, а и едва имаше сили да повдигне лявата. — Кейти, сега вече си в безопасност.

Тя му кимна вяло. Все още беше в шок. Дали въобще някога щеше да е в състояние да превъзмогне преживяното?

Помогнаха му да се изправи на крака. Кени сложи ръката на Джон на раменете си и го хвана през кръста.

— Агент Кени — каза Джон, — а аз си мислех, че не ме харесвате.

Кени се усмихна сдържано.

— Вие сте невероятен досадник, докторе, и аз ви махам оттук, колкото ми е възможно по-бързо. Сега вече си върнахте Кейти и повече няма да ми се пречкате.

— Точно така.

Закуцука, подпрян на рамото на Кени, а когато излязоха навън, погледна към небето. Бурята бе отминала. Дъждът бе спрял и сега небето бе по-светло. Залязващото слънце се канеше да надзърне през облаците, преди да потъне отвъд хоризонта.

После се огледа и ги видя — Апълтън: твърде ниски и твърде високи, изправени и прегърбени, бледи и с лица на петна, и здрави, и сакати. Всички те стояха на поляната пред къщата и зяпаха непознатите, който бяха нахлули в убежището им в едно мълчаливо и странно изпращане.

— Боже, какви хора — прошепна Кени. — Направо тръпки ме полазват.

— Рецесивни гени — каза Джон.

— Какво?

— Кръвосмешение. Активира и вади на показ всички дефектни гени.

Ние също изглеждаме доста странно — помисли си Джон, когато се огледа и видя малката процесия. Мат Мулинър водеше надолу по склона, следван от Люк с увитото тяло на Попи, после Кени и накрая Декър с Кейти. През рамо Джон успя да види Левон, който носеше Лестър със същата нежност, с която Декър носеше Кейти.

— Веднага щом заведем вас тримата в болница — каза Кени, — се връщаме в пълен състав да търсим Змията.

— Ако говорите за оня тип с превръзката — провикна се Лестър отзад, — съмнявам се, че ще е необходимо.

— Със сигурност няма да забравим за него.

— Нямам предвид, че трябва да го направите. Само казвам, че боровите гори сами намират начин да се погрижат за такива като него.

Джон му хвърли бърз поглед и улови намигането му. Какво ли бе намислил възрастният човек?

Въпросът му получи отговор няколко минути по-късно, когато стигнаха поляната и намериха Змията с лице в една голяма локва.

Джери изтича до него с вдигнато оръжие, но бе очевидно, че отдавна е мъртъв.

Джери и Мат Мулинър с мъка го вдигнаха, защото лицето на Змията бе дълбоко забито в калта, чак до дъното на локвата. Най-накрая излезе със съскане и пукане, като от вакуум. Дали и самият наркокартел щеше някога да бъде видян в това положение?

— Трябва да се е спънал и паднал доста силно — каза Кени и погледна строго Лестър.

Джон се запита дали Кени бе забелязал калта по ръцете на Левон или следите от борба и съпротива по ръцете и краката на Змията...

Но Лестър остана невъзмутим:

— Както ви казах и по-рано, боровите гори сами намират начин да се справят с такива като него.

И тогава внезапно Джон осъзна, че смъртта на Змията бе затворила цикъла.

Свърши се — помисли си и отново започна да отпада. Наложил се да се облегне на Кени с малко повече сила, докато стигнат до колата и го сложат на задната седалка на роудмастъра.

Вече губеше съзнание и чувстваше силната болка от преместването, но намери сили да остане буден, защото Декър настани Кейти до него. Джон я прегърна със здравата си ръка и я притисна към себе си.

Най-накрая, най-накрая, най-накрая бе в безопасност, там, където ѝ бе мястото. Целуна студеното ѝ чело и се почувства така, сякаш всеки момент щеше да избухне от благодарност. Декър, Кени, Мулинър, дори Апълтън, но най-вече...

Видя как Люк се настаняваше на предната седалка на пикапа, като все още държеше увитото тяло на Попи. Сякаш нямаше сили да я пусне.

Благодаря ти, Попи Мулинър — каза ѝ мислено Джон, със сърце и душа, изпълнени с признание. — *Където и да си, благодаря ти.*

Когато Декър, Джери и Мат вдигнаха тялото на Змията, Джон чу братият измежду братята Мулинър да им казва да го хвърлят отзад в пикапа „... с останалия боклук“.

— Кейти, Кейти, Кейти — шепнеше Джон и я притискаше силно към себе си, като едва сдържаше сълзите си. — Толкова е хубаво, че отново си при мен.

Тя вдигна поглед към него. Сега изглеждаше по-добре. Дари го с лека усмивка, после отново затвори очи. Прошепна една-единствена

дума.

— Попи.

На Джон му се искаше да бе казала „татко“, но и „Попи“ ставаше... каквото и да е. Достатъчно му беше просто да чува гласа ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.